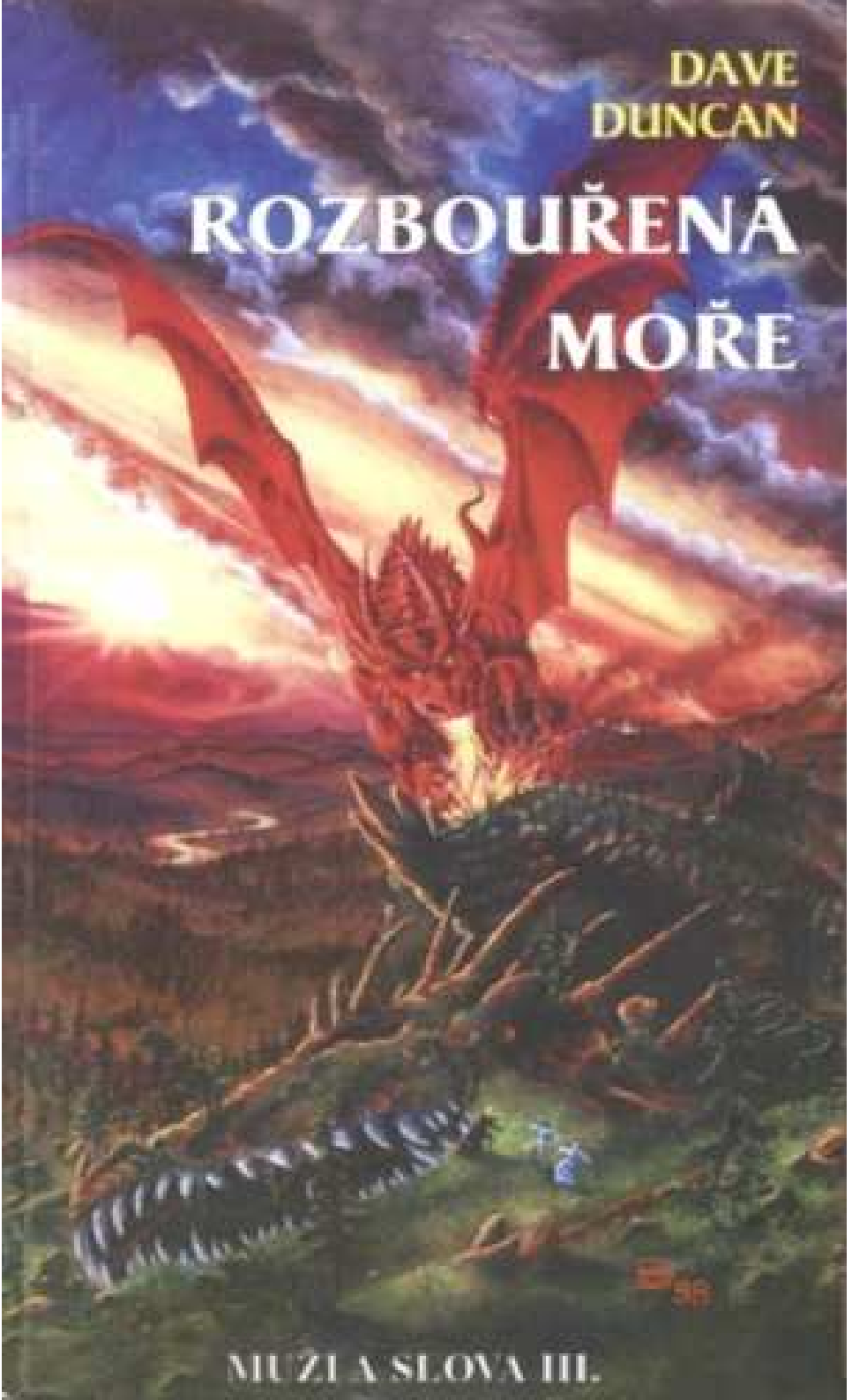
DAVE DUNCAN

ROZBOUŘENÁ MOŘE

MUŽI A SLOVA III.

Dave Duncan

cyklus

Muži a Slova III.

KOUZELNÉ OKNO

VZDÁLENÉ OBZORY

ROZBOUŘENÁ MOŘE

CÍSAŘ A KLAUN

Copyright © 1991 by Dave Duncan All rights reserved under International and Pan-American Copyright Conventions. Published in the United States by Ballantine Books, a division of Random House, Inc., New York, and simultaneously in Canada by Random House of Canada Limited, Toronto.

Translation Copyright ©1998 by Jan Mrlík

Ilustration Copyright ©1998 by David Spáčil

ISBN 80-902057-6-3(soubor)

ISBN 80-86096-18-1(3 .díl)

Copyright ©1999 for the Czech edition by NETOPEJR

Malfin
Dal Petr
Husmin
Detrop
Zelená Pláň
Waybak
Forpino
Bandor
Kamble
Eding
Aimworth
Golmet
Sixless
Lesste
Shelly
Legin
Linkon
Bulleh
Morden
Bomark
Neweton
Rapkup
Volotrn
Monip
Coopli
Clowd
Spurl
Shamdil
Forix
Lidup
Gaaze
Senter
Dirklamon
Dale Myr
Elmas
Vislawn
Cophin
Loslemine
Zelený Dol
Noom
Tithro
DRAČÍ ŠÍJE
DOMÁCÍ VODY
ČELISTI
NEFERSKÉ HORY
QOBLESKE
Hiport
Puldam
Tsorrin
Fal Dornin
Chinho
Yalnim
DRAČÍ MOŘE
DRAČÍ OKRSEK
ILRANE
Ashley
Jaspusin
Pully
Pande
Besmir
Ohňový Mys
RYCHLÝ PRŮLIV
PRUDKÝ KANÁL
JIŽNÍ BRÁNA
TYGŘÍ KANÁL
Wormit
KITH
Finrain
Aspir
Winim
Stiell
DRAČÍ TLAMA
SYSANASSO
Mistrin
ZÁPADNÍ KERITH
N

THUMEZARK
PROGISTOVY HORY
QOBLE
MOŘE ZÁRMUTKU
VÝCHODNÍ KERITH
KERITHSKÝ PRŮLIV
ZÁPADNÍ KERITH
TYGŘÍ KANÁL
JIŽNÍ BRÁNA
NEFERSKÉ HORY
Angot
Gaaze
Elmas
Cophin
Mistrin
Garpoon
Ulacan
Charkab
Torkag
Brogogo
Suggaran
Arzekkaran
Rapkup
Coopli
Vislawn
Newston
Bomark
Monp
Cloud
Lulup
Shamdi
Spuri
Celdno
Boswood
Hipport
Fal'Krie
Dale Myn
Dinkamon
Sentar
Druzat
Zainamor
Avapt
Trelsben
Finban
N

Hlas, kterému jsem dnešní noci naslouchal,
slýchával za dávných dob císař, tak i klaun,
Možná, že stejná píseň se prodrala i k smutnému srdci Ruth,
když plakala v stezku po domově, kol ní cizí kraj,
Stejná píseň se linula i k skvostným oknům kouzelným,
otevřeným nad rozbouřenými moři k obzorům vzdáleným.

KEATS, *Óda na slavíka*

»»» KAPITOLA PRVNÍ «««

LEST MÁ PŘEDNOST

1

V celé Impirii nebylo provincie, která by prosperovala lépe než ostrov Kith. Od doby, kdy byl za časů expanzivní X. dynastie dobyt, zůstával hlavní impskou baštou v Letních mořích.

Nacházely se na něm bohaté doly, oplýval úrodnou půdou a byl pověstný stavbou lodí. Jednou za čas sice mohl přijít tajfun, který napáchal nějaké škody, anebo přiletěli draci a zpustošili kousek severovýchodního pobřeží, ale žádná z těchto hrozeb se po celá staletí netýkala západního pobřeží, kde ležel Finrain, největší a nejbohatší město ostrova a zároveň jeho hlavní přístav.

V přístavech je potřeba námořníků. Nejlepší námořníci byli jotnaři. Impové měli dost důvodů, aby se necítili ve své kůži, když měli kolem sebe nějaké jotnary, a tak důrazně vedli všechny námořníky, kteří se plavili na finrainských lodích, aby se usadili v Durthingu, vzdáleném jen několik hodin cesty na jih – dost blízko, aby byli při ruce, ale zároveň dost daleko, aby jejich násilnická nátura nepůsobila škody přímo Finrainu a jeho občanům.

V Durthingu žilo i několik trolů, kteří byli vesměs potomky otroků, přivezených sem z vrchoviny Mosweeps, protože zdejší původní obyvatelstvo vymřelo nedlouho poté, co sem dorazila vojska Impirie. Žilo zde také pár míšenců a samozřejmě gnómové, kteří se starali o udržování čistoty v osadě. Našlo se tam i několik impů, ale každý imp, který si zvolil život v jotnarské osadě, k tomu musel mít náramně dobré důvody, o jakých se raději nehovořilo.

Naposled se zde usadil mladý námořník, faunsko-jotunský míšenec. Ačkoli to byl otrok, kterého za nesmírnou sumu koupil Gathmor, takto

nový kapitán lodi *Bouřlivák*, posléze mu byla darována svoboda. Ovšem jen v jistých hranicích. Ne že by ho ostatní námořníci z jeho lodi hlídali, ale… Nu, byl to správný chlapík a nikdy neměl nouzi o společnost. Nedával sice ani v nejmenším najevo zájem odejít, ale byl příliš cenný, než aby bylo myslitelné dát mu vůbec možnost se o to pokusit. Navíc z Durthingu vedla po souši jediná cesta, kterou lemovaly opěrné body impské armády. A impové byli odjakživa zbytečně všeteční.

Ani nejpatriotičtější z obyvatel Durthingu by toto obydlené místo nenazval městem, a sotva by zvolil i pojmenování vesnice, protože tamní chatrče a přístřešky byly nahodile roztroušeny po obou stranách mělké mísovité propadliny. Jediné narušení jinak pravidelné symetrie představovala soutěska, kudy se kdysi dávno, před příchodem prvních Bohů, dovnitř prolomilo moře. Téměř dokonale okrouhlý záliv s klidnou vodou a písečnými plážemi lákajícími ke koupání patřil k nejlepším přístavům v celé Pandemii. Ze svahů stékaly tři potůčky pramenité vody, moře se hemžilo rybami a zdejší klima bylo prostě dokonalé. Běžně tu bylo k vidění víc než deset lodí, stojících na kotvách anebo vytažených na břehu, a zpravidla dvě nebo tři další se stavěly.

V Durthingu neexistovalo žádné formální právo, protože formální právo neexistovalo nikde. Moře je náročná milenka, a kdykoli ukořistilo dalšího milence z řad durthingských námořníků, domov ztraceného brzo opustili i truchlící pozůstalí a pohltily ho bujné houštiny.

Ovdovělá žena si musela ihned najít nového ochránce a její děti velmi pravděpodobně stejně brzy zemřely. Dokonce ani pro takového jotuna nebylo zcela běžné, aby chladnokrevně pobíjel děti, ale o většinu spratků zplozených jeho předchůdcem se postarala horečka ve spojení s nezájmem a nedbalostí, popřípadě se stali obětí záchvatu bezvědomé opilecké zuřivosti. Vdovu, která nenašla nového pána, brzy ostatní ženy vyštvaly a skončila někde v úděsných finrainských brlozích.

Ale každé zlo je k něčemu dobré, jak říkají kazatelé, a tak pro nového příchozího nebylo nejmenším problémem opatřit si ubytování. Mohl si vybrat rozkošné místečko nedaleko některého potůčku a postavit si tam dům svých snů anebo se prostě jen nastěhovat do některého z uprázdněných obydlí. Výběr měl dost široký: impské dřevěné chaty či nízké, tmavé drnové chýše nordlandského typu, kterým dávali přednost jotnaři, anebo neuspořádané hromady zdiva, které budovali trolové. Bylo k mání i několik gnómských doupat, ale těm se vyhýbaly i krysy.

Faun si vyvolil věkovitý srub, postavený ze silných trámů, a usiloval se dodat mu vzhledu, který by připomínal loď, když už vedl život námořníka. Po každé cestě dodával svému domovu další vylepšení. Ve zdejším

hedvábně pokojném podnebí plynuly měsíce nepostřehnutelně a brzy se jaro překlonilo do léta.

2

Daleko na východě, pod drsnějším sluncem, běžela z velkého přístavu Ullacarnu východním směrem karavanní stezka, protáhla se úpatím Progistových hor a poté zatočila na sever, kde se větvila a rozdělovala, takže tvořila spleť pěšinek, mířících do Centrální pouště. Tento jediný průchod, skřípnutý mezi písky a horami, byl mezi obchodníky znám pod jménem Gauntský průsmyk. Muži z ozbrojeného doprovodu mu říkali přiléhavějším názvem: Jatka. V některých úsecích byla cesta tak sevřena okolním terénem, že jezdci směřující k moři mohli volat na ty jedoucí do vnitrozemí nadávky nebo pozdravy, zatímco rolničky jejich velbloudů společně vyzváněly v rondelovém rytmu. Procházelo tudy mnoho obchodních karavan, ale zdaleka ne tolik, kolik se vydávalo na cestu, protože hlavním zaměstnáním mužů obývajících zdejší kraj byl banditismus. Jména průsmyků hovořila sama za sebe: Průsmyk kostí, Vypíchnuté oko, O jednoho méně, Krvavý pramen, Vysoká smrt, Nízká smrt, Sokolí vole a Osm mrtvých.

Na obou koncích Gauntského průsmyků bylo možno si najmout strážce navíc, ale ti zdaleka nemuseli být pravé královské krve. Skuteční Pobíječi lvů jim naprosto nevěřili a měli k tomu dobré důvody.

Po mnoha týdnech cesty napříč zarkskými pustinami nakonec dorazila karavana vedená ctihodným šejkem Elkarathem až ke Gauntskému průsmyků. Jen několik nebezpečných dní ji dělilo od dobrého města Ullacarnu, které znamenalo odpočinek, výtěžek a opravdu zasloužené pohodlí. Velbloudi, kteří nesli zboží nezbytné pro skromné obyvatele vnitrozemí – lopaty a krumpáče z houževnaté oceli, které vyráběli trpaslíci, barvy od dovedných elfských barvířů a pevné lněné nitě – zde dostávali náklad výrobků, na které čekal celý zbytek Pandemie jako na luxusní zboží: vlnu z horských ovcí a z ní utkané pestrobarevné koberečky, nebroušené drahé kameny a odolné oděvy z kůže nebo velbloudí srsti, které zhotovovali prostí a hladoví lidé, jejichž jediným zdrojem obživy byl neomezený čas.

Za svůj dlouhý život projel šejk Gauntským průsmykem mnohokrát. Tu a tam se setkal i s násilím, i když nikdy nepřišel o žádného ze svých mužů nebo o část nákladu. Když ho nutili, aby vyložil, v čem spočívá jeho neobyčejné štěstí, tak se pouze tajuplně usmíval do sněhobílého plnovousu a hovořil o ostražitosti a úctě k tomu, co předpisují svaté svitky. Věřil, že i

tentokrát bude jeho průjezd podobně bez problémů. Jeho karavana nebyla ani početnější, ani bohatší než jindy v minulosti.

Tělnatý a důstojný šejk Elkarath jel usazený vysoko na svém velbloudu, klidně pozoroval zpod jasně bílého obočí kamenitou a sluncem sežehlou krajinu a vedl dlouhou karavanu do oázy zvané Velicí Čápi. Ta ležela v samém středu Gauntského průsmyku a byla vůbec nejnebezpečnějším místem cesty. Neplodná skaliska, která obklopovala karavanu, skrývala na tucet temných strží, o kterých věděli jenom místní lidé, a v každé z nich se mohla skrývat banda ozbrojených lupičů a číhat připravena k úderu. Blyštivé vrcholky Progistových hor se na severním obzoru svíraly těsně k sobě.

Maličká oáza v údolí sestávala z několika desítek chalup postavených z vepřovic, vzácného rybníčku s čistou vodou a zhruba stovky kymácejících se palem. Nebyly tu žádné doly a nerostlo tu žádné obilí. A přece byli lidé žijící ve Velikých Čápech dobře vykrmení a dařilo se jim dobře. V ohradách přešlapovalo mnoho výborných velbloudů. U ostatních národů měli džinové pověst věrolomníků, ale zde, v Zarku, byli za příslovečné podrazníky považováni právě obyvatelé Velikých Čápů.

Podle svých dlouholetých zkušeností šejk Elkarath čekal, že dnešní večer bude přát obchodu. Vždycky do Velikých Čápů přivážel zlato, protože starší této obce nabízeli na prodej drahokamy a dobytek, za které nepřijímali nic jiného než zlato. Pátrat po zdroji jejich bohatství by byla velice nezdvořilá a nebezpečná nepředloženost.

V závěsu za šejkem se v sedle svého velblouda vysoko tyčil velitel stráže. Podle věkovité tradice karavanních cest ho každý oslovoval jako Prvního pobíječe lvů. V jeho případě byla anonymita zvláště cenná vymoženost, protože tento nápadný mladík nebyl nikdo menší než sultán Azak z Arakkaranu, za kterého by se dalo požadovat doslova královské výkupné. Mnohem dále ke konci karavany cestovala mladá žena, představující jeho manželku, ale ve skutečnosti to byla královna Inosolan z Krasnegaru. Jenomže ona by pro průměrného únosce neměla žádnou cenu, leč prchavou hodnotu krátkého tělesného uspokojení. Pro Strážce, čtveřici magických ochránců světa, měla nepochybně cenu podstatně větší.

Ale šejk Elkarath během své návštěvy v oáze Velicí Čápi nehodlal mluvit ani o magii, ani o politice.

3

„Ahoj, námořníku!“ zvolal Ogi, když se doploužil dost blízko k faunovu srubu. Slunce teprve zapadalo a bylo ho docela dobře vidět, jak se

přibližuje nízkým křovím pod vytáhlými mladými stromky, ale život v osadě jotnarů, jako byl Durthing, člověka naučí chovat se hodně opatrně – vylekat jotuna mohlo mít za následek, že člověka nejdřív zabil a pak se teprve omluvil. A někteří by se ani neomluvili.

Bušení kladiva utichlo a vzápětí se v okně objevila Rapova tvář – přátelská tvář pod houštinou hnědých vlasů, podobných chuchvalci suchého kapradí. Holým předloktím si otřel čelo.

„Nachytal jsem nějaké kapry," hulákal Ogi a pozvedl ryby nad hlavu. „A mám taky víno!"

„Víno? A copak se slaví?"

„Jen mě tak napadlo, že by si pracující člověk docela rád udělal přestávku."

Faun se usmál – totiž vykouzlil na rtech obvyklý ostýchavý úsměv, zcela nepatrný. „Výborně!" křikl v odpověď a zmizel.

Ogi zamířil rovnou k ohništi s rožněm a potěšilo ho, když v něm našel ještě několik žhavých uhlíků. Přidal pár suchých větviček a rozfoukal oheň. Pak se posadil na balvan a ujistil se, že víno přečkalo cestu bez úhony.

Na nedalekou větev přiletěl šedivý ptáček, pohodlně se usadil a prohlížel si ho s hlubokým podezřením. Kolem stálo dost kamenů, aby se mělo kam posadit ještě tucet dalších lidí, takže ať tento srub postavil kdokoli, musel mít početnou rodinu… a vlastně asi ne, protože chata byla docela malá, takže měl asi zálibu v pořádání větších přátelských posezení. Bylo to rozkošné místo, leželo v malém údolíčku a před tropickým sluncem je stínilo několik polovzrostlých stromů – v Durthingu každý trošku slušný kmen brzy zmizel v kuchyňských ohništích – ovšem bylo poněkud příliš vzdáleno od potůčku, než aby o ně byl nějaký zvláštní zájem. Poskytovalo ale více soukromí než většina ostatních obydlí.

Za pár minut vyšel Rap ze srubu a natahoval si košili. Pořád zůstával komicky cudný, co se oblečení týkalo, když se vzala v úvahu naprostá absence soukromí v podmínkách života na moři, ale byl to správný chlapík, na svůj věk nezvykle uvážlivý. Co do vzhledu v ničem nezapřel fauna, s výjimkou vlasů a vzrůstu, a také se jako faun vyznačoval nechutí podřizovat se společenským tlakům. Například chodil pořád hladce oholený. Jako jediný muž na palubě *Bouřliváka* se nepokoušel vypěstovat knír velikosti rýžáku na mytí paluby, jaký nosil Gathmor. Byl také jediný v celém Durthingu, kdo neustále nosil dlouhé kalhoty. Ogi často dumal, zdali je to jen další z jeho podivných představ o slušnosti anebo zda je citlivý na vzhled svých faunských nohou.

Vůbec na něm byla řada věcí, které přiváděly Ogiho do rozpaků.

Oheň už příjemně popraskával. Ogi začal čistit cibuli. Rap se posadil na vedlejší balvan a znovu si otřel čelo.

„Dneska jsem se ale nadřel! To abych si šel zaplavat.“ Natáhl se po džbánu s vínem a zaklonil hlavu, aby si dopřál dlouhý, hluboký doušek – což impa příjemně překvapilo. Možná to nebude až tak svinská práce ho dnes večer opít, jak najisto očekávali.

Rap odtrhl džbán od úst a zhluboka nabral dech. „Přijdu později.“

„Poslyš, plavat potmě… No jo, ty chytrouši, nemusíš se hned tak šklebit!“ Ogi se obyčejně nedurdil jako kvočna, ale mladý Rap byl v plavání přece jen začátečník. „Dobře, tak pro tebe to třeba není nebezpečné – ale nechoď hned po tom, co se nadlábneš, jo?“ Dnešní večer byl v Durthingu zasvěcen zábavám a jisté skupinky námořníků měly připraveny konkrétní plány, týkající se Rapa, a plavání mezi nimi nefigurovalo. Ale k tomu se dostane později. „Tak jak ti jde stavění?“

„Pojď se podívat,“ navrhl mu Rap stydlivě. Vyskočil a šel napřed, aby do malého srubu, který byl teď jeho domovem, došel první. Vypadalo to tam mnohem domáčtěji než přede dvěma měsíci a pan domácí hrdě předváděl své poslední dílo, okenici na uzavření okna. Ta zadrží aspoň přívaly deště, když už ne dotěrný vítr. Neměl vevnitř žádný nábytek, pouze hamaku a židli, i když mu Ogi často nabízel, že mu půjčí nějaké peníze, aby si mohl domek zařídit. Na přiměřený úrok, to se rozumí.

Jako pokaždé si Ogi říkal, proč si faunskojotunský kříženec vyvolil za domov právě impský srub. V jeho domovině, v Sysanassu, žijí fauni v lehoučkých stavbách z vrbového proutí, pokrytých došky, a přesto si Rap zvolil věkovitý srub, postavený v osamoceném dolíku nějakým dávno ztraceným impem. Jak se zdálo, dost ho překvapovalo, že jeho volbě se každý diví, a mumlal něco o tom, že jeho rodné město bylo impské, i když to nebyla pravda. Kdyby si byl vyvolil nějaké méně izolované místo, působilo by to mnohem přátelštěji.

Pospravoval střechu a uvnitř nastolil úžasný pořádek a čistotu. Ogi všechno zhlédl, ocenil a pochválil. Pak se vrátili k ohni a k vínu.

Ogi pronesl několik přípitků a tak do toho chlapce dostal zase trošku vína. Pak se vytasil s celodenním úlovkem a pustil se do čištění ryb.

„Někdo připlul?“ zahučel Rap a zahleděl se kamsi za Ogiho, zdánlivě na stromy pokryté vláknitou kůrou.

„Jedna z nich je nejspíš *Bouřňák*. Toho čekáme. Druhou loď neznám.“

Připlouvající lodi byly vždycky středem pozornosti, ale mladý podrost, obklopující Rapův srub, bránil výhledu na přístav. On ovšem, to se rozumí, viděl skrz všechno, ale lodi byly buďto mimo dosah jeho bystrozraku,

anebo se o ně prostě příliš nezajímal. Zase si sedl a mlčky se díval do poletujících plamínků.

Rychlý tropický soumrak rozlil všude kolem temnotu a odumřelo i ptačí volání. Světlý kouř a jiskry a praskající oheň… jen sexem posedlí cvrčci už rámusili… Nádherná noc.

Když Ogi usekl rybám hlavy, hodil je přes rameno za sebe – však je najdou psi nebo gnómové. Zrovna tak, když rozpáral rybí břicha, vyškrábl vnitřnosti do prachu za sebe. Nejspíš už se tam někde krčí pár gnómských děcek v plné pohotovosti, protože je přilákal oheň.

„Něco se děje?“ zeptal se Ogi.

Rap upřeně hleděl do plamenů. Nepřítomně se usmál a pokrčil rameny. „V tom mi nijak nepomůžeš.“

„Tak si pomož sám. Ale kdyby ses chtěl svěřit kamarádovi, tak jsem ti k dispozici. A bez ohledu na všechno, co ti kdo říkal už od doby, kdy tě matka odstavila, někteří impové dokáží držet jazyk za zuby.“

To vyvolalo další krátký a nepatrný úsměv a Ogi si uvědomil, že faun, i když má pusu pořádně širokou, se vlastně nikdy neusměje víc.

„To jen že se mi zdá, že není tak jednoduché usadit se zrovna tady.“

Ano, je to dost divná situace.

„Durthing není zrovna dokonalý,“ řekl Ogi loajálně, „ale nikde to není o moc lepší. Máš tady sám pro sebe pěkný bydlení a stálo tě to jen pár dnů rachoty, a děvčat tady máme, že je z čeho vybírat. Znám jich spoustu, které by byly víc než svolné pomáhat ti zaplnit dům dětma.“

Rap se otřásl.

„Však by sis na ty malé rošťáky taky zvykl,“ pravil Ogi spokojeně. Uala už mu porodila dvě a další dítě bylo na cestě. A podle toho, jak kynula, to možná budou i dvojčata. „Sem tam jsou docela milé. Ale nikde mě necituj.“

Rap se znovu zahleděl do ohně.

Už způsob, jakým se tenhle kluk dostal zrovna do Faerie, je obestřen nějakým tajemstvím a nejspíš v tom má prsty nějaký kouzelník. Ogi byl natolik námořníkem, aby se mu protivila každá zmínka o něčem podobném. Buď jak buď, bylo to hodně divné.

„Je v tom děvče, co?“ zeptal se tiše. „Anebo sen?“

„Děvče,“ řekl Rap do ohně, „ale je to jinak, než jak si myslíš.“

„Synku, já jsem v tomhle směru zkusil už všechno možné,“ odvětil Ogi nostalgicky.

Rap pokrčil široký faunský nos. „Spíš šlo o slib.“

„Jaký slib?“

Rap po něm střelil rychlým, tajuplným pohledem. „Hodně bláznivý.“ Znovu si lokl vína ze džbánu a utřel si ústa hřbetem ruky. „Já jsem vlastně vůbec námořníkem být nechtěl. V tom to vězí.“

Kdyby ho Gathmor slyšel povídat něco takového, moc by mu to na popularitě nepřidalo. Anebo kdyby ho slyšel kterýkoli z jotnarů.

„Pak si z nás ze všech ale děláš kašpary, kamarádíčku. Slyšel jsem řeči, že by se z tebe mohl stát druhy kormidelník, až Larga povýší.“

Rap si nevěřícně odfrkl a znovu se opřel lokty o kolena. Zatím vesloval třikrát na Faerii a zpátky. V jeho věku rostou muži rychle a už měl ramena jako pravý veslař. Dneska večer je bude potřebovat – Ogi na okamžik pocítil baživý dotek lakoty. Milené zlato! Potom naslinil prst a šprtl kapičku sliny na pánev. Uspokojivě to zasyčelo a kapička na hladině rozpáleného tuku zatančila. Hodil na pánev cibuli a začal potírat ryby tukem, který nabíral na čepel dýky.

„Gathmor říkal, že za mě a za goblina zaplatil šestačtyřicet imperiálů,“ zamumlal Rap. „Kdybych dával bokem všechno, co budu moci, jak dlouho by mi trvalo, než bych se vyplatil?“

„Kdyby ses opravdu snažil, tak stokrát devětatřicet let.“

„Oh – myslíš, že tak brzo?“

„Dívej se na to realisticky, Rape! Kdybys byl ty na Gathmorově místě, nechal bys sebe sama odejít? Tvůj vnitřní zrak má pro něho cenu k nezaplacení. Miluje svou loď, je odpovědný za její posádku – nikdy ti nedovolí odejít.“

Faun povzdechl a odmlčel se.

Bystrozrak z něho udělal cosi výjimečného, to se rozumí, ale je to pořád jen velice ošidná výhoda. Nic podobného na *Bouřlivákovi* nepotřebovali až do chvíle, kdy s nimi vyrazil na první plavbu. Další plavby pro něho představovaly tvrdou dřinu, kdy neustále veslovali a téměř nikdy nepluli pod plachtami, ale kdy se nepřihodilo vůbec nic.

Ale tenhle chlapec v sobě měl víc než jenom okultní schopnost. Měl všechny podstatné vlastnosti, které z něj dělaly výtečného námořníka. Byl schopný, dalo se mu důvěřovat. Nikdy si na nic nestěžoval, nevyhledával hádky. Udělal všechno, co se mu řeklo, a ještě se tvářil, jako by byl vděčný, že se mu takové práce dostalo. I kdyby neměl dar vnitřního zraku, nepatřil k mužům, které by si Gathmor nechal uklouznout mezi prsty. A navíc skoro všechny nezadané dívky v Durthingu spojovaly s faunem velmi vážné úvahy.

„Říká se,“ poznamenal Ogi, „že štěstí člověka vždycky přesvědčí, že to, co dostává, je vlastně to, po čem touží.“

Rap se uchechtl, ale dál zíral do plamenů.

Ogi už se začínal bát. Jestli bude Rap dneska večer pořád mrzutý, mohla by se plánovaná operace zvrtnout v pohromu. Než se stačil odhodlat, aby mu tuhle možnost vyložil, Rap promluvil.

„Jsi přece imp. Proč žiješ tady mezi těmi maniaky?“

Ogi se nervózně ošil. „Doporučuju ti, abys tohle slovo neříkal moc nahlas, kamaráde. A taky se nikoho neptej na takové věci jako teď mě.“

„Uch, promiň! Nedomýšlel jsem…“

„Pokud jde o mě, to je v pořádku. Jen ti chci naznačit, aby sis hleděl radši svého…“

„Jinak mi nějaký jotun utrhne hlavu,“ dokončil Rap. „Taky si to myslím.“

„A stejně se nikoho ptát nemusíš. Jediný možný důvod, proč nejotun dobrovolně žije tady, je v tom, že je tady život příjemnější než v císařských věznicích. No tak, člověče – tady přece vedeme život jedna báseň! Prostor a svoboda! Ženy? Ve vězení se taky k ženské nedostaneš, pokud nejsi doopravdy bohatý. Tak jen si užívej!“

V Ogiho případě nic z toho nebyla pravda. Nikdy se nedostal do konfliktu se zákonem a v Durthingu žil prostě proto, že miloval moře a zbožňoval své námořnické řemeslo. Potíž byla v tom, že mluvit o jediném možném vysvětlení jeho náruživosti pro moře bylo mnohem složitější než mluvit o smyšlené minulosti kriminálníka. Věděl, že jeho dědeček zahynul při jotunském nájezdu na Kolvane, a jeho otec se narodil jako pohrobek. I když v rodině se o té věci nikdy nemluvilo a Ogi sám byl nevysoký, rozložitý a snědý jako pravý imp, byl si docela jist, že mu v žilách koluje čtvrtina jotunské krve. Kdyby se o tom zmínil, náramně by to podpořilo jeho postavení v Durthingu a mezi příslušníky posádky *Bouřliváka*, jenomže by to zároveň zvedlo míru rizika, které podstupoval, a žerty na jeho účet by nebraly konce. Ogi nebyl natolik jotunem, aby se mu tyhle věci zdály nějak zvlášť zábavné.

„Ale oni jsou maniaci,“ zahučel Rap potichu. „Kaniho mám pořád za zadkem a otravuje mě, abych se s někým šel bít. Ale proč, pro Boha Dobra? Už jsem přece ukázal, že jsem schopen se ubránit.“

Ogi začal opékat rybu a obracel ji špičkou tesáku. Neměl v úmyslu zatím vytahovat tuhle věc na světlo, zvlášť když ten kluk měl ještě hodně daleko k opilosti. „No, je tady takový zádrhel, Rape.“

„Jaký zádrhel?“

Podal mu víno. „Tumáš, vůbec nepiješ, jak by sis zasloužil! Ano, pár zápasů už máš za sebou. Ale ty se vlastně nepočítají.“

Rap odložil džbán na zem vedle sebe a upřel na svého společníka chladný pohled. „Že se nepočítají? A proč ne?“

Kapr už byl hotový. Ogi cítil, jak se mu ústa plní slinami, a nabíral porce kapra dýkou na talíře. Díky tomu se aspoň nemusel dívat svému kamarádovi do očí. Doufal, že budou kamarády ještě i zítra.

„Víš přece, jak to tady chodí, Rape. Nejníž stojí ten, kdo není jotun, jako třeba já. A obzvlášť já, protože jotnaři počítají impy sotva za lepší než gnómy. Pak jsou ti, kteří mají část jotunské krve, jako ty. Faunů si tady docela cení, snad proto, že jsou to takoví tupci, že nikdy nepoznají, že prohráli – a ty máš postavu skoro jako jotun, takže tebe počítají hned po čistých jotunech.“ Chvilku se odmlčel, ale Rap jeho vysvětlení nekomentoval. Ogi se věnoval další rybě. „A ještě mezi sebou uznávají různé třídy. Nejvýš stojí ti, kteří se narodili v Nordlandu, třeba jako Brual.“

„A Kani sám sebe nenávidí proto, že je už v třetí generaci z jihu? Je to tak? No tak vyklop, co mi chceš říct.“

„Dobrá. Vím o tom, že pár chlápků si řeklo, že tě vyzkoušejí. Počínal sis dobře, o to nic, ale Dirp je už ve třetím pokolení z jihu, zrovna jako Kani, a starý Hagmad je ve druhém, i když oba jsou považováni za dobré bojovníky. Mimoto předtím to byla jenom hra.“

„Nezdálo se mi, že by to byla hra,“ zavrčel Rap. „Svinsky to bolelo!“

Ogi už sebral z pánve i ty nejmenší drobty. Nezbývalo mu, než podat talíř Rapovi a podívat se mu do očí.

„Tak už mi pověz i to nejhorší,“ řekl Rap kysele. „Stejně už jsem ztratil všechnu chuť k jídlu.“

Ogi si povzdychl. „Chceš je mít z krku? No tak to musíš vybojovat pěstní souboj s plnokrevným jotunem, narozeným v Nordlandu. S jedním z těch opravdu dobrých.“

„No to je něco! Vždycky jsem si myslel, že Gathmor byl zlý…“

Ještě jsem neskončil. Musíš to být ty, kdo vyvolá hádku, ne on. Musí to být tvůj zápas, rozumíš? A musíš ho rozzuřit k šílenství. K opravdovému šílenství! Nedá se to odbýt nějakým laškováním, jen aby se jako ukázalo, co vězí v tom nafoukaném faunském parchantovi. Musíš ho provokovat, dokud nebude prahnout po krvi, po vraždě, dokud nebude docela mimo a nebude bažit po ničem jiném než tě rozmáznout po zemi. A potom – žádné slitování! Musíš ho rozbít na kaši.“

„Tou poslední větou jsi mi to rozmluvil.“

„Mluvím vážně, Rape. Najez se. A co je důležitější – napij se! Jsi tady nový. Nechávají novým chlapcům dost času, ale tobě už narostla správná veslařská ramena. Vypadáš tak, že už jsi zralý ke zkoušce, která musí přijít hodně brzo. Dneska? Zítra? Nejlepší je vybrat si zápas sám, ne? Důležité je vybrat si protivníka co možná nejsilnějšího, kterého ale máš ještě naději zvládnout. Takhle tě to bude stát mnohem míň krve a bolesti, než kdyby tě

měli otloukat všichni, kteří se budou pokoušet postoupit mezi chlapy co nejvýš.“

Rap odložil talíř a překřížil ruce na prsou. „A jakou roli v tom hraješ ty?“

V tomhle směru mu mohl Ogi dát aspoň nějakou dobrou zprávu. Spustil s plnou pusou: „Důležitou! Zjistil jsem, koho ti Verg a ten bláznivý Kani vybrali jako protivníka: Turbroka! Anebo dokonce Radrika! U všech Bohů! Ti by tě nejradši viděli zmrzačeného nebo rovnou zabitého.“

Rap se opřel lokty o kolena a úkosem pohlédl na svého společníka. „A ty ne?“

„Doufám, že tě nic takového nepotká. Tahle ryba je báječná. Zkus ji přece – potřebuješ nabrat sil. No, maličko jsem se tím zabýval a můžeš mi věřit. Je pravda, že jsem to trošku narafičil, to připouštím, ale vím, co dělám, Rape.“

No, sám byl alespoň ze tří čtvrtin přesvědčen, že ví, co dělá.

„Narafičil?“

„A kdo ti navrhl, abys vzal tancovat tu okouzlující Wulli?“

Rap se prudce vzpřímil, zacloumal s ním vztek. „Tys mi tvrdil, že to děvče není ničí! A ona mi to říkala taky!“

„No, pravda, nebyla ničí. I když zdejší děvčata obyčejně nebývají nezadaná. Ale to, co jsem ti říkal, byla pravda, aspoň pokud jsem věděl. Neměla k žádnému chlapovi nějaké závazky nebo dohodu. Mimochodem, jak daleko jste se spolu dostali?“

„Starej se o svoje ďáblem vymyšlené záležitosti!“

„No jo. Ale předchozí tanec věnovala Grindrogovi. On byl pak na moři, takže se nemohl dvořit žádné jiné ženě.“

Rap zasténal. Zbledl, což bylo pochopitelné, vlastně měl ve tváři osvětlované mihotavými plamínky jakousi nazelenalou barvu. „Takže on si myslí, že jsem se pletl do jeho věcí?“

„No, vlastně jsi to udělal, podle toho, jak se tady na tyhle záležitosti hledí. Grindrog si jí nikdy nepřestal všímat. A vybral si on ji, ne ona jeho. No a pochopitelně on je čistý jotun, zatímco ty ne. Parchanti nemohou na takové děvče ani pomyslet…“

„Ty bastarde! Nakonec mě to ale mohlo napadnout. Bože lhářů! Tak vy jste mě takhle nastrčili do pasti, bando potměšilých bastardů! A ona se mi ke všemu vůbec nelíbila. To byla samé 'Ano, Rape,' a 'Ne, Rape,' ale žádnou obstojnou myšlenku v hlavě neměla.“

Wulli byla slaďoučké děvče, na jaké se chlapům sbíhají sliny, kolem šestnácti, a měla obličej i tělo toho druhu, kterému námořníci říkají „riziková plavba“ – zkrátka se nad ní tajil dech. Žádny chlap mezi jotnary

by se ani v nejmenším nezajímal o její duševní pochody a jestli je pro nebo proti.

„Grindrogovi se třeba taky nelíbí. Ale na tom nesejde.“

„*Bouřňák*… Není to loďmistr z *Bouřňáka* ?“

„Správně. A jez, ať ti to nevystydne.“

„Asi tak čtyřiadvacet nebo pětadvacet let? Dvakrát tak veliký jako já, šilhá najedno oko a nos mu uhýbá doprava? To je on?“

„Přesně.“

„A *Bouřňák* zrovna zakotvil. Počítám, že není ani stín naděje, že by se o tom nedověděl.“

„Docela správně,“ řekl Ogi spokojeně. „Kani už se postará, aby se všechny novinky dověděl hned, jak jejich loď přirazí, dokud ho budou slyšet všichni námořníci z posádky, aby ho mohli politovat.“

Rap sebral bezmyšlenkovitě svůj talíř a pustil se do jídla, oči znovu upíraje do plamenů. „Ušetřil jsem si skoro půl imperiálu, Ogi. Peníze leží na krokvi nad hamakou. Ty a Kani jste mými nejlepšími kamarády, a tak bych chtěl, abyste si ty peníze rozdělili. Moje vysoké boty jsou –“

„Och, buď zticha! Snad si nemyslíš, že bych ti něco takového mohl udělat?“

Rap pohlédl k moři. „Někdo k nám jde. Za minutku je tady. Ano, je to Kani a utíká. Jde ti říct, že past sklapla? Tak ven s tím – kdo je v ní?“

„Grindrog. Počítá se za devátého nebo desátého nejlepšího v Durthingu.“

„Takže ty si vezmi jednu botu a Kani tu druhou.“

„Drž hubu! Poslouchej dobře – Grindrog už nebojoval víc než rok. Tehdy vyzval samotného Rathkruna. A Rathkrun ho uspal na dobrý týden.“

Rap polkl, jako by se mu v krku vzpříčila rybí kost.

Jenomže od té doby už nikoho dalšího na souboj nevyzval! Když byl naposledy v přístavu, tak jsem si ho náhodou všiml, jak straží návnadu na ryby. Pracoval tak, že si všechno přidržoval takhle vlevo. Opravdu hodně vlevo. A přitom je pravák!“

Rap žvýkal rybu v zamyšleném mlčení.

„Rathkrun ho kopl pořádně do hlavy. Vsadím se, že od té doby ten chlapík vidí tak mizerně, že to nestojí ani za trescí prd. Dost jsem se po něm díval. Zakopává o kde co. Když mluví, tak slintá. A jestli ho dnes večer pořádně rozzuříš, bude bojovat úplně ve tmě.“

„To je ale podvod!“

Jak absurdní! Když děcko přemýšlí ještě tímhle způsobem, není dost staré, aby chodilo po venku samo, dozajista ne v jotnarské komunitě – a přece Ogi tuto námitku napolo očekával.

„To je jeden z důvodů, proč jsme na tebe museli udělat takovou léčku. Teď musíš jít dolů, za ním, a rozzuřit ho tak, že bude ochoten zkusit bojovat s tebou potmě, ať jsi kdo jsi. Pokud ztratí jotunskou zdrženlivost, tak ho máš na lopatě.“

„A nebo naopak,“ opáčil Rap klidně, kousal rybu a hleděl upřeně na Ogiho, který zjišťoval, že ten nehybný pohled ho dost znervózňuje.

„Máš už veslařská ramena, Rape. Takhle to můžeš vyřídit.“

„To nemůže vyjít. A nebo to nevydrží dlouho. Každý ví, že mám bystrozrak, takže když zvítězím, tak co nevidět dostanu vyzvání k boji za denního světla. Pokoušíš se protlačit míšence nad stovky čistokrevných jotnarů… Ale mám takový dojem, že hlavní věc je přežít dnešní noc, ne?“

K tomu by Ogi mohl říct taky pár důležitých poznámek, ale zítra může vypadat všechno jinak. „Správně. Jenom ho musíš tak rozpumpovat, že se nebude moci dočkat, až se na tebe dostane.“

„Co kdybych mu třeba řekl, že mi Wulli povídala, že když byli spolu, tak se mu to ani jednou nepostavilo… to by snad mohlo stačit, ne?“

Ogimu se zalilo čelo potem při představě, co takové obvinění může udělat s opilým jotunem. Jen tak tak. Možná budeš mít zítra problémy s jejím otcem, ale už je to starej dědek.“

Rap odhodil talíř stranou a utřel si ústa, jako by tím posuňkem naznačoval, že se rozhodl. Ogi mu podal nádobu s vínem, ale Rap zavrtěl hlavou.

„Radši bych byl střízlivý.“

„No ne, ty jsi nemožný! Střízlivý, u všech Bohů? Chceš bojovat střízlivý? Jotnaři by to považovali za nehodné chlapa. To je horší podvádění než užívat bystrozrak!“

Rap mlčky vstal a protáhl se. Očividně už se smířil se svým osudem. Ogi čekal mnohem delší hádku a už začal přemýšlet, jestli to není jen finta a faun se nechystá zmizet někde mezi stromy. Rozhodně nevypadal jako začátečník, který se chystá k boji s jedním z nejlepších zabijáků v Durthingu.

Zvuky rozdupávaného křoví ohlašovaly, že se blíží Kani.

„Bereš tu věc bezvadně,“ řekl Ogi nejistě.

Rap se usmál, ale beze stopy humoru. „Bude to hračka.“

„Cože?“ zíral na něho ohromený Ogi.

Mladík přistoupil k impovi blíž a v záři ohně se mu blýskaly oči. „To, co mi o Grindrogovi povídala Wulli, znělo docela jinak. Stejně by mě to svádělo, abych mu napráskal, kdybych si myslel, že mám nějakou šanci. Teď mi říkáš, že tu šanci mám a že jste na mě ušili boudu, takže nemám na

vybranou. Výborně! Přítel Grindrog si zasluhuje, aby mu někdo ještě párkrát nakopl hlavu. A možná něco k tomu.“

Ogi otevřel ústa a pak je zas zavřel.

„Ale na zabíjení je třeba zvolit ten pravý čas, ne?“ pokračoval Rap klidně. „Rád bych si od někoho vypůjčil nějaké těžší boty, a taky musíme Grindrogovi umožnit, aby vypil svoji dávku a popřemýšlel nad svými problémy… *že jo*?“

Znenadání a naprosto nepostřehnutelně držel faun Ogiho za košili pod krkem, zkroutil ji a zároveň ho zvedal ze sedátka, až stál imp na špičkách. A usmíval se. Byl to první pořádný úsměv za celý večer. Nebyl to však vůbec úsměv radostný a odhalené zuby se cenily příliš blízko Ogiho nosu.

„Tak kolik?“ vyzvídal Rap, „Kolik vyděláš, když faunský bastard porazí slepého šampióna? Anebo je ta jeho slepota jenom něco jako červ na háčku, na který se mám chytit?“

„To ne, Rape. Já si doopravdy myslím, že je skoro slepý. A zrovna jsem chtěl mluvit o tvém podílu na mé… naší výhře a –“

„A já mám ještě možná čas si zatrénovat, dát si ještě pár zahřívacích kol!“

Rap byl pochopitelně poloviční jotun. Jen to obvykle nedával najevo.

Teď to najevo dal.

Ogi si vyčítal, že na to měl pomyslet dřív.

Pěst sevřená pod krkem ho dusila. Roztřásla se mu kolena. Doslova *cítil* jotunský vztek, který z Rapa sálal. Impové se bijí nejlíp, když mají na své straně převahu, a on nikdy nepatřil k nějakým velkým rváčům. Když se v Durthingu objevil, tak se tu a tam s někým pohádal, protože musel, a byl v boji dost houževnatý, ale obyčejně se z kolbiště odplazil. V Durthingu se našlo pár jotnarů, kteří byli ochotni se chvíli strkat i s takovým impem.

„Jedeš v tom ty a Kani a kdo další?“

„Verg,“ vypravil ze sebe s jistými problémy Ogi.

„No tak začnu s tebou — víš, chtěl bych si natrénovat ten trik s rozmlácením na kaši.“

Ogi zamumlal tichou modlitbu ke všem Bohům, co jich je na svatých seznamech.

Kani se vřítil do kruhu osvětleného ohněm a tak lapal po dechu, že ani nemohl mluvit. Očividně toho měl na srdci víc než jen předpokládané střetnutí Rap – Grindrog, protože, jak se zdálo, ani si nevšiml, jak daleko už postoupila konfrontace u ohně. Zachrčel, ukázal palcem přes rameno a znova zalapal po dechu.

Pak vyhrkl: „Orka!“

„Cože?“ Rap Ogiho pustil a ten klesl na zem a odklopýtal stranou. Ve chvíli, kdy znovu nabyl rovnováhu, zmizel už Rap v temnotě a dokonce už přestávaly být slyšet zvuky, které působil, jak se prodíral houštinou.

„Rape! Počkej. Rape, to je hotová sebevražda!“ Ale podle hluku utíkal Rap pořád dál. „*Nemáme žádné zbraně*!“ Ale ani toto zvolání fauna nezastavilo.

Orka?

Ogi teď běžel za faunem, mnohem, mnohem vyděšenější, než když mu hrozilo, že ho Rap zmlátí, a udýchaného Kaniho nechal, ať si ho následuje, jak nejlíp umí.

Pokud k tomu najde odvahu.

4

V oáze Velicí Čápi se Inos podařilo docílit nemožného.

Začalo to tím, že se na ni Azak usmál, když kolem ní procházel.

Úsměv v Azakově podání působil poněkud strašidelně. Přemísťovalo se při něm nevídané množství měděné zbarvených vousů. Po odjezdu z Arakkaranu si nechal narůst plnovous do délky a byl to vous vskutku bohatýrský. Když se k tomu připočetl hákovitý nos, šarlatové džinské oči, vysoký vzrůst a neotřesitelná arogance, pak je třeba uznat, že Azak nebyl snadno k přehlédnutí.

Inos zůstala okamžik ohromeně stát a dívala se za ním, jak kráčí k ohradě s velbloudy a obezřetně ji obchází, zahalený v bohatém pouštním oděvu, s jednou rudou rukou zapřenou o jílec své zahnuté šavle. Z prsou se jí vydral vzdech. Azak ak'Azakar představoval problém. Nabídky k sňatku jí předkládal den ode dne častěji a naléhavěji, zřejmě v souvislosti s tím, jak se jejich dlouhá cesta chýlila ke konci. Jeho logika neměla kaz a na jeho argumenty nebylo možno najít odpověď. Na trůn jejích předků v královském paláci v Krasnegaru ji může dosadit jedině čarodějná moc. Pouze Strážcům je dovoleno užívat magické moci k politickým cílům a Čtyřka bude nepochybně mnohem ochotnější přiklonit se na její stranu, pokud bude mít po boku vyhovujícího manžela. Zvlášť pokud to bude silný a zkušeny vládce. Jako Azak.

To je svazek předpovězeny Bohy.

Jediným nedostatkem tohoto dokonalého plánu bylo, že se necítila připravena na to, aby Azaka akceptovala jako manžela, bez ohledu na jeho nepochybnou kvalifikaci ve všech směrech, i bez ohledu na příkaz Boha. Nedokázala si ho představit, jak přežívá nudu zimy v Krasnegaru, a kdyby

Strážci odmítli podpořit její nároky, pak by před ní stála alternativa jiná: být sultánkou v Arakkaranu. A to by nebyla vůbec tatáž situace.

Když se Azak ztratil v hlučném mumraji odsedlaných velbloudů, vrátila se Inos k práci, které se právě věnovala – pomáhala totiž Kade stavět stan. Kade trpělivě čekala a upírala na svou neteř stárnoucí modré oči – a záblesk těch modrých očí leckdy překvapil i samotnou Inos, protože si už tolik zvykla, že kolem sebe vidí jenom samé džiny.

„První pobíječ lvů se zdá pozoruhodně klidný," pravila Kade.

„No, jsem si jista, že by bylo potřeba něco víc než pár skupinek banditů, aby se Azak vylekal… Eh, takže odkud vane vítr?"

Jak se ale pustily do práce s již zažitou rutinou, Kadina otázka začala Inos v hlavě probublávat jako kvasnice v kádi s pivem. Celé týdny ženy v karavaně s obavami mluvily o nebezpečích, které v sobě skrývá Gauntsky průsmyk. Tady, v bezectné oáze Velicí Čápi, se nalézali právě v jeho středu a většina jich byla viditelně jako na jehlách. Manželky Pobíječů lvů potají probíraly, jak jsou jejich muži špatně naloženi, protože Pobíječi lvů měli teď červené oči nejen coby džinové, ale taky proto, že celé noci stáli ve stráži a celé dny strávili v sedle svých velbloudů.

Azak se ale usmíval.

No, a proč ne? Bylo mu jedno, jak dalece prskají ostatní ze skupiny, které velel, jeho ta slibovaná nebezpečí nijak nerozčilovala. Usmíval se do červeného křoví svého plnovousu a připomínal, že šejk Elkarath projel již mnohokrát Gauntským průsmykem bez újmy. A Inos pochopitelně věděla, nač naráží – že starého šejka by obyčejní banditi nikdy nemohli ohrozit.

Kade musela v té chvíli myslet na totéž.

O těchto věcech se ovšem nedalo mluvit nahlas. Kade musela být nezvykle prostořeká anebo něco naznačovala, když řekla i jen to, co řekla.

Inos se rozhlédla po suchopárných, kamenitých kopcích a ostrých vrcholcích Progistových hor, které se proti zapadajícímu slunci černaly jako postavy gigantických legionářů. Nikde v dohledu nebyli žádní čápi, ani velicí, ani malí, ale v oáze Tři Draci taky žádní draci nebyli. Od doby, kdy vznikla tato jména, se svět změnil.

Prohlížela si bílá stavení, hýčkané stromy a vzácné malé jezírko. Kterýsi dávno zapomenutý čaroděj přehradil skomírající pramínek vody, aby umožnil vybudovat zde osadu. Pokud byly pověsti pravdivé, založil tímto počinem dlouho přežívající aristokracii silničních lupičů a přivodil tak smrt nespočtu nevinných cestujících.

Elkaratha se to netýkalo.

Inos zamyšleně hleděla na tetu, která teď pilně zatloukala stanový kolík. Kade za normální situace o šejkovi nemluvila, ba ani v nepřímých

narážkách. Zrovna tak se nedávala do řeči o Azakovi nebo Inos. Ale dokázala si připomenout několik chvilek, kdy se při cestě rozhovor zatoulal až k otázkám magie, a pokaždé to bylo na sklonku dne jako v této chvíli.

Oči jí znovu zabloudily k nepřístupné bariéře hor. Za nimi leží Thume, Prokleté místo. Nikdo tam nikdy nechodí.

A nebo ano?

Takže…

To pokušení bylo nepřekonatelné. A co může ztratit?

Zhluboka se nadechla, nedbajíc toho, jak se jí náhle prudce rozbušilo srdce, a bedlivé se rozhlížela kolem, aby se ujistila, že v doslechu není živá duše. V těch rozevlátých zarkských oblecích se splývavými kapucemi žena nikdy neví, jestli se k ní zrovna někdo nepřikrádá, ale nejbližší stan vpravo, který už stál, byl očividně prázdný, protože měl stěny vyrolované vzhůru, aby vnitřkem províval večerní větřík. Po levé straně stavěla stan brebentící banda mládeže, vesměs to byly dcery Šestého pobíječe lvů.

„Uděláš mi laskavost, tetičko?“

Kade vzhlédla a přikývla, ale v modrých jotnarských očích měla zmatek a všechno ostatní se skrývalo pod jašmakem a rozevlátým oděvem.

„Uděláš dnes večer to, o co tě požádám, a nebudeš se ptát na vysvětlení?“

Kade trošku vykulila modré oči a pak je zase přimhouřila, protože se zamračila. „Nechystáš se provést něco *impulzivního*, že ne, miláčku?“

„Impulzivního? Já? Ovšem že ne! Ale prosím tě, tetičko, budeš mi důvěřovat?“

„To přece dělám vždycky, dítě,“ řekla Kade podezřívavě.

Nicméně Inos už se mohla spolehnout, že Kade bude spolupracovat. „No, tak jestli mě teď můžeš na okamžik postrádat… Musím rychle něco povědět Jarthii.“ Udělala čelem vzad a odcházela kamsi mezi palmy.

Pomyslela si, že oáza Velicí Čápi je celkem přijatelné místo, a to bez ohledu na strašlivou pověst zdejších obyvatel. Ještě před nedávnem by se jí takováto izolovaná osada zdála bídná a dojemně nuzná. Jak rychle si člověk dokáže poopravit měřítka! Až dojdou do Ullacarnu, bude jí nejspíš připadat jako velkoměsto, když předtím uvidí jen dlouhou řadu osamělých a nepatrných pouštních osad, mnohem menších a chudobnějších, než je tato. Nestýskalo se jí po velkých městech. Nadšeně by zrušila i návštěvu samotného Hubu, kdyby namísto toho mohla prožít jedno tiché odpoledne v Krasnegaru – v tom hloupém, ošuntělém, Starém Krasnegaru!

Srdečně opětovala pozdravy známých cestujících z karavany, jejichž stany míjela, zejména ženy a děti, s nimiž sdílela strázně Centrální pouště: žízeň a vražedné horko a hrůzy písečné bouře. Měla si s sebou vzít džbán

na vodu, který by vysvětloval, že kamsi odchází. Jenže Kade byla v nošení vody na hlavě mnohem lepší než ona. Trpělivost nikdy nepatřila k Inosiným silným stránkám.

Konečně dorazila ke stanu Čtvrtého pobíječe lvů. Čtvrtý byl někde po tábořišti a okolí, pomáhal Azakovi dohlížet na skládání nákladu z velbloudů. Jeho žena Jarthia byla přibližně stejného věku s Inos a byla vskutku nápadně pohledná, tedy svým džinským způsobem, protože měla vlasy temně kaštanové barvy a oči tak výrazně červené, jaké Inos u nikoho z ostatních džinů ještě neviděla. Krátce poté, co karavana opustila Arakkaran, porodila velikého a zdravého synka. Teď, když se jí břicho zase vrátilo k původní štíhlosti, ale prsa jí zůstala veliká, nalitá mlékem, měla postavu ještě lákavější než dřív. Teď ovšem nic z toho nebylo vidět a vůbec nebylo ke spatření žádnému muži vyjma samotného Čtvrtého. Byl to už postarší chlapík, naprosto zotročený krásnou manželkou, která mu navíc dala tak báječného syna, když její předchůdkyně se nezmohly na nic víc než houfek dcer. Všechny tyto faktory hrály v praštěném Inosině nápadu svoji roli.

Jarthia klečela na kobercích, rozestřených před stanem, a zapalovala ohřívadlo. Byla to prostě jedna z oněch anonymních žen, zahalených v dlouhých rubáších, která zvědavě vzhlédla na návštěvnici, protože v této denní době měly ženy velice napilno, aby připravily hlavní denní jídlo pro své hladové, rozpálené a horkokrevné muže.

„Paní Harthak?“ zamumlala Jarthia uctivě a jaksi nedešifrovatelně. Tak znělo Inosino krycí jméno, které jí zvolil Azak. Určitě znělo lépe než přezdívka, kterou vybral pro Kade a k níž bylo možno přimýšlet spoustu nepříjemných asociací – to se ukazovalo ve chvílích, kdy smysl mladého sultána pro přisprostlý humor prorazil slupku jeho divokého vzezření.

Paní Harthak ovšem nepomyslela na to, že by si měla připravit, co chce vlastně říci. A tak zamumlala cosi na pozdrav a napadlo ji, že by se mohla posadit. Strnule se usadila na rohožkách.

Jarthiino překvapení se přeměnilo v nevíru. Zamumlala obvyklou uvítací formuli, začínající slovy: „Dům mého muže je poctěn…“ až po závěrečnou nabídku vody.

Inos vodu odmítla. „Říkala jsem si,“ spustila a měla na paměti, aby řádně zvýraznila hubský akcent, který si tak usilovně pěstovala v Kinvale, „zdali nemáš v plánu dnes večer zajít do lázně.“

Jarthia se taky posadila a rudýma očima, které vůbec nemrkaly, si bedlivě prohlížela návštěvnici. „Pobíječ lvů na tom trvá. Je to velice náročný manžel.“

O tom Inos pochybovala. „Ach, to je výborné… ale přesně tohle jsem neměla na mysli. Vlastně mě víc zajímá *thali*… nenapadlo tě třeba zahrát si dnes večer *thali*?“

Thali byla populární dámská hra. Inos ji v Kinvale taky párkrát hrála.

Jarthia platila mezi ženami v karavaně za šampiónku. Červeným pohledem střelila po budovách na druhém břehu jezírka a pak se znovu zahleděla na Inos. „Je to možné.“ Ženy z Velikých Čápů budou mít určitě mnohem víc cenností, o které by mohly hrát, než dámy z většiny osad navenek mnohem honosnějších.

„No to je výtečné. Já s tetou bychom se rády připojily, kdyby chtěla některá hráčka vystřídat.“

„Paní Phattas i ty budete vždycky vítány.“ Jarthiina podezřívavost se odrážela i ve zlém tónu jejího hlasu.

„Ano. Totiž… ve skutečnosti jsem chtěla říct…“

Inos si opravdu napřed měla ujasnit, jak to, co chce říci, vyjádřit co nejlíp. „Ve skutečnosti jsem měla spíš na mysli, že bychom si mohly dopřát trošku… trošku hazardu a… eh… trošku si *zašvindlovat*.“

Lest má přednost:

Kolem a kolem, život je jen klam,
a s klamnou nadějí milujeme mam,
s důvěrou planou se obracíme k zítřku:
falešnějšímu než dny předchozí.

Dryden, *Aureng-Zebe*

»»» KAPITOLA DRUHÁ «««

ANI ÚCTA, ANI DŮVTIP

1

Mimo plápolajícího ohně svítil také měsíc a dokonce i pár hvězd. Po celém Durthingu pomrkávalo mnoho dalších ohňů a jejich dým, ve světle měsíce spíše tušený, stoupal k nebesům. Zář měsíce se odrážela na několika mohutných mracích, které se kupily nad západním obzorem, ale protože nefoukal žádný vítr, do údolíčka se zřejmě jejich mlha nedostane.

A nikde nebylo slyšet sebemenší zvuk! To bylo ze všeho nejpodivnější. Ogi neslyšel nic než nepravidelné šoupání vlastních podrážek na svahu a supění vlastního dechu. Jestli si Kani všechno jen nepředstavoval, měli by teď všichni v osadě ječet z plného hrdla a mlátit do kuchyňských hrnců na poplach.

Hlavou mu proběhla prchavá myšlenka, že by měl jít pro Ualu a děti, ale pak si řekl, že by je stejně nedokázal dostat dost rychle do bezpečí. Ta jeho prokletá impská zvědavost jeho lepší já prostě překřičela. Následoval Rapa na shromaždiště námořníků.

Pokud by mělo dojít k nějakému masakru, tak to začne tady.

Shromaždištěm se nazývalo místo, kde se chlapi scházeli, aby si popovídali a popili a zápasili. Jestliže dojde k zápasu Rap versus Grindrog, určitě se odehraje na shromaždišti. Lodi, které se vracely do Durthingu, nejdřív vždycky zakotvily ve Finrainu, kde vyložily náklad a cestující a pokaždé naložily pivo. Tak bylo jisté, že první noc po návratu lodi bude vždycky pořádně divoká. Posádka po týdnech strávených na moři mívala poněkud krvelačnou náladu. A než pivo došlo, držela stejná nálada už všechny chlapy v Durthingu. Shromaždiště se rozkládalo při pobřeží na otevřené návsi, mělo povrch z udusaného jílu a ze tří stran se k němu svažovaly poněkud zvýšené okraje, na kterých rostlo těch pár osamocených

velkých stromů, které jako jediné v údolí zůstaly, aby poskytovaly stín a ochranu před deštěm, v případě potřeby sloužily i jako hlavní tribuna.

Za nocí po přistání lodi se tu hrálo a tancovalo a na stromech visívaly lampy. Když bylo pivo, tak uprostřed plápolal velký oheň, aby člověk viděl, co dělá. Za těchto nocí zůstávaly ženy doma. A dnes zakotvily naráz *Mořský orel* a *Bouřňák*.

Ogi brzy uviděl šlehající oheň velkého ohniště a stíny mužů, stojících pod stromy na bližším svahu. Cítil, že z ostatních stran se sbíhají další muži. Ale pořád ještě neslyšel žádný hluk.

V Durthingu neplatily zákony – snad s výjimkou jediného. Pokud ho někdy schválil Senát a Lidové shromáždění v Hubu anebo pokud ho vydal nějaký dávno mrtvý císař, potom se žádná kopie originálu nedochovala. Jotnaři psané právo stejně neuznávali, existoval však nepsaný zákon a Imperiální armáda měla v tomto směru stálé příkazy.

Na území Impirie směly existovat jotnarské osady jediného druhu – *neozbrojené* jotnarské osady. Liktor ve Finrainu si v Durthingu držel špióny a jakýkoli pokus shromáždit nějaké zbraně by měl ten následek, že by zakrátko přidusala celá XXIII. legie, sestávající z pěti tisíc mužů. Jotnaři předstírali, že o tom nic nevědí. Oni sami postavili zbraně mimo zákon, jak hrdě tvrdili, takže souboje bylo možno řešit chlapštějšími prostředky – pěstmi a botami. A zuby. Nebo kusem kamene anebo větví ze stromu. Za určitých situací bylo možno připustit dýku, ale meč byl prohlášen za zbraň zbabělců.

Každý zákon má své výjimky. Nejstarším jotunem v Durthingu byl Brual, neoficiální starosta osady. Ted už to byl starý chlap, ale narodil se v Nordlandu a zdejší nepořádek udržoval v jistých mezích za pomoci svých pěti synů, z nichž Gathmor byl nejmladší. Ogi si byl docela jistý, že Brual má někde zastrčených pěkných pár mečů.

Ale to nikdy nebude stačit! Tedy pokud Kani opravdu viděl to, co tvrdil. A už vůbec ne, pokud i ta druhá loď má na plachtě emblém orky.

Orka neboli kosatka je velryba-zabiják, ale v Nordlandu má toto jméno ještě další význam. Říká se tak lodím, s nimiž tamní zemani vyplouvají na své loupeživé nájezdy.

Ogi, lesklý potem a lapající po dechu, dovrávoral na vrchol svahu nad shromaždištěm a neurvale odstrkoval blonďaté námořníky s holými trupy, kteří tam stáli v děsivém tichu a dívali se na to, co se odehrávalo dole na shromaždišti.

Celé velké prostranství bylo téměř prázdné, jenom u plápolajícího ohně stál sám Brual, po bocích maje pouze dva ze svých synů, Rathkruna a

Gathmora, kteří v té chvíli byli v přístavu. Brual měl sekeru a jeho synové meče. Jejich stíny se táhly daleko za ně.

Ti, co připluli, byli jotnarští námořníci ze severu, což se dalo poznat podle bledé barvy kůže, směrem od nich přicházeli tři cizinci. Měli kovové přílby, kožené kalhoty a boty. Zdálo se, že nejsou ozbrojeni.

Jenomže v dálce za nimi se na klidných vodách zálivu černal obrys nezvykle dlouhé lodě severského typu a na břeh se brodili muži, kteří se tam stavěli do řady. Nebylo vidět žádné záblesky, které by mohly značit, že mají zbraně, a tak si Ogi řekl, že budou asi rovněž neozbrojení. Určitě jsou neozbrojení, protože kulaté štíty nechali viset na boku té podezřelé lodi. Měli ale na hlavě helmy.

Jedna parta mužů se brodila na břeh se sudem v rukou a druhá už stála s podobným sudem na břehu. Loď zakotvila, nepřirazila ke břehu, a to bylo dosti zlověstné znamení. Ovšem sudy mohly znamenat dary a to naopak mohlo značit nadějný vývoj situace.

Stáli zde všichni muži z celého Durthingu. Zdálo se, že každý z nich zadržuje dech.

Ti tři cizinci se zastavili v bezpečné vzdálenosti a noční ticho se ještě prohloubilo a bylo tak těžké, jako by i moře a cvrčci ztichli, aby poslouchali. Mezi stromy províval strach jako neviditelná mlha.

„Co je to za loď?“ To byl Brual a promluvil nahlas, drsně.

Cizinec stojící uprostřed pokročil o jeden krok kupředu před své průvodce. Byl vysoký, mladý a svalnatý. Byl hladce vyholený, zatímco ti dva měli mohutné vousy.

„*Krvavá vlna*. A já jsem její kapitán, Salthan, syn Ridkrolův.“

„Co vás sem přivádí, kapitáne?“ Brualův hlas byl silný, ale zněl podivně hluše.

„Kdo se ptá?“ Salthan mluvil tišeji a zdálo se, že je naprosto klidný, přestože stál blíž sekeře a mečům než mužům své posádky.

„Jsem Brual, syn Gathrunův. Tohle jsou moji synové.“

Salthan si zapřel pěsti do pasu a z toho gesta přímo čišela arogance. „Přicházíme v míru, Bruale, synu Gathrunův, ale tvoje způsoby mě začínají zlobit. Přinesli jsme nějaké pivo, abychom si u vás užili, řekněme, něco té tradiční jotnarské pohostinnosti.“

Znovu se rozhostilo ticho. Nikdo se ani nepohnul. Brual možná nad těmi slovy přemýšlel. A možná už pochopil nadcházející pohromu.

Potom kdosi prolomil řadu mužů stojících na zvýšeném okraji shromaždiště, doběhl o několik skoků kupředu a zastavil se, takže ho osvětlovalo světlo z ohniště. Jako prakticky jediný ze všech přítomných měl tmavé vlasy.

„Lže!“ vykřikl nově příchozí. „Nejmenuje se Salthan! Je to Kalkor, zeman z Garku.“

Všichni mužští, co jich v Durthingu žilo, jako by nabrali dech v témže okamžiku. Ogi slyšel tiché sténání a pak si uvědomil, že je vydává on sám.

Jestli si faun chtěl sám vybrat protivníka k souboji, vybral si opravdu dobrého.

Cizinec nechal napětí vystoupat do takového stavu, že už se Ogimu chtělo vykřiknout. Pak řekl to, co říct musel: „Kdo říká, že jsem lhář?“

Ale byl to Gathmor, kdo odpověděl, aniž by po nově příchozím otočil hlavu.

„Je to otrok. Pokud chceš na to obvinění odpovědět, odpovídej mně, protože je to můj otrok.“

„To není pravda!“ zaječel Rap pronikavě. „Dal jsi mi svobodu!“ Potom se zvláštním způsobem plížil kupředu, dokud nestál Gathmorovi po boku.

Kalkora – protože Ogi neměl nejmenší pochybnosti, že faun mluví pravdu, ať to ví odkud chce, a navíc to byl nejpověstnější nájezdník, brázdící vody čtyř oceánů – Kalkora to, jak se zdálo, docela pobavilo.

„Takže to bude třístranný spor? Vy oba jste mě nazvali lhářem, ale on řekl, že lžeš i ty, synu Brualův. Ustanovíme si nějaké pořadí anebo se do toho pustíme naráz, hlava nehlava?“

„Odpověz mi.“ Gathmor z Kalkora nespouštěl oči. Bláznivého fauna vedle sebe si nevšímal, ale Rap se mu naklonil k uchu, jako by mu šeptal něco důležitého.

Ogi se přiměl odtrhnout oči od hlavního dění a podíval se k moři. Na pobřeží teď stálo asi padesát polonahých obrů a dívali se. Na vousech jim tančilo světlo ohně a blýskalo na jejich kovových přílbách. Nepozorovaně se přesunovali stále blíž k oněm dvěma sudům a Ogi by náhle strašně rád věděl, co je vlastně v těch sudech doopravdy. Rap by to měl vědět a zřejmě to právě šuškal Gathmorovi, ale Gathmor už možná sám uhodl to, čeho se teď Ogi začal obávat.

Pomyslel na Ualu i na děti a uvědomil se, že ještě nikdy v životě neměl takový strach. Ženy a děti nedokáží utíkat dost rychle.

„Vezmu si toho otroka a budu považovat tenhle spor za urovnaný,“ řekl Kalkor. Dokonce i na tu dálku Ogi nějak vycítil, že se zabiják arogantně usmívá.

Tak co, věříš mi?

„Co tě přivádí do Durthingu, zemane?“ zeptal se Gathmor. Zdálo se, že otec přenechal aktivitu synovi.

Kalkor naklonil hlavu na stranu. „Ty opakuješ svou výzvu? Přišel jsem z mnoha důvodů. Moje záležitosti jsou rozličné. Hlavně jsem se chtěl podívat, jak se vede našim letním námořníkům.“

Přihlížejícím shromážděním se přelila vlna neklidného zavrčení. Jotnaři z Nordlandu pohrdali těmi, kteří se usadili v mírnějších jižních zemích. Jejich jotnarská krev jim nezajišťovala ani v nejmenším, že se k nim nájezdníci z Nordlandu budou chovat líp než k nějakému impovi nebo faunovi anebo komukoli dalšímu. Naopak, proti nim mohla tužba po krvi vzplanout mnohem krutěji, protože ji rozdmýchává opovržení.

Ogi se začal modlit – ať se objeví eskadra Imperiálního námořnictva anebo aspoň pár kohort z XXIII. legie!

„Už ses podíval. Ted v míru odejdi.“ V Gathmorově hlase nebylo ani stopy po zadržovaném hněvu, který Ogi slýchával dřív velmi často, zpravidla těsně před tím, než provinilý námořník zůstal po Gathmorově pokárání ležet v krvi. Něco Gathmora nutilo, aby se držel pod kontrolou. I Gathmor měl ženu a děti.

„Jenomže já jsem si přišel pro toho fauna. A taky chci nalodit lodivoda, který zná Nogidy, protože odplouváme na západ.“

Přihlížející námořníci znovu jakoby nabrali vzduch jedním dechem a ten zvuk zněl nepochybně jako povzdechnutí. Zeman jim nabízel podmínky.

„Dneska večer se neodváží vyplout,“ zašeptal jakýsi hlas nedaleko Ogiho ramene. Ohlédl se a poznal jednoho muže z posádky *Bouřňáka*.

„A proč ne?“ zeptal se další muž, také šeptem.

„Tam venku se všichni čerti ženi a vaří vichřici, jaká se hned tak nevidí. Jestli nemám pravdu, tak ať jsem ten nejmizernější námořník.“

Ogi si otřel žebra, po kterých mu stékal pot, teď i on ve vzduchu ucítil stísňující, dusný pach, věštící bouři. Už si toho měl všimnout dávno. Ale jestli se Kalkor neodváží vyplout, může si váhat do sytosti, protože se nemusí bát žádných císařských lodí, pátrajících po hlášené orce.

Brual vztáhl ruku, aby svého syna zadržel, ale Gathmor ji odstrčil.

„Já znám Nogidy líp než kdokoli jiný.“

Následovala velice dlouhá mlčenlivá pauza – Kalkor měl určitě dobrý smysl pro drama. Pak ukázal směrem ke své lodi.

Gathmor zabodl meč do země a nechal ho být. Řekl něco faunovi, který mu stál pořád ještě po boku, a oba vykročili k moři. Brual a Rathkrun zůstali stát na svém místě.

Ze zástupu, který všechno pozoroval, se ozvalo jakési zakvílení, zvuk naprosto nejotunský. Styděli se. Jejich vůdcové se vzdali bez boje. A *měli ke všemu strach*! Stovky jotnarů, každý z nich ztělesněný děs, muži zabíjející ve slepém zuřivém vzteku a vrhající se na bojovníky dvakrát tak

veliké jako jsou sami, muži schopní bez nejmenšího zakolísání odolávat všem hrůzám, které na ně může přichystat moře – tito muži byli vystoupením mladého, arogantního zemana ztuhlí jako kusy ledu. Tváří v tvář smrti nejsou o nic lepší než impové, pomyslel si Ogi trpce. Jenomže oni dobře věděli, co dělají nájezdníci s muži, dětmi a ženami, a ke všemu byli beze zbraní. Kalkor měl zbraní víc než dost.

Gathmor s Rapem došli k řadě čekajících nájezdníků a ti jim udělali místo, aby mohli projít. Začali se brodit vodou ke *Krvavé vlně*. Kalkor neřekl ani slovo a nepohnul se ani o vlas. Nikdo jiný se toho neodvážil. Jako by celý ostrov zmrzl, vyjma dvou mužů, brodících se teplou vodou zálivu. Pak se dostali až k lodi, zachytili se madel na boku a současně se přesmekli přes bok dovnitř lodi.

Přes vodu dolehl slabý zvuk dvou tupých úderů a zasténání.

Kalkor se ironicky uklonil a otočil se. Se svými dvěma pobočníky odcházel k moři.

Nijak jinak to skončit nemohlo.

Brual s Rathkrunem zároveň skočili kupředu a zvedli zbraně. Nájezdníci převrhli sudy a vysypali z nich sekyry, které se v měsíčním světle matně blýskaly. Kalkor a jeho dva nohsledi se otočili jako na obrtlíku, aby čelili útoku. Brual jednoho z jich udeřil, ale samotnému Kalkorovi se nějak podařilo vyhnout Rathkrunovu výpadu, povalil ho úderem rychlejším, než stačí oko zaregistrovat, a mohutným kopancem srazil i Bruala. Pak už nájezdníci měli zbraně v rukou a zaútočili.

Jotnaři z Durthingu s křikem utíkali.

Ráno byla jotnarská osada jenom vzpomínkou.

2

Thume, Prokleté místo… Válka pěti Čarodějů…

Historie nikdy nepatřila mezi Inosiny oblíbené předměty. Po celé dětství dějepis odmítala tak důsledně, že fanatičtější odpor v ní vzbuzovala už jenom matematika. Její těžce zkoušeny učitel, Mistr Poraganu, se nakonec naučil omezovat jejich společné výlety do hájemství historie na rozumné minimum.

Ale i tak se Inos doslechla o kraji zvaném Prokleté místo. Bylo to velmi romantické pojmenování.

Když se Elkarathova karavana dovlekla do podhůří Progistových hor, doslechla se o Prokletém místě víc. Azak o Thume mluvil několikrát, když při večerním jídle seděli venku před stanem. Pro něho to bylo místo obestřené nepříjemným tajemstvím, nepořádný zádrhel v jinak vojensky

logické Pandemii – rizikový prostor, pokud Zark hodlal napadnout Impirii, nespolehlivé obranné pásmo, když Impirie zaútočila na Zark. Zdejší ženy v lázních a bazarech mluvily o Thume jen vylekaným, zastřeným hlasem a strach se jim zračil i v očích, když mumlaly báchorky o předcích, kteří se zatoulali příliš daleko do hor a už je nikdo nikdy neviděl. Pro ně to bylo vskutku děsuplné místo.

Ulien'quith býval Čarodějem Jihu a byl to proslulý kouzelník, právě toho typu, jako bývali legendární mistři Thraine a Ojilotho. Ulien'quith, jak se říká, usiloval o postavení nejvyššího mezi kouzelníky, chtěl zrušit Protokol a řídit Radu čtyř. Jeho pokus skončil neúspěchem, on sám byl zapuzen a zavržen. Utekl do Thume. Ostatní Strážci ustanovili nového Čaroděje Jihu a pronásledovali Ulien'quitha, aby si na něm zchladili žáhu. Z toho povstala Válka pěti Čarodějů, která trvala třicet let.

Přesněji řečeno šlo o souboj tří Čarodějů a dvou Čarodějnic, a tak se válka měla správně nazývat Válkou pěti Strážců – s touto hloupostí Inos neustále otravovala Mistra Poraganu – a přece na ni po věky všichni vzpomínají jako na Válku pěti Čarodějů.

I před touto hrůznou válkou bývalo Thume odjakživa bojištěm. Leželo mezi územími džinů a impů, a také gnómů z Guwushe a merfolků z Kerithského souostroví, a tak mu bylo souzeno být navěky zdrojem sporů. A dvě dlouhá pobřeží nepochybně přispívala k dalšímu utrpení v podobě jotnarských nájezdů. Původní obyvatelstvo, tak řečení skřítci, bylo vystaveno neustálému plenění, znásilňování, masakrům a nakonec bylo zotročeno, a to ještě v dobách před příchodem Bohů.

Válka pěti Čarodějů byla pouze konečnou katastrofou, která Thume postihla. Ohnivé smršti a zemětřesení, bouře a příšerná monstra, v bronzu oděné armády i hordy zuřivých válečníků útočily na Thume nebo jedni na druhé. Zemí se přelévala sem a tam zkáza a smrt, aniž by někomu připadlo zřetelné vítězství. Uliein'quith a jeho neznámí spojenci, nevázaní literou Protokolu, odolávali dokonce legiím, drakům a jotnarským nájezdníkům, kteří byli za normálních okolností imunní vůči ničivému působení magie. Ulien' je ničil anebo je obracel proti původním pánům a jejich spřežencům. A tak to šlo po třicet let. Na konci třetího desítiletí válek, jak se zdálo, všichni prostě přestali bojovat a vrátili se domů.

Nikoli nejmenší z nepříjemností, které Inos shledávala na historii, bylo to, že historické události přečasto selhávaly v tom, aby končily nějakým úpravným a zřetelným závěrem.

Legendy říkaly, že se z války nikdo nikdy nevrátil. Dnes tam nikdo nežije a není tam nic, oč by stálo za to válčit. Ojedinělí poutníci se vraceli a mluvili o prázdné zemi, hojných lesích a přebytku zvěřiny.

Anebo se nevraceli vůbec.

Armády, které pronikly do země, buď přešly bez toho, že by je někdo obtěžoval, anebo tajuplně zmizely. Pokusy o kolonizaci neobydlené země nikdy neuspěly a osadníci odtud prchali v nevysvětlitelné hrůze anebo se ztratili beze stop.

Živého skřítka už nikdo neviděl skoro tisíc let.

3

Princezna Kadolan z Krasnegaru byla *zaujata*.

V pohodlném hávu, sestávajícím z několika ručníků a osušek, ovinutých kolem oblého těla, seděla na poněkud hroudovitém polštáři ve velmi horké lázni, přeplněné ženami, a zdvořile naslouchala problémům, které do ní z jedné strany hustila dáma, jíž v duchu přezdila „Krvavý hlen“, a z druhé zase „Ztvrdlá játra“.

Nechovala žádné zvláštní obavy z toho, že tato vzdálená horská osada má pověst nejhoršího hnízda hrdlořezů v celém Zarku. I kdyby někdo naplánoval to nejhorší, co se dá vymyslet, určitě se to neodehraje v obecní ženské lázni a téměř jistě ne dřív, než karavana nazítří opustí oázu.

V té chvíli ji nezatěžovaly ani myšlenky na tajuplného šejka Elkaratha, který mohl a nemusel být služebníkem poslušným toho, co mu nakázala čarodějka Rasha. Ať tak či tak, fakt, že celý život projíždí Gauntským průsmykem bez újmy, jenom potvrzoval dřívější její podezření, že je to kouzelník. Toto druhé nebezpečí ovšem nulovalo nebezpečí spojené s Gauntským průsmykem.

Ne, Kade měla obavu jen o Inosolan, která očividně spřádala nějakou pletichu. Inos byla odjakživa spíše nakloněna akci než pouhému pozorování. Když Kade zpozorovala, že se neteř dostává do takovéto činorodé nálady, vždycky se připravovala na nejhorší, jenomže v jejich současné situaci mohlo toto nejhorší znamenat cosi velmi zlého. Inos odvracela jakýkoli pokus o přibrzdění své podnikavosti a nejspíš připravovala nějaký plán, jak by ono prvé nebezpečí potřelo nebezpečí druhé, hrozící od starého šejka.

Každý večer poté, co předložily svým mužům jídlo, zarkské ženy zamířily do své místní lázně. Zde se postupně zbavily svých vše zahalujících rób a závojů a pohodlně se rozložily na polštáře, rozmístěné po starodávné podlaze z kachlů a udusaného jílu. Povídaly si o dětech, o zdraví, o manželích a jejich problémech. Často přitom hrávaly *thali*. V některých osadách byla ženská lázeň jen o málo lepší než chatrč

vztyčená nad blátivou jámou, ale větší, lepší lázeňské budovy bývaly dobře vybaveny ke společenskému životu a oddychu.

Muži se, pochopitelně, mohli takto scházet ve své vlastní lázni, kde hovořili o vážných věcech: o obchodu a politice, o zdraví a chudobě… o koních, psech, velbloudech a ženách. Návštěvníci byli vždy vítáni. V řídce osídleném vnitrozemí byl příjezd karavany malým svátkem, protože přivážela novinky a klevety, ceněné stejně jako zboží. Prostý život zdejších obyvatel jen zřídka okořenilo nějaké vzrušení.

Lázeň v oáze Velicí Čápi byla náležitě prostorná a pohodlná, ale ve vsi žilo poměrně dost obyvatel, takže v pološeru místnosti se tísnilo nejméně sto žen a děvčat. Silné stěny zadržovaly ten nejhorší nápor vedra venku, ale zase dlouho trvalo, než zchladly, okenice byly pečlivě zabedněné, takže v lázni byl tak zatuchlý vzduch, že z něho bolela hlava. Lampy čoudily a prskaly, bzučel tu hmyz a hučela spousta hlasů. V temném koutě kňouraly a huhňaly děti.

„Krvavý hlen“ znovu vysvětlovala potíž, kterou má teď se spaním, a už začínala chraptět, když se pokoušela výstižně zdůraznit detaily zaručené léčby, kterou provozovala babička „Ztvrdlých jater“. Kadolan přikyvovala a usmívala se, anebo se naopak mračila, zkrátka, jak bylo zrovna potřeba, a mezitím se pokoušela dohlížet na to, co provádí Inosolan.

Inosolan seděla ve skupině mladších žen v relativně jasně osvětleném koutě pod lampou. Pořád ještě si rozčesávala vlasy, které působily jako proud měsíčního světla ve tmě. Horní polovina obličeje jí v úpalu pouště ztmavla, což byla zvláštnost zděděná po jejích jotnarských předcích, bez závoje vypadala, jako by nosila masku.

Pochopitelně už padly obvyklé otázky, vyprovokované zelenou barvou jejích očí, Kadolaninými modrými duhovkami a jejich bledou pokožkou. Dnes Inosolan vystačila s nejprostším vysvětlením: má v rodině jotunskou krev, ale už se to stalo tak dávno, že nemá smysl o tom mluvit. Místní ženy s porozuměním zavzdychaly. Některé večery zabíhala Inosolan do velmi ponurých podrobností, v nichž figurovaly dlouhé lodi seveřanů anebo naopak do své podoby namočila elfské předky. Když za sebou měla zvláště perný den, byla schopna zamíchat do jedné historky jotunské znásilnění i elfy, takže jí vycházely naprosto nepravděpodobné kombinace.

Lázeň ve Velikých Čápech byla docela přijatelná. Jak si Kade všimla, zdejší ženy byly oblečeny lépe než ve většině ostatních osad. Žádná sice nevystavovala na odiv přemíru šperků, ale spodní prádlo a dokonce i ručníky měly z velmi kvalitní látky. Je pravda, že oáza ležela jen tři dny cesty od velkého města a nebylo možné ji porovnávat s usedlostmi uprostřed pustiny. Na druhé straně zde nefungoval žádny průmysl, kterému

by se taková prosperita dala přičítat, jak suše poznamenal právě toho večera Azak.

Vzpomínka na sultána přivedla Kade na myšlenku, že jeho jméno v lázni ještě nikdo nevyslovil. Nepatřil k mužům, které žena snadno přehlédne, a Pobíječi lvů jsou navíc romantické postavy. Za jiných večerů docházelo zcela pravidelně k tomu, že některé z mladších žen se údajné manželky na jejího manžela toužebně vyptávaly. Ženy z Velikých Čápů ne. Taková diskrétnost možná potěšila Inosolan, ale byla ve zřetelném rozporu se zaběhanými způsoby.

Inos sama zatím nic mimořádného nepodnikala. O té tajuplné laskavosti, kterou po tetě žádala předtím, už se nezmiňovala. Blížil se čas, kdy všichni uléhali ke spánku. Některé z mladších žen už se oblékaly, aby byly připraveny odejít, až si pro ně přijdou netrpěliví manželé a odvedou si je domů, aby splnily poslední povinnosti dne.

„Ztvrdlá játra“ měla teď napilno dohlížet na pedikúru, kterou jí dělala jedna z jejích vnuček. „Krvavý hlen“ upadla do dřímoty. Kade se vyhrabala na nohy, nazula si sandály a zahalila se do čaddáru. Potom se pomalu překolébala na druhou stranu lázně, aby se připojila ke skupině těch mladších.

Inosolan po ní mrkla a poněkud upjatě se na ni usmála. Když si Kade sedala, vylekalo ji první bouřlivé zabušení na dveře. Inosolan zívla.

Jedna z dívek šla otevřít špehýrku, pak se otočila zády ke dveřím a vyvolávala jména. Označené ženy buď hned spěchaly ke dveřím, anebo teprve vyskakovaly a chvatně na sebe natahovaly šaty. Všechny byly místní. Návštěvnice se ale začaly připravovat také, protože když už přišli muži z vesnice, aby si odvedli manželky domů, tak obchodníci, velbloudáři a muži z ozbrojeného doprovodu přijdou co nevidět. Kade potlačila mocné zívnutí, protože si všimla, že Inosolan upřela na Jarthii, manželku Čtvrtého, pohled, v němž se zračilo očekávání. Tak to přišlo, i když Kade neměla nejmenší tušení, oč jde.

Jarthia vysypala na zem pytlík s kameny ke hře *thali*. „Má někdo zájem dát si rychlou partičku před spaním?“

Některé z vesničanek se zarazily v oblékání a zjevně je Jarthiina nabídka lákala.

„Já bych si strašně ráda pár her zahrála,“ zatrylkovala Inosolan. Kade překvapením až ztuhla, protože už dávno svou neteř varovala, že Jarthia používá značené kameny.

‚Já taky,“ ozvala se Kade loajálně. „Ale zapomněla jsem si…“

„Můžu ti něco půjčit, drahoušku,“ pravila Inosolan a vykouzlila cinkající váček, který v první chvíli Kade uvedl do naprostého zmatku. Pak

si vybavila okamžik, kdy Inosolan těsně po večeři vzala na okamžik Azaka stranou. Jaký důvod asi Inosolan uvedla, když si půjčovala peníze v takovéhle díře? Ale Azak velmi pravděpodobné neřekl ani slovo. Byl Inosolan doslova posedlý. Nebezpečně posedlý. Podle zvuku, který váček vydával, v něm byl téměř malý poklad.

Za okamžik začala první hra. Princip hry byl dětsky snadný, jediná schopnost, kterou k ní člověk potřeboval, byla dobrá paměť, aby si pamatoval hodnoty kamenů, když byly obráceny lícem dolů. Jarthiina souprava kamenů byla hodně stará, poškrábaná a odřená dlouholetým užíváním, ale pěkně řemeslně zpracovaná.

Kade maskovala další zívnutí. Už byla spousta hodin a cítila se velmi unavená. Zdálo se, že na ni tak působí pouštní vzduch. Plus věk, to se rozumí.

Znovu zívla.

Zpočátku dokázala při hře zůstávat na svých penězích, protože se snažila odhalit a pamatovat si nenápadné značky na kamenech. Ale bylo tam špatné světlo, oči už jí nesloužily jako kdysi a byla náramně ospalá. Nikdy tuhle hru nějak zvlášť nemilovala, měla ji za hodně pitomou kratochvíli. A brzy začala krutě prohrávat. Inosolan si vedla ještě hůř.

„A zrovna tak Jarthia – ale čím hůř prohrávala, tím výš zvedala sázky.“

Zmatená Kade se pokoušela prokouknout jejich záměr, protože nějaký záměr v jejich jednání nepochybně byl. Azakovo zlato mizelo tempem doslova skandálním. Bylo pochopitelné, že ženy z oázy nemohly přestat hrát, dokud vyhrávaly a hra se jim tak skvěle dařila – to by byly sotva slušné způsoby. Děvče vartující u dveří brzy volalo další jména a hráčky se s omluvami zvedaly, odcházely ke dveřím, naléhavě cosi šepotaly manželům stojícím venku a vracely se do kruhu hráček. Kade a Inosolan zívaly, bojovaly s ospalostí a pozorovaly, jak se jejich malý poklad vytrvale tenčí.

„Paní Jarthia!“

Jarthia vstala a šla ke dveřím. Jak se dalo předvídat, Čtvrtý pobíječ lvů nedokázal své rozkošné mladé ženě, která ho oblažila tak náramným synem, nic odmítnout. Po krátkém zamumlání spěchala Jarthia zpátky, aby se zapojila do hry.

Kade znovu zazívala a potom se v jediném okamžiku probrala… Tak takhle je to!

„Paní Harthak!“

Inosolan vrhla na tetu provinilý pohled ospalých očí a pak se zvedla. Ke dveřím se jí šlo zjevně těžko. Ale Azak určitě bude spolupracovat, protože musel předstírat manželské povinnosti, když tábor večer uléhal a když

nikde v okolí nebyly k maní žádné válečnické kratochvíle, kterým by se mohl věnovat.

Inos za okamžik klopýtala zpátky a široce zívala. „Říkal, že tady můžeme zůstat, dokud tady bude Jarthia," oznamovala vážně své tetě, „a Čtvrtý nás pak doprovodí."

Hra pokračovala a sázky stoupaly. Kade počínala cítit úzkost, když viděla, na kolik tahle eskapáda přijde. Ráda by věděla, čeho tím Inosolan doufá dosáhnout. Jak se místnost vyprazdňovala, budilo to dojem, že se neustále zvětšuje a od stinných koutů se odrážely podivné ozvěny. Brzy zůstalo jen půl tuctu hráček, tři z místních žen seděly vzrušením jako na jehlách, celé bez sebe z toho neobyčejného štěstí, které se na ně usmívá. Inosolan podstrčila tetě další „půjčku". Kade zívla už beze všech skrupulí a jen silou vůle zůstávala bdělá, protože musela bojovat proti jakýmsi zvláštním hlasům, které jí našeptávaly, aby nebyla pitomá, že je příliš stará na něco podobného a že by rozhodně měla trvat na tom, aby už šly spát, protože je dalšího dne čeká dlouhá cesta…

Jenomže jiný, velmi subtilní vnitřní hlásek, jí naopak říkal, že vůbec ještě není tak moc stará a tahle hodina má ještě hodně daleko ke kinvalskému standardu a že Inosolan musí mít na mysli jistě něco hodně závažného, jestliže rozhazuje peníze tímto způsobem.

Kade dál bojovala proti oné mozek otupující únavě, směšně prohrávala a pozorovala, jak si Inosolan vede jen o málo líp. Šerá místnost kolem ní jako by se houpala, hlava jí padala na stranu a pohled se jí mžil. Neviděla, že by přišel nějaký signál, ale nějaký určitě musela přehlédnout, protože Jarthia náhle přešla do ofenzívy. Peníze se začaly nezadržitelně hrnout směrem k ní a chichotání a vtipkování hráček z oázy bylo stále vzácnější, až utichlo docela, protože jejich zisky docela zmizely.

Kade si s úlevou pomyslila, že bude brzy po všem. Jarthia brzy shromáždí všechny mince v místnosti u sebe a hráčky se pak rozejdou spát.

A náhle ten zvláštní tlak, který na ni působil, povolil… na chvilku se vrátil… a zanikl docela. Svět se jevil opět ve známých stísňujících měřítkách.

Kade vyděšeně vzhlédla a viděla, jak se Inosolan triumfálně rozzářil obličej.

4

Pohostinnost je povinnost, kterou je každý vázán Bohu poutníků. Bylo nanejvýš nepravděpodobné, že by došlo k nějakému násilí přímo ve Velikých Čápech – tak to říkal Azak při večeři. Vzápětí svoje ujišťování

rozmetal poznámkou, že v osadě samotné je velice málo mužů. Zbytek, navrhoval bodře, může někde v přijatelné vzdálenosti chystat na zítřek nějakou léčku.

Nicméně Čtvrtý pobíječ lvů ochotně doprovodil dámy zpátky k tábořišti. Nebylo to víc než pár set kroků a nejhorší nebezpečí, které se cestou vyskytlo, představovala štěkající psiska, ale pěšina se točila mezi nevelkými, náhodně rozčapenými domky osady, takže to rozhodně nebyla procházka, kterou by mohla žena absolvovat sama, bez ochranného doprovodu. Taky se musili prokázat heslem, když je k tomu vyzval Pobíječ lvů, který byl ve stráži — a hesla patří k mužským záležitostem. Tyhle zvyklosti Inos přiváděly k zuřivosti, ale Kade se docela ráda těšila tomu, když s ní zacházeli jako s křehkým poloblbečkem, kteroužto roli dlouhé roky pilovala v Kinvale.

Vzduch už byl v této nadmořské výšce poměrně chladný, obloha nad pouští byla jako ohnivá mozaika hvězd, visících zdánlivě tak nízko, jako by po nich člověku stačilo natáhnout ruku. A po tomto jiskřícím moři majestátně plulo několik temných oblaků.

Čtvrtý doručil své svěřenkyně k jejich stanu a odešel s rukou pevně ovinutou kolem milované Jarthie, která už mu stačila povědět o tom, jak moc večer vyhrála, přičemž částku napřed o čtyři pětiny snížila.

Inos neudělala ani půl kroku směrem do stanu. Opřela se zády o kmen palmy, složila ruce na prsou a prohlásila velmi spokojeně: „Ha!“

Kade už se vůbec necítila ospalá. Naopak pociťovala náramnou ostražitost.

A také se cítila trošku hloupě.

„Mohla bych se teď dočkat nějakého vysvětlení, drahoušku?“ zeptala se a otrávilo ji, že z tónu hlasu bylo znát, jak ji to všechno znepokojuje. Vál dost silný vítr, aby přehlušil tichý rozhovor, a jak se zdálo, zbytek tábora stejně spal.

„Pokusím se,“ odvětila Inosolan pochmurně. „Ale není tak jednoduché o tom mluvit – máš taky ten dojem?“

Nebylo to jednoduché. A Kadolan si to myslela dost často. Šejk Elkarath si dokázal získat Azakovu důvěru, byť Azak normálně nevěřil nikomu. Šejk Elkarath přemluvil Inosolan, aby se vydala na tenhle bláznivý výlet z Arakkaranu do pouště – a i když měla ve zvyku chovat se často impulzivně, byl to i na Inos hodně absurdní a hazardní podnik. A konečně se šejku Elkarathovi očividně podařilo uniknout před Rashiným pronásledováním. Kdo jiný než kouzelník dokáže přelstít jiného kouzelníka?

Takže Elkarath musí být rovněž vybaven magickými schopnostmi. Buď Inosolan sultánce uzmul, aby s ní hrál stejnou politickou hru, jakou s Inos hrála Rasha, anebo byl jejím oblíbencem, jejím stoupencem a Rasha ho použila k tomu, aby její vzácné zboží ukryl v poušti, dokud neuzavře obchod se Strážci.

Šejk mohl být pochopitelně i vazalem někoho jiného – třeba jednoho z Čarodějů, například a velmi pravděpodobně Olybina, Čaroděje Východu. Ale pokud by tomu tak bylo, proč by Inosolan měla možnost pokračovat nerušené v této cestě? Jestliže má nějakou politickou cenu, pak jen jako královna Krasnegaru a ne rádoby manželka rádoby Pobíječe lvů kdesi uprostřed pouště. Než karavana přejde poušť, uběhne spousta týdnů.

Toto všechno bylo nepochybně velmi obtížné převést do slov.

„Myslím, že vím, co máš na mysli, drahoušku."

Inos se zachichotala. „Musel vědět, kde jsme, ale thali mu asi připadalo naprosto nevinné a je to hra, od které se nedá odejít prostě jen proto, že se ti chce spát. A potom usnul sám – má za sebou těžký den a je přece jen už starý."

„Tohle už jsem si taky domyslela! Nač ale nemůžu přijít, je to, co z toho všeho chceš získat."

„Určitě je to tak očividné? Každou noc po celé měsíce jsme ty i já usínaly tak pevně, jako by nám na hlavu spadl ze střechy komín."

Jízda na velbloudu je velice únavná."

„Některé dny jsme vůbec nejely." Inosolan se zarazila a pár vteřin nebylo slyšet nic než šumění palmových listů ve větru, pak líně zaplácalo plátno stanu a od domů oázy dolehlo vzdálené zavytí psa. „Vzpomínáš si, jak tě Azak spálil?"

„No ovšem. Však se to ještě doteď pořádně nezahojilo." Azak se v noci dotkl rukou Kadiny paže a spálil jí pokožku, ale ji to nevzbudilo. Nevěděla o tom až do rána. Od té doby si vždycky dávala pozor, aby jeho přikrývka neležela příliš blízko její.

„No?" dotírala Inosolan. „A chceš říct, že to byl normální spánek?" Chviličku hleděla vzhůru na tančící koruny palem a v nejasném světle hvězd tvořila její tvář bledou skvrnu. Několikrát se zhluboka nadechla, jako by se těšila z neočekávané svobody. Cvrčci cvrkali a v ohradě bučeli velbloudi. Rolničky na jejich postrojích zvonily a ten zvuk teď připadal Kadolan stejně důvěrně známý jako kdysi hučení příboje pod okny krasnegarského hradu.

„Ano, už se mi o tom mluví snáz," řekla Inosolan. „Pamatuješ si ty dveře na vršku Inissovy věže – jak bylo těžké se k nim jen přiblížit? Doktor Sagorn tomu říkal averze. Co si o tom myslíš teď?"

Kadolan se rozhlédla do tmy kolem. „Že bych si ráda sedla do pohodlného křesla.“ Vyhýbala se tím odpovědi na Inosinu otázku, to jistě, ale zároveň nezalhala. Byla na velbloudy příliš stará. Už si těžko vybavovala, jaké to je, když člověka nebolí zadek.

„Výmluva!“ Inos mluvila, jako by slova násilím pudila z hrdla. „No, tak ti povím já, co si o tom myslím. Prostě nás napálili. Rasha s Elkarathem jsou spojenci a vždycky jimi byli. U všech Bohů, když o tom teď mluvím, tak mi jde hlava kolem! Bylo to přece tak jednoduché, tetičko! Ona přece dokáže přenášet lidi jako duchy z Krasnegaru do Arakkaranu, přes celou šířku Pandemie, a my si prostě jen tak vyskočíme na velbloudy a ujedeme jí do pouště? Ona nás chtěla nechat utéct. Ona to všechno vymyslela!“

Kadolan zavzdychala. „Myslím, že je to docela možné.“

„Je to úplně jasné!“

„A co to zjevení, které jsi viděla, ten duch?“

„Ach. Rap je mrtvý. To už víme. Ale já si pořád myslím, že to byl nějaký vzkaz. Poslala ho Rasha anebo třeba někdo jiný.“

Pochopitelně tím naznačovala, že v tom muže mít prsty Elkarath. Nikdy se sice s mladým faunem nesetkal, ale snad jako kouzelník dokáže vyvolat podobu mrtvého ze vzpomínek jiných lidí. Kdopak ví, co vlastně kouzelník všechno může a co nemůže?

„Říkalo ti to, abys utekla!“

„A my jsme udělali pravý opak – zůstali jsme tady trčet! Všichni jsme se shodli, že duch zlé moci může dát jenom špatnou radu. Už je jasné, proč jsme si to mysleli! Prostě jsme si to myslet měli, zkrátka to byl takový zdvojený klam. A bylo to přece očividné. Tak proč jsme si o tom nikdy nic neřekly?“

Kadolan znovu zavzdychala a zachvěla se. Už se těmito úvahami trápila mnohokrát, a nikdy nebyla schopna odít je do konkrétních slov. Dokonce se ani nedokázala významu svých úvah obávat. Nicméně se hodně často modlila k Bohu pokory.

„*Je v tom kouzlo*!“ vyhrkla Inos vítězně ono zakázané slovo. „Ve dne nás obě očaruje, abychom se bály anebo styděly o tom mluvit. A v noci na mě i na tebe uvalí kouzlo spánku. V noci je snazší mluvit – taky sis toho všimla? Možná se unavil anebo na nás uvrhl kouzlo hned ráno a ono už zeslábló. Teď, jak se zdá, už nepůsobí!“

„Ano, tak teď máme díky tobě možnost si o tom promluvit,“ řekla Kadolan. „Radila bych ti, abys o tom nemluvila před Azakem.“

„Proč ne?“ zeptal se Azak.

„Uch!“ Kade vyskočila jako králík z pelechu a připlácla si dlaně na ústa. Bez ohledu na to, jak byl vysoký, dokázal se sultán pohybovat jako

vznášející se pápeří babího léta a Kade teď horečně přemítala, jak dlouho už tady za jejími zády stojí – temný, veliký, hrozivý, s očima blýskajícíma se odrazem hvězd.

„Proč o tom nemá mluvit před Azakem?“ zavrčel.

Pokoušela se zklidnit běh vyplašeného srdce. I za dne byla z Azaka nervózní. „Snad… snad že mluvíme hlasitě ze sna, ale tobě se to nestává.“

„To je pravda. Další důvody nemáš?“

„Eh… nemám.“ Jenom ten, že Azak nenávidí Rashu tak, že by mohl zareagovat nepříliš rozumně, až se doví, jak se jí ho povedlo přechytračit.

„Ehm…“ Azak přenesl svou pozornost na Inosolan, která se ještě pořád opírala o kmen palmy. „Gratuluji! Přelstila jsi ho. Myslel jsem, že to ani není možné.“

‚Je to taky jenom člověk.“

„Tys o tom věděl?“ vykřikla Kadolan.

„No ovšem. Jak říkala Inos, je to docela zjevné – ale v noci. Za dne taky, jenomže mi to připadalo tak absurdní, že jsem se nedokázal přimět o tom s vámi promluvit. Vím to už celé měsíce.“

„Oh,“ povzdechly si Kade i Inos současně.

Měl pravdu – už to byly měsíce. Kadolan zapomněla počítat týdny, ale ztratit pojem o dvou nebo snad o třech měsících… V dálce tiše zaklinkaly rolničky velbloudů. Noční vzduch se rychle ochlazoval. Zatoužila, aby měla při sobě šál z velbloudí srsti, ale přece teď neodejde, aby jí uniklo něco z toho, co ještě bude ten ztřeštěnec povídat.

Velký muž se na ni podíval. „Ujišťuji tě, že to byla nehoda.“

„Co to?“

„Když jsem ti spálil ruku. Pokoušel jsem se vás obě marně vzbudit, dokonce několikrát, protože už mi to všechno lezlo na nervy. Dokonce jsem uvažoval, že vás obě naložím na velbloudy jako zavazadla a uteču s vámi přes poušť, ale takového rizika jsem se přece jen neodvážil. Bál jsem se, že už byste se třeba nikdy neprobudily. A ta spálenina, to opravdu byla nehoda.“

Možná! Možná ani nechtěl zkoušet, jestli ji tím nedokáže probudit, a jenom si chtěl ověřit, jestli mu Rashina kletba i nadále brání dotknout se ženy.

Azak přistoupil blíž k Inosolan, která se nehýbala.

„Ale tys ho přelstila. Co navrhuješ, moje holubičko?“

Kade cítila, že prudce bušící srdce se jí uklidňuje, ale byla pořád tak nervózní, že bilo nepravidelně. Za ní plácalo uvolněné plátno stanu a hučely provazy rozechvívané větrem.

„Jednou jsme se pokusili utéct," řekla Inos trpce. „A nepodařilo se to. Tak to zkusme teď."

Pod Kade poklesla kolena a posadila se, aniž by to nějak zvlášť chtěla, takže na rohož dosedla poněkud ztěžka, a že by tam mohli být škorpióni, to ji napadlo, teprve až seděla. Ach, co by dala za pohodlné křeslo!

„Tady?" vzrušeně se ptal Azak odkudsi vysoko nad Kade, skoro tak vysoko jako hvězdy.

„Ano, tady! Copak to nechápeš?" Inosolan mluvila rychle, jako by se snažila přemluvit sebe právě tak jako jeho anebo jako by si nechtěla dopřát čas na rozmyšlenou. „On přece… proč nejsme dnes v noci tak ospalé? Protože se o nás nestará! Řekl si, že se nemůžeme odvážit utéct zrovna tady, v Gauntském průsmyku!"

To by taky bylo nepochybně šílené, usoudila teta.

Azak odpovídal tišeji a pomaleji. Je ještě druhá možnost. Kouzelníci dokáží poznat, když někdo používá Sílu. Šejk nám ukazoval svůj prsten – řekl bych, že tu historku o něm si vymyslel – a taky nám řekl, že díky němu zjistil, že v Ullacarnu působí kouzelníci. Myslím, že zmiňoval mágy. Je mnohem logičtější, že tam budou dokonce čarodějové, vždyť je to hraniční posádka Impirie. Je možné, že… kouzelník raději nebude užívat tak blízko Ullacarnu své schopnosti. Víš, máš pravdu v tom, že teď je snazší o tom mluvit."

Kadolan odolala nutkání ocitovat impské přísloví, podle něhož se krásnými slovíčky žádná kotleta nepřesolí. Ale jenom dokud se mluví! Ale Azak byl doslova pobláznený. Nejmalichernější Inosino přání je pro něho totéž co královský edikt.

„Tak to je další důvod!" souhlasila vzrušená Inos. „To znamená, že máme mnohem lepší šanci, že se nám podaří zmizet! A co bude moci dělat, až se probudí a zjistí, že jsme pryč? Kdyby se nás vydal osobně stíhat, tak by všechny ostatní ponechal na milost a nemilost lupičům!"

Většina obchodníků i velbloudářů byli šejkovi příbuzní.

„Mohl by za námi poslat Pobíječe lvů," zavrčel Azak. „Pro Pobíječe lvů by nebyl žádný problém sledovat tak čerstvou stopu."

Inosolan ze sebe vypravila zklamané „Ach… Takže je to beznadějné?" Takováto výzva byla schopna Azaka vehnat do jakékoli šílenosti a Inos byla natolik ženou, že si toho byla dobře vědoma. Hotová ďáblice!

Uchechtl se. „Není."

„Hm… Ty se s nimi dokážeš vypořádat?"

„Zlato a sliby. Pokud zamíří po cestě do Ullacarnu a my půjdeme na sever…"

„Na sever?" Inosolan se v hlase ozvalo zděšení.

To nemůže myslet vážně!

Myslel. „Na severozápad. Všimla sis těch zřícenin, které jsme míjeli dnes odpoledne? Velké město, velmi staré. Města na úpatí hor zpravidla značí místo, kde je průsmyk. Kdysi tam byl určitě průsmyk. Silnice možná už bude zničená, ale samotný průsmyk musí existovat pořád.“

„A co banditi?“

„Jestli tady nějací jsou, tak budou číhat u cesty do Ullacarnu.“

„Taky si to myslím. Takže na sever? Můžeme se toho odvážit?“

„Já se odvážím. A ty?“

Podobné výzvy působily oboustranně, to bylo víc než zjevné. Kade poznala, že Inos souhlasí, ještě než neteř otevřela pusu. Ztěžka se zvedla na nohy, ignorujíc naříkavé skřípání starých kloubů, protože se soustředila na shledávání argumentů. Všechny její instinkty protestovaly proti podobnému bláznivému útěku.

„Inos!“ řekla. „Tvoje Veličenstvo! Dokonce i kdybychom měli pravdu a jeho Velikost je… nás podváděl… máme alespoň v této chvíli zajištěnou ochranu. Zdejší kraj je pověstný množstvím banditů, Sire, sám jsi nám o tom povídal, a –“

„Určitě nebudou hledat svoji oběť v tom směru.“ Azakův hlas ze tmy zazněl hlubokou jistotou. Potom zamyšleně dodal: „Rád bych věděl, kolik legend se vypustilo mezi lidi jen pro tento jediný účel – aby se karavanám zabránilo v hledání jiné cesty, kudy by mohly Jatka obejít.“

Kade na to zkusila jít jinak. „Ale v Thume poutníci zmizí a už se nikdy neobjeví!“

„To není tak úplně pravda. Slyšel jsem o tom vyprávět minstrely. Otec Třetího pobíječe lvů Thume přešel, nebo to alespoň tvrdí.“

„Ale k čemu nám to bude dobré? Nejrychlejší cesta do Hubu určitě –“

„Nejrychlejší cesta do Hubu je lodí z Ullacarnu,“ souhlasila Inos, ale říkala to podivně vzrušeně. Užívala občas poněkud šokující logiku, a když byla rozrušená, tak volila zvlášť krkolomné argumenty. „Ale pokud na nás má ještě pořád vliv Rasha, tak se pojistí, aby se naše loď k Ullacarnu nikdy ani nepřiblížila. Určitě nám nikdy nedovolí, abychom Čtyřce přednesli svou věc, tetičko. Míchá se do politiky – unesla mě z mého království, vměšovala se do Azakovy vlády v Arakkaranu. Strážci ji pěkně zmáčknou – a ona o tom dobře ví! Můžeme přece dojet do Hubu i přes Thume, že?“

„Pokud nás nikdo nebude obtěžovat,“ souhlasil Azak. „Tak měsíc potrvá cesta do Qoble. Můžeme tam být ještě dřív, než zima uzavře průsmyky.“

Ještě další měsíc na velbloudu! Anebo měl na mysli koně? Kadolan toužila po křesle, pevně stojícím a hluboce čalouněném křesle. A neměli

ani žádnou záruku, že Strážcové budou ochotni jim sebeméně pomoci. To byl jen sen idealistického mládí. Tihle dva mladí ztřeštěnci pořád nedokázali uvěřit, že svět může být také nespravedlivý, což nepochybně většinou je. Rada Čtyř může smést jejich prosby bez toho, že by se jimi vůbec zabývala, anebo dokonce zvolí takové řešení, které bude ještě horší než současný stav, jakkoli jim připadal zlý.

„Měsíc?“ protestovala Kadolan, která ovšem věděla, že všechny její protesty jsou jako házení hrachu na stěnu, ale přesto chtěla zkusit každou možnost. „V té době už Nordland a Impirie budou mít o Krasnegaru dojednanou nějakou smlouvu a – při vší náležité úctě, Sire – smaragdová šerpa vládce Arakkaranu může docela dobře zdobit jiného panovníka. Strážci odmítnou vaše stížnosti jako historické kuriozity!“

„Snad!“ opáčil nevzrušeně Azak. „Pak budu alespoň moci žádat, aby ze mě sňali mou kletbu, abych se mohl oženit s tvojí neteří. Na tom mi záleží víc než na všech královstvích celé Pandemie!“

Udělal pauzu, v níž měla Inosolan souhlasit, ale neřekla nic.

Kadolan sáhla po dalším šípu, ale v toulci už jí zbývaly jen dva. Jednoho z nich nesmí použít, tak zkusí ten druhý: „Ale rozzuříme tím kouzelníka!“

„Já osobně bych ho nejradši vykuchala zahradnickými vidlemi!“ prohlásila Inos. „Je to hnusný tlustý blázen, který se mi vrtá v myšlení! Nebudu se tady hloupě motat jen proto, aby mě Rasha a Čaroděj Olybino mohli provdat za goblina. Můžeš nás odsud dostat pryč, První pobíječi lvů?“

„Tvoje přání je mi rozkazem, milovaná.“

„Jdeš s sebou, teto?“

Kadolan zhluboka povzdechla. „Ano, miláčku. Když na tom trváš,“ řekla a poslední námitku nechala nevyřčenu. Celé týdny se ten veliký džin dvoří Inosolan, jak nejlíp dovede, jenomže muž ze Zarku, který by se nechal příliš často vídat ve společnosti ženy, ba hůř, své předpokládané manželky, by riskoval, že se jeho chování bude pokládat za nemužné. Takže Azakovy námluvy byly zatím stiženy dosti značným handicapem. Teď ovšem bude mít Inosolan celou pro sebe, od svítání do soumraku, neustále. Pravda, zatím ho pořád poutají okovy kletby, která mu brání – blahoslavená kletba! – se Inos jen dotknout, ale bude jí věnovat všechnu svou pozornost.

Inos to zatím zvládá velice dobře. Ani ho nepovzbuzuje, ani nebrzdí. Chová se taktně a laskavě, nic neslibuje, ničím se nekompromituje. Rozvážnost, kterou si tak dobře osvojila v Kinvale, jí zatím prokazuje ty nejlepší služby. Jenomže je velmi mladá, ztratila domov, nemá přátele a

velice potřebuje nějakou oporu. Bude-li Inos měsíc nebo déle sama s Azakem, dokáže i dál odolávat jeho logice, jeho naléhání, jeho nepopiratelnému šarmu?

Kadolan neměla sklon k sázkám, ale jistě poznala, kdy má kdo mizivé šance.

5

Den vstával do mlhy, která byla pro poušť značně neobvyklá. Možná to byl mrak, protože poutníci byli už hodně vysoko v horách.

Odjezd z Velikých Čápů byl záležitostí nad jiné poučnou. Inos fascinovaně naslouchala, jak Azak uvedl oázu i karavanu do naprostého zmatku. I když nebylo nic vidět, protože byla tma, dokázala dost poznat i podle zvuků, které se ozývaly.

Prosluly Kodex Pobíječů lvů se ukázal být mnohem méně důvěryhodný než všechna ta přísloví o tom, že se nemá věřit džinům. Zlato a sliby zajistily obvyklé zázraky. Ačkoli skutečná slova, jimiž se ujednávala zrada, Inos slyšet nemohla, mohla docela dobře odhadnout, že princové uvržení do exilu byli docela ochotni podlehnout nabídkám navrácení někdejšího postavení u arakkaranského dvora – a to přesto, že neměli nejmenší důvod očekávat, že Azakovým slibům mohou věřit víc než vlastním přísahám. Ať už to dokázal jak chtěl, Azak je získal na svou stranu a Elkaratha zradili.

Pokud vesničané stavěli nějaké strážné, tak si s nimi Pobíječi lvů poradili – Inos raději nechtěla vědět jak – a navíc nebylo pravděpodobné, že by v tomto případě liška čekala nějaké nebezpečí od kuřete. I tak většina vesnických mužů byla někde pryč.

Velbloudy, zbavené rolniček a pout na nohách, vypustili z ohrady. Do úsvitu se můžou zaběhnout hodně daleko. Zbytek zvířat – muly, hovězí dobytek, koně, ba i drůbež – také rozehnali do noci. Některá ze zvířat se pokusila nějakou chvíli uprchlíky následovat, ale nakonec to vzdala. Pobíječi lvů naložili své rodiny a odjeli na jih, do Ullacarnu. Až se starý šejk probudí, bude mít spoustu jiných starostí, když zůstane opuštěný a bez ochrany, obklopený velice nepřátelskými lidmi. Hodnou chvíli se nikdo nepustí do žádného pronásledování.

Azak říkal, že do hor jsou lepší muly než velbloudi, a tak ráno Inos uvítala na hřbetě muly. Tahle zvířata nekráčela zrovna elegantním jezdeckým krokem, ale stoupala neustále výš a výš do hor bez náznaku protestu. Oáza Velicí Čápi už byla kus cesty za nimi i pod nimi.

Noční vítr buď utichl, anebo protahoval jenom údolím, které leželo pod stezkou, po níž teď šplhaly jejich muly. Vzduch byl prosycen pelově

matným zářením a po mnoha týdnech Inos cítila přítomnost vlhkosti. Bylo to báječné! Maličká kopýtka jejich mul klapala po povrchu hladkých kamenů.

„Není to silnice?“ zeptala se Inos.

Azak na své mule se nejasně rýsoval po jejím boku jako mlžnatá silueta, která vnukala dojem, že není tak docela hmotná. Teď už bylo vidět i úsměv, kterým se vlnil jeho rudý plnovous, i když už za tmy několikrát v jeho hlase zaslechla veselý tón.

„Ovšem, silnice do města. Už po ní jedeme dobrou hodinu. Objevuje se a zase mizí, vidíš?“ Dláždění se právě ztrácelo pod písečnou návějí.

Inos se pootočila, aby se ujistila, že je Kade stále v dohledu, i když byla vidět jenom mlhavě. Zamávala jí a teta zamávala v odpověď. Výborná stará Kade! Inos seděla na první mule ze čtyř, které šlapaly v zástupu, na jehož konci jela Kade. Azak ponechal svému zvířeti volnost a jel buď vpředu, anebo po boku, podle toho, jak mu dovoloval terén. Dokonce ani muly se Azakovi ak'Azakarovi neprotivily.

Útěk! Svoboda!

Z mlhy se vynořily balvany a pár zakrslých keřů, které jim při míjení jakoby vzdaly čest a zmizely vzadu jako procesí dvořanů. Denní světlo jasnělo, mlha se zvedala. O pár minut později vyjeli znovu na dlážděnou silnici. Po pár stech metrech dojely muly do rokle, kde silnici strhla voda, ale na opačném konci Azak našel její pokračování. Byl sám se sebou velice spokojen. A měl k tomu také důvod. Vůbec neměl potřebu přemýšlet nad zmatkem, který teď panoval v oáze Velicí Čápi, což znamenalo, že každé pomyšlení na tento kousek mu přinášelo potěšení. To byla pomsta!

Přestože byla Inos tak velmi unavená, vždyť celou noc nespala, dokázala ještě samu sebe přesvědčit, že je schopna přemýšlet mnohem jasněji než po řadu předešlých týdnů. A taky to řekla. „Mám pocit, jako kdybych byla měla hlavu zamotanou v nějaké pokrývce. Ucouraný, zákeřný dědek! Připadá mi, jako bych teď všechno vnímala jasněji a ostřeji.“

„Takže souhlasíš s tím, že se za mne provdáš?“

Odrazila jeho útok žertem, který rozesmál i jeho. Zdálo se, že Azak zakouší týž pocit úlevy jako ona. Choval se lehkomyslně a odvážně. Nikdo by v něm nepoznal onoho pochmurného sultána, který vládl paláci plnému divokých princů brutální silou. Byl zamilovaný.

Pozorovala na něm tutéž proměnu, jakou vídala v Kinvale, byť nikdy ne v takovém měřítku. Zamilovaný muž se vrací do dnů svého dětství. Znovu objevuje legraci a rozpustilost a nadšeně ze sebe dělá blázna v takových situacích, kdy by ho to jinak ani nenapadlo. Viděla třeba jinak pansky vystupujícího tribuna, který skočil do rybníčku se zlatými rybkami, aby

zachránil dámě klobouk. Děvčata tomu mezi sebou říkala ‚dočasné opeření k námluvám'. Na Azaka toto přirovnání padlo jako ulité. Tak, jak se choval teď, se zdál mnohem věrohodnější pro roli manžela, který s ní bude žít v Krasnegaru. Ale jak dlouho mu to vydrží, až tohle zamilované dvoření skončí?

Choval se velmi naléhavě. Dokonce i za úsvitu, na hřbetě muly, po noci beze spánku, kdy směřovali vstříc neznámým nebezpečím a možná měli v zádech rozzuřeného kouzelníka, Azak nepřestával, v pilném dvoření. Škádlil ji a všechny námitky odrážel. „Tak mi odpověz!" říkal. „Popiš mi moje zvyky, které se ti zdají tak nepřijatelné."

„Například vražda. Vím, žes otrávil svého dědečka… a co Hakaraz a jeho uštknutí hadem? Nepomáhal někdo tomu hadovi?"

„No ovšem. Nestává se, že by růžkaté zmije zamořily o své vůli královské pokoje, a u něho jich bylo hned šest. Ta, co měl v botě, ho dostala."

Inos se zachvěla. „Kolik bratrů jsi pozabíjel?"

„Osmnáct. Mám spočítat i strýce a bratrance?"

Zavrtěla hlavou, ani podívat se na něho nechtěla. Muly opět dojely na upravenou silnici a okolní svahy pokrývala bujná nahnědlá tráva, zvlhlá rosou. Vzduch byl pořád ještě chladny.

„Chtěla bys slyšet důvody, které mě k tomu vedly?"

„Ne. Jsem si jistá, žes nějaké důvody měl. Vím taky, že ve tvé zemi je to zvykem, a tak si nemohli stěžovat, že-"

„Stížnosti byly jedním z těch důvodů." Žertoval, a přece zároveň mluvil vážně. „Ale v Krasnegaru nebudu mít kolem sebe žádné svoje příbuzné, kteří by ve mně mohli vzbudit tyhle barbarské impulsy. S obyčejnými lidmi to není zdaleka tak zábavné."

„No tak, Azaku! Já vím, žes to nedělal pro zábavu, ale… Podívej, Azaku!"

Mlha se zavlnila, jako by se jim ukláněla na rozloučenou, a zmizela jako zvednutá opona. Opřelo se do nich jasné a teplé sluneční světlo. Inos v úžasu vzhlížela na rozeklané hory, které zastiňovaly oblohu kolem a jako by se jí nakláněly až nad hlavu, a teprve teď bylo patrné, jaká je skutečná výška členitých vrcholů přímo před nimi. Pak se objevil pohled ještě dramatičtější, když žlutě zbarvený a neobyčejně mnohotvárný terén se vlivem změny světla přeměnil jako probouzející se drak a stalo se z něho pobořené město, které bylo jejich nejbližším cílem. Z útesu náhle byla hradba, ze skalní špice věž a z průrvy brána.

Kade vykřikla.

Azak svou mulu otočil ještě dřív, než se Inos podařilo její zvíře vůbec zastavit. Spustila otěže, smekla se ze hřbetu muly a v té chvíli si uvědomila, jak je ztuhlá a jak jí projíždí bodavá bolest. A to neměla ani třetinu Kadina věku! Jak jen mohla být tak zabedněná, že vytáhla tu starou dámu až sem nahoru bez jediné slušné zastávky? A to ji ještě držela celou noc vzhůru…

Když dokulhala ke čtvrtému zvířeti a ke své tetě, Azak právě sesedal o kousek cesty zpátky a Kade se kajícně omlouvala. Jenom upustila svůj breviář, nic víc se nestalo.

No, jestli dokáže číst a zároveň řídit mulu, tak na tom rozhodně není nijak zle.

„Stejně musíme udělat přestávku," řekla Inos.

Azak, vedoucí svou mulu, se k nim vracel i se ztracenou knihou a souhlasně přikyvoval. Přestože jeho zvíře bylo větší než ostatní muly, za denního světla se vedle té své zdál absurdně veliký – jako muž vedoucí psa.

Obloha byla jako šmolka, slunce pálilo a ve směru do slunečního kotouče se ve zmatku táhla země zvrásněná nevysokými hřebeny, které přecházely v mlžnou dálavu nesmírné pouště. Inos měla náhle opojný pocit, že je ptákem. Široký rozhled jí bral dech. Ohromilo ji, do jaké výšky až vystoupili a jak rozlehlý svět se před ní otevřel.

Kdesi tam dole, ve změti skalisek, ležela oáza Velicí Čápi, plná rozzuřených banditů, kde navíc trčel i velmi rozezlený kouzelník. Místní muži nepochybně tuto cestu znají a mohli by se po ní vydat hned, jak se jim podaří sehnat dohromady svá zvířata, kouzelník však až doteď nijak nereagoval. Nepřivolal uprchlíky nazpět. Možná se mu ztratili anebo se dostali už mimo okruh jeho schopností.

Ovšem taková zastávka s horkým čajem a troškou jídla…

„Tak který Bůh to byl?" mumlal Azak uctivě a listoval v Kadině breviáři. „Poutníků?"

„Pokory," odpověděla Kade.

Bez váhání a s očividnou zkušeností proletěl stránkami a našel správné místo, ale když podával knihu dámě, pozvedl tázavě jedno měděné červené obočí. „A pročpak sis vybrala k modlitbě právě tohoto Boha, paní?"

Kade se zpravidla k Azakovi chovala se stejnou úctou, jakou by mu prokazovala jakákoli zarkská žena. Tentokrát jeho škádlivému pohledu vzdorovala se sebedůvěrou vpravdě královskou. Když seděla na hřbetu muly, měla oči téměř stejně vysoko jako on, což jí nepochybně dodávalo odvahy, a snad už nehodlala hrát roli paní Phattas, protože když odpovídala, v pohledu jejích modrých očí nebylo ani známky po nějakém podrobení. „Protože jsem přesvědčena, že jsme se dopustili strašné chyby, tvoje Veličenstvo."

Sultán se zarděl. „Věřím, že se mýlíš!“

„Doufám, že máš pravdu. Modlím se, abych zůstala naživu a abych se ti mohla omluvit.“

V rudých Azakových očích se zableskl vztek, otočil se na patě a škubl otěžemi své muly.

6

Někdo dal Rapovi pár facek, aby upoutal jeho pozornost. Byl ještě pořád svázaný, nacpaný na nějakých hranatých pytlích, uložených pod lavicí. Vůbec necítil nohy a ruce – to byly jen nějaké anonymní cucky, které měl zkroucené pod sebou. Den i noc mu uběhly v jakési mlze, jako kdyby tady proležel už celé týdny, nic víc než nevítané zavazadlo na palubě *Krvavé vlny*. Dokonce ani v tajze mu nikdy nebyla taková strašná zima. Hlava mu třeštila následkem oné rány, která ho zkosila, jakmile vylezl do lodi, přestože léčku vytušil a stačil se ještě trošku sehnout, takže se vyhnul plné síle úderu. Gathmor takové štěstí neměl a pořád ještě nebyl nic víc než nehybný balík, nastrkaný vedle Rapa.

Bouře zuřila bez známky uklidnění. Kalkor ve své šílené vyzývavosti nechal plachtu skasanou jen na polovinu a *Krvavá vlna* se pod ní neustále točila jako pírko – stavěla se na vodu přídí nebo zádí anebo lehala na bok, takže voda sahala až k samotnému okraji lodního boku, ale ani na okamžik nezůstávala v klidu. Pod nárazy vln sténala a skřípala, ale tyhle pirátské lodi byly téměř nezničitelné, zrovna tak jako jotnarští nájezdníci. Rap viděl okolní vlny i ve tmě a z jeho postavení vypadaly jako zelené hory, převyšující stěžeň. Hnaly se jedna za druhou.

„Vodu!“ zakrákal. Jediná voda, která mu zatím svlažila rty, byl déšť, promísený se slanou tříští, kterým byl promočený až na kůži, ostatně jako každý na palubě.

Pak rozeznal jakéhosi vlasatého a chlupatého obra, který klečel nad ním.

„A co za to, pitomče?“ To sykavé zavrčení mu bylo taky dobře známé. Byl to hlas, jaký mívají noční můry.

„Vodu!“

Darad praštil Rapa pěstí do pravého oka. Jak byl bezvládný a ztuhlý, bolest úderu byla nečekaně drtivá. Na okamžik mu zmizel celý svět a zůstaly jen pocity hmoždění, umrtvení a prudké nevolnosti. V hlavě se mu roztančily jiskřičky.

Když se mu rozum trošku vyjasnil, uviděl nad sebou vlčí úšklebek gigantického jotuna, jehož obrovské špičáky zdůrazňovala mezera po předních zubech, které mu chyběly nahoře i dole. „Andor ti přece povídal,

že přijde na to, jak tě dostat z těch blbých necek, kdes vesloval. No a taky sme to udělali, no ne? *Já* jsem to udělal!“

„Tvůj kamarád, co?“ zakrákal znovu Rap. „Kalkor je tvůj starý kamarád, že?“

Darad přikývl a úkosem pohlížel na Rapa. Byl ošklivý jako trol a skoro stejně veliký. S kýmkoli ostatním z těch pěti by se dalo jednat, ale Darad byl příliš tupý, než aby bylo možné odvrátit jeho pozornost.

„A chtěl mně udělat radost!“

„Jak ses s ním setkal?“

„Byla to klika, pitomče. Normální klika. Moje Slovo mně přináší štěstí, víš? To tvoje teda nepřináší. Ty teďka patříš mně, faune. Dárek od Kalkora! A ty mně pěkně povíš tvoje Slovo.“

„Neznám žádné –“ Vzápětí dopadla na druhé oko další rána, tentokrát ještě tvrdší.

U všech Bohů! Bylo to mnohem horší než prvně,

„Thinal si myslí, že znáš. A to mně docela stačí.“ Darad pozvedl sukovitý prst a poklepal si na goblinské tetování. „Však promluvíš.“

Rap poznal Darada už mezi nájezdníky. To bylo také hlavním důvodem, proč vyběhl jako blázen a veřejně potupil Kalkora – věděl už, proč přišli tihle jotnaři do Durthingu. Ale něco z jeho bláznovství měl na svědomí zbyteček jeho vražedného vzteku. Nebýt toho, tak by možná utekl a snad by se mu podařilo uniknout, pokud by se nezdržoval tím, že by pomáhal ženám a dětem. Chybělo málo a byl by zmlátil Ogiho, teď dostával, co mu patřilo, jako trest za to, že se tak rozvzteklil.

A že byl takový hlupák! Věděl přece, že Darad je vždycky nebezpečný – Darad i Andor a vůbec všichni z té jejich pětky – a naivně si myslel, že se může schovat v Durthingu a spoléhat na obranu několika stovek jotnarů. Kdyby užíval mozek, se kterým se narodil, tak by musel uhodnout, že Darad s sebou přivede další sobě podobné jotnary. A tak vlastně Rap přivolal všechny hrůzy nordlandského nájezdu na osadu v Durthingu a za tuto vinu si zaslouží horší trest, než by mu mohli přisoudit sami Bohové.

Skuhrání mu ale nepomůže, a kdyby řekl svoje Slovo, vzápětí by ho Darad utopil. A na to si ještě nepřipadal dost zralý, to tedy ne.

A tak doporučil Daradovi, aby udělal něco velmi obscénního, jak se to naučil od Gathmora. Údery, které následovaly, ho zbavily vědomí, což bylo rozhodně lepší.

Ani úcta ani důvtip:

Ruka pohybující se píše
a píše:tvá úcta ani vtip
nepřiměje ni slova zpět vzít,
nesmaže celý tvůj cit
ni písmene

Fitzgerald, *Rubaját Omara Chajjáma*
(§71,1879)

»»» KAPITOLA TŘETÍ «««

KUDY SE TOULÁŠ?

1

„Přikývni, jestli jsi vzhůru," zašeptal mu někdo do ucha.

Jenom bolest Rapovi napovídala, že je vůbec naživu, ale sotva znatelně přikývl.

„Dokážeš se zbavit pout?" Gathmor se ani nemusel snažit šeptat, protože v lanoví ještě pořád ryčela bouře a každé lano, každé ráhno a každé prkno v obšívce lodi sténalo pod krutým náporem obrovských vln. V každém případě mořští lupiči očividně na svoje zajatce docela zapomněli.

Rap zavrtěl hlavou. Do očí mu šplouchla mořská voda.

„Jak dlouho už jsme tady?"

„Asi dva dny, podle toho, jaké máš na bradě strniště."

Gathmor byl bledý jak smrtka a ve vlasech měl chuchvalce zaschlé krve. Šílený svit, který mu plál v očích, by byl Rapa dost vyděsil, kdyby ještě na světě zůstalo alespoň něco, co by ho dokázalo vyděsit.

„Bojovali?"

Rap přikývl. Zaslechl úryvky chvástání námořníků, viděl je, jak čistili krví potřísněné sekyry a jak je znovu brousili. V žalostných hromádkách kořisti, kterou naházeli do lodi a teď ležela poskládaná po celé podlážce, dokonce poznal pár známých předmětů – broží a cetek.

Z Gathmora se vydral dlouhý povzdech a námořník zavřel oči. Byl celý blázen do svých tří synů a své manželce prokazoval na veřejnosti tolik něžnosti, kolik si jen jotun mohl dovolit. Z jeho milovaného *Bouřliváka* teď nebude zbývat víc než hromádka popela a ohořelých trosek na pláži.

„Myslím si, že nás tady nechají umřít," zakrákal Rap.

Námořník zavrtěl hlavou. „Jen nás nechávají změknout."

Rap se odmlčel, protože dostal naráz strach, že by se mohl rozvzlykat. Cítil se tak slaboučký! Odvahu a neústupnost člověk předstírá snáz, když má dost sil, ale dny a noci v poutech, žízeň, hlad, zima a bolest – cítil, jak tohle všechno z něho vysává veškerou vůli. Člověku dá mnohem víc práce zůstat silný duchem, když jeho tělo tolik trpí. A nejistota tomu ještě dodá korunu. Říkejme tomu třeba obava.

Jeho osud byl o to horší, že byl nadán bystrozrakem. Každé naklonění paluby na levobok mu otloukalo žebra o hroudovitý pytel – jenomže ty hroudy nebyly ničím jiným než kameninovými čutorami, plnými vína. Dokázal na nich dokonce přečíst etikety. Při náklonu na pravobok mu do kolenou tloukl těžký sud – věděl, že je plný nasoleného hovězího. Většina z nákladu *Krvavé vlny* byla kořist: zlato, drahokamy, vzácné oděvy, nacpané v pytlích a postrkané po všemožných koutech, z valné části už zlámané a poničené, ale na dosah měl (pokud by ovšem nebyl svázán) spoustu pití a jídla.

Viděl také každé sousto a každý lok, když se nájezdníci živili a pili. A jedli si dobře. Dokonce i když bouře vrcholila, když čekal, že se *Krvavá vlna* každým okamžikem potopí, se námořníci klidně starali o svou práci i o potěšení. Dát najevo strach nebo jenom vážné obavy by bylo nejotunské a na téhle lodi by to zřejmě platilo za nejhrubší přestupek.

Pokud měl Kalkor v úmyslu nechat ho změknout, tak by Rap podle svého mínění už mohl zastat docela dobře úlohu péřové matrace.

Tma a zima… Šplouchanec slané vody, a další, a další… Občas sprška deště, která přinesla přece trošku úlevy.

Neustále se převaloval na hromadě kamení, až měl pocit, že už mu z těla kouká polovina holých kostí.

Žízeň, obludná muka žízně.

Když zavolal, kopanec botou do žeber.

Vyplul jsi na tuhle cestu dobrovolně, ty slepičí mozku! Čekal jsi snad luxusní kabinu?

Hlad. Zima. Žízeň.

Pokálel se do kalhot.

Žízeň. Zima. Křeče pálící jako žhavé uhlíky.

Gathmorovo šeptání: „Proč ses do toho míchal? Věděl jsi, že je to Kalkor, tak proč jsi ke všem čertům nezůstal někde zalezlý?"

„Věděl jsem, že připlul do Durthingu, protože hledá mě."

„A ty sis myslel, že se s tím spokojí? Že ušetří město?"

„Snad."

„Cítil ses provinile, žes nám přinesl smůlu?“

„Možná. A co ty? Jaký tys pro to měl důvod?“

„Zrovna takový jako ty.“

Žízeň. Cákanec mořské vody. Překulení. Zima. Tma…

Nějaká ta rána pěstí, kdykoli se u něho objevil Darad. Zkoušel, nakolik už Rap změkl.

A zase Gathmor: „No takže Kalkor už má svého věštce. Budeš mu sloužit jako lepší zrak?“

„Nebudu!“

Mluvíš pravdu, Mistře Rape? Co kdyby ti hned teď dal nabídku, Mistře Rape? Abys dělal lodivoda pirátské lodi – pro věštce nadaného bystrozrakem je to snadná práce. Jen bys za noci vyváděl smrt a násilí nahoru proti tokům řek, Mistře Rape. Ukazoval bys, kudy obejít stráže. Nacházel bys skryté poklady: zazděné zlato, panny schované v podkroví. Za to dobrý plat – všechen lup, který stačíš odnést, všechny ženy, které dokážeš chytit. Přijal bys takovou nabídku, Mistře Rape, anebo zůstaneš tak, jak jsi, Mistře Rape?

Nechej si na rozmyšlenou tolik času, kolik chceš.

Že by ses zabil, Mistře Rape? Na to nejsi dost chlap. Nebo to snad uděláš později, až se budeš cítit líp?

Zima. Žízeň. Začínající delirium. Inos na koni. Darad a Inos. Andor. Čirá voda, bláznivá Čarodějka.

A oni zase jedí. A pijí.

Cáknutí vody, a další…

Krvavá vlna byla loď nižší, delší a úhlednější než *Bouřlivák*, ale pořád to byla jen otevřená loď, takže na pirátské lodi neexistovaly žádné luxusní vymoženosti jako třeba kabiny. Jediný malý trojúhelníček paluby na zádi byl určen pro kormidelníky – k obsluze kormidelního vesla bylo za takovéhoto počasí zapotřebí dvou i více mužů, a když ještě vítr zachytil celý bok lodi nad čarou ponoru, plula neustále v takovém náklonu, že se okraj protilehlého lodního boku ocital na úrovni hladiny. Pod oním mrňavým kouskem paluby na zádi bylo jediné relativně chráněné místo na celé lodi. Tam si zavěsil svou hamaku zeman Kalkor. Měl tam také křeslo, či spíše trůn, a když byl vzhůru, seděl v něm s unuděnou důstojností, jen zřídkakdy na někoho promluvil a čekal na lepší počasí k zabíjení.

Námořníci vylévali z lodi vodu, chystali si jídlo, ošetřovali zbraně, ale většinou jen tak lenošili a zaháleli. Bouře je kamsi hnala a nikdo nedokázal říci kam. Veslovat nebylo v takovémto počasí možné. Před nimi mohly ležet i smrtelně nebezpečné útesy, ale jotnaři by nikdy nepřipustili, že mají z něčeho obavy.

Bez ohledu na skučící vítr a šlehající déšť jen málokterý měl na sobě něco víc než krátké kožené kalhoty. Vousy a vlasy jim ve větru divoce poletovaly anebo jim splihle visely ve stříbřitých, nazlátlých anebo dokonce měděných promočených chuchvalcích. V jejich zjevu byla patrná jakási posedlost, nemilosrdnost a zvířecká zuřivost, což by samo o sobě dokázalo Rapa přesvědčit, že jejich pověst je zasloužená, i kdyby nebylo dost důkazů v nákladu lodi. I rozhovory mezi nimi zněly jako blouznění z noční můry. Připouštěl, že všechny historky, které si ti chlapi vyprávěli, se mohou zakládat na pravdě. Předháněli se v ukrutnostech a snažili se trumfnout jeden druhého v tom, jaká zvěrstva napáchali. Z jejich pohledu byl soucit horší než zbabělost. Brutalita byla jejich krédem i ctižádostí.

Vůbec nepochyboval, že pobili všechny, které se jim v Durthingu podařilo chytit – ženy, děti, dokonce i ty neškodné maličké gnómy, protože zaslechl vtipy o tom, jak těžko se čistí sekyra po gnómovi.

Ale bezchybně to fungovalo! Kalkor ztratil v Durthingu jediného muže, toho, kterého zabil Brual, přestože v osadě bylo víc než dost schopných bojovníků, aby se postavili na odpor. Mohli nájezdníky odrazit kamením anebo si na nich alespoň vybrat pořádnou daň za způsob, jakým se tam přijeli pobavit, namísto toho se zhroutili jen před hroznou pověstí pirátů z orky a sami se tak stali součástí této legendy. Krutost žije sama ze sebe.

Jaké měl ale Rap právo někoho soudit? Jedině Kalkorův příjezd mu zabránil, aby Ogiho nezmlátil na kaši – toho podsaditého a sraženého Ogiho, který byl nejspíš skálopevně přesvědčen, že mu poskytuje přátelskou službu, když mu takhle organizuje zápas, který by měl vyhrát, byť se zároveň obohacuje tím, že na něho přijímá sázky jako na papírově slabšího bojovníka. Typický imp! Rapovi se už od třinácti let nestalo, že by přestal ovládat svůj vztek – tehdy přerazil Githovi čelist – a nečekal, že by v něm pořád to jotunské šílenství někde doutnalo. Byl by Ogiho zmrzačil a zabránila mu v tom jen náhoda. Kalkor se nejspíš do podobného stavu dostával mnohem častěji, ale v Rapovi chtěj nechtěj kolovala stejně divoká jotunská krev.

A teď s ním byl na jedné lodi.

Možná i jako člen jeho posádky.

2

Silné ruce vytáhly Rapa z koutku, kde byl stěsnaný, a rozvázaly mu pouta. Byl tak zesláblý, že nedokázal uchopit pohár, který mu kdosi nabízel, a tak mu ho blonďatý gigant s vousy jako ovčí rouno, který se nezdál o nic starší než Rap, přidržel u rtů. Tolik se podobal starému Rapovu

kamarádu Kratharkranovi, že si Rap napřed myslel, že má halucinaci. Jenomže Kratharkran teď musí sedět bezpečně doma v Krasnegaru a živobytí si opatřuje počestným způsobem, tenhle mladý jotun byl naopak zabiják a způsob, jakým nakládal s pokáleným a páchnoucím zajatcem, vyjadřoval jeho pochopitelné znechucení.

Naštěstí pořád ještě bylo k mání víc než dost čerstvého vzduchu, byť bouře už začínala polevovat. Obloha jasněla a Rap už by viděl očima skoro tak dobře jako bez nich, nebýt toho, že obě oči měl díky Daradovým pěstím tak opuchlé, že je taktak dokázal pootevřít. Vlny zatím neopadaly a neuklidní se ještě několik dní. Čerstvý vzduch, déšť a zima. Byl natolik ochablý, že se skoro nedokázal ani chvět zimou.

„Zeman tě chce vidět," prohlásil mladý kolos právě tak nečekaně vysokým hlasem, jakým mluvil Kratharkran. „Můžeš chodit?"

Rap zavrtěl hlavou a i to ho stálo mnoho úsilí. K mnoha jeho bolestem se po vypití vody přidala ještě nevolnost – měl pít mnohem pomaleji a opatrněji. Jíst mu očividně zatím nedají, ale takové starosti si ještě nepřipouštěl. Námořník vstal, chytil Rapa za nohy, vydal se směrem k zádi a vlekl ho úzkým středním průchodem mezi lavicemi veslařů. Naneštěstí se tam skládala vesla, když jich nebylo třeba, a zbylý úzký průchod možná postačoval pro chodidlo, ale ne pro mužská ramena. Rap narážel do vyrovnávacích závaží i do listů na opačných koncích vesel. První úsek cesty vedl z kopce, druhá polovina do kopce, jak se *Krvavá vlna* kolébala při své pouti napříč šedozelenými vodními pohořími Letních moří. Když dorazili na záď, pustil rozcuchaný pirát Rapovy nohy, zvedl ho za ramena a uložil ho tak, že napolo klečel a napolo seděl na prknech podlážky.

„Díky, Vurjuku," řekl Kalkor. „Teď si jdi pořádně umýt ruce."

„Ano, pane!" Mladý pirát se ušklíbl a odcházel, kymáceje se při udržování rovnováhy, jak se loď obrátila znovu přídí k nebi.

Rapovi se v hlavě převracel a vířil mozek a nebyl schopen jej udržet v klidu, nemluvě o hanebně neužitečném těle. Zhroutil se na prkna před zemanovýma holýma nohama jako pes nebo jako hromádka odpadků. Chtěl před ním stát jako chlap, ale jeho opovrženíhodné svaly odmítaly uposlechnout jeho vůli. Nedokázaly nic víc než se chvět. V rukou mu začalo bolestivě tepat.

Kalkor, vypínající se nad ním na svém trůně, natáhl jednu nohu se zrohovatělým chodidlem a šťouchl Rapa pod bradu, aby zvedl hlavu a on si mohl prohlédnout tu spoušť.

„Darad?"

„Ano, pane."

„Tohle by už stačilo člověku pokazit chuť k jídlu.“ Kalkor postrčil Rapovu zohavenou tvář zase směrem k prknům, stále užívaje pouze nohy.

Zemanův soukromý brloh byl přecpán pytli a balíky, které Rap už dávno prozkoumal a usoudil, že obsahují nejvybranější kořist. Kormidelnická paluba byla tak nízko, že by se pod ní nemohl vzpřímit žádný muž ze vzrostlejších ras. Dokonce tam nebylo dost místa ani na zemanův trůn.

To křeslo muselo kdysi patřit nějakému králi nebo biskupovi. Bylo veliké a bohatě vyřezávané, vykládané drahokamy a smaltem a zlatým filigránem. Čalouněno bylo jemným šarlatovým sametem. Vysoké zadní opěradlo však bylo sekerou zkráceno tak, aby se vešlo pod nízký strop, půlka drahokamů už z trůnu opadala a samet byl zteřelý a flekatý od slané vody. Dokonce i nohy byly rozštípané, protože křeslo přitloukli k podlážce, aby neklouzalo sem a tam.

Teď patřil trůn polonahému jotunskému pirátovi, který se v něm vyvaloval a se suchým humorem pozoroval to skoro zničené tělo, jež se mu válelo u nohou. Byl přesně takový, jak ho Rap viděl v kouzelném okně: vysoký a mladý, mocný v každém slova smyslu. Měl vlasy barvy bílého zlata a spadaly mu na ramena jako brnění, obočí měl jako bílá křídla racka a dodávalo jeho bronzovému obličeji ironický výraz, a byl to obličej těžké, hranaté krásy a zároveň ďábelsky krutý. Na rozdíl od ostatních mužů na palubě neměl žádné tetování.

Měl ty nejmodřejší oči, jaké kdy Rap viděl. Plály mu ve tváři jako dva úlomky oblohy, plné chladného a smrtícího ohně. Tkvěl v nich úsměv, prozrazující radost z vlastního šílenství. Níže postavení jotnaři, třeba jako Gathmor, se dokázali rozběsnit do zabijáckého amoku. Kalkor z něho nikdy neprocital.

A tento pověstný zabiják Kalkor, zeman z Garku, byl vzdáleným příbuzným královny Inosolan a velmi pravděpodobným držitelem Slova Moci, které zdědil po jejich dávném společném předkovi, čaroději Inissovi.

„Ty jsi Rap.“

„Ano, pane.“ Mluvení mu působilo trýznivou bolest. Ale mohlo by bolet mnohem víc, kdyby nemluvil.

„Mám k tobě pár otázek,“ řekl Kalkor. Křičel při tom, protože *Krvavá vlna* v té chvíli balancovala na vysokém, zeleném hřebeni vlny a vítr, ženoucí bodající slanou tříšť smíšenou s deštěm, řval v lanoví. Ani jeho krytý kout ho neuchránil od promoknutí. „Budeš na ně odpovídat pravdivě.“ *Krvavá vlna* sklonila prohnutou příď dolů a začala sjíždět po dlouhém vodním svahu do dalšího údolí.

Rap přikývl a málem se při tom převrátil dozadu. Dokázal ze sebe vypravit další „Ano, pane.“ V korytě mezi vlnami bylo přece tišeji a nemusel křičet.

Potom se nad ním objevil náhlý stín a Rap vnitřním zrakem pohlédl vzhůru. Nad ním se tyčil trolovi podobný Darad a příšerně se mračil. Sehnul se, aby viděl pod kormidelnickou palubu a o jeden její konec se opřel obrovskou chlupatou pazourou. Chlupy na ramenou se mu ve větru neklidně vlnily jako zralý ječmen.

Kalkor odvrátil pozornost od Rapa a upřel ji na nově příchozího, aniž by změnil pohrdavé chování.

„Slíbils, že bude můj!“ zabučel Darad.

„Že slíbil?“ Kalkor se chviličku odmlčel a pak opakoval: „Že jsem to slíbil?“ – ovšem už trošku vyhroceným tónem.

„Jo. Povídals, že bude můj. Tys mně ho dal! Byl to tvůj dárek pro mě!“

„Nevzpomínám si. Víš to určitě?“

Kalkor nezvedl hlas o nic víc, než bylo potřeba, aby překřičel vítr, a jeho klidný, nehybný úsměv se vůbec nezměnil, leda když mu do obličeje šplíchla sprška deště nebo vodní tříště. Darad měl zřejmě přece jen o málo víc inteligence než hladem otupělý pes, a co se týkalo života či smrti kohokoli jiného, netrápily ho ani nejmenší výčitky. Protože jeho vlastní osud mu zjevně nebyl tak docela lhostejný, raději před Kalkorovou nevyslovenou pohrůžkou ustoupil.

„No… myslel sem si to, pane. Musel sem ti špatně rozumět.“

„Stává se ti to dost často, Vlku. Nemáš ten dojem?“

Bylo to neuvěřitelné, ale ta obluda se pokořila ještě víc. „Ne, pane, vlastně ano, pane… Teda, už to neudělám, pane.“

„Určitě bych ti to neradil.“

Darad zaváhal, rty se mu bezhlesně pohybovaly a nakonec zavrčel: „Ale pamatuj si jedno, zemane: je to lhář! Bude ti lhát.“

„Myslím, že nebude.“

Obr se zmateně zarazil, protože pochopil, že ho Kalkor posílá pryč, ale nechtělo se mu jen tak odejít a nechat Rapa, aby blábolil o kouzelnících a Sagornovi a Thinalovi a Andorovi a Jalonovi. Že by byl skutečně čekal, že Kalkor pro něho unese Rapa z osady jotnarů a ani se nebude zajímat *proč*?

„Je to taky blázen. Představuje si věci.“

„Darade,“ řekl Kalkor stále oním konverzačním tónem jako předtím, „mám ve zvyku rozdávat dary svým hostím, když odcházejí. Nechceš si teď něco vybrat? Něco hodně těžkého?“

Obludný Darad musel chvíli přemýšlet, než mu svitlo, a potom mu oči zabloudily ke hřbetům zelených hor vody, valících se na loď.

„Do Pandemie musíš na sever," řekl Kalkor, „ale bližší směr ti teď nemůžu dát, protože ho sám neznám."

Darad se otočil a utekl uličkou mezi veslařskými lavicemi na opačný konec lodi.

Modré ohně se znovu upřely na Rapa. Tichý úsměv zdánlivě jako by vybízel ke společnému pobavení, avšak pokusit se o něco takového by znamenalo velice nebezpečný krok.

„Jak vidím, budu mít víc otázek, než jsem si původně myslel. Ta jeho blbost je nechutná. Tak… Viděls někdy něco takového?"

Zeman sáhl za sebe a předvedl hrozný artefakt, kterého si Rap zatím nevšiml. Rukojeť tvořil dřevěný váleček, krátký a vyleštěný, možná dokonce vyhlazený dlouhým používáním. Na jednom jeho konci bylo připevněno několik jemných řetízků, z nichž každý byl dlouhý jako mužská paže. Vypadaly, jako by je někdo ponořil do černého bahna a na drobných článcích ještě ulpívaly tmavé hrudky.

Rap dokázal jen zavrtět hlavou. Hlas mu selhal. Olízl si sůl ze rtů.

„Tohle, myslím, vyrobili trpaslíci, ale impové to používají ve svých věznicích. A taky v armádě je používají. A to se mi zdá pěkně pitomé. Když chlap nedrží krok, tak ho zabij a najdi si jiného – nač kolem toho nadělat tolik cirátů? Ano, tohle je impský nástroj ke trestání. Jotnaři takové barbarské prostředky nepoužívají." Obočí ve tvaru raccích křídel se tázavě pozvedlo.

„Ne, pane."

Kalkor se rozzářil. „Chyba! – *Ano, pane*! Někdy je troška rozpustilé ukrutnosti užitečná. A taky si jeden musí udržovat reputaci. Ale nadělá se při tom dost svinstva, tak je nejlíp tu záležitost odbýt na břehu. Najít příhodný strom, dotyčného k němu uvázat za zápěstí… A chlapi se střídají dokola. Kdo ho zabije, vyhrává. Zatím jsem viděl člověka přežít nejvíc dvaadvacet ran, ale to byl docela starý biskup, který se nechtěl rozloučit s docela nepatrným pokladem, který někde schoval, takže ty by sis mohl vést líp. Pět ran myslím dokáže zmrzačit člověka nadosmrti – ovšem když jsou vedeny s pořádným nadšením, aby se řetízky dostaly až na kost, rozumíš?"

„Ano, pane."

„Tak, faune, já ti budu pokládat nějaké otázky a ty mi na ně budeš odpovídat. Umím velice dobře poznat, když někdo lže, a každou lež zaplatíš jednou ranou devítiocasé kočky. Chovej se slušně a neublížím ti. Možná tě zabiju, ale to půjde rychle. Tak, jsou ti pravidla jasná?"

„Ano, pane. Pane… mohl bych dostat napít vody?"

„Ne. Napřed první otázka: Kdo je králem Krasnegaru?"

„Žádný není. Holindarn je mrtvý.“

Kalkor přikývl, jako by mu to udělalo radost – jako by Rap potvrdil Daradovy zprávy. Kalkor to dosud nevěděl, takže ho Foronodův dopis nedostihl.

Věděl faktor vůbec, koho to zve do Krasnegaru? Anebo viděl v Kalkorovi nutné zlo a chtěl ho obrátit jeho dobrou stránkou nahoru hned, jak to bude možné? Jenomže všechny Kalkorovy stránky byly špatné. Rapovi začalo v ožívajících nohou bolestivě škubat, ještě hůř než v rukou.

„Druhá otázka: Popiš Inosolan.“

Rap se zhluboka nadechl, protože na něho dolehla muka, jako by ho stahovali z kůže, a proti tomu stála pravděpodobnost, že i kdyby si dokázal vymyslet kdoví co, stejně by to na věci nic nezměnilo… ale jeho ústa už začala mluvit sama od sebe. Zbabělost má tisíc zástěrek a ať se nazývá vyčerpáním či slabostí nebo ohrožením, případně se skrývá za argument typu *stejně na tom nesejde*, pořád je to zbabělost. Přesto však v sobě nesebral tolik mužnosti, aby přestal mluvit.

„Vysoká někde mezi impem a jotunem. Má zlaté vlasy… tmavší zlaté než… no třeba jako tamhle ten muž, který spravuje holínku. Přibližně takový odstín. Zelené oči. Štíhlá. Umí jezdit na koni…“

„Mě zajímá jenom její tělo. Je hezká?“

„Ano, pane.“

„Dívej se na mě, když mluvíš. Ukaž mi, jak má velká prsa. Hmm. Mám radši o něco větší. Je panna?“

„To nevím!“ Rapovi se skoro podařilo vykřiknout.

Kalkor se tiše uchechtl, ale oči jako ostré safírové plamínky upíral neustále do tváře Rapovi. „Máš magický bystrozrak, že?“

„Já, pane? Ne, pane.“

„Tak to je první, Rape. Varoval jsem tě! Jedna rána. Dokážeš ho ovládat, vyvolat a zase přerušit, kdy chceš?“

„Někdy,“ zamumlal Rap. Darad měl sotva tolik rozumu jako sleď. Vyžvanil, co mohl, jen aby získal pro sebe, co chtěl. Kalkor, zrovna tak jako Gathmor, se věštce nikdy dobrovolně nevzdá!

„Není to snadné, co? Takže ty jsi diskrétní? Miluješ ji?“

„Inos? Milovat? Já? Byl jsem… Ne, ovšem že ne!“

„Tak to jsou dvě.“

„Dvě co?“ zavrčel Rap. Bolest od těch řetízků nemůže být nikdy horší než ta, která mu teď pumpuje rukama, jak se mu do nich vrací krev. A nohy… Och, u všech Bohů!… jeho nohy…

„Dvě lži, dvě rány.“ Kalkor lehce mávl důtkami, takže se řetízky zhouply jako kyvadlo a zazvonily.

V tom náhlém, naprostém ohromení zapomněl Rap na mučivou bolest v rukou a nohou. „Ne! Byl jsem přece kluk od koní –“ *Och, Bohové!* Že miloval Inos?

Kalkor zavrtěl zvědavě hlavou. „Tys o tom nevěděl? Neuvědomoval sis to! No to je rozkošné! Srdce mně z toho krvácí, hrdlo se mně svírá. Rape, tu druhou ránu beru zpátky. Nezažil jsem takové pohnutí od chvíle, kdy mi prétor z Clastralu nabízel svoje dcery. Ale ať v tom máme jasno. Toužils po Inosolan?“

Rap přikývl, příliš otřesený, než aby ze sebe dostal slovo. Jak jen se toho mohl odvážit? Tak proto ho potkal ten bláznivý sen, že objevil nějaký způsob a přece se jí postavil po bok – jako milenec, ne jako pouhý služebník? Jednou ho políbila a pak mu dovolila, aby jí tu poctu oplatil. Drželi se za ruce. Dětská láska! Beznadějná láska. Bylo to prostě nemyslitelné – ona byla královna a on chám. Celou tu dobu sám sebe klamal. Bohové, Bohové!

A proto byl tak rozčilený, když v obraze vidoucího zrcadla viděl ze vchodu jejího stanu vycházet muže. *Prostě žárlil*! Blázen! Blázen! Blázen!

A Kalkor ho pozoroval s pobaveným pohrdáním, jako by mohl číst všechna ta ohromující odhalení, jak se postupně odvíjela Rapovi v hlavě.

„Víc, než jsi toužil po kterékoli jiné ženě?“

„Ano, pane.“ U všech Mocí, byla to pravda!

„No, to je jistě doporučení, ale nevím, jak se dá spoléhat na faunský vkus. Kde je teď?“

„Nevím.“

Ostře modré oči jako by se ještě zvýraznily, protože se Kalkor zamračil a pečlivě si měřil Rapa pohledem. Čekal, dokud loď nevyšplhala na vrchol dalšího pěnou pokrytého vodního hřebene, a pak to opatrně zkusil znovu: „Aspoň zhruba?“

„Nejspíš v Zarku, pane. Unesla ji kouzelnice, která byla určitě džinka.“

Zemana to překvapilo. „Opravdu? Já jsem si myslel, že Vlk si nechal zase jednou příliš natlouct hlavu! Jak jsi mohl vědět, jak se jmenuju?“

„Viděl jsem tě… v magickém okně.“ Rap se musel nutit, aby ze sebe ta slova dostal. Bolest jako by ho chtěla zkroutit do uzlu a byla stále horší a horší. Ruce a nohy byly hroznými mukami samy o sobě, ale sotva si jich povšiml, protože ho zcela zaměstnávalo to, do jakých krajností se dostával.

„Víš, kde v Zarku je?“

„V Arakkaranu, pane.“

„Tak teď to budou dvě, Rape! Co je pravda?“

Rap bojoval, aby se dokázal soustředit, a sotva se ovládl, aby normálně hovořil a nekřičel: „Ta kouzelnice říkala, že přichází z Arakkaranu.“

„Ale ty si nemyslíš, že je Inosolan v Arakkaranu. Proč ne?“

Rap byl natolik otřesený a bolest ho ničila do té míry, že nebyl schopen vymyslet žádné přesvědčivé lži, a tak vybreptal zmatený souhrn svého setkání s Čirou vodou a Zinixem a jak se Stážci pokoušejí ukrást Inos kouzelnici a jeden druhému. Očekával, že ho zeman hodí přes palubu za to, že spletl dohromady takovou historku – byla by to pro něho blažená úleva – a ke svému úžasu zjistil, že mu Kalkor zřejmě věří.

Otázky dopadaly jako šípy, Rap krákal odpovědi v jakési zmatené mlze. Popiš přístav v Milfloru… kolik mužů má krasnegarská armáda… Zastíral pravdu, jak dokázal, dokud Kalkor nezavrtěl klidně hlavou a řekl: „Už jsme se dostali na pět, Rape. Obávám se, že už z toho kouká skutečně vážné poranění. Další otázka…“

Zdálo se, že jeho instinkt, kterým rozlišoval pravdu a lež, byl neomylný, ačkoli Rap měl obličej tak rozbitý, že muselo být velice těžké z něj cokoli vyčíst, a vítr mu často sbíral slova ze rtů. Číslo jeho trestu dospělo až k hrozivému „Devět!“, než Rap zanechal všech dalších pokusů o lhaní. Pak dovolil svému jazyku mluvit bez omezení. Už mu to bylo jedno. Bolest v nohou a rukou ho pomalu přiváděla k šílenství. Kdyby měl dost sil, přelezl by bok lodi a utopil se.

Musel zřejmě omdlít, protože si později vzpomněl, že mluvil vleže a pohmožděným obličejem spočíval na studených mokrých prknech. Později zaregistroval rovnou před svým nosem dvě obrovské zasviněné nohy. Z nich vypučel nahoru Vurjuk jako nějaký náhradní stěžeň.

„…očisti ho,“ říkal Kalkor. „Dokážeš ho vléct na laně, aniž bys ho zabil?“

„Můžu to zkusit, pane.“

„No, tak to vezmi zkrátka a potom pro něho najdi nějaké oblečení, protože bych byl radši, kdyby zatím zůstal naživu.“

„Budeme závodit v mrskání?“ Ve Vurjukově hlase zazvonila mladická dychtivost.

Zeman Kalkor na tu impertinentní otázku neodpověděl, pohled jeho očí stačil, aby mládenec zamečel: „Rozkaz, pane!“ a spěchal plnit vůdcovy příkazy.

Stáhli z něho šaty, vlekli ho za lodí na laně, osušili, oblékli, napojili vodou a dali mu jíst a Rap ke svému nesmírnému překvapení zjistil, že je pořád ještě naživu, ačkoli si tuze přál, aby nebyl. Nemohl zatím chodit, ale přelezl po čtyřech ze zádi zpátky k ležícímu Gathmorovi a dal mu napít. Potom sáhl po bojové sekyře, která byla jedinou ostrou věcí v dosahu, a zjistil, že je příliš těžká, než aby ji v groteskně opuchlých rukou udržel. Jotnaři si museli všimnout, co provádí, ale nemíchali se do toho.

V okamžiku, kdy povolily poslední prameny Gathmorových pout, byl Rap tak vysíleny, že už nedokázal nic víc. Padl na podlahu a usnul prakticky na tomtéž místě, kde se válel od příchodu na loď.

3

Rapa probudili kopancem a řekli mu, že se má hlásit u zemana.

Motal se a klopýtal, jak spěchal na záď, a mátly ho nové, nezvyklé pohyby lodi. Nedokázal zabránit tomu, aby nepadal, ale podařilo se mu dopadnout vždycky na neživé předměty – vesla, lavice, bečky. Přistát na spícím jotunovi by ho mohlo stát půlku zubů.

Právě vycházelo slunce, obloha byla modroučká a vypadala slibně. Vál dosud silný vítr, ale nebyl už nebezpečný a vlny, vzduté bouří, hnaly *Krvavou vlnu* na sever. Dokonce i vrzání dřeva a lanoví znělo veselejší notou. Snad se mu dnes podaří poprvé od Durthlngu uschnout. Došel na záď a klekl na kolena před trůnem, na kterém se právě uvelebil Kalkor.

Pár minut tam klečel nepovšimnut, protože zeman šramotil v koženém vaku, kde něco hledal. Po celé lodi se začínali pohybovat muži, zrovna vstávali, protahovali se, škrábali se a kleli.

„Smotej to.“ Zeman gestem ukázal na hamaku, a tak Rap vstal a došoural se k palandě. Pod nízkou stříškou se nemohl narovnat, ale ve stavu, v jakém zrovna byl, po tom ani dvakrát netoužil. Klepal se a byl slaboučký jako nemocné kotě a při každém zakymácení a zhoupnutí lodi se zapotácel.

Uložil hamaku i pokrývku na vršek kopce navršeného z uloupené kořisti, ale než si zase stačil kleknout či jen spadnout na kolena, natáhl k němu Kalkor ruku. Rap civěl s užaslou nevírou na to, co měl zeman na dlani, a potom se střetl s jotunovým arogantním a pohrdavým pohledem.

„Za každý šrám ztratíš jeden prst.“

To byla bez nejmenších pochyb břitva. Rap, pořád s ústy dokořán, ji od zemana vzal, otevřel a objevilo se nejjemnější ocelové ostří, jaké kdy viděl. Tu nepochybně vyrobili trpaslíci. Zkusil ostří a ještě než cokoli ucítil, už mu palec mokval drobnými krůpějemi krve.

„Ty idiote!“ pravil Kalkor. „No tak, pravidla znáš. Do dna!“

Rap měl ještě pořád ruce ztuhlé a oteklé, a kdyby se mu netřásly už předtím, jistě by začaly teď. Přikročil ke křeslu a pokusil se zklidnit kousání hlavy tím, že ji opřel o trám stříšky nad zemanem. Kdyby byl ještě o fous vyšší mohl by se opřít i rameny. Naklonil se nad Kalkora, ale stál u něho příliš blízko, než aby se cítil příjemně a aby mohl snadno pracovat. Pirát mu nastavil tvář… i hrdlo.

Pročpak mu Rap prostě jen nepodřízne krk? Kalkorovi se v nebesky modrých očích zablýskalo. Věděl, nač Rap myslí, a usmál se na něho laskavě jako milenec. Když promluvil, zněl jeho hlas náramně suše: „Na to pokušení ani nemysli!“

Oholit nasucho chlapa na poskakující a propadající se lodi, když se člověk chvěje slabostí a když nejmenší ranka může pro něho znamenat zmrzačení, protože Kalkorovy hrozby nebyly nikdy míněny žertem – to byl naprosto nesplnitelný úkol. Právě tato vyhlídka měla za následek, že Rapovi všude po těle vyrazil hojný pot. To bylo naprosto, absolutně, šíleně nemožné! Zrovna tak jako kdyby po něm chtěl, aby rozpřáhl ruce a odletěl do Zarku.

„Dám ti ještě pět vteřin,“ řekl Kalkor.

Rap ho vzal za nos a zvedl. Jotun napnul horní ret a Rap se ho dotkl břitvou. Při tomto prvním tahu o prst nepřišel. Otřel ostří o rukáv a připravoval se k novému pokusu. Kalkor nebyl už několik dní holený, jeho zlatavé strniště bylo dlouhé a tuhé, kůži měl suchou a překvapivě měkkou. Rapovi po tváři stékaly čůrky, jako ostatně po celém těle. Nebyl by mokřejší, ani kdyby právě vylezl z moře.

Co kdyby Kalkorovi přece jen prořízl hrdlo? Ten člověk je vyložená příšera, hrůzný zabiják, násilník a lupič beze stopy cti v těle. I celá tahle šaráda kolem holení byla formou mučení. Posádka se bude koukat a chechtat – a oceňovat odvahu svého kapitána. Rapovi se nabízela příležitost udělat ze světa trošku bezpečnější místo pro ostatní lidi a byla toho druhu, že každý méně zásadový chlapík by za ni rád obětoval život. Problém byl v tom, že neměl šanci dostat se k zábradlí včas, aby si zajistil snadnou smrt, a kdyby ho ostatní jotnaři chytili, jaká nevýslovná muka by mu asi přichystali?

Kalkor ho pozoroval s jakýmsi ospalým pohrdáním. Zdálo se, že je naprosto uvolněný, povaluje se ve svém trůně a nechává se holit svým novým otrokem, ale Rap svým vnitřním zrakem poznal, že to všechno není zas tak prosté. Zeman měl přivřená oční víčka, to ano, ale oči měl na stopkách, a ruce měl sice volně, jakoby bezvládně složené, v ramenou však měl svaly zaťaté, že byly pevné jako ocel. Zeman Kalkor vůbec nebyl takový bezstarostný sebevražedný hrdina, jakým se snažil stavět.

Rap si uvědomil, že přestal dýchat, a zarazil se, aby se znovu nadechl. Otřel si čelo, přestože mu pot do očí nestékal, protože je měl pořád ještě podlité a nemohl je pořádně otevřít. Měl je radši při holení zavřené.

Kalkor klidně čekal.

„Řemen?“ Rapovi nepěkně zaskřípal hlas.

„V pytli.“

Rap vylovil řemen a začal na něm obtahovat břitvu. Když byl připraven znovu začít holit, zaklonil Kalkor hlavu dozadu a napjal hrdlo.

„Řekni mi něco o Daradovi a o tom jeho prokletí."

Rap napjal kůži špičkami prstů a smetl vousy zručným tahem břitvy. Jak snadné by bylo jedinkrát hluboko zaříznout a svět by byl rázem o tolik lepší! Nedokázal se rozpomenout, co Kalkorovi napovídal o Daradovi včera. „Je jich celkem pět." Musel dávat pozor na hřebeny vln – *Krvavá vlna* měla ošklivý zvyk smýknout zádí, když se přenášela přes hřbet vlny, protože se jí do trupu opřel vítr, kdyby ztratil rovnováhu, určitě by přišel o prst. „Může existovat vždycky jen jeden z nich. Bývala to parta divokých kluků. Asi tak před sto lety…"

Zabít ho? Nic snadnějšího! Že by mu chyběla odvaha? Pro Yggingiho necítil nějaké zvláštní výčitky, a tenhle jotun je tisíckrát horší, než byl ten imp. Měl by se o to pokusit a překonat se! Natočil Kalkorovi bradu do potřebného úhlu. Sám si pořád opíral hlavu o trám a do kůže na hlavě se mu zadíraly třísky. Bylo by to snazší, kdyby mohl stát zpříma. Bez dokonale ostrého vnitřního zraku by nebylo možné holení zvládnout.

„Každý z těch pěti má nějaký talent…" Zdálo se, že břitva začíná víc tahat za vousy než dřív, a nebylo to tím, že by byla ztupená. Kalkor se taky začal potit. Pořád se snažil vypadat ve svém křesle uvolněně a malátně, ale ve skutečnosti byl stále napjatější. Na čele a na lících se mu objevil jemný vlhký lesk. Že by jeho soužení trvalo déle, než očekával? Nejspíš počítal s tím, že ho Rap při prvním nebo druhém tahu břitvy řízne… zatím to šlo dobře a polovina je hotova. Kalkor si nejspíš plánoval, že hru skončí, až napočítá deset Šrámů. Věznit věštce s rukama bez prstů je určitě pohodlnější. Kdyby ale chtěl Rapa takhle zmrzačit, udělá to stejně, bez ohledu na to, kolikrát ho Rap řízne.

Líp se mu mluvilo, když obtahoval břitvu na řemeni, než když holil. „Darad nemusí příliš často volat o pomoc, a tak je dost starý. Zůstává na světě příliš dlouho. Naopak Thinal, to je vlastně pořád ještě kluk." Rap popadl Kalkora za ucho a zkroutil mu je trošku tvrději, než bylo zapotřebí.

Nebyla to žádná hra – byla to past. Jotun vůbec nečekal na šrámy při holení, ale na útok, při němž se mu Rap pokusí podříznout hrdlo. Ještě trošku obtáhnout ostří. ‚Jalon je minstrel, umělec…" Mluvil bez rozmýšlení, nevadilo mu ale, že odhaluje velké tajemství zakleté pětice. Nikomu z nich nebyl nic dlužen. Jediná věc, o které nemluvil, bylo Slovo Moci. Kalkor určitě má své vlastní Slovo a mohl by propadnout pokušení postoupit mezi adepty. Mohl zrovna tak dobře získat Rapovo Slovo, a tři Slova už dělají mága. Při pomyšlení na Kalkora coby mága měl Rapův mozek tendenci se změnit ve tvaroh.

Jeho talent se týkal bojování, tak to aspoň tvrdil Andor. Byl by prostý magický génius schopen odrazit útok břitvou, kdyby přišel znenadání a z největší blízkosti? Snad. Je to pravděpodobné. Takže Kalkor byl téměř tak nezranitelný, jak vypadal. Kdyby se byl Rap pokusil pomstít za Durthing, tak by ho Kalkor dokázal zastavit.

A tenhle chlapák se teď doopravdy potí. Holení jde takhle mnohem hůř, ale Rap si může dopřát dost času. Začínal si myslet, že by mohl tuhle hru vyhrát, pokud Kalkor schválně nebude švindlovat a nepohne se proti ostří, a zatím hrál férově. A tak Rap obtahoval břitvu téměř po každém tahu a protahoval hru.

„Sagorn je vědec –“

„Ten mě nezajímá. Řekni mi ještě jednou, cos viděl v tom okně.“

„A kdy? Když ukazovalo tebe, draka nebo goblina?“

„Popiš všechno. Začni proroctvím o Inosolan.“

„Byls tam ty, oblečený jenom v kožišině.“ Rapa bavilo naklánět zemanovi hlavu do nejnemožnějších úhlů. „Nějaký dědek ti podával sekyru…“

Každý úděl však musí jednou skončit. Než Rap stačil zavřít břitvu a vrátit ji i s obtahovacím řemenem do vaku, kolena se pod ním z vlastního rozhodnutí složila. Žuchl na prkna podlážky a jedna noha mu zůstala zkroucená pod tělem, zhroutil se bolestí a bezděčně se roztřásl, jako by s ním lomcovala horečka. Zvedl se mu žaludek, ale protože v něm neměl vůbec nic, nic taky nezvrátil. Má to za sebou. Hotovo! Neovladatelně se třásl.

Po chvilce mu zespodu do brady dloubl špinavý palec a zvedl mu hlavu vzhůru. Ve smrtelně modrých očích se leskl nanejvýš podivný výraz.

„Pověz mi ještě jednou o tom místě, kde bychom já a ty měli vybojovat ten veledůležitý souboj.“

Rap si olízl rty a podařilo se mu ustálit rozklepanou bradu natolik, aby byl schopen mluvit. „Říkal jsem ti, pane – vůbec nic nebylo jasně vidět. Nízká tráva, pokosená nebo spasená. Mlha a déšť. Kolem dokola kruh lidí. A to bylo všechno. V dálce nebylo vidět nic, žádné obrysy krajiny.“

„Na Havraništi v Nintoru,“ řekl Kalkor, upřeně zíraje na Rapa, „Je kolem dokola postavený kruh z velkých kamenů. Diváci musí stát vně kruhu. Zůstat venku. V Nintoru nejsou žádná dravá zvířata, jenom havrani, a kosti poražených se nechávají tam, kde padli. Viděls tam nějaké kosti nebo monolity?“

„Neviděl, pane.“

„Hmm.“ Kalkor si mnul čerstvě oholenou bradu a zdálo se, že přemítá. „Zúčtování se skoro vždycky odehrává právě na Havraništi, ale nemusí to

být zrovna tam. Je možné to odbýt kdekoli, pokud jsou k tomu splněny jisté podmínky.“

Rapa z toho znovu postihl záchvat dávení. Nemohl vymyslet nic, co by mohl říct, a tak se o to ani nepokoušel. Sagorn vizi v okně vykládal tak, že Rap byl Inosiným šampiónem, zrovna tak ale mohl sloužit Kalkorovi jako hračka. Epizoda s holením jen dokazovala, že jotunův smysl pro humor je zrovna tak perverzní jako celá jeho morálka, a pokud by ho posedla myšlenka, že se pobaví rituálním soubojem s Rapem, tak by to mohl uskutečnit hned při nejbližším přistání, ať k němu dojde kde chce.

„A co když ses pokoušel ty o vyvolání vize v okně?“

„Nikdy jsem se o to nepokusil, pane. Dvakrát jsem se k němu jen přiblížil a pokaždé se to… no, jakoby rozzářilo. Zářilo to hrozně jasně. Všechno se v něm přeházelo. Bylo to děsné!“

Kalkor přikývl. Potom se mu pomaličku na tváři rozšířil úsměv – zato oči se mu přimhouřily. Zvedl se ze svého křesla a vyšel zpod kormidelnické paluby. „Vstaň!“

Rap se také opatrně postavil. Byl menší a štíhlejší než jotun. Vedle toho potenciálního stroje na zabíjení si připadal velmi křehce.

Kalkor si ho prohlédl dvakrát od hlavy k patě, snad si dělal stejné srovnání jako Rap, a zřejmě ho výsledek uklidnil. Pak si založil ruce na hrudi a posměšně kývl hlavou. „Můžeš být rád, že jsem hráč, námořníku.“

„Pane?“

Rap při zhoupnutí lodi zakolísal a zeman bleskově vymrštil ruku, popadl ho za rameno a přidržel ho. Prsty mu zajely do Rapových svalů jako špikovací jehly.

„Na tobě je něco strašně zvláštního, půlchlape. Opravdu strašně zvláštního! Moje sebezáchovné instinkty mně říkají, že bych ti měl darovat kompletní brnění a posílat tě do útoku. Jenom jsem tě zkoušel, chápeš?“

Takže už přišla nabídka, aby pracoval pro něho. „Pane?“

„Prošel jsi, ale jinak, než jsem čekal. Byl bych se vsadil tisíc ku jedné, že to, co jsem po tobě chtěl, bylo pro člověka nesplnitelné, zvlášť pro trhana ve tvém stavu. Ale tys neužíval magických sil, nebo ano?“

„Ne, pane. Jenom vnitřního zraku. To proto, že teď špatně vidím.“

„Vnitřní zrak… a ještě něco, ale magie to nebyla!“ Kalkor se uchechtl a byl to zvuk, při kterém mrazilo až v kostech. „Byl jsem rozhodnutý, že když projdeš, tak tě zabiju.“ Povzdychl si. „Ale, jak říkám, jsem hráč. Prostě takový sentimentální měkkýš, to jsem přesně já. Budu se muset smířit s tím, že nejsi adept, bez ohledu na to, jak jsi zvládl tu zkoušku.“

Pozvedl tázavě obočí a Rap ze sebe vypravil: „Děkuju ti, pane.“

„Máš proč. Mohl bys samozřejmě být mág nebo dokonce čaroděj, ale v tom případě bych byl bezmocný – a ty teď rozhodně nevypadáš ani na jednoho z nich. Moc bych se divil, faune, kdybychom jednoho dne spolu to proroctví nevyplnili. A to mě uchvacuje! Vlastní rukou jsem na Havraništi vztyčil na kůlech dvanáct hlav. Velice rád bych tam vztyčil i tu tvou."

„Já bych vsadil na tebe, pane."

V nelidsky modrých jotunových očích se náhle zle zablesklo. „Nežertuj o posvátných věcech! Nejsem žádný imp, abych se sázel o takové mizerné, bezcenné věci jako peníze! Zúčtování je vážný rituál, při kterém musíš předvést svou odvahu a ochotu obětovat život. Jen málo věcí kromě života stojí za to, aby o ně člověk hrál." Rap si na chviličku myslel, že Kalkor propadne jotunskému šílenství, ale pak se zemanovi na rty vrátil tajuplný úsměv. „Dva silní muži bojující na život a na smrt vstoupí do kruhu s vědomím, že jeden z nich už z něho nikdy nevyjde. To je ta nejvyšší sázka, ta nejlepší hra ze všech. Doufám, že jednoho dne nechám i já svoje kosti nintorským havranům – pro zemana je to ta nejčestnější smrt. Jen o jedno dobrodiní prosím Bohy, Mistře Rape."

Rap viděl, že se od něho očekává otázka. „A o jaké,pane?"

„Aby ten, kdo mě zabije, byl opravdový, nebojácný chlap. Pověz Daradovi, ať přijde ke mně."

4

Bylo to opravdové potěšení, vyřizovat Daradovi zemanův vzkaz a vidět, jak se po té tváři jako vylouplé z noční můry rozlévá bojácný výraz. Na *Krvavé vlně* bylo málo věcí, které by člověka potěšily. Gathmor byl sice při vědomí, ale byl tak zesláblý, že se nedokázal ani posadit. Rap pro oba sehnal vodu a nakonec vyprosil i trošku jídla. Pak se pustil do práce, aby svého spoluvězně očistil a sehnal pro něho čisté šaty. Jotnaři se mu do toho nevměšovali, ale byli nevrlí a v ničem mu nepomohli.

A přece se i zajatci dočkali okamžiků méně mizerných, než byl zbytek času. Loď a všechno v ní se v paprscích tropického slunce zahalilo do páry. Moře zářilo jako samo stříbro a vrhalo odlesky jako svatozář na hrozivý a obscénní obraz orky, hrubě vymalovaný na plachtě lodi. Sledovali je bílí ptáci, kolébající se na křídlech, vypjatých do oblouků. Když měl nad hlavou modré nebe a foukal příjemný vítr, nedokázal být poloviční jotun opravdu nešťastný, zvlášť když se mu za báječného dne pod nohama houpala taková čilá loď jako *Krvavá vlna*.

Rap si všiml Darada, který se krčil u zemanových nohou, ale pak na něho zapomněl. Jeho pozornost znovu upoutalo to, že kolem něho prošel

sám Kalkor a zastavil se, aby vytáhl jeden pytel s kořistí zpod veslařské lavice blízko přídě. Rap viděl, pro co jde, ještě než se předmět objevil na světle, a upřel bystrozrak zpátky na záď. Pod mrňavou palubou se tam schovával minstrel Jalon, snadno rozlišitelný podle čupřiny vlasů barvy lnu, a usiloval se nějak udržet na štíhlém těle Daradovy ohromné krátké kalhoty. Jalon, který byl drobný a nedůrazný, naprosto vybočoval z jotunské normy, jak sám Rapovi říkal, když spolu kdysi dávno drželi piknik na krasnegarských kopcích. Měl na rozdíl od bronzově opálených námořníků nezdravě vybledlou pokožku a v celých Letních mořích určitě nebylo vyděšenějšího minstrela nad něho.

Nedalo se odhadnout, co si posádka myslí o té kouzelné přeměně. Občas po něm zpod zlatavého obočí šlehl modrooký pohled, který se mimo nerudného mlčení tázal i komentoval. Kalkor neráčil nic vysvětlovat a žádný muž na palubě by se neodvážil dát najevo nějaké obavy.

Zeman mířil zpátky na záď a nesl s sebou harfu ze slonoviny vykládané drahokamy. Během několika minut Jalon, sedě na kormidelnické palubě a klátě nohama ve vzduchu, potlučený a nešikovný nástroj jakž takž naladil.

A potom – skutečný zázrak! Nějak se mu z harfy podařilo vyždímat bezvadný, andělský zvuk krásné hudby a nad ní rozvinul košatý zpěv, nejkrásnější v celé Pandemii. Napřed předvedl pár písní o moři, potom jakousi baladu, a další a další, a každá z nich se nesla v perfektním souladu s pohyby lodi anebo i sama *Krvavá vlna* tancovala podle minstrelova rytmu.

Nádhera! Hudba se vznášela a poletovala pod hřejivou oblohou jako útržky duhy. Pozvedala srdce anebo je kormoutila, jak se zpěvákovi zachtělo. Dokonce i takovým vrahounům a surovcům, jako byli tihle jotnaři, zahlédl Rap v očích slzy, zatímco jeho samotného mučily vzpomínky na Inos a nedokázal se s nimi vypořádat jinak než pláčem. A potom Jalon spustil nějaký povzbudivý válečný popěvek. Rapovi se rozbušilo srdce, pookřál na duchu a vzápětí byl ochoten napadnout sám bez pomoci celý Zark. V těch okamžicích jotnaři ryčeli, oháněli se válečnými sekyrami a prahli po vyplenění celé Impirie.

„U Boha šílenců!“ zašeptal Gathmor v krátké pauze. „Kdo to je, odkud se tady vzal a jak tohle dokáže?“ Ale pak se znovu nad lodí rozestřela kouzelná hudba a syčením ho umlčeli. Kalkor nechal Jalona hrát a zpívat celé hodiny, zatímco *Krvavá vlna* spěchala napříč stále se valícími vlnami a pátrala po suché zemi.

Jakmile jedna píseň skončila, jotnaři drsnými hlasy vyvolávali názvy dalších a jen málo z žádaných neznal anebo nikdy neslyšel, jeho repertoár byl vskutku obrovský. Ale i on měl omezené možnosti a nakonec mu začal

selhávat hlas. Tvrdit, že se nad ním Kalkor slitoval, by bylo absurdní, ale koneckonců dobře znal hranice lidských schopností, a tak poslal minstrela s Vurjukem pryč, aby se najedl, napil a odpočal si. Ostatní jotnaři si začali opřekot vykládat o tom, čeho to právě byli svědky, a probírali to ze všech stran.

Gathmor usnul. Rap měl hlad, ale námořníci zrovna jedli a měl za moudřejší chvíli počkat a nevyrušovat je při jídle. Místo toho se ještě zamyslel nad svým vlastním soužením a vyhlídkami, které před ním stojí.

Například toto: kde se vlastně loď v této chvíli nachází? Bouřka ji mohla odnést do nesmírné dálky, neměl žádnou zkušenost, která by mu napověděla, jak daleko až se mohli v bouři dostat. Směr poznal vždycky docela správně, což byl talent spojený zřejmě s jeho bystrozrakostí, a taky si mohl přečíst údaj o směru plavby z kormidelníkova kompasu. Po dvou či třech dnech na palubě ho však přemohla slabost a bolest, rozptýlila jeho pozornost a přestal se o tyto věci starat. Vítr hnal nejprve *Krvavou vlnu* na jih, potom na severovýchod, ale nenarazila na pobřeží Kithu ani Sysanassa. Jedna nebo druhá země však nejspíš ležely před nimi, takže kormidelník držel kurs co nejvíce k severu, jak bylo při jihozápadním větru možné, a přestože loď na stožáru nesla jen jedinou čtvercovou plachtu, podléhala mnohem víc vlivům počasí než *Bouřlivák*, který měl podstatně těžší nástavbu.

A jestliže *Krvavá vlna* nebude směřovat k západu, dostane se Gathmor do strašlivého nebezpečí, protože už ho nebudou potřebovat jako lodivoda pro prostor Nogid. Kalkor si kdykoli bude moci najít dalšího.

Celá Pandemie ležela někde na severu. Pokud *Krvavá vlna* mine Sysanasso západně, mohla by se dostat do Dračího moře, kypícího obchodem, a tedy vynikajícího cíle pro nelítostné lupiče. A naopak na druhé straně, východně od onoho velkého ostrova, leží Urane, obydlené elfy, a Kerith osídlený merfolky, což jsou končiny, o které se Rap zatím nijak blíž nezajímal. Ještě dál na východ je Zark, ale jedna jediná bouře by asi těžko mohla zahnat loď až tak daleko.

A tím se mu mysl znovu obrátila k Inos. Jaká je to ironie, že tak bezcitný zabiják a násilník jako Kalkor dokázal odhalit to, co si sám Rap nikdy předtím neuvědomil? Zamiloval se do královny! Chlap dokáže být v těchto věcech pořádně slepý!

Anebo pořádně bláznivý. Kluk ze stájí se zamiluje do princezny – už samotný ten nápad je pitomější než nejnaivnější sny, natolik hloupý, že nestojí za to nad ním vůbec přemýšlet. A ke všemu se z té své pitomosti vůbec nemůže probrat.

No a co? Inos si i jako vladařka stále zasluhuje jeho věrnost. A když ji miluje, měla by být jeho věrnost ještě pevnější.

Jeho lásku neopětovala. A jak by taky mohla? Byl přece jen nejnižším úředníkem jejího faktora… a teď ani to ne, jenom vagabund, který to umí s koňmi a ví něco málo o plavbě na moři. Oné bláznivé noci, když umíral její královský otec, se Inos zachovala ke svému kamarádovi z dětství stejně slušně a přátelsky, jak se chovala vždycky. Poděkovala mu za pomoc. Necouvla před jeho magickými schopnostmi, protože je to vzdělaná a sečtělá dáma, ne jako ty omezené, pověrčivé selky z Krasnegaru. Měla ho ráda.

A kdyby se mu nějakým zázrakem podařilo ji někdy najít, už bude jistě vdaná za někoho ze šlechtické rodiny. Strážci už ji možná uvedli zpátky na trůn jejích otců spolu s královským chotěm, který představuje kompromis přijatelný jak pro zemany z Nordlandu, tak pro imperátora… a díky Bohům to není Kuře.

Rap to nebude nikdy.

Ten muž v jejím stanu byl nějaký ozbrojenec, téměř jistě aristokrat. Vysoký, pohledný chlapík.

A tak musí Rap pokračovat v hledání, i kdyby mu to mělo trvat celý život. Jistě ho ve svém domě uvítá, možná z něj udělá svého podkoního, jak o tom spolu žertovali, když byli ještě děti. Neměla by nikdy ani pojmout podezření, co k ní cítí. Bude jí věrně sloužit jako své panovnici a zdálky ji zamilovaně uctívat.

A jestli city, které k ní teď chová, jsou jen přerostlým dětským zalíbením, pak z nich jednou časem vyroste.

Je možné, že by dětské zalíbení mohlo tolik bolet?

Teď už věděl, proč mu ta faerijská holčička neřekla svoje Slovo Moci, její jméno anebo možná jméno jejího strážného prvku, jestli skutečně toto jsou jejich Slova. Pověděla je Kuřeti, protože ten skutečně věděl, co je jeho největší životní tužbou, a protože po jejím splnění prahl tolik, že byl ochoten položit za to svůj život. Rap neřekl, že miluje Inos, jenom že ji chce najít a být její věrným poddaným. A to nebyla celá pravda! Kdyby byl znal skutečnou pravdu a řekl ji, byl by teď adeptem, protože by měl dvě Slova. A maličká faerijka by umřela v jeho náručí, nikoli v goblinově.

A co když Kalkor najde Inos dřív?

Anebo si to rozmyslí a nechá Rapovi utnout ruku? Očividně bere ono proroctví vážně.

Anebo co když se rozhodne mučením získat jeho Slovo, aby se sám stal adeptem?

Na to je lépe nemyslet.

Ne, řekl si Rap, musím zemanovi nějak vyklouznout z pazourů. Už jsem utekl goblinům, no ne? A taky impům a čarodějovi.

Jak se mu teď zdála zřejmá ona rada, kterou dostal od krále Holindarna, a dokonce i od Andora – že čarovné schopnosti musí skrývat za každou cenu. Příliš pozdě! Jotunský nájezdník věštce nikdy dobrovolně nepropustí. Ještě než přistanou, najednou Rap zjistí, že je ukován v řetězech anebo promyšleně zmrzačený tak, aby nemohl ani utíkat, ani plavat.

„Rape!“

Zašeptání ho vyburcovalo ze zadumání a prudce se otočil, takže mu padl zrak na zářivě rudou tvář. V první chvíli si myslel, že ten ruměnec značí nějakou přehnanou, komickou rozpačitost, potom však zjistil, že jde jenom o velice zlý případ spálení tropickým sluncem. Jalon už našel košili, která ho přece trošku chránila, ale musel velmi trpět. Mimo to, že měl bolesti, byl navíc dojemně zmatený a vylekaný. Ještě pořád svíral v ruce přehnaně zdobenou harfu a druhou rukou si přidržoval na těle příliš velké kalhoty po Daradovi.

Jalon kdysi přísahal, že v sobě má elfskou krev. Když ho teď Rap viděl mezi tolika čistokrevnými jotnary, skutečně rozlišil zlatistý nádech v barvě jeho pokožky a nepatrně šikmé postavení očí. A pochopitelně mu chyběla náležitá výška a svaly. Ale nebylo by příliš laskavé mu to připomínat.

„Posaď se u nás!“ řekl Rap smutně. „Víno? Bonbóny?“

„Nech toho!“ řekl minstrel a schoulil se na zem. „Neposmívej se mi, Rape! U všech Bohů, tys ale vyrostl, člověče!“

„Opravdu?“

„Je to teprve dva dny, co jsme se potkali, víš? Tedy aspoň pro mě.“

„Sdílíte přece vzpomínky, nebo ne?“ Rap pomyslel na Thinala, Sagorna a Darada a na všechno, co se odehrálo od oné svačiny v kopcích… za víc než rok.

„Ano. Ale ty moje jsou pro mě nejzřetelnější. Ostatní nikdy nevidí věci kolem sebe *správně*!“ To promluvil umělec, malíř. Podíval se pozorněji Rapovi do obličeje a zašklebil se. „To jsem nebyl já, kdo na tebe poslal Darada, Rape!“

„Ale nepovídej!“

„Opravdu!“ Jalonovy zasněné modré oči se začaly plnit slzami. „Vzpomeň si, že jsem tě před ním varoval! Potom jsem se ztratil v lese a měl jsem pokušení ho zavolat, protože tam ten kraj zná, ale věděl jsem, že by utíkal rovnou na tebe, tak jsem zavolal radši Andora. On to nebezpečí poznal taky, Rape. Andor není vůbec tak špatný. Dokázal dojít na jih…“

„Potkal nějaké gobliny?“ zeptal se Rap zvědavě.

Minstrel přikývl. „Pár ano, ale buď samotné nebo ve dvojicích, a ty dokázal samozřejmě svým šarmem okouzlit. V létě jsou stejně docela neškodní.“

„Teď už ne! Aspoň podle toho, co jsem slyšel.“

„No, tehdy ještě byli. Ale snažil jsem se držet od tebe Darada bokem. A od té doby jsem nebyl zpátky, až teď.“

„Ani jednou?“ Rapovi se zdálo, že na pěvci vidí nějaké rozpaky.

„No… jedenkrát. Jen na pár minut. Napsal jsem dopis, který potřeboval Andor, nějaký doporučující dopis. Dostal mě do pasti, protože mě přivolal do místnosti, do které ho viděla spousta lidí vcházet. Kdybych se pokusil utéct, tak by mě viděli.“

Rap se uchechtl. Chlápci z téhle pětičlenné party se navzájem zneužívali bez nejmenších skrupulí. Rád by věděly kolik podobných úskoků jako tenhle už na sebe přichystali.

Jalon se nervózně rozhlédl a pochybovačně se podíval na Gathmora, který na něho upřeně hleděl. „Rape, potřebuju maličko pomoci!“

„To my všichni.“

„Ne, teď hned! Musím složit dlouhou báseň, slova k jotunské válečné písni.“

„To máš štěstí.“

Jalonovi se v modrých očích zlobně blesklo, anebo to možná byl zákmit strachu. „Nařídil mi to Kalkor. Víš, co po mně chce?“

„Ne. A ty?“

„Ano. Má to být o bitvě v Durthingu.“

Gathmor zavrčel a Rap musel natáhnout ruku a zadržet ho, protože se pokusil posadit.

„To nebyl můj nápad!“ vypískl minstrel a couvl. „Jenomže tyhle válečné písně mají určitá pravidla. Musí se zmínit o každém muži, a tak musím mluvit s každým, kdo je na palubě, abych věděl, jak se všichni jmenují. Potom ho musím vsadit do verše a popsat jeho hrdinské činy. To není tak těžké, jenom povybírám něco ze starých klasických ság. Ale potřebuju vědět, jak se jmenovali jejich protivníci, víš? O těch se tam musí zpívat taky.“

„A tihle krobiáni nepomysleli na to, aby se zeptali, koho to vlastně zabíjejí?“ zeptal se Rap trpce.

Jalon přikývl. „Prosím tě, Rape!“

„Proč si s tím děláš starosti? Zavolej Darada.“

„To se *neodvážím*! Kalkor řekl, že jestli zavolám někoho z ostatních, tak mu vyloupne oči!“

Jalon ve své úzkosti a se spáleným obličejem působil téměř komicky. Pětice svázaná kouzlem měla pro každou situaci svého muže a pro tuto byl tím pravým Darad, vůbec ne Jalon.

„Už vás pět bylo někdy v takovéhle pasti?“

Minstrel zavrtěl hlavou a vypadalo to, že se co nevidět rozpláče. Mnohem lip mu vyhovovalo o bitvách zpívat než se jich doopravdy účastnit.

„Tak dobře!“ řekl Rap a nevšímal si Gathmorova vrčení. „Vyjmenuju ti nejlepší bojovníky z Durthingu. Jsou všichni mrtví, takže jim to neublíží. Ale pamatuj, že mi máš co oplácet, Mistře Jalone!“

Jalon horlivě přikyvoval. „Nikdy ti to nezapomenu, Rape. A ostatní si to taky budou pamatovat a budou ti vděční.“

O tom se dalo pochybovat. Ještě víc se dalo pochybovat o tom, že Rap bude mít kdy možnost si od nich dluh vybrat.

Jalon byl příliš dobrý umělec, než aby nechtěl potěšit každé publikum, a pravděpodobně byl příliš velký zbabělec, než aby riskoval, že zklame právě tyhle posluchače. Do soumraku měl svou jotunskou válečnou píseň o vydrancování Durthingu pohromadě. Celou si ji vycucal z prstu a sklidil s ní obrovský úspěch. Mluvilo se v ní jmenovitě o každém členovi posádky Krvavé vlny a každý se v ní oslavoval pro příšerné hrdinské činy. Dokonce i Rap poznal, že většina těch povídaček pocházela z dobře známých balad nebo eposů, ale jak se zdálo, nevadilo to ani v nejmenším. Jotnaři jásali, aplaudovali a řvali při každém verši.

A když nakonec krví prosáklý příběh dospěl ke konci, zpívalo se v něm o nejmladším a v žebříčku posádky nejníže stojícím jotunovi, kterým byl přerostlý Vurjuk, dětský gigant, tolik Rapovi připomínající kamaráda z dětství, kováře Kratharkrana. Na samotný závěr si Jalon připravil vynikající výkon, odvedený jedinou zbraní, který se připisoval dávnému jotunskému hrdinovi zvanému Kamenné srdce. Legenda praví, že Kamenné srdce dohonil tři mocné nepřátele u velikého stromu a tam je rozsekal na kousky, takže když odcházel, všechny větve byly ozdobeny posekanými vnitřnostmi a končetinami a tráva kolem byla zbrocena krví. V Jalonově verzi šlo o šest protivníků, nejenom tři, a mladý Vurjuk je svou sekyrou všechny rozsekal na kousky pěkně ve vzduchu. Námořníci nadšeně ječeli, vesele se váleli sem a tam, zatímco mladičký šampión se vzrušením zarděl až do krvava a hulákal s ostatními, docela ochotně předstíraje, že každé slovo z oslavné písně je čistá pravda.

Nebe bylo temné, ale vál pravidelný vítr a *Krvavá vlna* plula stále dál. Jalon musel dlouho do noci opakovat svoje mistrovské dílo pořád dokola, až se zdálo, že všichni piráti už věří, že události se skutečně odehrály

přesně tak, jak o nich zpívá. Nakonec si navzájem blahopřáli a zvláštní komplimenty skládali mladému bojovníkovi, který zmasakroval tam u stromu docela sám šest mužů.

Rap si říkal, že svým způsobem se chovají jako děti, jako by byli ne docela dospělí. Příšery z nich nedělalo pokrevní dědictví, protože znal spoustu slušných a příjemných jotnarů – například mnoho bývalých námořníků z *Bouřliváka* anebo Kratharkrana, který se u svého strýce učil kovářem. Nebylo to ani klimatem, protože Krasnegar býval zrovna tak na kost promrzlý a pustý jako samotný Nordland. Všechno záleželo jen na zvyku. Za jiných okolností by z Vurjuka mohl být dobrý kovář, a kdyby byl Kratharkran členem Kalkorovy posádky, tak by se nejspíš snažil být stejně chlap jako oni a co nejvíc se podobat jejich hrdinovi Kalkorovi. Ale ať byl doteď Vurjuk jak chtěl krutý, dostalo se mu nyní reputace, která mu ještě dodá. Teď bude ještě horší než kdy dřív, pokud je to vůbec možné.

A zatím Krvavá vlna pluje dál a dál do neznáma.

5

Inos si říkala, že dlouhé trápení na hřbetě velblouda jí zkreslilo vzpomínky, takže velice sentimentálně vzpomínala na koně. Při jízdě na velbloudovi se pro jeho zvláštní chůzi kolébala na hřbetě zvířete tak, že se jí dělalo zle, a z nepřirozeného způsobu sezení jí tuhly klouby. Velbloudi jsou pitomí, vzteklí a smrdí.

Ale po třech dnech jízdy na mule zjistila, že nostalgicky vzpomíná na koně i na velbloudy. Muly *kodrcají*. Udělaly se jí z toho puchýře na nepojmenovatelných místech. Muly jsou pitomé, vzteklé a smrdí. Absurdní zarkský oděv, který měla na sobě, se k jízdě absolutně nehodil a primitivní sedlo bylo asi vycpané kamínky. Po třech nocích, strávených na holé zemi ve stále narůstající nadmořské výšce, vzpomínala na stany v poušti mnohem toužebněji, než by kdy čekala, ale dáma si nikdy nestěžuje, a když se ubohá stará Kade dokáže – na to byla paličatá až až – tvářit příjemně, pak se její o tolik mladší neteř musí snažit zvládnout to ještě lépe. Azak očekává od královské krve odvahu. A tak se Inos usmívala a usmívala a občas prohodila vtípek a jednou za čas se jí dokonce podařilo oklamat i sebe samu.

Vždyť to koneckonců bylo ohromné dobrodružství. Až do konce života bude schopna umlčet celý hodovní stůl jenom tím, že utrousí: „To když jsem byla v Thume…“

Jak se zdálo, útěk se jim podařil. Nikde na cestě zatím nenarazili na hřmícího a blesky metajícího Elkaratha. Nedostavili se ani bandité

z Velikých Čápů, kteří by je měli pronásledovat a prahnout po pomstě. Snad uvěřili svým vlastním povídačkám o zlověstných hrůzách číhajících na poutníky natolik neopatrné, že se zatoulali až do Thume, ale zatím se neobjevily ani tyto hrůzy.

Kolem dokola je opravdu pozoruhodná scenerie, říkala si pevně skrz cvakající zuby.

Šerem zahalený les voněl tajemnými rostlinami. Nebo něčím jiným. Třeba těmi obrovskými stromy. Něčím, co se kolem plíží nebo leží v brlozích.

Zříceniny byly opravdu malebné – ohromné povalené věže a zdi nesmírného stáří, schované v lese a trčící v převisech nad rozsedlinami, napůl pohřbené v náplavech na dně údolí, dušených přebujelými stromy. Copak to bylo za města? Kdo byli jejich chrabří válečníci a krásné královny? Jak je to dlouho, co se v těchto opuštěných dvorcích smály děti a po dávno prázdných ulicích jezdili koně? Teď rozvalenými vchody a nepřirozeně civícími okny proudil jenom vítr a šepotal zapomenutá jména v neznámých jazycích.

A ona je tady s Azakem. Azak, to je problém, ale také je to vynikající ochránce a po nezvyklém přestrojení za milovníka se ukázal být neobyčejně dobrým společníkem. Teď už se stávalo jen zřídka, že by jí z něho odporem zamrazilo v páteři, jak bylo docela běžné v Arakkaranu, když se rozlítil na některého z princů. Choval se teď zdvořile a ohleduplně a občas ji i pobavil. Měl zcela udivující smysl pro humor, i když poněkud nevyzpytatelný, jako by to byl rys osobnosti, který v dětství jako bezcenný potlačil a teď se ho pokoušel znovu objevit. A sebeúctě každé dívky musí náramně prospět, když se jí dvoří veliký mladý sultán.

Azak coby společník na cesty je výborný. Jako ochránce v divočině je taky výborný. Ale Azak v Krasnegaru? Azak jako *manžel*?

Mohla by tohle být skutečně ona láska, kterou jí Bůh sliboval? Bůh tehdy říkal, že Inos musí uvěřit v lásku. Teď byla celkem svolná věřit, že je do ní Azak opravdu zamilovaný, byť se to zdálo skoro neuvěřitelné. Projevovaly se na něm všechny symptomy tohoto stavu. Takže musí věřit svému Bohovi. Nesmí naslouchat vnitřnímu chvění pochybností, které cítí, když se pokouší představovat si Azaka, jak vládne prozaickým krasnegarským obchodníkům.

Snažila se vůbec na Krasnegar nemyslet, zvlášť za temně šerých nocí. Špatně spala, protože jí chybělo Elkarathovo kouzlo spánku, a chyběl jí dokonce i slamník, na jakých spávali lidé z karavany. Napřed jí připadaly hrozně nepohodlné, ale jediná přikrývka prostřená na holé zemi je ještě

mnohem horší. A tak se za nocí neklidně převalovala a mořila se temnými myšlenkami.

Je víc než pravděpodobné, že ji už Krasnegar vůbec nepotřebuje. Strážci už asi celou tu záležitost nějak vyřešili a vlastně už nemohla dělat vůbec nic, aby dostála slibu, který dala umírajícímu otci. Tak co teď, Inosolan?

Říkalo jí snad božstvo v kapli, že má předurčeno milovat barbara a žít coby sultánka v Arakkaranu?

Představa, že jako sultánka jezdí na lovy po Arakkaranu, byla skoro stejné obtížně stravitelná jako představa Azaka, jak za polární noci zápolí s oštěpem v ruce s ledními medvědy… No, tak zkrátka musí věřit v lásku, jak jí nařídil Bůh.

A věřit Azakovi.

Horská cesta se chvílemi měnila v dlážděnou silnici, hadovitě se vinoucí tajuplnými opuštěnými údolími, jejíž pradávné kamenné dláždění zvedaly nebo roztahovaly kořeny stromů a sesuvy půdy. Jindy nebylo vidět vůbec žádnou cestu a tehdy museli zpomalit do nesnesitelného loudání.

Třetího dne však poutníci dorazili na pustý vrchol průsmyku, kde našli štěrkovou planinu, pokrytou podivnými vzory složenými z kamenů, nad níž se tyčily ohromné hory, s vrcholy pokrytými třpytivým ledem. Inos si pomyslela, že ten odporný vítr, který se tudy hnal, si zapamatuje lip než cokoli jiného.

Na sklonku onoho třetího dne začali sestupovat opět po uměle vytvořené cestě, staříčké a poničené, ale stále ještě povětšinou průchodné, pozvolna a v mnoha zákrutách klesající do temné, pochmurné rokliny, do neznámých krajů Thume.

Kudy se touláš:

Kudy chodíš, děvo snivá?
Pojď a poslyš, co ti zpívá
upřímný tvůj mládenec.
Každá dívka došla k cíli,
když je tam, kde čeká milý,
to je přece známá věc.

Shakespeare, *Večer tříkrálový* (E. A. Saudek, Orbis 1954)

»»» KAPITOLA ČTVRTÁ «««
DÁVNÉ BITVY

1

Jalonovo trápení na Krvavé vlně trvalo tři dny. Zpíval a hrál, dokud neochraptěl a dokud mu z prstů necrčela krev, přičemž každý druhý kousek musela být „Válečná píseň o Durthingu“. Rap ji brzy znal stejně dobře jako sám Jalon. Hnusila se mu každá nota i každé slovo z ní, nenáviděl hrubé posměšky na účet krutě povražděných čestných námořníků, ještě víc mu bylo líto jejich žen a dětí. *Nechť mi Bohové odpustí!*

Minstrela už to také očividně otravovalo. Pokoušel se vymýšlet v písni nějaké variace, ale posádka lodi trvala na původní verzi. Přijali jen jednu drobnou změnu, a sice někdy kolem čtyřicáté reprízy. Jalon předvedl poslední sloku v dokonalé nápodobě pisklavého tenorku mladého Vurjuka. Nikdy by se neodvážil takto žertovat o kterémkoli jiném muži z lodi, ale všichni se shodovali, že tohle vylepšení závěru je ještě legračnější, a tak konec musel znít už pokaždé takto. Vurjuk nebezpečně zrudl, potom se se stavem věcí neochotně smířil a předstíral, že se mu to líbí taky. Umění napodobovat jiné lidi očividně tvořilo další fazetku na Jalonově magickém nadání génia.

Rap musel ještě několikrát odpovídat Kalkorovi na další otázky. Pokoušel se odvracet nebezpečí od Inos a Krasnegaru, jak jen mohl, ale zeman neomylně odhalil každé odchýlení od přesné pravdy, ať bylo jak chtělo nepatrné. Trest za lži neustále stoupal, až nakonec Rapa čekalo dvaatřicet ran devítiocasou kočkou.

Při vyřčení tohoto verdiktu pokrčil rameny – a nebyl žádný špás provést to dost přesvědčivě, protože při tom klečel Kalkorovi u nohou – a pokusil

se do pohledu stále ještě opuchlých očí vpravit trošku opovržení. „Takže to je vlastně rozsudek smrti, ne?“

Kalkor se zatvářil pobaveně. „Já nikdy neblufuju, chlapče.“

„Tak proč bych ještě měl odpovídat na nějaké tvoje otázky? Stejně mě zabiješ tím nejhnusnějším způsobem, jaký dovedeš vymyslet.“

Zvednutá bílá obočí vyjadřovala zřetelnou nevíru. „To tedy podceňuješ moji představivost! Mimochodem, nikdy jsem neřekl, že dostaneš těch dvaatřicet ran naráz. Můžeme je pěkně rozložit – jednu nebo dvě denně. Můžeš si na tom založit kariéru.“ V modrých, přemodrých očích se zablýsklo. „Věštec si zaslouží trochu ohledů.“

Opravdu chrabrý muž by raději zvolil smrt u prvního šikovného stromu, než aby se nechal naverbovat do smečky jotnarských pirátů.

„Třicet dva a počítáme dál,“ řekl Kalkor. „Další otázka…“

Jen v jedné věci dokázal Rap bystrého zemana podvést, a to při otázce, při níž neměl na vybranou. Jakmile se otázky začaly přibližovat významu Faerie a zdrojům magie, Rapův jazyk se rozběhl jako kolovrátek a Rap lhal jako potulný koňský handlíř. Tyto lži Kalkor zdánlivě akceptoval, i když člověku musely připadat náramně fantastické, jenomže měly svůj původ v kouzlu, v zákazu, který na Rapa uvalila Oothiana. Nemohl by to tajemství vyzradit, ani kdyby se o to snažil.

S výjimkou těchto vyšetřování si Rapa naprosto nikdo nevšímal a Gathmora jakbysmet. Námořníkovi se vracela jeho tělesná síla, ale zdálo se, že mysl mu selhává pod tíží zajetí anebo spíš ze ztráty jeho lodi a rodiny. Nabručený, s tupým pohledem, trávil celé hodiny schoulený do klubka, ničeho si nevšímal, na otázky neodpovídal. Věznitelé jim dávali vodu a jídlo, ale jenom když si je zajatci na kolenou vyžebrali. Gathmor to buď nemohl, anebo nechtěl udělat, a tak musel Rap žebrat pro oba, protože mu žebrání připadalo snazší než hladovět a žíznit. Jestli má přežít nejbližší přistání, tak musí pevně věřit, že se mu podaří uprchnout, a k útěku potřebuje mít dost sil – a tohle si opakoval vždycky, když se plazil před piráty, ale jídlo, které takto opatřil, se mu zdálo podivně nechutné.

Vítr ustával a opět se zvedal, vanul k jihu, pak k západu, ale nikdy neustal docela, takže Kalkor nikdy nenařídil veslovat, naopak se nikdy nezvedla pravá bouře. A třetího odpoledne, když Jalon už asi popadesáté opakoval svou válečnou píseň, zahlédl muž na hlídce zemi.

Zdálo se, že Kalkorovi jeho Slovo Moci přináší štěstí, podobně jako Andorovi, a na rozdíl od Rapa. Přestože vanul velmi nepravidelný vítr, živly unášely jeho loď rovnou k neznámému závětrnému pobřeží a jeho kurz směřoval na dohled právě takového místa, jaké chtěl najít – jakési izolované vesnice.

Země byla zelená, kopcovitá a porostlá lesy, i když ne tak bujnými jako ve Faerii nebo na Kithu. Mezi plochami lesů leželo i mnoho otevřených lučin nebo holých skalnatých planin, které Rapa přiváděly do rozpaků. Celkem vzato se zdála tato krajina dost úrodná – proč tedy není hustěji obydlená?

A když se *Krvavá vlna* dostala natolik blízko, aby dobré oči a bystrozrak dokázaly rozlišit detaily, uviděl přímo před nimi ústí řeky a při něm schoulenou hrstku chalup. Žádné z těch stavení nemohlo ani náhodou sloužit za kasárna, a pokud zde měli nějaké lodi, musely být hodně malé. Takže to nebyla žádná císařská pevnost s námořní eskadrou ani obyčejná vojenská posádka a ničeho jiného se jotnarští nájezdníci nemuseli obávat.

Jotnaři vytáhli sekyry, aby je znovu přibrousili, a požadovali po minstrelovi další písně, které pozvedají ducha, začali vést řeči, kterými v sobě navzájem povzbuzovali touhu po krvi. Rapovi tyhle přípravy připadaly strašlivé, ale jakýmsi perverzním způsobem i fascinující. Piráti nikdy nepomysleli na to, že drobným zlomkem z naloupeného bohatství, které vezou ve své lodi, by si u domorodců mohli zajistit to nejlepší přístřeší i jídlo, po jakých by zatoužili – nápad uskutečnit mírumilovnou návštěvu jim nikdy ani nepřišel na mysl. Chvástali se, jak jen budou zabíjet a vraždit, znásilňovat a mučit. Jeden druhého vyzývali k šíleným závodům ve zvěrstvech. Ještě dávno před vyloděním byli tak rozpálení, že se sotva ovládali. Kouleli očima a někteří z nich slintali jako imbecilové. Spousta se jich svlékla donaha, jako by je jejich obvykle skrovné oblečení mohlo při akci nějak brzdit. A přesto to byla táž posádka, která lemovala s pevnou mlčenlivou disciplínou pláž před Durthingem – není divu, že nordlandští nájezdníci byli postrachem celé Pandemie.

Náhle dostal minstrel rozkaz zmlknout, přestože ho přes maniacké mumlání posádky stejně bylo sotva slyšet. Kalkor stál nahoře na malé palubě vedle kormidelníka a ryčel rozkazy do hlásné trouby. Muži skákali do svých lavic a vysouvali vesla z lodi. Rap s Gathmorem, schoulení na přídi, kde se snažili být uprostřed šílení posádky co nejméně nápadní, dostali rozkaz odejít na záď. Uprostřed lodi minuli Jalona, pod opálením popelavě zbledlého, který naopak klopýtal na příď a ocucával si oteklé a krvácející prsty. Námořníci napolo skasali plachtu, kormidelník začal pískat, aby veslařům udával tempo.

Tehdy dostal Rap nabídku, na kterou čekal celou tu dobu. Kalkor postoupil na sám okraj maličké paluby a zíral na něho dolů svýma příliš modrýma očima, ve kterých se zračilo pohrdání. „Tak co, faune? Bylo mi řečeno, žes na tom plovoucím bordelu, kterému velel ten tvůj kamarád, dělal lodivoda, je to pravda?“

„Ano, pane.“

„Tak nám předveď, jak se ti to bude dařit s pořádnou dlouhou lodí. Už ať jsi tady nahoře. A když se ukáže, že bys mohl být užitečný, možná se rozhodnu prozatím odložit to mrskání. Nebo aspoň něco z něho.“

Protože Rap neviděl žádnou rozumnější alternativu, vyškrábal se po uzoučkém žebříku, aby se připojil k zemanovi a jeho kormidelníkovi na konci lodní zádě.

„A ty – no, jak se jmenuješ,“ řekl Kalkor zamračenému Gathmorovi. „Hoď oko na to pobřeží a pověz mi, kde to jsme.“

Gathmor byl pobledlý a zasmušilý, vůbec nevypadal jako ten chlap, kterého Rap znával. Žádný jotun by si nenechal takový tón líbit, a on už vůbec ne, a přesto se jeho kapitán poslušně otočil k pevnině a pak se podíval zase na Kalkora.

„Nikdy jsem nic podobného neviděl. Není to Kith a není to ani žádná část Sysanassa, kde už bych někdy byl.“

„A myslím, že to není ani Pithmot,“ řekl Kalkor a olízl si rty. „Takže víme, kde to jsme, že?“

Dračí okrsek? Musí to být Dračí okrsek! Rap ucítil na kůži podivné horké chvění, když si uvědomil, co se říká o Dračím okrsku.

„Vurjuku!“ křikl Kalkor.

Nehezký mladý pirát seděl na nejbližší lavici a byl oděný pouze do špičaté ocelové přílby a sebevědomého výrazu. Neměl k sobě nikoho do páru, a tak neobsluhoval žádné veslo. Vyskočil z lavice. „Ano, pane?“

„Vezmi si zbraň a hlídej tuhle jotunskou babu. Jestli bude dělat nějaké potíže, zab ho.“

„*Ano, ano, pane*!“ odpověděl Vurjuk nadšeným vypísknutím. Sehnul se, aby si vzal válečnou sekeru, položenou pod lavicí. Meč nebo dýka by v těchhle stísněných prostorech byly šikovnější, pomyslel si Rap, ale mládenec zvedl obrovskou sekyru jednou rukou a přistoupil blíž ke Gathmorovi. Byl o hlavu větší a nanejvýš nebezpečný, a přesto se Gathmor ani neráčil po něm podívat.

Rap mezitím studoval přístup k osadě, a to jak vnitřním zrakem, tak očima, které se postupně zotavovaly z následků Daradových surovostí. Bystrozrak byl lepší – slunce už viselo nízko nad horizontem a pozdní světlo klamalo.

Tak či onak, problém byl zřejmý – *Krvavá vlna*, bystře poháněná náporem přílivu, držela krok s čelem postupujícího dmutí hladiny, které ji zalévalo bílou vodní tříští, a proplouvala právě kolem dlouhého písčitého výběžku pobřeží, z něhož trčela četná skaliska. Za onou zlověstnou bariérou se nabízel pohled na klidnou lagunu a přívětivou žlutou pláž, nad

níž se na úpatí strmého útesu tyčily stromy a mezi nimi se rozkládala malá víska – bezpečný přístav s čerstvou vodou a přístřeším a zároveň příležitost ke krvavým hrátkám, v nichž se nájezdníci vyžívali – a teď jim nic nebránilo proti vsi zaútočit.

Kus před přídí úzká kosa končila a nořila se pod blýskavou hladinu v místě, kde příroda nakupila změť skalisek, kolem nichž vařila voda. A za nimi se rozkládal otevřený kanál, rozvlněný děsivě stoupajícím přílivem. Ale rozložení skal pohnalo Rapovi srdce do cvalu. Prostému oku se jevilo naprosto klamně… Hluboko pod hladce vířící hladinou zahlédl mnohem prudší proudění, v němž se vlnily veliké hnědé chaluhy. Zkontroloval ponor *Krvavé vlny* a zjistil, že je menší, než byl u *Bouřliváka*. Ale stačilo to.

Musí ovšem zvážit, co vlastně hodlá udělat.

Je na lodi nový, takže si na něho Kalkor bude dávat pozor, ale jiná šance se nenaskytne třeba po dlouhé měsíce a na lepší přírodní past už těžko kdy narazí. Proti nízkému slunci se v jednom místě příliv vlnil, prosté oko však nebylo schopno tuto anomálii zaregistrovat. Kdyby se mu podařilo navést Krvavou vlnu napříč tím místem, prudce by se rozjela a veslováním by se nedala ubrzdit. Několik minut by byla naprosto vydána všanc proudu, valícímu se na skaliska jako náhon, a některé z ostrých kamenných zubů byly dostatečně nízko pod hladinou.

Některá Slova Moci prý přinášejí štěstí, snad i to jeho konečně utrousí trošku dobré fortuny.

Píp! ozvala se kormidelníkova píšťalka.

„Rovnou dál, pořád tímhle směrem, pane.“

Píp!

„Ta díra je čistá?“ vyzvídal Kalkor podezřívavě.

„Ano, pane. Je tam spousta místa.“ A byla to pravda, jenomže tahle dlouhá loď nikdy nedopluje do volného kanálu, na nějž se Rap díval. Bude taková polopravda stačit, aby se jí jotun nechal oklamat? Rapovi bušilo srdce tak, jako snad ještě nikdy v životě. Neodvracel obličej od mořské pláně. *Píp!*

Bohové, moc vás prosím! Dovolte mi prosím zbavit svět téhle příšery!

Rap zemře taky, to je jasná věc. Když ho nerozbijí vlny o skály, tak by mohl doplavat k pobřeží, jenomže tam ho asi chytí ostatní muži z lodi, kteří se zachrání. Ale taková perfektní léčka snad musí pocházet přímo od Bohů, ne?

Bože námořníků, Bože milosrdenství, Bože spravedlnosti… Snažím se přece pomáhat Dobru a vyhýbat se Zlu, a tak mně pro dnešek nadělte odvahu.

Píp! Píp! Vesla skřípají na kolících, které je drží v otvorech v hrazení lodi a pohánějí Krvavou vlnu blíž a blíž k děsivému, byť nevinnému rozvlnění hladiny. Píp!

Dvacet záběrů a bude to.

Jen hbitě, hbitě vstříc záhubě!

Osmnáct.

Šestnáct.

„Jseš si tou dírou úplně jistý, Mistře Rape?“ zasípěl Kalkor.

„Ano, pane. Docela jistý. Jen pořád dál, kormidelníku.“

Čtrnáct.

Dvanáct.

A pak Kalkor pozvedl hlásnou troubu a začal řvát povely – kormidlo stočit nadoraz, levobokem otočit zpět. *Krvavá vlna* jako by se postavila na záď a přídí švihla směrem k volnému moři, pryč od číhajícího náhonu.

Zeman drsnou rukou popadl Rapa za hrdlo, narazil ho zády na pažení lodi a přehnul ho přes okraj, až se Rapovi zvedly nohy nad palubu a bezmocně se mu klátily, ve vzduchu, až si byl ten ubožák jistý, že se co nevidět přelomí vejpůl. Skrze černou mlhu přicházející mdloby viděl, že nad ním v těch nejmodřejších očích plane vražedný vztek. „Tys chtěl potopit mou loď, co, ty faunský špinavce?!“

V té chvíli Gathmor vytrhl Vurjukovi z nejisté ruky válečnou sekyru a rozehnal se jí proti podkolenním jamkám, které mu zeman, otočený k němu zády, jako by sám nabízel. Kalkor však vyskočil přímo vzhůru, takže ostří zbraně mu proletělo těsně pod chodidly a se zaduněním se zaťalo do boku lodi Rapovi mezi nohama. Rap, na okamžik osvobozený od omračujícího stisku, se překotil pozpátku přes bort lodi a přemetem žbluňkl do moře. Vurjuk oběma rukama hrábl po svém vězni, ale odletěl stranou, protože od zajatce inkasoval ránu, která by dub povalila.

Gathmor se lehce přenesl přes bok lodi a následoval Rapa.

Krvavá vlna se vzdalovala směrem k volnému moři, pryč od skrytého nebezpečí.

2

Plavání v klidném zálivu u Durthingu nebylo zdaleka dostatečným tréninkem na to, co potká člověka, který spadne do rozvlněného přílivu, ženoucího se přes útesy. Nic, co zatím Rap zažil, ho nemohlo na něco takového připravit, ať dělal co dělal, na jeho osud to nemělo nejmenší vliv. Bystrozrak ho varoval, že všude kolem něho trčí rozeklané skalní zuby, chaluhy se v proudu vlnily jako vlasy poletující ve větru a nade dnem se

zmítaly obláčky zvířeného písku, všude kolem se hemžily podivné mořské rostliny a rozličné slizké věci. A Rap si připadal stejně bezmocný, jako by vířil v olbřímím hrnci s polévkou, kterou stále někdo míchá, takže se potápí ke dnu a zase zvedá k hladině, proud ho neúprosně vlekl úžinou mezi strašlivými skalisky, která přesto, že byla porostlá drsnými přílipkami, zdála se ostrá jako břitvy. Ryby se před tím hrozným suchozemským netvorem, který vnikl do jejich království, v houfech rozprchávaly.

A náhle tišina! Probojoval se na hladinu, do světa vzduchu, života a zvuků. Zuřivě lapal po dechu. Byl v laguně – zmatený a otřesený, ale nezraněn… nebo skoro nezraněn, protože přišel o nějakou tu kůži na ramenou a kolenou. Ale je živ!

Jeho první myšlenkou bylo co nejdřív se dostat na břeh a varovat vesničany, to už ale nebylo možné. Proud ho nesl k severu, souběžně s pobřežím, takže se ocitl daleko za chalupami, pláž se ztrácela kdesi v nedohlednu a břeh tady byl samá skála a samý útes.

A tak se zaměřil spíš na to, aby si uchoval síly, držel hlavu nahoře a pátral po *Krvavé vlně*. Zachytil ji na samém okraji zorného pole svého vnitřního zraku, daleko na moři, jak pluje severním směrem, právě tak jako on sám.

Takže si může trošku vydechnout. Pokud má Kalkor vítr i proud v zádech, nebude se vracet jen kvůli tomu, aby vyloupil pár chatrčí, protože by vyčerpával své veslaře kvůli příliš nicotné kořisti. Radši bude pátrat po nějaké lepší šanci dál před sebou. Bezprostřední nebezpečí už pominulo.

Rap ale brzy zjistil, že ho proud neoblomně žene ke skalnatému břehu, kde se příboj lámal na obrovitých balvanech, které jako by čekaly jen na to, až se o ně rozbije na kaši. Nikdy ještě neplaval ve skutečnech vlnách, ve vlnách hodných svého jména, a ohromilo ho, jak málo je mu platné všechno jeho plavecké úsilí. Moře si s ním pohrávalo zrovna tak jako s těmi chaluhami, a kdyby se mu zlíbilo rozdrtit ho a obarvit si na chvilku tříšť do růžová, tak by svému údělu neunikl.

Ať se snažil jak chtěl, neustále se blížil k šílenému řádění lámajícího se příboje, k bílým vybuchujícím čepicím, myriádám skalních drápů, napřažených mu vstříc, aby ho rozervaly na kusy. Příčné proudy si s ním škodolibě pohrávaly, takže chvílemi plaval přímo vstříc záhubě. Nakonec ho jeden bezstarostný vír postrčil do tišiny pod zvlášť obrovským balvanem. Mlátil do vody rukama nohama, jen aby odolal tahu odtékající vody – bojoval o život! Na chvilku si udržel svoje postavení, pak ale začal odplývat pryč. Prsty se dotkl rozevlátých pramenů mořských řas. Chňapl po nich, přitáhl se a snadno sklouzl ke skále jako nějaká pozemská rostlina, která znovu našla svoje kořeny.

Jakmile nabral dech, vyškrábal se do bezpečí. Zatím to šlo dobře! Nápor přílivu už, jak se zdálo, opadal, a tak mu nehrozilo, že by ho moře z jeho hradu spláchlo, jenomže ho od pobřeží pořád ještě dělil příboj, slunce už zašlo a neměl na sobě kouska oděvu. Mohl doufat, že se mu podaří těch pár metrů na břeh přeplavat, když za pár hodin proud ochabne, anebo může počkat na odliv a přebrodit, ale na zem se určitě dostane a pak dojde do vsi. Bosky? No, jak jinak – ale v této chvíli byl králem svého vlastního ostrůvku.

A to bylo rozhodně lepší než zůstat Kalkorovým vězněm.

Nebylo ovšem pochyb, že tato opuštěná země není ani Kith, ani Sysanasso, ani Pithmot, takže opravdu musí být v Dračím okrsku, přesněji na východním pobřeží Dračího moře. Okolnosti se začínaly nepochybně formovat podle prvního proroctví kouzelného okna. Jedním z oněch tří mužů, kteří ve zjevení vystupovali, byl Rap, druhým Sagorn a třetím jotunský námořník. Už v docích milflorského přístavu, když se Rap setkal s Gathmorem poprvé, připadalo mu na něm něco podivně známého.

Potisící si Rap trápil hlavu přemítáním, jak by se měla ta tři strašná vidění vykládat. Byly v nich nějaké alternativy, anebo mu zvěstovala nevyhnutnou osudovou záhubu v té či oné podobě? Kalkor je zatím pryč, Kuře je asi mrtvý, ale drak možná není daleko. Anebo tvořily ony tři vize nějakou následnou věštbu – když přežije setkání s drakem, tak někdy v budoucnu přežije i další střetnutí s Kalkorem? A pokud ano, co ta vize s goblinem?

To je věru těžký oříšek!

Cítil se vyčerpaný, ať už to byl následek zápasu s příbojem anebo reakce na nervy drásající napětí, které prožil v posledním týdnu. Nejraději by se natáhl a spal, ale skála pod ním byla příliš nerovná. V žádném případě nesmí promeškat odliv. Jak daleko je odsud do Zarku? Schoulil se do klubíčka a chvěl se ve vlhkém mořském větru, ženoucím na něho studenou tříšť.

Tak se mu přece podařilo utéci nordlandským nájezdníkům. Rád by věděl, zdali jeho magické schopnosti zahrnují i něco víc než jen vnitřní zrak a schopnost ovládat zvířata. Mohl by existovat třeba talent na unikání ze zoufalých situací?

Pevnina! Nehledě na pár metrů vířící vody, ocitl se na dosah Zarku. Je to možná trošku dlouhé putování, ale dá se zvládnout. Inos pochopitelně může být už v Hubu či zpátky v Krasnegaru nebo kdekoli jinde, on jí ale slíbil, že přijde, a to znamenalo sledovat ji do Zarku, a když ji nenajde tam, tak se o to musí pokoušet na dalších místech. Teď už s tím může konečně začít a to ho naplnilo pocitem uspokojení.

Nezdařilo se mu zničit Kalkora, ale u všech Bohů, aspoň se o to pokusil! Zkusil mu provést to nejhorší, co mohl. Cítil se ještě spokojenější, když si tak připomínal svoje úsilí. Možná, ale skutečně jen možná, by mohl být i trošku hrdý, když selhal tak čestně! Už nesmí sám sebe považovat za obyčejného kluka ze stájí. Už je z něho chlap. Není chlapem ještě dost dlouho, aby dokázal poznat sebe sama. Už si zvykl na to, jak je velký, věděl, jak teď vypadá jeho nepohledný obličej, a znal i pobaveny výraz ve tvářích ostatních lidí, když si ho blíž všimli a pokoušeli se ho někam zařadit, a už se smířil i se svýma absurdně chlupatýma faunskýma nohama. Ale kdesi mimo jeho vnější vzhled se v něm objevil jakoby kdosi jiný – a ten ještě neprošel pořádnou zkouškou. Teď však začínal věřit, že ten chlap uvnitř něho se nemá zač stydět. Dobře sis vedl, chlapče, dobře! Vůbec to nebylo špatné, faune!

Takže? Snad přišel čas, aby začal prosazovat i sám sebe. Možná i on má předurčeny osud, který má vyhledat.

Eh… že by draky?

Ani ho nepřekvapilo, když zhruba po hodině svým bystrozrakem zaregistroval loďku, která připlouvala z jihu a využívala posledního vzedmutí přílivu. Bylo to těžkopádné plavidlo, vytesané z jediné veliké klády, v němž pádloval statný, nahý divoch. I ve tmě mu bystrozrak prozradil, že vlasy, knír i dlouhé strniště na bradě mají jotunsky stříbrnou barvu.

„Ahoj, námořníku!“ zavolal Rap.

Loďka zatočila jeho směrem a po větru přiletěl známý hlas: „Kolik zaplatíš za večeři?“

„Všechny peníze, co mám.“

Příliv ustával a také vítr utichal. Rap křičel, kterým směrem má loďka plout, a za pár minut hrubé plavidlo přirazilo ke skále. Chytil jeden bok, aby loďku přidržel.

„Tumáš, vezmi ten úvaz,“ zavrčel Gathmor.

„Tady není nic, k čemu by se dal přivázat.“

„Tak si ho uvaž kolem krku! Příliv se obrací, cestu zpátky budeme mít lehkou. Nikdy jsi neslyšel o přílivech a odlivech na Dračím moři? Míchají se jako polívka,“ šklebil se námořník do tmy.

Rap si ovinul lano kolem nohy. „Vesničani ti dovolili, aby sis tohle vypůjčil?“

„Vesničani měli dost rozumu, aby byli už dávno v trapu. Určitě dobře poznají nájezdníka, když už nějakého zahlédnou. Posloužil jsem si sám, ale řekl bych, že jim to nebude vadit, když jim to vysvětlíme. A když jim to bude vadit, tak jim několika ukopnu hlavu a bude pokoj.“

Gathmorovi se očividně vracela jeho někdejší bujará letora.

„Jsme v Dračím okrsku?“

„Přesně.“

„Myslel jsem, že tady nikdo nežije.“

Gathmor pokrčil rameny a podal mu košík. „Rozhlídni se sám – vidíš líp než já. Lidi tady jsou. Život tady ale musí být něco podobného jako žít na okraji sopečného kráteru. Odhaduju, že jsou tady hlavně uprchlí trestanci. Taky jotnaři ze ztroskotaných lodí, merfolkové… zběhlí otroci, to se rozumí. Bude to tady pěkná směska, ale nejspíš se budou chovat docela přátelsky. Tak jsem to aspoň slyšel.“

„A co draci?“

„Jak jsem povídal. Jako žít na okraji kráteru, a to lidi občas dělávají. Ale vzpomeň si, že draky přitahuje kov. Hlavně zlato, to je jasné, a nebo stříbro, ale vlastně je láká každý kov, pokud je ho víc. A v té dědině jsem neviděl ani hřebík. Kamenné sekyry, kamenné nože. Pokud se dokážou obejít bez kovů, tak je draci budou nechávat na pokoji.“

„Varoval jsi je?“ Gathmor byl nesrovnatelně zdatnější plavec než Rap.

„Už jsem ti říkal, chlapče – byli pryč. Ale byl bych to udělal. Možná by mě napřed praštili, když by viděli, že jsem jotun, to se rozumí. Došlo mi, že jestli to přežiješ, tak bys měl být někde v těchto místech. Tak mě napadlo, že se po tobě podívám.“

„Díky.“ Potom Rap opatrně dodal: „Myslím, že tady někde bude ještě jeden.“

„Kdo?“

„Možná ten minstrel.“ Kdyby to byl Darad nebo Andor, Rap by je s potěšením nechal umřít hladem a slunečním úpalem. Jalon či Thinal by stáli za záchranu. Sagorn to v téhle chvíli ještě být nemohl. Rap si na skálu kolem sebe rozložil ovoce a kořše a podal košík zpátky do kánoe.

„On taky vyskočil?“

„Neviděl jsem ho, ale…“ Rap rozvažoval, zdali mu všechno nevyklopí, ale znenadání na něho padla jakási únava, jako by ho zasypal příval sněhu. „Myslím, že mohl skočit i on.“

Gathmor zavrčel ústy plnými černého chleba: „Ty ses doopravdy pokoušel tu loď potopit?“

„No jo.“

„Moc pěkné! Jsi chlapík!“ Jotun chvilku přežvykoval. „Stejně je mně líto, že jsem toho bastarda nevzal přes kolena sekyrou! V životě jsem neviděl chlapa takhle vyskočit.“

„On má taky bystrozrak,“ řekl na to Rap smutně.

„O tom drž zobák!“ Gathmor nikdy o magii nemluvil ani nepřipustil, aby se v jeho přítomnosti o něčem takovém povídalo. Námořníci věří, že tyhle řeči přinášejí smůlu.

Jenomže Kalkor očividně věděl o tom, že k němu zezadu letí válečná sekyra. Když hledal harfu pro minstrela, šel pro ni rovnou do toho vaku, ve kterém byla, přestože loď byla přecpaná kořistí. Ta zkouška s břitvou byla mnohem méně nebezpečná než vypadala, protože mohl bystrozrakem kontrolovat všechny Rapovy svaly zrovna tak, jak Rap kontroloval jeho. Věděl o nebezpečných útesech a perfektně odhadl jejich rozložení, takže čekal do poslední chvíle, jen aby si byl jist zlým Rapovým úmyslem. Kalkor žádného věštce na lodi nepotřeboval, protože jím byl sám.

„Co budeš dělat dál?“ zeptal se Rap a okusoval ovoce s tlustou slupkou, které neznal a které chutnalo mdle i trpce zároveň, a šťáva z plodu se mu řinula strništěm na bradě.

Jotun přestal žvýkat a vycenil zuby. „Najdu posádku císařské armády a upozorním je na Kalkora. Pokud si budeme moci promluvit s námořnictvem dost brzy, tak by ho mohli načapat kousek odtud.“

„Jak daleko?“

„To se dá odhadnout… Přede dvěma dny jsme míjeli Ohňový mys…“

„Ano?“

„Ano. Mraky. Ptáci. Rozložení vln. Tihle seveřani zdejší vody neznají. Nebyl jsem si ovšem jistý, že je to Ohňák, ale věděl jsem, že jsme blízko země. Takže dva dny odtud na severovýchod…“ Chvilku uvažoval a vraštil čelo. „Musíme být nedaleko Pithmotu. Ten úzký kousek země, kterým je Dračí okrsek spojený s pevninou, se jmenuje Dračí šíje. Odsud už je nedaleko do Puldarnu, ale i tak nám to může trvat celé dny. Ten ďábel už může být dávno pryč. Vlastně ani není valná naděje, že by se mohlo podařit ho chytit.“ Upadl do zadumání, žvýkal netečně jako dobytče a houpal se na vlnách sem a tam. Úvaz kánoe tahal Rapa neodbytně za kotník.

„Takže,“ řekl Gathmor nakonec, „zamíříme z Puldarnu domů do Durthingu. Ostatní posádky už tam budou anebo připlují co nevidět. Počítám, že chlapi už něco sami vymyslí.“

„Že by se vydali ho nahánět?“ Jak by někdo mohl doufat, že na nesmírné rozloze čtyř oceánů dohoní osamoceného piráta?

„Jasně že ne. Poplujeme do Garku. Vrátíme mu ten kompliment – spálíme mu pevnosti a odvezeme mladé ženské.“

Rap se zachvěl. Věděl, odkud může chlap čerpat sílu, a obchodní galéry bylo možné přestrojit na válečné lodi velmi rychle, jenomže… „Odkud vezmete zbraně?“

„Od prétora. Impirie takovéhle výlety vždycky ochotně podporuje.“

Samozřejmě. Nikdy to nevezme konec. Navíc si Gathmor zjevně myslí, že může Rapovi dál dávat rozkazy a ten ho musí poslouchat. Tato záležitost se musí hodně brzy vyjasnit, teď k tomu ale není vhodná chvíle ani místo. Mohlo by to skončit soubojem. „Ale stejně už se cítíš líp."

Gathmor se naštětil. „A co to jako má znamenat?"

„Jen že jsem rád!" vysvětloval Rap spěšně. Námořník se opravdu zázračně zotavil z paralýzy, která se ho zmocnila na palubě *Krvavé vlny*. Tehdejší otupělost byla pochopitelným následkem šoku a oslabení, ale mnohem víc ji námořník předstíral. Zatímco faun se klidně mohl hrbit a žebrat o jídlo, pokud by se tak zachoval jotun, vysloužil by si smrtelné opovržení. Ta zvláštní letargie možná Gathmora zachránila od chladnokrevné popravy, ale nikdy by nepřiznal, že se snížil k podvodu.

Tak jen rychle změnit předmět hovoru!

„Rád bych prozkoumal kousek pobřeží k severu, ještě než nastane odliv, pane. Jestli ti to teda nebude vadit."

Gathmor nesouhlasně zavrčel.

„Myslím, že jsem koutkem oka zahlédl minstrela, když skákal z lodi," dodal Rap zcela nepravdivě. „Jestli si ale myslíš, že je to příliš nebezpečné…"

„Můžeme to risknout. Tak nasedej."

Jejich kánoe byla zoufale nemotorné plavidlo, které neustále nabíralo vodu, ale pořád to bylo lepší než plavat nebo jít pěšky. Hned za dalším výběžkem pobřeží Rap vnitřním zrakem objevil Jalona, nataženého na malém písčitém plácku. Zůstal úplně nezraněný a mnohomluvně jim projevoval vděčnost, že ho zachránili. Proroctví prošlo prověrkou pravdivosti a trio z vidiny v okně bylo kompletní.

Začal odliv a nebezpečně přetížená, nemotorná kánoe, vlastně vydlabaná kláda, se poměrně rychle rozjela směrem k jihu. Jalon s rozmyslem následoval oba zajatce přes bok *Krvavé vlny*, což byl z jeho strany překvapivý čin plný odvahy či zoufalství. Ačkoli už uhodl, že tato pustá krajina musí být pobřežím Dračího okrsku, zdálo se, že ji vůbec nespojuje s vizí, kterou ukázalo kouzelné okno. Kdokoli ze čtyř zbývajících by na tu souvislost přišel, ale Jalon byl smutně proslulý svou nepraktičností. Kdyby se objevil drak, přivolal by Sagorna, proroctví by se naplnilo a jeho zatím neznámý závěr by vyšel najevo.

Gathmor o proroctví nevěděl nic a jeho jediným zájmem bylo pomstít se Kalkorovi. Draci pro něho byli naprosto nezajímaví.

A tak byl Rap jediný, kdo mohl čekat, co se jim přihodí. Měl své vlastní tužby a zdálo se, že teď je pro změnu na něm, aby se k okolí choval nemilosrdně.

Už od onoho nočního setkání s ohnivým kuřetem Čiré vody v Pavilonu věděl, že jeho schopnost ovládat zvířata se vztahuje i na draky. Ani Sagorn, ani žádný z jeho alternativních společníků o tom nevěděli, protože u toho nebyli, a Rapa napadlo, jak by v nedaleké budoucnosti této situace mohl využít k získání zcela speciální informace. Bude ale muset předstírat takovou hrůzu, aby tím oklamal i Sagorna.

To může být dost ošemetná záležitost, protože mu samozřejmě žádné skutečné nebezpečí hrozit nebude.

3

Víska byla tak maličká, že neměla ani jméno. Zdejší obyvatelé byli většinou staří nebo středního věku, mladých dospělých tam bylo jen pár a dětí ještě míň. Žila tu hodně pestrá směsice ras, právě jak předpokládal Gathmor: neohrabaní trolové, vytáhlí jotnaři, podsaditý impové a pár faunů, kteří vypadali jako menší a křehčí vydání Mistra Rapa, a potom lidé s očividně smíšenou krví. Rapa překvapilo, když bystrozrakem viděl, že jedna žena a dva muži se ukryli hned, jak se cizinci objevili. Zavřeli se do nejvzdálenější chýše a zůstali tam, jako by muži onu ženu hlídali.

Mezi dospělými bylo mnohem víc mužů než žen a hodně těch i oněch na sobě mělo vlastnické cejchy, což dokazovalo, že otroctví ve vnějších částech Impirie pořád kvete. Všichni se zdáli být zatrpklí a neteční – snad v důsledku nemocí, ubohé stravy anebo jen z přemíry dřiny. Všichni a všechno tady bylo cítit rybinou.

Domorodci nahé trosečníky vyzvali, aby zůstali stát na okraji ohněm osvětleného prostoru, a ti také zastavili, když před sebou viděli naježené oštěpy a sekyry, které místní muži rozhodně svírali v pěstích a blýskali zlobnýma, nedůvěřivýma očima v temných tvářích.

Gathmor vykládal svůj příběh, či aspoň důležité momenty z něho, a pěkných pár chvilek si Rap uvědomoval, v jaké jsou početní nevýhodě a že zde neplatí žádné právo. Tady, v divočině, vládne jenom hrubá síla. Viděl, jak jsou chudí a vyhladovělí, cítil, jaký k nim chovají odpor. Copak je Rap vlastně zač, že se opováží jít žebrat k jejich dveřím?

Potom zpoza kruhu mužů zavolala jedna z žen: „Nesete s sebou nějaký kov, cizinci?“

„Žádný kov nemáme!“ odpověděl Gathmor. „Nemáme vůbec nic, jak ráčíte vidět.“

„Tak buďte vítáni!“

Bez nejmenších námitek, ale určitě bez nadšení, muži přijali její rozhodnutí a sklonili zbraně. Z ruky do ruky si předávali pár kousků šatů, které nabídli cizincům, a přivedli je pak k ohni.

Rap za chvilku zjistil, že sedí se zkříženýma nohama jako jeden z mnohých ve velkém kruhu kolem ohně, plápolajícího ve středu. Jídlo, které mu nabídli, bylo skrovné, ryba s nějakou pečenou hlízou, ale cítil se provinile, že je vůbec přijímá, přestože byl tak vyhládlý. Jeho hubená porce byla větší než všechny ostatní, které viděl kolem sebe, a všiml si vyzáblých dětí, které se choulily za rodiči a vykukovaly na příchozí se vzdornou bázní. Pomyslel si, že by určitě potřebovaly to jídlo víc než on.

Stavení, pozorovatelná na okraji prostranství ozářeného ohněm, byly barabizny na spadnutí, poslepované z naplaveného dřeva a vrbového proutí, jiskry a kouř stoupaly vzhůru mezi nejasně se rýsující větve a kdesi zurčel potůček na své vzrušené cestě k moři. Noc byla těžká a lepkavá, vzduch plný hmyzu. V dálce rachotil příboj v nekonečném, tupém a neměnném rytmu umíráčku.

Naproti Rapovi seděl Gathmor vedle vesnické vědmy, věkovité poloviční trolky jménem Nagg. Byla bezpochyby tím nejošklivějším člověkem, jakého kdy Rap viděl: obryně s vytahanou kůží a zkřivenými kostmi, téměř bez zubů a s řídkými vlasy. Gathmor s Jalonem neodvedli příliš dobrý výkon, když se pokoušeli skrýt svoje pobavení nad představou chytrého trola, potažmo trolky, ale Rap měl podezření, že za obličejem připomínajícím noční můru se skrývá pořádná dávka zchytralosti. Na *Bouřlivákovi* si cenil Balasta jako opravdového kamaráda a jednoho z nejlepších mužů na palubě, v Durthingu se přesvědčil, že trolové jsou jen zřídkakdy tak hloupí, jak se většinou tváří. Právě Nagg rozhodla, že Gathmor a jeho průvodci smějí vstoupit do vsi, a obyvatelé její rozhodnutí ihned akceptovali, jako kdyby na její úsudek zcela spoléhali.

Pokyvovala hlavou, kvokala a slintala, zatímco Gathmor jí vysvětloval, že oni tři musí pospíšit do Puldarnu, aby upozornili císařské námořnictvo na nordlandského piráta, ale jeho úsilí o přátelské chování se zvrhlo v jakousi hloupou pompéznost. „Nebudeme nikomu vykládat, že jsme se s vámi setkali," povídal. „Nebudeme o téhle vesnici vůbec mluvit.

Nagg vesele zapištěla, ale zároveň si nacpala do úst ohromný kus ryby. „Vykládej, co chceš a komu chceš, jotune," zamumlala. „Viděls taky označkované lidi. A někteří jsou tady už hodně dlouho." Odhrnula hadry, do kterých byla zahalená, aby mu ukázala cejch na vlastním rameni. „Byla jsem ještě dítě, když jsem utekla z Impirie. To už je hrozně dávno, námořníku. Legionáři nehoní uprchlíky, kteří utečou do Dračího okrsku,

pravda?“ obrátila se k ostatním a ti se rozesmáli a rozhoukali. „Kolem pobřeží je takových, jako jsme my, spousta. Tuhle i tamhle.“

Gathmor se odtáhl, protože obryně ho poplácala po stehně.

„Zlato jim chutná nejlíp,“ řekla. „Ale povídá se, že bronz je skoro stejně dobrý. Nic nerozpálí draka tak jako dobře vyzbrojený voják. Když na nich hodují, zpustoší při tom lány země.“ Znovu zakdákala a žvýkala další sousto.

Řeč se potom nevyhnutně stočila na draky a kov. Osadníci nevlastnili vůbec žádné kovy, úzký prostor k životu si vydobyli na nehostinné krajině nástroji ze dřeva a kamene. Nože z úlomků dračích šupin byly tak ostré, že se s nimi dalo holit, i když brzy ztrácely ostří. Aby mohly zdejší ženy vypěstovat obilí, obracely půdu dřevěnými pluhy, které táhli muži nebo jiné ženy. Muži lovili ryby kopími nebo do sítí, děti vyhrabávaly jedlé hlízy a sbíraly plody divokých rostlin. Rapovi takový život připadal nesmírně krutý, horší než všechno, co na své otroky mohl uvalit nějaký otrokář, jenomže tito rybáři považovali svobodu za dostatečně cennou a stálo jim za to pro ni utíkat. Nedokázal si představit, že by je v budoucnu mohlo potkat ještě něco horšího, než co zažívali teď.

Ano, draci sem občas přilétali, připouštěla Nagg klidně, ale jen výjimečně je ohrožovali, když necítili žádný kov. Za celý život pamatovala jen dva útoky. Když se člověk pozorně podívá, může je vidět tancovat na jitřní obloze skoro každé ráno – většinou jednoho nebo dva, jen zřídkakdy jich tančí tolik, že od nich jde barevná zář. Nad vodu nelétají, alespoň to nemají ve zvyku.

„Zlato je přitahuje nejvíc?“ zeptal se Rap svého souseda, postaršího fauna s křivými zuby, který se jmenoval nějak podobně jako Shyo S'sinap.

Stařík přikývl tak vehementně, až mu kůže na hubeném krčku a zcuchané vlasy zaplácaly. „Říká se, že ještěr vyčuchá zlatý prstýnek na deset leguí.“

Gathmor popsal náklad *Krvavé vlny* a své posluchače uvedl do naprostého úžasu. Takové množství zlata by přilákalo ještěry z celého Dračího okrsku. Draci občas zaletí i nad vodu a loď plná zlata by jim za takovou výjimku určité stála. Rap si pomyslel, že Kalkorovo štěstí očividně platí i na draky.

„Stačilo by k tomu jen pár pořádných hrstí zlata,“ mínil Shyo vážně.

Rap se uchechtl do seříznutého kokosového ořechu, který ohlodával. „Ty ale nemáš těch pár hrstí zlata zrovna po ruce, co?“

Stařík svraštil vrásky do úsměvu a po třídenním hnědém obličeji mu přeletěly stíny od plamenů ohniště. „Bejvávalo. Tak před třiceti rokama,

řek bych.“ S uspokojením pozoroval nedůvěřivý Rapův výraz a zahihňal se. „Kopával jsem ve zlatejch dolech!“

Rap mrkl na skoro setřená čísla, vypálená do kůže na kostnatém stařík ově rameni. Pak mu sklouzl pohled na žebra, která starému faunovi vystupovala pod kůží, na chlupaté faunské nohy, hubené jako tyčky. Úkosem se podíval po zpola rozvalených chatrčích, které se krčily na okraji temnoty. „A tohle je lepší?“

‚Je tady svoboda, hochu!“

„Svobody se nenajíš. Svoboda tě v noci nezahřeje, ani ti nevyhojí nemocné děti –“

„Viděls někdy chlapa, kterýho nutili robotovat tak, až se udřel k smrti, jen jako odstrašující příklad pro ostatní?“ zeptal se starý muž tichým, sípavým hlasem. „Musel ses někdy koukat na svýho nejlepšího kámoše, kterej umřel šokem po tom, co ho vykleštili?“

Rap zavrtěl hlavou a řekl si, že předtím promluvil hodně ukvapeně.

Faun odhalil křivé, žluté samorosty, které měl v ústech místo zubů. „Anebo se zeptej támhle Nagg, ať ti poví, jaký to je, když ženskou drží jako chovnou krávu, aby v kuse plodila parchanty všem, kdo se namanou. A támhle Harkor… Má rozpadlý kosti v zádech. Vidíš, jak má spadený ramena? To je z práce votroka.“

„A co ostatní? Všichni tady přece nejsou uprchlí otroci?“

„Nejsou. Třebas támhle Srapa. Zabila chlapa, kterej ji znásilnil. Ale byl z *dobrý rodiny*. Vona ne, tak musela utýct. Když se sem dostala, byla to vopravdová krasavice.“ Stařík povzdechl a zavrtěl hlavou. Přestal ukazovat a jen chvíli civěl do plamenů. Jednou mně porodila syna. Byl na mě hodně podobnej, jenže… umřel. Máme tady i zloděje, to se ví. Bejt čestnej je vo hodně jednodušší, když nemáš hlad. Jsou tady taky vdovy. Odvržený konkubíny a bastardi, kteří zavazeli. Vojenští zběhové? Pár jich tady je. Zlomyslnej centurion je horší než svinskej dozorce otroků, chlapče, protože nemusí myslet na to, jakou cenu máš pro svýho pána.“

Rap si otřel čelo a zatoužil ucouvnout před horkem plápolající vatry, jenomže to by vypadalo, jako že se odtahuje od páchnoucího společníka. „Vy tady máte i ženskou z rodu merfolků, co?“

„Ďas mě sper! Jak to víš? Máš v úmyslu tady zůstat?“

„Ne.“

Shyo se zamračil. „Ale to je jediná možnost, jak by ses k ní mohl dostat.“

„O tohle mi vůbec nejde!“ vykřikl Rap mnohem hlasitěji, než měl v úmyslu.

„Jseš si tím jistej?“ Stařík si ho zlostně a podezřívavě měřil pohledem.

„Jen jsem nechápal, proč tady žije i ženská z merfolků.“

„Ze stejnýho důvodu jako my ostatní, to je jasný. Zůstala tady, protože venku je to pro ni horší. Přišla sem náhodou, ale zůstala, protože je jí tady líp.“

Jaká náhoda ji sem mohla dovést?“ Rapova ústa vypustila otázku dřív, než tomu rozum stačil zabránit. Nic mu do toho nebylo. Ještě nikdy merfolkskou ženu neviděl, a tak byl přirozeně zvědavý. Tahle nebyla nijak zvlášť mladá, ale způsob, jakým dováděla se svými strážci v nejvzdálenější chatrči, dával starým povídačkám zapravdu.

„Ztroskotala tady. Teda i se svým mužem.“

„Taky merfolk?“

„Jasně.“

„A co–“

„Pár ženatejch chlápků ho hned první noc ubodalo nožema.“

„Takže je to pravda?“

„No jasně.“ Shyo se naráz zachichotal. „Copak ti nikdo nevykládal o ztracenejch legiích, který se eště kdysi za císaře Emshandara pokusily obsadit Kerithský ostrovy? Nebylo to prvně, to se ví, ale některej z těch chytráčků tribunů si vymyslel, že by se tomu dalo zabránit, když s sebou vezmou hodně ženskejch, co jezdí s vojskem, jenomže se pak stejně stalo přesně to, čemu se snažili zabránit, a…“

Rap slyšel jednu z verzí této pověsti v Durthingu a neměl zájem slyšet ji znova. Přicházívala na přetřes vždycky, když se řeč přenesla na neodolatelnou přitažlivost žen i mužů z lidu merfolků.

Potom si uvědomil, že Gathmor pořád tahá rozumy z Nagg a neustále se s ní o něco pře. Postupně na něho tíž a tíž doléhala ospalost, ale snažil se rozhovor těch dvou sledovat. Právě tvrdila, že námořník se svými druhy dojdou do Puldarnu docela snadno. Půjdou asi tak tři dny, je to sice dost daleko, takže tam dojdou hodně vyhládlí, ale ne zase tak daleko, aby hlady umřeli. Gathmor se obezřetně vyptával na cestu po moři. Nagg ho ujišťovala, že je příliš nebezpečná. Prudký příliv a odliv na Dračím moři je přísloveční. A skalisky poseté pobřeží jakbysmet. Ba ne, měli by jít pěšky.

To se rozumí, že půjdou pěšky, pomyslel si Rap ospale. Okno to přece ukázalo.

Gathmor namítal, že přece nemohou jít bosky. Tři dny na přímém slunci, bez jídla a s troškou vody… A Nagg nakonec slíbila, že jim dá nějaké šaty.

Pláště, říkal si Rap a zívl. Černý, zelený a hnědý.

Bude to jenom docela obyčejné oblečení, říkala Nagg, jenom pláště z hrubé látky, kterou tkají zdejší ženy, ale ochrání je od slunce, větru i trní.

Rap uvažoval, jestli už ty pláště, až jim je dají, v Jalonově mysli vyvolají s nimi spojenou vzpomínku – Sagornovu vzpomínku na obraz v okně. Byl by spokojenější, kdyby Gathmor dal najevo trochu víc vděku. Tihle ubozí rybáři přece nemuseli cizincům dávat vůbec nic, mohli se jim jen vysmát. Loupeživí jotnaři pro ně znamenali hodně málo, protože neměli co ztratit vyjma svých životů, a Rap si nebyl příliš jist, zdali by na jejich místě kdovíjak stál o život, který by musel trávit zrovna zde. Mohutně zívl. Myšlenky se mu zatoulaly k merfolkské ženě a jejím dvěma šťastným hlídačům. Ještě pořád si dopřávají… Sám sobě vynadal, že takhle slídí, a přinutil se obrátit pozornost zpátky ke Gathmorovu vyjednávání.

Na samém konci rokování Gathmor slavnostně poděkoval Nagg za to, že jim nabídla obuv i oblečení, a slíbil jí, že se svými společníky odejde hned za úsvitu, aby nepromarnili nic ze začátku dne, kdy je ještě chladno. A protože je počasí příjemné, vyspí se pěkně rovnou tady na zemi.

Dokonce i tady venku do dost hrozně smrdí, pomyslel si Rap. Vesničané jim doporučili hromady schnoucích chaluh, nakupené nedaleko, že prý se jim tam bude dobře ležet. Rap měl pocit, že by se mu leželo dobře i na hromádce šindelů.

Když je přivedli k chaluhám, ukázalo se, že skýtají pružné lůžko, zdaleka ne tak smrduté, jak se obával. Jak se vleže pohnul, praskalo to pod ním a lupalo mu do uší, ale s nějakým velkým vrtěním se stejně nepočítalo. Zavřel oči a poddal se poslednímu dlouhému a pomaléééému zíívnutí. A usnul.

Gathmor s ním zatřásl a probudil ho, když byla ještě tma jako v ranci. „Pššt!“

„Eh… Kolik je hodin?“

„Povídám pšššt! Kolem půlnoci.“

Rap si všiml Jalona, který klečel vedle něho, teprve napůl probuzený, a nabručeně si protíral oči.

„Co se děje? Do svítání je ještě fůra hodin!“

„Odcházíme hned teď,“ zašeptal Gathmor. „S odlivem.“

„Ale… Och!“ Dole na pláži ležely všechny čtyři dlabané kánoe, které vesnice vlastnila a z nichž si Gathmor jednu vypůjčil, aby ji zase vrátil. „Ukrást?“ Jak byl Rap ještě omámený spánkem, pokusil se odhadnout nesmírnou dřinu, jakou představovalo vydlabání kmene do podoby lodi jen za použití kamenných nástrojů.

„Odplujeme s odlivem do Puldarnu,“ dodával Gathmor šeptem, ale způsobem nepřipouštějícím diskuse. „Večer tam můžeme být.“

Rap nehodlal krást žádnou kánoi.

Rap nehodlal jít do nějakého Puldarnu. Rap jde do Zarku.

Jenomže kdyby to teď řekl Gathmorovi, mohlo by to znamenat ostrou hádku a zrovna teď, uprostřed noci, se necítil na to, aby se potýkal s jotunem.

Suché chaluhy praštěly a chrastily, sotva zvedl hlavu, ačkoli nemusel dělat ani to.

„Nikam nepoplujeme."

Teď to byl Gathmor, kdo ze sebe vyrazil: „Eh?"

„Postavila stráže," zamumlal Rap. „Stojí jich na pláži šest. Mají oštěpy a sekery." Znovu si lehl a chaluhy zapraštěly, jak hledal pohodlnou polohu.

Gathmor si ulevil souvislou řadou námořnických sprosťáren.

Nepomyslel na to, že by mohl vstát a jít se přesvědčit na vlastní oči.

4

Sestup na západní straně trval déle než předtím výstup, což se Inos zdálo nespravedlivé. Rychle jim docházelo jídlo, noci byly studené a kolem nebylo vůbec nic k vidění vyjma nekonečně se klikatících skalních stěn. Údolí se rozšířilo, z obou stran do něj vstupovala další údolí a terén neustále klesal – jenomže jejich cesta pořád nikam nevedla.

Ve zdejších kopcích žili vlci a vždycky po západu slunce vyli, Azak ženám prozradil, že objevil medvědí stopy. Volil většinou taková nocoviště, která se dala dobře bránit, protože byl oprávněně nedůvěřivý.

Čtvrté noci jejich sestupu z průsmyku našel jeskyni, která bývala klenutým vchodem do malého zámečku, z něhož větší část byla rozmetána v trosky nebo poničena dávnými záplavami. Zbytky staveb byly zaneseny bahnem a v hustém křoví a trávě byly sotva k rozeznání, ale valená klenba hlavního vchodu pořád držela, jen jeden její konec byl zavalen sutí. Azak tvrdil, že on sám by si troufal jejich úkryt udržet proti celé armádě.

Inos s Kade se po celou další mrazivou horskou noc choulily k sobě, zavinuté do přikrývek tak, že připomínaly jediný veliký ranec prádla. Zdálo se, že Azak nespal vůbec – seděl na překřížených nohou u ohně a upřeně hleděl ven, do temného údolí. Potom jim řekl, že jednou zahlédl venku nějaké oči, ale vytí se nikdy neozvalo v přílišné blízkosti.

Za prvních slunečních paprsků prochladlí a ztuhlí poutníci usedli ke chvatné snídani – několika datlím a okoralému chlebu – a potom zrušili tábor. Údolí se teď nepřirozeně zúžilo. Převislé stěny skal zadržovaly noční chlad, bránily slunci zasvitnout dolů a plnily výhled modravým stínem. Dokonce se zdálo, že i muly jsou rády, že se jde zase dál.

Cesta, po níž šli od průsmyku, se táhla stále kupředu, jen tu a tam byla přerušená v místech, kde ji odplavila voda nebo zavalila zemina. Délka

silnice Azaka fascinovala. Přemýšlel, který z velikých králů nebo čarodějů se mohl odvážit takového díla, protože většina povrchu cesty byla vydlážděna obrovskými kamennými deskami a ve zbývajících úsecích byla vytesána přímo ve skále, přičemž byla tak široká, že po ní mohlo jet šest jezdců vedle sebe. Propasti překračovala po obloucích, a to byla skvělá kamenická díla, stejně ladná jako dráha letícího šípu. V době, kdy byla dokončena, musela být tahle cesta hotovým zázrakem. Pokoušel se odhadnout, kolik dělníků na ní muselo pracovat a jak dlouho, než se podařilo ji postavit, a odpovědi ho zřejmě ohromily. Poznamenal jen, že musí být stará přes tisíc let a ještě dalších tisíc let zřejmě přečká. Přesto se zdálo, že on a jeho dvě společnice jsou po několika stovkách let první cestující, kteří se na ní objevili.

I když byla silnice místy zanesena hlínou, přesto odolávala kořenům stromů. Tak se stávalo, že místy vypadala jako stuha z hebkého pažitu, běžící napříč vzrostlým lesem. Jehličnany se v těch lesích začaly vytrácet a zanedlouho bylo údolí porostlé převážně listnáči s tvrdým dřevem. Zpěněný bílý potok zmohutněl v pořádnou řeku, přesto v ní ale pořád tekla podivně mléčně zbarvená voda.

Nic z člověka nevytřese poslední zbytky spánku tak dobře jako jízda na mule. „Ty oči, cos viděl," ozvala se Inos, „patřily vůbec něčemu z tohoto světa?" Azak se uchechtl. „Já jsem taky ještě pořád z tohoto světa, má lásko."

Žádní démoni to nebyli.

Vyprávěli si staré pověsti a roztrhali je při tom na cucky. Azak věřil v hypotézu o démonech. Někdo během té strašlivé války vypustil démony, z nichž někteří stále přežívají a vrhají se na nešťastné poutníky, není jich však tolik, aby chytili každého, kdo se vydá napříč jejich územím. Nikdo není schopen s těmi démony nic pořídit, takže nezbývá než doufat, že jim nepadnou do rány.

Inos se představa démonů vůbec nezamlouvala. Dávala přednost pověsti o neviditelnosti, podle níž Ulieiťquith kouzlem učinil všechny skřítky neviditelnými a jejich potomci tak žijí dosud, podřízeni svému vlastnímu Čaroději. Azak se její verzi pošklebovat. Jestli prý byli skřítci stejní jako ostatní lidé, tak by už dávno využili své neviditelnosti a dobyli by pro sebe celý svět.

Pak si Inos začala tvořit vlastní teorii – že ztracení poutníci upadli do tenat kletby, která jim nedovolila dojít k cíli cesty. Například tohle údolí, jak se zdá, nevede vůbec nikam. Co když ona, Azak i Kade pojedou údolím navždycky anebo dokud neumřou sešlostí věkem?

Zrovna se chystala o tuto radostnou možnost podělit se zbývajícími dvěma, když výprava zatočila za ohyb cesty a uviděli prvního skřítka, jak stojí uprostřed silnice. Záblesk Azakovy šavle vyplašil jeho vlastní mulu. Ostatní muly se pochopitelně splašily taky a na chvíli vypukl pěkný zmatek. Než se podařilo zvířata uklidnit, cestující poznali, že od skřítka před nimi jim už dobře deset století žádné nebezpečí nehrozí.

Opatrně popojeli kupředu, aby si osamělou postavu prohlédli. Její kdysi šedivý povrch už počasí zbrázdilo drobnými dolíčky a pokrylo bílými a žlutými skvrnami lišejníků, ale všechny podrobnosti a rysy byly stále zřetelné – stála před nimi dokonalá socha běžícího mladíka, byla nahá, protože všechno ošacení, které měl snad kdysi na sobě, už dávno zetlelo. Kolem něho se usazoval kal a nečistota, takže stál už po kotníky v hlíně a u kolen se mu vlnila tráva. Nemohl být o mnoho starší než Inos a v obličeji, který zvedal k horám před sebou, se zračilo pevné rozhodnutí, odhodlání za každou cenu prorazit.

Inos na vedoucí mule povolila zvířeti uzdu a sesedla. O čtyři muly za ní zůstala Kade v sedle a vytáhla breviář, aby to nevypadalo, že se taky dívá. Na sochách v Rashině ložnici viděla Inos mnohem horší věci než prostou nahotu. Azak došel až k ní a jistě bude pozorovat její reakci. Musí předvést chování vzdělané dámy z Impirie. Je to přece pouhý kámen, takže není nejmenší důvod k nějaké pruderii. Takhle tedy vypadali?

„Posel," řekla smutně. „Třeba běžel někoho varovat."

„Anebo je to zbabělec, který utíká?"

„To ne." Až do morku kostí jí jako protivná vlhkost vsákl smutek, který naplňoval toto temné údolí. Stíny kolem jako by jí zmrazily srdce – cesta nevede nikam, nikdo po ní nepřichází, stojí tu jen chlapec, proměněný v kamenný památník kvůli předem ztracené věci.

„Tohle není tvář zbabělce," řekla. „Ale oči má divné – takové oči měli skřítci?"

„Vypadají trošku jako oči elfů," poznamenal Azak, „protože jsou posazené šikmo. Nejsou ale na elfa dost veliké. Taky uši mají jako elfové, ale míň špičaté. Na elfa je příliš svalnatý, ti jsou dost vychrtlí. Má širší hrudník nežli impové, ale ne zase tolik jako trpaslíci. A ten rozšlápnutý nos připomíná fauna. Jako by měl od každého něco. Myslím, že to byl skřítek."

Inos na nose zkamenělého mládence neviděla nic špatného. Ne každý muž vypadá nejlíp, když má uprostřed obličeje nos jako orlí zobák, jako mají džinové.

Přistoupila blíž, až stála mezi kamennou postavou a vršky hor, takže nevidoucí oči zíraly přímo na ni.

Šedivý kámen, zdrsnělý za staletí deštěm a větrem, působil stále tajuplně realisticky, jako by před ní stál živý člověk, pomazaný bahnem.

„Vrať se zpátky, skřítku," řekla mu. „Tvoje poselství už nikdo neuslyší. Na tvoje volání nikdo nepřijde." Čekala, že si z ní bude Azak utahovat, ale zdálo se, že ho ovládla stejně temná nálada.

„Prokleté místo nám může předvést ještě horší věci."

Zavrtěla hlavou. „Nic nemůže být smutnějšího než tohle. Jdi domů, skřítku, zpátky ke svým milovaným. Pověz jim, že válka už skončila."

„Budou se ptát, kdo zvítězil," ozval se tiše Azak.

„Jen jim řekni, že vy jste prohráli."

„Budou se ptát proč."

„Mrtvým na 'proč' nezáleží. Pověz jim, žes umřel nadarmo." Chvilku bylo ticho. Ani vítr se neodvážil promluvit a přestal otírat klásky trav o mladíkova lýtka.

Znovu se ozval Azak: „Vzpomeň si, co říká básník – nic neděsí tolik jako zítřejší válka, neinspiruje tolik jako dnešní válka a nermoutí tolik jako válka včerejší."

Překvapeně se po něm ohlédla. „Ty tomu věříš?"

Zatvářil se provinile a vycenil v úsměvu zuby: „O včerejšek se nestarám a dneska musíme jet dál. Rozluč se se svým skřítkem, má paní. Bude tady bdít ještě dlouho potom, co my už nebudeme."

Inos se ještě jednou zahleděla do obviňujícího pohledu kamenných očí. Pak se zachvěla a vykročila zpátky k mulám.

Ale to byl pouze první skřítek. Brzy dojeli k dalším dvěma, kteří leželi tváří k zemi. A pak se objevovali další a další. Les řídl až nakonec zmizel docela, jakoby zahanbený tím, že ukrývá takovou pohromu, a když se údolí otevřelo do šířky nerušenému pohledu, bylo vidět, že je celé potřísněné kamennými těly. Silnice jimi byla doslova zavalena, takže poutníci byli nuceni z ní sejít a hledat si cestu po travnatém dně údolí mezi skalisky a mezi zástupy mlčenlivých postav.

Řeka, jejíž koryto se během těch stovek let přesouvalo sem a tam, spláchla některá místa tak dokonale, že tam nezůstala ani jediná kamenná postava, jinde nakupila tragické pozůstatky na mělčinách a pohřbila je v písku, bude ale vyžadovat ještě mnoho dalších staletí, než jediná řeka dokáže zahladit stopy takového masakru. Popínavé rostliny a břečťan se o to snažily také a pokrývaly některé z postav komickým zeleným kožíškem.

Mnoho jich leželo na zemi, zvlášť osamělí uprchlíci, kteří ztratili rovnováhu a při pádu se často rozbili. V místech, kde jich byly větší skupiny a kde byla půda měkčí, zůstali většinou vzpřímení a opírali se

o své sousedy. Pokud se zkamenělé postavy při pádu nerozlámaly, byly všechny sochy skřítků v tom velkém nahém zástupu stejně dobře zachované jako první skřítek, na kterého narazili: jejich těla byla maličko zdrsnělá drobnou erozí a porostlá skvrnami lišejníků, ale v každém detailu vlasů i svalů zcela přesně taková jako zaživa.

Byly jich stovky a tisíce… Leželi obličejem k zemi nebo na zádech anebo stáli ve skupinkách jako truchlící příbuzní – všichni však směřovali jedním směrem. Azak správně odhadl, že před něčím utíkali, takže živí vetřelci se museli na svých roztřesených mulách prodírat mořem varujících a obviňujících pohledů, hledících na ně z myriád kamenných tváří.

Většinou to byli mladí muži – prchající armáda, mezi nimi však bylo i mnoho civilistů. Inos viděla ženy každého věku a celou skupinu starých mužů s nohama pevně zapřenýma do země, ale vůz, který zřejmě táhli, už dávno bez sebemenší stopy zanikl. Viděla i rodinné skupinky: děti se držely za ruce s dospělými, muži nesli batolata na ramenou a jeden kamenný kojenec byl ještě stále přisátý ke kamenné bradavce své matky. Viděla muže sehnuté pod nákladem svého majetku, který už také dávno zmizel a zanechal po sobě jen vzpomínku na to, jak byl kdysi těžký. Viděla vojáky v přilbách, máchající rezivými meči, aby si proklestili cestu davem, s pláty bronzového brnění sesypanými u nohou, protože kožené řemínky už zetlely.

Někteří ozbrojenci leželi na zádech, s nohama ohnutýma, a kolem nich byly rozestlány kosti jejich koní. Tráva musela skrývat nejen třmeny a udidla a přezky, ale také mince a drahokamy, zlaté destičky a umělecká díla. Inos si pomyslela, že člověk s pořádným vakem a lopatou by si zde za pár dní nahrabal pěkné jmění – a při tom by asi přišel o rozum. Ty jejich oči…

Inos se začala chvět a nedokázala třes ovládnout. Neustále vrhala nadějné pohledy na Kade a doufala, že teta bude trvat na tom, aby se vrátili a hledali jinou cestu někde v kopcích anebo se dokonce vrátili do Zarku, Kade však neříkala nic, přestože byla ve tváři bílá jako křída a zračila se v ní hrůza. Dokonce i Azak pociťoval nevolnost. Jak si malá karavana klikatě razila cestu odporným kamenným mauzoleem, nikdo nepromluvil ani slovo.

Za posledními roztroušenými zkamenělinami se opuštěné údolí znovu otevřelo a pak náhle skončilo modrou plochou oblohy, orámovanou malebnými útesy.

Na vysokém skalním ostrohu kdysi stávala pyšná a mocná pevnost, střežící ústí průsmyku. Dosud z ní přetrvávaly jisté zbytky orientálních věžiček a jedné velké věže, ale byly nachýlené a groteskně pokroucené.

Hlavní budovy a část samotného skaliska pod nimi byly roztaveny jako máslo a jejich sklovité zbytky stékaly dolů do malého městečka, rozloženého při úpatí útesu. Nezůstalo nic než obrovská ztuhlá hromada černého skla a pár vyčuhujících lomenic a komínů, vypálených doruda a popraskaných dávným žárem, zborcených a taky zpola roztavených. To bylo místo, z něhož utíkali všichni ti skřítkové.

Inos tohle odhalení nijak nekomentovala a ostatní také ne. Silnice se vytratila a znovu vjeli do lesa. Projížděli jím v těsné skupince beze slova, ani se po sobě nepodívali, obtíženi myšlenkami příliš smutnými, než aby je bylo možné rozptýlit hovorem.

Potom skrz kmeny prosvitl den, země se rozběhla do šířky a údolí skončilo. Azak povolil své mule otěže, ostatní zvířata sama zastavila na jeho úrovni a poutníci se rozhlíželi po otevřené louce, mírně se svažující k západu. Daleko vzadu se stříbrně blýskala známá řeka, už hodně veliká, líně se kroutící přes planinu. A za ní se obloha a země táhly donekonečna, aby nakonec tam, kam už lidský zrak nedosáhl, splynuly v nejasnou bledou mlhu. Teplý větřík šelestil listím nad jejich hlavami a přinášel slabou vůni moře.

„Thume," řekl Azak. „Čili Prokleté místo!"

„Mně se nezdá, že by vypadalo nějak zvlášť prokletě," odsekla Inos. „Působí spíš mírumilovně. Přívětivě." Jenomže po zážitku se zkamenělou armádou se mohlo jako přívětivé zdát leccos.

Podívala se po Kade a udivilo ji, že v její tváři vidí výraz… snad obav? Soustředění? Skoro to vyvolávalo dojem, jako by se Kade něčeho děsila. Její normálně baculatá a spokojená tvář se zdála zdivočelá a měla chorobný šedý nádech. Pravda, pro obstarožní dámu, uvyklou na život zasvěcený elegantnímu nicnedělání, musí být tohle cestování nesmírně únavné – ale mrazivou poušť i strastiplnou tajgu překonala bez toho, že by se jedinkrát takhle zatvářila. Prořídlé stříbrné vlasy měla nepořádně rozcuchané a zmotané a ve větru jí poletovaly jako věchty. Vrásky se jí jako staré jizvy vrývaly hluboko do pleti a ústa měla propadlá. Čím to, že na ni zkamenělé vojsko tak silně zapůsobilo?

„Nač myslíš, tetičko?"

Kade ztěžka zavrtěla hlavou a hryzla si větrem popraskaný ret. „Ani nevím, drahoušku. Obávám se, že jsem jenom stará pověrčivá ženská, ale… Ale zkrátka tohle místo se mi nelíbí!"

„Myslíš, že bychom se měli vrátit?"

Ztuhlá Kade se ohlédla přes rameno, kde se nad vrcholky stromů na západě zvedaly strmé štíty. Zachvěla se. „Ach, jen to ne! Zpátky už ne!"

„No, moc jiných možností nám nezbývá. Co chceš dělat ty, Velikáne?"

Azak chvilku přimhouřenýma očima pozoroval Kade, jako by nakukoval přes štětinatý rudý jašmak svého plnovousu. Potom odhalil zuby a blýskl jimi na Inos. „Nevidím nikde ani stopu po nějakých lidech. Co myslíš ty, má dokonalá?“

Očekával od královské dcery odvahu. Inos ještě jednou přeletěla zrakem idylickou, klidnou krajinu.

„Já si myslím, že nemáme na vybranou!“ Zaryla paty mule do slabin a vyděšené malé zvíře se pokusilo vyskočit kupředu všema čtyřma nohama současně. Pak se rychle rozběhlo dolů po svahu a ostatní muly se rozdusaly za ním.

Dávné bitvy:

Snad plynou ty verše plačtivé
pro věci staré, nešťastné a vzdálené
či pro bitvy starodávné.

Wordsworth, *Žnečka*

»»» KAPITOLA PÁTÁ ««««

ČLOVĚK MÁ SVOU CENU

1

„Teď se vydám dolů do Ilrane,
vyhledám svou nejmilovanější,
mnoho panen je ctných tam v Ilrane,
žádná však nad ni ctnější.“

Kdyby někdo potřeboval chlapíka, který se spolehlivě zamotá do jedovatého břečťanu nebo rozkopne hnízdo sršňů anebo zaleze do nejhorší trnité houštiny, potom by nedokázal najít lepšího, než byl Jalon. Kdyby snad člověk zatoužil po společníkovi, který uklouzne na rovném kameni a ztratí sandál v bystřině anebo nechá vyhasnout táborový oheň, když má uloženo se o něj starat, či usne pět minut poté, co začala jeho hlídka… bez váhání je nejlepší Jalon. Také se uměl nevysvětlitelně ztratit, a když ho o hodinu později našli, dvacet kroků odtud, byl zabraný do uchváceného obdivování jakési orchideje.

Zkrátka Jalon byl při putování divočinou pro své společníky něco jako hodně bolavý nežit na zadku.

Když ale člověk potřeboval neselhávající dobrou náladu a veselí, neochabující ochotu neustále se omlouvat, častovat se posměšky na vlastní adresu a slibovat, že se polepší – nu, toho všeho by u Jalona našel v míře přehojné, byť se ve skutečnosti nikdy nedokázal *polepšit*. A pokud si někdo cení kamaráda, který dokáže z ničeho nic otevřít pusu a vyzpívat tu nejčistší melodii, jaká od vás zažene zasmušilost, pozvedne ducha a rozptýlí obavy i strasti dlouhého pochodu… Dokonce ani Gathmor nedokázal být na Jalona dlouho rozzuřený.

Tři dobrodruzi uviděli draky poprvé necelou hodinu poté, co opustili rybářskou vesnici – čtyři nebo pět se jich třpytilo na obloze, ovšem velice daleko, jako pouhé tečky poletující a kroužící nad vzdáleným vrchem. To

už bylo dost světla i na to, aby se dala poznat barva plášťů, které jim darovali vesničané – Jalon měl hnědý, Gathmor zelený a Rap černý. Ani potom ovšem Jalon nedokázal objevit asociaci mezi proroctvím kouzelného okna a neodchylným vývojem posledních událostí. Mnohem víc než draci ho zajímaly divoké květiny kolem. Pro několik dalších dní bylo jedinou připomínkou existence ještěrů několik slabých sloupečků dýmu na horizontu a Jalon si pořád ještě na proroctví nevzpomněl.

Kolem poledního se cestovatelé přiblížili k okraji malého lesíka a narazili tam na plácek porostlý divokými melouny. Zdrželi se, aby si dopřáli první pořádné jídlo po dvou dnech. Potom, nasycení a ospalí z tepla, dál otáleli na místě, protože před nimi se táhla otevřená planina, pokrytá pískem a černými skalisky, z níž bylo člověku nanic už na první pohled.

Ale Gathmor byl vůdce neústupný a trval na ostrém tempu. „Je čas jít!“ oznámil zrovna ve chvíli, kdy klimbajícímu Rapovi začala padat hlava na prsa.

„Vyměňme si sandály,“ navrhl Rap, protože chtěl získat ještě trošku času.

„Tak tedy jen my dva, ale on ne.“

Rybáři neměli žádnou kůži, a tak vyráběli obuv z dřevěných destiček, které se k noze přivazovaly provázkem. Ten dokázal člověku rozedřít kůži během desíti minut a pak působil velké mrzutosti. Bylo to sice lepší než chodit bosky, ale ne o mnoho. Protože byl každý sandál jiný, poutníci si je navzájem vyměňovali, aby se jejich nepohodlné úpony rozložily rovnoměrně na všechny. Jalon zhruba hodinu předtím opět stoupl do bažiny a mokré provázky na jeho sandálech sdíraly kůži ještě hůř.

Výměna obuvi se protáhla na několik minut. Potom se minstrel opřel o mechem obalený kmen stromu, a protože si snad myslel, že je řada na něm, aby zařídil další odklad, zanotoval píseň o elfských pannách v Urane. Začínala jako líbezná romantická balada, ale rychle zhrubla do jakési drsné oplzlé odrhovačky, vhodné tak k obveselení námořníků. Jak se píseň rozvíjela, Gathmor pobaveně chrchlal a dokonce i Rap se přistihl, že se pochechtává.

Ještě jeden den a jejich maličká výprava se dostane bezpečně mimo Dračí okrsek, pokud ovšem Nagg odhadla délku cesty správně. Bez Jalona by ostatní dva mohli postupovat mnohem rychleji a on si toho musel být vědom. Právě se jim za to svým způsobem omlouval.

Náhle se uprostřed verše odmlčel. Oba námořníci vzhlédli, co se děje.

„Tamhle ten hřeben,“ ukazoval. „Koukejte na to!“

Za stromy se rozkládal rozpálený písek, pusté údolíčko obklopené nízkými vršky. Kopce byly porostlé lesem, ale stromy končily zcela ostrou hranicí, jako koňská hříva, a volný prostor byl porostlý jen nízkým a neduživým houštím bodláků.

Uprostřed čistiny se zvedala změť rozeklaných černých skalisek, okrášlených jen několika útlými stromky, které zakořenily v prasklinách. Dokola se válely jednotlivé balvany. Rap si scenerii prohlédl a zvědavě mrkl po Gathmorovi, který krčil rameny.

Viděli už spoustu podobných míst. Krajina zde byla divoká, a přestože raději kopírovali pobřeží, museli častokrát uhýbat do vnitrozemí, aby se vyhnuli skalnatým soutěskám, jimiž vtékalo do moře mnoho potoků a říček. Všude bylo vidět stopy po tom, že tu kdysi řádil oheň, počínaje dávno zuhelnatělými kmeny stromů, napolo pohřbenými v džungli, a konče zcela čerstvými známkami ohně: odpudivými pásy holé bahnité země, z níž se zvedaly opálené kmínky a teprve se tam začínala uchycovat tráva a větší byliny. Ani to ani ono neznamenalo příliš vážnou překážku. Mnohem horší byla místa, která tvořila jakýsi přechodný stupeň, kde povalené mrtvé kmeny už porůstala druhotná houština ostnatých keřů a popínavých rostlin.

Ale některé z nejsilnějších ohnivých smrští odpařily hlínu až na skalní podloží, ba tu a tam roztavily i to, a zůstaly jen ostrovy mrtvé země, která odolávala všem pokusům lesa o návrat do spálených míst. Některé kopce jako by byly už po celé věky oblíbeným cílem dračích náletů a v důsledku toho vypadaly jako nějaké rozbité mršiny, rozervané a roztavené do potoků sklovité hmoty, jak létající příšery pátraly po žilách kovu, skrytých ve skále. Údolí před nimi, jak se zdálo, nebylo ničím jiným – jizva v povrchu země, která mohla být stará už tisíce let a zůstane možná beze změny až do konce světa.

„A co bych jako měl vidět?“ zeptal se Rap ospale.

„Draka.“

To je rázem vyburcovalo, ale Jalon měl pochopitelně na mysli *mrtvého* draka a Rap zanedlouho odhalil to, co přilákalo zkušené umělcovo oko: hlava, nohy… Ten kamenitý hřeben byl skutečně tělem draka, který se už dávno proměnil v kámen, a počasí z jeho mršiny udělalo trosky, zpola pohřbené v písku.

„U všech Bohů!“ pravil Gathmor. „Tohle musí být starší než celá Impirie. Nikdy jsem netušil, že ti žebráci můžou narůst *takhle* velcí!“

„Něco jako jejich praotec!“ Jalona ze samého rozčilení polil ruměnec, jako by byl dítě. „Není to nádhera?“

„Je to děsné!“ řekl Rap. Po celém těle mu naskočila husí kůže, když si představil tuhle příšeru velikou jako kopec živou: vlastně nezničitelný

pustošitel velký jako Inissův zámek. Takový však byl životní cyklus draků. Začínali jako chomáčky živého ohně, jako ten plamínek, který viděl plápolat na rameni Čiré vody. S narůstajícím věkem nabývali na hmotnosti a končili jako gigantické obludy z čistých minerálů. Ten, který ležel před nimi, se sem doplazil umřít a ve smrtelné agónii spálil les i samu půdu pod ním.

„Co myslíte, jak mohl být starý?“ ptal se Gathmor, který vstal a párkrát zadupal, aby se mu sandály usadily na nohou.

„Stovky let,“ odpověděl Jalon. „Pojďte! Půjdeme se na to podívat zblízka. Možná tam ještě budou jeho oči!“

O dračích očích se věřilo, že přinášejí štěstí, ale taky se říkalo, že naopak přinášejí smůlu, a Rap rozhodně nebyl nijak nadšený z toho, že by měli jedno kutálet s sebou celou cestu až do Puldarnu. Na tuhle praktickou stránku věci Jalon nikdy nebral zřetel.

Když se ostatní dva vydali směrem k obrovské zkamenělé mršině, Rap se taky zvedl a protáhl se, aby ulevil bolestem v těle, a potom sebral svůj oštěp s kamenným hrotem. Teoreticky ho s sebou nosil proto, aby se mohl bránit proti leopardům, ale prakticky byl k užitku jedině jako hůl, o kterou se opíral. Vcelku souhlasil s Jalonovou teorií, že nejsnazší cestou, jak uniknout útoku leoparda, bylo okamžitě umřít strachy. Vlekl se za svými druhy.

Jakmile vystoupil ze stínu stromů, hrubě se na něho obořilo polední vedro. Zaplácal volným cípem pláště, který mu sloužil jako kapuce. Už po pár krocích se mu hrubý písek zadřel pod provázky na sandálech a brzy začal kulhat, ale ti dva před ním kulhali také. Dostihl je na půli cesty ke zkameněnému drakovi.

Zlato?

„Cože?“

„Co 'cože'?“ zeptal se Jalon a otočil široký nevinný pohled modrých očí po Rapovi.

„Říkali jste něco?“

Minstrel i námořník svorně zavrtěli hlavami.

„To je divné. Zdálo se mi… No, to nic.“

Dračí fosilie ležela dál, než se Rapovi původně zdálo, takže byla ještě větší. Na jedné straně byl vysoko navátý písek a napolo ji pohřbíval. Nezakrytý bok stále ještě nabízel pohled na obliny svalstva, skrytého pod vzorovaným krunýřem, ale spousta šupin už opadala a ležela podobna skalní drti při úpatí útesu, jako kdyby tam celá legie odhodila součásti svého brnění. Kořeny stromů už trup mrtvého draka dokázaly rozervat

dlouhými trhlinami a půlka zadní nohy se docela rozpadla. Celý zkamenělý útvar vypadal mnohem starší, než co si kdy Rap dokázal představit.

Jediným omračujícím zábleskem myšlenky se mu celá scenerie přeměnila ve známý obraz.

Bohové nás ochraňujte!

Tady to přece bylo. Proč si to neuvědomil dřív?

„Tyhle skály!“ rozkřikl se Rap. „Jalone! Zapomeň na toho draka. Tohle místo už jsme kdysi viděli.“

Minstrel se lekl, jako by na něho sáhla smrt. Tvář, pokrytá loupajícími se puchýři, mu pořád ještě vzrušením hořela, ale v tom okamžiku mu zbledla do nemožně křídového odstínu.

Gathmor byl vepředu. Otočil se, všiml si, co se děje s Jalonem, a nebezpečně přimhouřil šedé oči. „Co jste viděli?“

Zlato?

A další záblesk poznání – tentokrát se jednalo o ten cizí, kovový a trpký hlas, ozývající se Rapovi v hlavě. No ovšem! Celým tělem mu proběhlo zimničné zachvění, jakási směsice děsu a vzrušení.

Rozhlížel se po obloze. Byla jako šmolka, bez mráčku, stejně hluboká jako vždycky. „Někde nedaleko je ještě jeden, ale živý.“ To je jasné.

„Jak to u všech všudy můžeš vědět?“

„Slyším ho… A Jalon to dobře ví. Že to víš?“

Drobný minstrel se krčil jako vyděšené malé dítě. Přikyvoval a zuby mu cvakaly, ve vykulených modrých očích mu seděl děs i obvinění. „Tys to věděl!“ Hlas mu vibroval jako ladička.

„Ne! *Nepřivolávej Darada!*“

„A proč ne? Proč bych ho neměl volat? Vlákal jsi nás do pasti! Věděls to a nic jsi neřekl!“ Jalon napolo pozvedl svůj oštěp, ale Gathmor švihl svým tak, že minstrelovi zbraň vyrazil z ruky. Ten, jak se zdálo, si toho ani nevšiml. Mířil prstem na Rapa a chrlil na něho svoje obvinění: „Tys věděl, že se to zjevení začíná vyplňovat!“

Zlato?

Teď znělo volání hlasitěji a ozývalo se Rapovi v hlavě jako ozvěna. Pořád neviděl nic než prázdnou oblohu, ani ptáci po ní nekroužili. Ani bystrozrakem neviděl nic než stromy, skrze kopce prohlédnout nedokázal. Drak se mohl skrývat za každým z desítek vršků, a jak se zdálo, hlas se neustále blížil. Byl přesvědčen, že draka nedokáže ovlivňovat, dokud ho neuvidí.

Drobné ohnivé kuře, které měla Čirá voda, žádná slova neříkalo.

Jalon na něho ještě pořád ječel.

„Nevěděl jsem o nic víc než ty!“ zařval na něho Rap. „Ocitli jsme se v Dračím okrsku, a pak jsme dostali tyhle pláště. To všechno jsi viděl zrovna jako já!“

„Ty blázne! Cvoku! Mohli jsme se rozdělit! Cestovat každý zvlášť!“

Možná, ačkoli Rap měl podezření, že proroctví kouzelného okna by tomu dokázalo zabránit. Mimoto obelhal Gathmora, aby mu zabránil ukrást kánoi. Takže tomu proroctví trošku napomáhal. Cítil se teď kvůli tomu provinile, když viděl, jak to Jalona vzalo.

Ještě než stačil odpovědět, zařval na ně Gathmor: „Řekne mi některej z vás, co se to tady děje?“

Rap otevřel ústa, v tom mu ale v hlavě zabouřil znova ten cizí hlas, hlasitěji než dřív, a naplnil mu každý koutek mysli rozechvělými a řinčícími kovovými ohlasy: *ZLATO?* Zpola ho to omráčilo, takže upustil oštěp a oběma rukama si stiskl hlavu.

Než se mu zase vrátil čistý rozum, Jalon vysvětloval Gathmorovi, jak on a Rap pozorovali proroctví v kouzelném okně. Námořník taky pobledl, ale ne strachem, nýbrž zlostí.

„Támhle je!“ zaječel Rap a ukazoval prstem. Jakési smítko nízko na obloze. Daleko, velmi daleko.

Přichází. Zatím je ještě mimo dosah jeho bystrozraku. A je jen jeden.

U všech Bohů! Jestli už teď je jeho hlas tak silný…

Gathmor popadl jednou mohutnou pěstí Rapa vpředu za hábit a druhou se rozmachoval. „Ty nedorostlý bastarde! Tys o tomhle věděl, a přesto jsi mě do toho zatáhl?“

„Nech ho na pokoji!“ štěkl na něho Sagorn.

Gathmor se otočil jako na obrtlíku, aby odhalil zdroj nového hlasu, a až se zapotácel, když zjistil, že se dívá do bystrých, ale nazlobených očí starého učence.

„Co jsi zač, u všech ďáblů?“

„Na tom teď nezáleží. Nic mu nevyčítej – kouzelná proroctví není možné jen tak snadno obejít nebo jim uniknout. Musíme si najít úkryt. V těchhle dračích mršinách někdy bývají dutiny. Tak rychle!“ Starý muž s překvapivou bystrostí vyrazil kupředu a klusal přes horký písek.

„Ano. Má pravdu,“ řekl Rap. A přece… jak významné bylo ve skutečnosti ono prorocké zjevení, kolik záleželo na jeho podrobnostech? Ukazovalo je tři u paty útesu, v těch místech, kde z písku ve skutečnosti vystupují dračí žebra. Dokázali by ještě zabránit naplnění věštby, kdyby se teď rozdělili?

Zlato? vytrubovalo hlas jako fanfáry. Je zlato?

Rap měl pocit, jako by mu někdo narazil na hlavu plechové vědro a pak na ně zbořil barák. Ohlušený, oslepený se skácel na kolena. Gathmor ho popadl a začal ho strkat kupředu za Sagornem.

Teď už to stvoření zahlédl i bystrozrakem, jak se blíží nad lesem a závany od jeho mohutných křídel ohýbají stromy tak, že to vypadá, jako by zmateně tancovaly. Tento ještěr se nedal co do velikosti srovnávat s kopcovitou fosilií, byl taky celý stříbrný a nikoli černý, ale pořád byl stejně veliký jako *Krvavá vlna* nebo *Bouřlivák*.

Snažil se odpovídat na Gathmorovy otázky, zatímco ho námořník vlekl – či spíš napolo nesl – směrem k vysoké hromadě černých skalisek, ale poslední slovo, které drak vyslovil, ho příliš omámilo. Tohle nebylo žádné mrňavé ohnivé kuře, ta přilétající příšera byla s to ho zničit pouhou intenzitou svého hlasu. Beznadějně to zpackal. Přepočítal se. Všechno bylo ztraceno a oni všichni zemřou. Ještě dvakrát zabouřil ten gigantický hlas Rapovi v hlavě, celý rozjásaný, blažený, hladovějící po zlatě… a přesto zněl i udiveně a tázavě, jako kdyby hluboko v podvědomí toho stvoření bublalo zřídlo pochybností. Teď už byl dračí hlas tak mocný, že byl pro Rapa nesnesitelný, každé zvolání působilo jako výbuch bolesti, až si myslel, že se mu hlava rozskočí, takže se mu z toho dělalo zle a z mysli se mu vytratilo všechno vyjma vědomí, že selhal a že je ohromný pitomec.

Sagorn už našel cestu, kudy se dalo proklouznout mezi troskami velikánských šupin, a nahlížel do skuliny v černé, do provazců utvářené skalní stěně. Když Gathmor upustil Rapa do spáleného písku, na kterém stáli, otočil se po něm.

„Teď mně vysvětli –“

„Ne. Tyhle díry jsou příliš mělké. Ale v téhle mrtvole by mohla být i pořádně veliká jeskyně. Starý muž shlédl na Rapa, ležícího na zemi. „Ty blázne! Snad sis nemyslel, že tvoje umění bude platit i na draky?“

Rap něco nesrozumitelně zakrákal náhle ochraptělým hlasem a pak se donutil zvednout do sedu. „Na ohnivé kuře platilo.“

Sagorn podrážděně zaryčel a oběma pěstmi zahrozil k nebi. „A kdepak jsi se potkal s ohnivým kuřetem?“

„V Milfloru. Čirá voda jedno měla.“

Zlato ? Dvounohý má zlato ?

Ještěr už byl hodně blízko. Jeho hlas Rapovi zněl v hlavě jako kapela ze samých trubek a taky jako zemětřesení a znova ho to povalilo na zem. Čekal, že mu každým okamžikem pukne lebka.

Inos! Musí myslet na Inos. Tohle přece dělá pro ni a musí se snažit čerpat sílu ze vzpomínky na ni.

„Čirá voda! Tys Čarodějnici potkal znova?“ Sagorn se zašklebil a vycenil zuby jako rozzuřený kostlivec. „Pitomče! Ty dětinský idiote! Měl sis o tom promluvit se mnou! Měl sis promluvit s Andorem!“

Rap se začal zvedat na nohy a přidržoval se při tom drsné černé skalní stěny. Skála ho pálila do rukou, protože byla rozžhavená ještě víc než písek. V hlavě mu pořád ještě zvonilo po poslední dračí fanfáře a ještěr už byl mnohem blíž, a jak se elegantně vznášel nad lesem, na stříbřitých šupinách mu tančily sluneční paprsky. Mohutné rozmachy mocných křídel vyvolávaly přetlak, který jim rytmicky bouřil na ušních bubíncích. Byl zkrátka obrovský! Příští slovo té zrůdy ho zabije. Hrbil se v očekávání dalšího úderu agonické bolesti jako nějaký provinilec, přivázaný u kůlu před zmrskáním, neschopný myslet na nic jiného než na příští šlehnutí.

„Příliš silný!“ zamumlal.

„To nepochybně!“ štěkl Sagorn. „Už ses o to aspoň pokusil? Zkusil jsi ho poslat pryč?“

Rap zavrtěl hlavou. Pořád se ještě opíral o rozpálené skalisko, jako by nevěřil, že ho nohy unesou. Drak už byl tak blízko, že už Rap mohl důvěřovat normálnímu zraku a viděl stříbrného nebeského hada, který se žene povětřím na křídlech širokých jako nádvoří krasnegarského hradu, daleko dozadu se mu ladně vlní ocas a ohromné fazetové oči lačně žhnou. Pod ním se proudem rozráženého vzduchu stromy ohýbaly až k zemi a lámaly se jako zápalky.

„Chce zlato,“ zamumlal Rap. „Myslí si, že máme nějaké zlato.“

Sagorn se prudce otočil a kradl se pryč. „Musíme se někde schovat!“ křikl přes rameno. „Musím najít nějaký úkryt.“

„A proč ty?“ Gathmor vykročil za učencem a pálil mu do zad zlostné otázky. „Jenom ty? A odkud ses tady vůbec vzal?“

Rap se odstrčil od skály, vzpřímil se a tápavě následoval své druhy. Měl by se pokusit vyslat drakovi nějaký rozkaz, to jistě, ale bál se toho, že by obluda mohla odpovědět. Bolest, kterou mu dračí hlas působil, byla mnohem horší než všechno, co zatím zakusil. Určitě by mu dokázala spálit mozek na popel.

Och, Inos! Snažil jsem se! Tolik jsem se snažil!

Sagorn obešel úlomek skály velký jako chalupa, který snad mohl být částí dračího zápěstí. Pozorně prohlížel útes, zvedající se vysoko nad ně, a doufal, že objeví vchod do oné mytické dutiny. Ale i kdyby ji našel, byla by to pouze smrtelná past.

A potom nad nimi přeletěl ohromný stín, takže se všichni zastavili jako přibití k zemi.

Magické okno! Tohle byl přesně ten moment, který se v něm tehdy zjevil. Rap se otočil a pohlédl přes žárem spečený písek, na kratičkou chviličku snad zahlédl flíček temnoty tam, kde museli být pozorovatelé, kde musel být i on sám. Ale pokud vůbec to místo viděl, vzápětí se ztratilo.

„Tak co je s tím proroctvím?“ hulákal Gathmor. „Co se má stát?“

„To nevíme,“ zavrčel Sagorn a pozoroval létající příšeru, jak se plavně otáčí a klesá níž k dalšímu přeletu. „Právě tady proroctví skončilo.“

„Myslíš, že můžeme umřít?“

„Pravděpodobně to tak dopadne. Tedy pokud Rap nepošle draka pryč.“

Tak byla řada na Rapovi. Napřímil se a sháněl vzpomínky na to, jak se potýkal s krasnegarským hřebcem Plamenem – anebo s nějakým psem, třeba s Blešounem. Snažil se upamatovat, jak si pohrával s ohnivým kuřetem. Zhluboka se nadechl. *Jdi pryč!* rozkázal.

Odpověď byla ještě horší, než čekal – ječivá exploze úleku, která ho povalila zády do písku, kde se bezmocně svíjel. Hlavou dopadl sotva na šířku dlaně od ostrého výstupku skaliska, ale ani si toho nevšiml. Drak se vyplašil jako hříbě, roztočil se po obloze, jako by se chtěl zauzlovat, a pak v širokých spirálách odletěl za kopeček, takže se jim ztratil z dohledu. Les vybuchl v rudočerný hřib z plamene a kouře.

V následujícím okamžiku se přes planinu převalilo zaburácení. K nebi se zvedal velký vířící oblak dýmu, který stále houstl a zespoda ho ozařovaly plameny. Ostré výbuchy napovídaly, že žárem pukají kmeny stromů.

Zlato?

Otázka se ozvala tišeji, skoro bázlivě, ale zazněla z ní i neodbytnost. Rap nepočítal s tím, že to drak na jeho rozkaz vzdá. Prostě byl jen překvapený a nejistý.

Nad ležícím Rapem se vztyčil Sagorn a upřel na něho zuřivý pohled. V obličeji byl bledý jak duch, tvář se mu leskla potem, kostnatý nos a vyčnělá čelist víc než kdy jindy zvýrazňovaly dojem, že nosí na krku lebku kostlivce.

„Ty hlupáku! Myslel sis, že mě vyděsíš, abys ze mě dostal moje Slovo Moci?“

Rap zavrčel a drápal se na nohy. Jakýmsi okrajovým kouskem mysli teď vnímal drakovy myšlenky – jak si potichu mumlá sám pro sebe cosi o zlatě a o dvounohých u pozůstatků jeho předka. Nebyla to řeč v pravém slova smyslu, spíš jen přemítání, plnící mu mysl cizími, kovově znějícími ozvěnami, které ho mučily tak, že nebyl schopen přemýšlet.

„Ty sis myslel, že dokážeš ovládat draky!“ odfrkl Sagorn. „Chystal ses, že mě přinutíš, abych ti řekl svoje Slovo Moci!“

Rap zničeně přikývl a podařilo se mu zvednout na kolena. „Možná bych ho zvládl — ale on věří, že u sebe máme zlato.“

Sagorn se ušklíbl. „I ten nejslabší náznak zlata dokáže každého draka rozčílit k šílenství. To musíš vědět i ty! Prostě se kvůli tomu rozzuří. Draci potřebují kovy, aby dokázali řídit své metamorfózy, a ze všeho nejvíc potřebují zlato.“

Po boku starého učence se znenadání objevil Gathmor. „A máme nějaké zlato?“ ptal se podezřívavě.

Sagorn hleděl na Rapa. „Thinal má.“

„Cože?!“ zařval Rap.

„Ve Finrainu zase kradl, aby měl Andor z čeho financovat své zálety.“ Stařec zavřel oči a zdálo se, jako by ho někdo zmačkal. „Než Thinal odešel, schoval si minci v puse.“

Rap zaskučel. Vyhrabal se na nohy, ale povážlivě se kymácel.

Oheň za kopcem se šířil a mohutněl, taky byl víc slyšet. Stromy vybuchovaly a ze spáleniště se v obrovských černých kotoučích valil dým. Vysoko nad nimi se mrak spalin táhl na západ. A drak se vracel.

„Proč?“ rozzuřeně se ptal Rap. Gathmor se zamračil a napřáhl ruku, aby Rapa uklidnil.

„Dělá to tak skoro vždycky,“ odpověděl smutně Sagorn. Je to jediný způsob, jak si kdokoli z nás může něco ponechat pro sebe. Co je uvnitř našeho těla, to jde s námi – a tak si Thinal obyčejně schová zlaťák, tak jako teď. Když se pak vrátí, má alespoň něco do začátku. Uvědom si, že je to jen obyčejný zlodějíček.“

„A draci dokáží mluvit?“

„Snad ano. Draci nejsou tak docela světská stvoření. Mají i své vlastní Moci. A tenhle může cítit Thinalovo zlato.“

ZLATO!

Rap zakolísal a téměř znovu upadl, když mu další vlna mučivých bolestí tvrdě sevřela hlavu. Dokáže snad drak číst jeho myšlenky? Vypadá to, jako by slyšel, co si teď povídali. Proč jen Sagorn mluvil o tom zlatě?

„Tak přivolej Thinala! Zahodíme ten peníz pryč a utečeme!“

Sagorn zavrtěl hlavou. „To je k ničemu! Jak drak jen ochutná zlato, tak zdevastuje krajinu na míle daleko. Jeho šílenství může trvat řadu dní, než se dostane do další fáze metamorfózy. Nikdy bychom nedokázali uniknout.“

„Tak mu řekni to zasrané Slovo!“ zaryčel Gathmor. Očividně už si zcela správně domyslel, oč se tady jedná.

„Ne!“ civěl na něho učenec neoblomně. „Jsem už příliš starý! Potřebuji je mít celé!“

„Už je dlouho potřebovat nebudeš – támhle letí!“

Na vrcholu kopce vybuchly poslední stojící stromy v jediném jasném záblesku a v něm se objevil drak a odvíjel se vzduchem zpoza horizontu v celé své neuvěřitelné délce jako stříbřitá stuha. Ani nezpomalil a mířil ze svahu, plazil se tak rychle, že běžící závodní kůň by se vedle něho sunul jako želva. S křídly složenými na zádech velmi připomínal gigantického kovového hada, každá šupina se ve slunci barevně leskla a dokonce i na tu dálku Rap cítil, jak z něho sálá teplo.

Ze zoufalství sebral všechny síly, které mu ještě zbývaly, a vypálil na draka příkaz: *Jdi zpátky!*

Příšera se vyplašila, rozvinula křídla, aby zabrzdila, a mrštila před sebe krupobití kamení a písku, jak se zaryla paťáty do země. Drak se postavil na zadní nohy, takže byl vyšší než hradní věž, vyrazil ze sebe ohlušující zavytí, provázené zášlehem bílého plamene. Vracející se vlny Moci Rapovi bušily s omračující silou do hlavy, cítil se stejně bezmocný, jako když ho unášel příliv a příboj. Napolo omráčený začal padat na záda a jen ocelový Gathmoruv stisk ho udržel na nohou.

Ishist! ozvalo se mu zřetelně v mysli. *Dvounohý mluví? Jseš Ishist?* Stříbrné tělo se vinulo kupředu, ale přední paťáty měl drak pořád zaťaté do země. Vyklenul obrovský hřbet jako kočka a přemítal, co se děje, ale Rapovi spíš připomínal psa, který poprvé v životě narazil na dikobraza. Mohutnou klínovitou hlavou na dlouhém šupinatém krku kolébal ze strany na stranu, jako by nahlížel na problém z různých úhlů, všude kolem něho písek ztmavl a začínal se tavit a za chvíli v bezprostřední drakově blízkosti viditelně žhnul. Celá obluda sálala víc než kovářská výheň. Vzduch se horkem vlnil, jako by se kolem draka zvedla mlha, a pod ním se zaleskla kaluž roztavené skloviny.

„To Slovo!“ vykřikl Rap.

„Řekni mi svoje!“ dožadoval se Sagorn.

Rap se snažil znovu sebrat zbytečky odvahy, které mu ještě zůstaly. Cítil se malátný a slabý a nekonečně pitomý. Ale svoje Slovo teď neprozradí. I kdyby s ním měl umřít.

„Ne! Pamatuješ, co říkal Andor, když jsme narazili na gobliny? Karta se obrátila, Sagorne. Teď je zapotřebí mého talentu, ne jeho! Ani tvého ne! Mého! Ale potřebuju mít víc Moci.“

Tohle byla situace, kterou si naplánoval, a proto taky nechal Jalona nakráčet do pasti, jenomže si myslel, že bude blufovat. Myslel si, že bude schopen draka ovládnout a přinutí Sagorna, aby mu prozradil Slovo, které sdílel se čtyřmi dalšími muži. Teď ale nic nepředstíral. Nedokázal tu příšeru ovládat o nic líp, než by ji byl schopen porazit v pěstním zápase. A

velice pochyboval, že dokáže něco víc, i když se z něho stane adept. Draka by zvládl snad jedině čaroděj.

Sagorn taky vypadal špatně – vychrtlý, sinalý. Očima stále bloudil po útesu. „Tam by mohla být jeskyně. Kdybych se tam schoval, drak by ze mě třeba necítil Thinalův zlaťák…“

„Ne!“ Rap se naklonil dopředu a popadl Sagorna za kostnatá ramena. „To by určitě nefungovalo, a ty to dobře víš! Vychrlil by na tebe oheň. Pověz mi to! Řekni mi hned to Slovo, jinak všichni umřeme.“

Není Ishist! usoudil konečně drak. *Dvounohý není Ishist.*

Rozběhl se kupředu a od pařátů mu odletovaly kusy roztavených sklovitých skalisek. Hladce sjížděl z mírného svahu a vypadalo to, jako by zároveň kypěl. Ostnaté keře, kolem kterých se plazil, mizely v záblescích bílého ohně.

Sagorn zasténal a sklonil hlavu Rapovi k uchu.

„No tak!“ skučel Rap. „Mluv!“

„Nemůžu! To bolí!“

Rap jím zatřásl jako polštářem. „Za dvě vteřiny to bude bolet mnohem víc!“

Staroch se dusil, zavrávoral a náhle přepadl Rapovi přes rameno celou vahou bezvládného těla. Z hrdla se mu draly podivné zvuky, jako by měl nějaký záchvat. Rap měl co dělat, aby ho vůbec udržel na nohou.

„Sagorne!“ ječel na něho. „Doktore! Řekni!“ Drak dospěl na rovinku a blížil se rychleji než všechno, co kdy Rap viděl, rychleji než střemhlav padající sokol. Byl stále větší a větší, oči jako drahokamy mu vrhaly blesky…

A tu se Sagorn probral zrovna natolik, aby dokázal Rapovi do ucha zamumlat své Slovo Moci.

2

Účinek, jakým na člověka působí, když vyslechne Slovo Moci, by se snad dal přirovnat k úderu blesku. Jiné srovnání tento pocit zřejmě nesnese.

Po jeden věčný, bezživotný okamžik si Rap myslel, že se rozprskl na všechny strany. Všude kolem byla temnota, z níž vzcházelo světlo, duněla hudba a zároveň bylo hluboké ticho. Fanfáry a zvonkohry a současně hluboké, přehluboké mlčení jako zadumání velehor. Osamocení a víření hvězd. Velká bolest. A stejně veliká extáze.

Nebylo času se kochat tímto zážitkem. Vzhlédl a skoro nad sebou uviděl monstrózní dračí hlavu, z jejího žáru mu naskákaly na obličeji puchýře. Cítil zápach, jak na něm začínal doutnat plášť. Sagorn s Gathmorem se

otočili a s křikem se potáceli pryč. Nahoře nad nimi ohromné oči jako démanty zářily nelidskou inteligencí a vyjadřovaly myšlenky, na něž nemůže připadnout žádný člověk, a podivné ne-zemské pocity, které člověk nemůže pochopit, drak otevřel obrovskou tlamu a odhalil řady křišťálových zubů, za nimiž planulo žhavé dračí nitro, jako by polkl slunce. Šupiny se mu kovově leskly a sálal z něho nesnesitelný žár.

JDI PRYČ! zařval Rap a nevěděl, jestli ta slova vyřkl nahlas nebo ne.

Šokovaný drak se znovu vzpřímil na zadní a zastínil kus oblohy, tentokrát se ale doslova překotil dozadu. Drápy bezmocně drásal vzduch, a když dopadl, jako by se zatřásl celý svět a síla nárazu mu z tlamy vyrazila rudý plamen. Na Rapa z útesu padalo kamení: zkamenělé šupiny, zádové pláty podobné kusům brnění a taky úlomek žebra. Nevšímal si toho. Živý drak byl nebezpečnější než mrtvý.

Zdálo se, jako by z ještěra prýštila obranná hráz mentálních explozí, které by za jiné situace byly Rapovi sežehly mozek, ale teď už je dokázal odblokovat.

Jdi domů!“ přikázal Rap pevně. „Tady žádné zlato není. Jdi pryč!“ Ucítil jakoby stříbřitou odezvu. Byla nereálná a cizí, ale matně mu připomínala Plamena, krásného hřebce z Krasnegaru: byla v ní zlost, hanba, strach a mladická přihlouplost.

Žádné zlato?

„Žádné! Ani žádný jiný kov! *BĚŽ!“*

Drak se otočil na místě jako had a chvatně lezl do svahu, jako by se odkrádal. Pak roztáhl křídla a zaplácal jimi. Kolem drápů zadních nohou vybuchla oblaka prachu – to se drak postavil na zadní, aby se mohl rozběhnout. Ještě párkrát udeřil křídly a zafičelo to, jako když přiletí náraz hurikánu, a pak se zvedl do vzduchu. Zamířil nad sloup kouře, který pořád ještě stoupal z hořícího lesa, a dým se rozvlnil a svíjel se jako plamínek svíčky, a vichr od záběrů dračích křídel zvedl plamennou stěnu, která s hučením proběhla mezi stromy. Drak se rychle zmenšoval v dálce. Rap ještě chvíli slyšel tiché mumlavé stížnosti – *žádné zlato* – a potom zanikly i ty.

Cítil zápach spálené tkaniny a vlasů, ale kápě a vousy na obličeji mu ochránily většinu kůže na tváři. Tetování kolem očí ho bolelo a cítil na něm drobné puchýřky. Vnitřní zrak mu teď fungoval i na principu zrcadla – nepamatoval si, že by ho někdy dřív dokázal používat tímhle způsobem. Byl schopen si prohlížet odvrácenou stranu kopců, a to pro něho byla novinka. Celý svět kolem něho zářil a měl tak ostré rysy, jak neviděl nikdy dřív, něco z toho půvabu mohlo ovšem padat i na vrub faktu, že tak těsně unikl smrti. Zrovna teď mu život připadal nesmírně krásný.

Otočil se čelem ke Gathmorovi, který stál s rukama založenýma na prsou, pevně rozkročený, a upřeně zíral na Rapa, jako by ho chtěl vystrašit. „Takže ty sis tohle všechno naplánoval, synku, je to tak?“

Ten muž měl z Rapa strach! Bylo to vepsáno v celém jeho zjevu.

„Neměl jsem v plánu…“ Rap si povzdechl. „Jo naplánoval! Ano, naplánoval jsem si to.“ Ani se mu nechtělo věřit, že to přežil. A teď zná dvě Slova Moci. Je z něho adept. Svět mu teď připadal mnohem zřetelnější.

„Tys věděl, že bychom se měli potkat s drakem. A zavedl jsi nás do téhle pasti. Který námořník z mé lodi by–“

„Ano. Lhal jsem ti, kapitáne, ale –“ Ale nic, to je jasné. Rap se měl teď třást a klepat, protože námořník se očividně vemlouval do zuřivého amoku. Zlost mu z tváře vzala všechnu barvu, i rty měl bledé, bezkrevné. Vlasy mu trčely jako štětiny. Zabijácký jotun! Jenomže Rap před sebou viděl chlapíka vyděšeného neznámými okultními Silami, chlapíka, který měl zlost, protože dal před drakem najevo strach, a který toužil obnovit sebeúctu tím, že si na někom vylije vztek – anebo možná tím, že si to přetrpí. Teď ale musí tomuhle mladému povýšenému kouzelníčkovi ukázat, zač je toho loket, a jasně dát najevo, kdo je tady lepší. Jeho vztek brzo dosáhl vrcholu, takže víc plival než mluvil.

„Ty hade!“ ječel. „Hnuse! Plaze!“

Rap, neschopen slova, se otočil a odcházel. Ale nic tím nevyřešil. Gathmor za ním si roztrhl plášť a odhodil ho.

Rap se otočil. „Nech toho!“ křikl. „Je to všechno jen divadýlko! Je to od tebe pitomost a dětinskost!“

‚Já ti ukážu pitomost a dětinskost – zlámu ti všechny kosti, co jich v té tvé faunské mršině najdu!“ Gathmor skopl z nohou sandály. „Ty červe! Ty ani nemáš žádný kosti, který by se daly zlámat!“ Upřeně zíral na Rapa, zaťal pěsti a vykročil k němu. Zabijácký jotun, prahnoucí po krvi.

Na Rapa to neudělalo žádný dojem. „Když chceš, docela dobře dokážeš tu svou zatracenou zuřivost ovládat,“ řekl smutně. „Na *Krvavé vlně* ses choval jako sladká kobliha.“ Taky se vyzul, ale plášť si nechal.

Gathmor skočil vpřed. Rap uhnul stranou, až kolem něho pytlovitý hábit zavířil.

„Chtěl bych, abys mě chvilku poslouchal, kapitáne. Teďka jsem adept. Nemůžeš počítat s tím, že –“

Ale Gathmor si věřil. Gathmor byl rychlý jako blesk. Všichni muži v Durthingu se shodovali, že mohou být chlapi, kteří mají silnější ránu, jsou lstivější anebo líp snášejí, když je někdo ztluče, ale pokud byl Gathmor aspoň trošku střízlivý, nebylo na palubě *Bouřliváka* muže, který by byl rychlejší. A teď se zdál směšně pomalý. Snad ho brzdil písek anebo byl

prostě po náročném dni unavený, ale když se otočil a švihl tělem po Rapovi, ten už zase nestál na svém místě. Ječící jotun to zkusil potřetí a teď se chystal ho zachytit rozpaženýma rukama. Tím se ovšem přestal krýt. Tentokrát zůstal Rap na místě a vší silou, kterou byl schopen sebrat, zasadil Gathmorovi do chlupatého břicha ránu pěstí. Měl pocit, jako by praštil do Inissova hradu. Ale Gathmor měl pocity zjevně ještě horší.

Nějakou chvíli to vypadalo, že je po něm, ale pak začal znova dýchat, ale velice hlučně a zkroutil se na písku do malého uzlíčku. Rap si znovu nazul sandály, protože měl chodidla uvařená jako párky. Chviličku námořníka pozoroval a usoudil, že mu žádné nebezpečí nehrozí. Olizoval si bolavé klouby prstů a odcházel tam, kde na něho čekal Andor.

Pro tuto chvíli dávná parta spojená kletbou pochopitelně vyslala na svět Andora. Ten odpočíval ve stínu skalního převisu a seděl na kusu černého kamene, který kdysi býval součástí plátu na obrněném dračím hřbetu, a v Jalonově hnědé hazuce vyhlížel téměř elegantně.

Přivítal Rapa úsměvem plným zářivě bílých zubů a bezhlesým náznakem tleskání. „Jistě se teď cítíš báječně."

„Ani ne." Rap nechtěl Gathmora ponížit. Tahle porážka bude námořníka bolet mnohem víc, než fauna těší jeho vítězství. Ne, žádný faun – adept! Takovýhle souboj byla legrace. Téměř všechno bude v budoucnu jako legrace.

Například Andorova tvář. Naleštěná impská fasáda a dobré způsoby už nic neznamenaly. Nebyl ošklivý, ale jeho šarm už na Rapa neúčinkoval. Ve skutečnosti vypadal nepříjemně zženštile.

„Velice mě to pobavilo. Ty jsi opravdu dobrák, Mistře Rape. Většina chlapů by se potěšila ještě tím, že by toho jotuna nacpala do nějaké flašky." Vážně přikývl. „Ty bys to myslím nikdy neudělal. Tobě nedělá radost ponižovat jiné lidi." Automaticky pronesený kompliment.

Rap pokrčil rameny. Mělo by ho těšit, že je teď vůči Andorovu vlivu imunní, ale neměl ten pocit. Za žertovným úsměvem totiž viděl vztek a strach a chladné kalkulace. Andor měl obavu, že ho Rap zabije, aby získal i zbytek síly jejich Slova. U *všech Bohů*!

A teď ho vyvádělo z míry, jak si ho Rap mlčky prohlíží. Falešně zamrkal očkem. „Tak, co bude dál, velký kouzelníku?" Pod slupkou humoru bylo v těch jeho hlubokých černých očích cosi dávno mrtvého. Andor tak dlouho manipuloval s lidmi, až už o nich vůbec nebyl schopen uvažovat jako o lidech.

„Uzavřeme spolu dohodu," řekl Rap a pozoroval, jak Andora zaplavila vlna úlevy a radosti. A bylo vidět, že i tiché kalkulace nabraly na

obrátkách. Andor si nejspíš říkal, jestli by mohl zabít Rapa, aby zrušil sdílení jejich Slova, do kterého se nechal vehnat Sagorn.

„Jen mluv, ven s tím! Už jsem ti to říkal na lodi, Rape – myslím si, že máš před sebou velkou budoucnost, a rád bych tě do ní doprovázel. Vlastně víc než to, rád bych byl tvým přítelem. Vždycky jsem jím byl."

Kdyby ten chlap měl na čele vytetováno *Lhář*, nemohla by jeho prolhanost být zřetelnější než teď. Potom se Rap bystrozrakem podíval na svůj vlastní obličej a znechutilo ho, když na něm viděl nevinný chlapecký úsměv. Pokusil se to změnit a viděl, že vypadá jako dychtivý a vcelku nevinný mladý muž, hledící s nadějí vstříc velkým výzvám. Nedokázal s tím nic udělat! Mátl Andora přesně tak, jak ho dřív svým zjevem klamal Andor a nemohl s tím přestat právě tak, jako nedokázal vypnout svůj vnitřní zrak. Musí doufat, že jistá praxe ho naučí ovládat nově získanou Sílu tak, aby zase byl čestným mužem. Zatím jen viděl, že Andor jeho kamufláži podlehl a bylo mu z toho nanic.

„Máme za sebou jedno ze tří proroctví, Andore. Dvě nám zbývají. Myslím, že se časem taky vyplní." V myšlenkách se zachvěl, když mu náhlá vzpomínka přinesla pohled na sebe samého, jak leží na podlaze v goblinském domě a z těla mu trčí kosti. „Když jsem zahnal draka, můžu porazit i Kalkora."

„Snadno. Tak jak jsi složil Gathmora."

„Takže bych mohl dosadit Inos na její trůn. A po ničem netoužím víc. Takže tady je moje nabídka – ty mi při tom pomůžeš a já vám pak pomůžu s vaším problémem a zbavím vás prokletí."

„Výborně!" Andor zablýskal zuby a napřáhl hladkou snědou ruku. „Můžeš se mnou počítat. Nemůžu ovšem mluvit za ostatní, však to dobře víš. Ale kdybys ode mě cokoli potřeboval, stačí jen říct."

„Věříš mi tak, abys stál při mně i později?"

„To se rozumí!" Andorova tvář však říkala, že jestli je Rap takový blázen, že ho teď nezabil, tak bude nejspíš dost pitomý, aby držel slovo i potom, až dostane, co chce. Andor by ctil slib jen tehdy, pokud by se mu to hodilo.

V pozadí se Gathmor se skuhráním zvedl na jeden loket. Rap si otřel pot z čela. „Tamhle nedaleko je voda," řekl a máchl rukou směrem ke stromům. „Pojďme tam."

„Až si tvůj chlupatý kamarád dost odpočine, může tam přijít za námi," souhlasil Andor a vstal.

„Myslím, že bych teď rád mluvil s Jalonem, prosím." Rap se na svého společníka nepodíval, ale i tak viděl, že ho to znepokojilo, byť mu na hlase nic nebylo znát, když Andor řekl: „Ale samozřejmě."

A vzápětí byl Rapovým společníkem znovu Jalon.

V modrých očích mu stály slzy a beze slova kulhal po Rapově boku.

„Povídal jsi, že mi cosi dlužíš," řekl Rap. „Připouštím, žes nemohl čekat, jak moc to bude."

„Moje chyba, že se kolem sebe nedívám jako ty. Měl jsem si toho všimnout." Zasténal. „A teď už nemůžu!"

Ve sluncem spečeném obličeji neměl ani stopu po klamu, jen bolest a výraz jakési nevolností.

„Co tím chceš říct?"

Jalon máchl rukou ke stromům před nimi. „Všechno to umřelo. Odešel z toho všechen život, všechna krása. Vzal jsi mi mou Moc, Rape. Cítím se teď slepý a hluchý! Teď už nedokážu vymalovat ani vrata od stodoly. A bojím se, že ve zpěvu nepřekonám ani toulavou kočku."

„Nikdy jsem neslyšel o člověku, který by to dokázal." Rap šel chvilku mlčky a dumal, co by měl říct, a taky uvažoval, zdali nový jiskřivý jas, který viděl ve všem kolem sebe, není právě to, oč připravil Jalonovy vize. Všude po lese se třepotali motýli a zářily tam milióny drobných kvítků, kterých si jinak nevšimne nikdo než mouchy, a bylo tam bezpočtu pestrobarevných ptáků, nehybně usazených na větvičkách a snítkách, které nesly lístky všech představitelných tvarů. Dokonce i písek pod nohama se mu leskl myriádou jiskřiček na plátcích slídy a hranách krystalků. Užasl nad tou živostí a roztodivností, které si nikdy dřív nevšiml, zatímco Jalon se mu ploužil po boku, kousal se do rtů a vypadalo to, že co nevidět propukne v pláč.

Potom v něm zajiskřila zlost… a zakňučel: „Rape? My oba bychom mohli být adepti."

Zříci se Moci očividně není vůbec jednoduché. Jalon byl snílek, nejméně ctižádostivý a průbojný ze všech pěti kletbou spojených mužů, ale přesto se nedokázal se svou ztrátou smířit. Dokonce i Jalon dychtil po Moci.

„Ne." Rap po ní prahl taky. „Za prvé," pokračoval, „Sagorn tvrdí, že Sdílením se obvykle nesnižuje vliv Slova na polovičku. Takže jsi přišel jen o nepatrnou část své Moci. A za druhé jsi právě přestál silný šok, a to pak vždycky všechno vypadá černější, než je…"

Snažil se mluvit přesvědčivě a znechutilo ho, když uspěl. Jalon se začal znovu usmívat, ponenáhlu, stydlivé a nechal se umluvit tak, že znovu nabyl sebejistoty. Nakonec, právě ve chvíli kdy s Rapem dorazili na okraj lesa, se nechal přemluvit, aby něco zazpíval. Přezpíval několik dalších veršů z "Panen v Ilrane", z písně, kterou přerušil, když upoutal jeho pozornost

zkamenělý drak. U všech Bohů! Nemohlo to být déle než před půlhodinou, víc určitě ne, a tehdy byl svět ještě jednoduché, příjemné místo.

Zpíval pěkně, byť ne tak skvěle jako starý Jalon, a ke všemu ty poslední verše byly ze všech nejnechutnější, ale Rap se rozbučel smíchem, který mu připadal stejně nepřirozený jako třínohý dostihový kůň. Minstrelovi se po obličeji rozlil výraz úlevy, jako by mu právě odložili trest smrti, ke kterému se ubíral.

„Je všechno v pořádku?“ zašeptal.

Rap si vytíral slzy z očí. „Nejsem muzikant, kamaráde, ale pořád ještě zpíváš líp než všichni chlapi, které znám. Na mou čest, nemůžu říct, že bych poznal nějaký rozdíl.“

Bože lhářů! Byla to milosrdná lež, jako může milosrdně vypadat leccos jiného. Jalon se znova usmíval.

Rap chtěl mít Moc jen proto, aby pomohl Inos. Nechtěl být takový, jak to předváděl právě teď.

Planina končila písečnou dunou. Za ní se rozkládal hustý les, nabízející chladivý stín, který jim připadal jako dar od Bohů. A aby jednoho požehnání nebylo málo, mechem porostlé kmeny se nejtěsněji semkly zrovna na břehu tmavého blýskavého jezírka. Rap ze sebe shodil oblečení, vyzul sandály a pohroužil se do vody. Jalon ho rychle následoval. Vděčně se ponořili do mělké vlažné vody a spočinuli na polštáři ze spadaného listí a bahna. Pár minut jen tak leželi.

Pak to Jalon zkusil znovu: „Rape? Ty… ty bys nechtěl… nechtěl bys Sdílet?“

Kdyby se ptal Andor, zněla by jeho otázka mnohem promyšleněji a o to snadněji by se odmítala. Měl snad Jalon na svědomí něco zlého, aby si zasloužil svůj díl Rapovy pomsty?

Bylo toho dost! Když potkal Rapa ještě jako nevinného chlapce, který o Slovech Moci ještě nikdy ani neslyšel, Jalon mu nic nevysvětlil a zcela určitě se nezmínil o nebezpečích, která s sebou Slova nesou. Zamumlal jen tajuplné a neužitečné varování před Daradem. Jalon ztratil jakýkoli nárok na Rapovo přátelství hned při jejich prvním setkání, a tak měl nyní Rap plné právo…

Moc velmi snadno uchlácholí svědomí svého nositele.

„Ne. Mým cílem je pomoci Inos. A k tomu budu potřebovat všechnu Moc, kterou dokážu získat.“ Nikdy nebude Sdílet s jiným slovo, které zdědil po své mamince. „Ale můžu ti dát stejný slib, jaký jsem dal Andorovi: napřed pomůžeš ty mně, pak pomůžu já tobě. Možná po tom, co se Inos bezpečně dostane na trůn… Možná ti potom řeknu moje Slovo.

Pokud by to bylo nezbytné, aby se zrušilo vaše prokletí, tak to udělám.“ Slibovat je tak snadné.

Jalon vážně přikývl a nabídl Rapovi ruku ke stvrzení slibu. A Rap se proklel, protože neměl ve tváři ani stopu zrady!

Voda zázračně působila na těla poutníků, sežehnutá sluncem a unavená dlouhou cestou, tichý mír lesa byl zase balzámem na nervy, v nichž se pořád ozývaly ozvěny dračích myšlenek. Když Rap napjal pozornost, slyšel draky, ale z veliké dálky, jejich matné mumlání a tlachání, ze kterého nikomu nehrozilo žádné nebezpečí. Znělo to vlastně jako pípání ospalých kuřat.

Přes písčitý hřeben se přibelhal Gathmor, který šel ve zřetelném předklonu. Pustil na zem oblečení, které nesl v ruce, a ponořil se taky do rybníčka.

„Prosím tě, chtěl bych mluvit se Sagornem,“ řekl Rap.

Jalon byl ve vodě až po bradu, a když zavrtěl hlavou, rozběhly se mu od ní kruhy po hladině.

„Proč ne?“

„Umírá – anebo je mu aspoň hrozně mizerně. Prodělal jakýsi záchvat. A pověděl ti naše Slovo!“ Jalon se zachvěl. „To bolí! Bohové, jak ho to bolelo! A pak… No, vlastně je k podivu, že ještě dokázal přivolat Andora.“ Tvář se mu svraštila při vzpomínce, jak se k nim rychle blížila smrt.

Takže Rap zabil Sagorna! I když v pravém smyslu slova nebyl ještě mrtvý, nikdo z celé skupiny se ho neodváží přivolat.

Pomsta nese velmi trpké ovoce.

A co jeho duše? Sagorn se nezdál nějak zvlášť zlý, i když o tom budou Bohové vědět víc, než by se mohl kdy Rap dovědět. Sagorn se pokoušel ukrást Rapovi jeho Slovo Moci. To byl zlý skutek, který vyváží mnoho z toho dobrého, co udělal. Ale ten chlapík ještě není mrtvý! Jak by se jeho duše mohla dostat před Bohy k vážení, když ještě neumřel? Co když zůstane navěky v nějakém předpeklí a bude v sobě hýčkat nezničitelnou jiskřičku života, která ho bude pořád udržovat o krok před smrtí ve stavu, kdy se ještě může přiklonit ke Zlu i k Dobru? Jako nějaký nemrtvý stín?

Bože bláznů!

Gathmor seděl celý shrbený. Teď si opatrně lehal a škubalo to s ním, jako by ho něco hodně bolelo. Podezřívavě pokukoval po svých dvou společnících, zdali na nich neodhalí známky pobavení.

„Rape!“ řekl Jalon. „Tys proti drakovi užíval Moci!“

„Já vím. Snažím se na to moc nemyslet.“ Strážce Jihu už může být Rapovi na stopě. „Prosím tě, nech mě promluvit pár slov s Daradem.“ To

taky mohlo znamenat užití magie, ale Oothiana mu říkala, že transformace jednoho z pětky v jiného jsou příliš krátké a nedají se lokalizovat.

Jalon zamrkal, jako by o tom chtěl začít diskutovat, pak ale přikývl. Obrovský jotun se zjevil na minstrelově místě s mocným šplouchnutím, od kterého se rozběhly vlny po celém rybníčku. Překvapený Gathmor se pokusil posadit, ale vzápětí zalitoval, že se tak prudce pohnul.

Darad se nerudně podíval po Rapovi, pak otevřel ústa do širokého krokodýlího úsměvu a odhalil své obrovské špičáky. Rap byl jako na jehlách, připravený vyskočit a poradit si s ním zrovna tak, jak si poradil s Gathmorem, ale nebylo toho třeba. Obličej jotunského rváče byl děsivě dobitý a znetvořený tetováním, ale přesto v něm bylo tak snadno číst jako v tvářičce malého děcka, a v této chvíli se rozzářil náramnou spokojeností.

Darad se zachechtal, jako když kůň řehtá, a nabídl Rapovi dlaň větší než Rapovo chodidlo. „Díky, faune! Pěkně jsi je usadil!“

Rap přijal nabízenou ruku s vědomím, že bude následovat drtivý stisk, a mlčky mu ho oplatil. Darad se napřed zatvářil tak užasle, až to bylo směšné, pak se vylekal a nakonec zabučel bolestí, až se z okolních stromů zvedla hejna ptáků. Rap ho pustil, náhle zahanbený. Není o nic lepší než oni, tihle krutí, sadističtí jotnaři! Ne, je horší, protože přitom podvádí a neužívá jen svých skutečných svalů.

Obr si ale klidně masíroval pohmožděnou ruku druhou dlaní a podle úsměvu soudě se ho ten zážitek nijak nedotkl. „Ten tichošlápek, ten pedant Sagorn! Udělals z něho pěknýho blbce!“

„To se ti líbí, co?“

„To žeru!“ Znovu se v úsměvu zableskly Daradovy vlčí špičáky. „Sto let jsem čekal, až ho něco takovýho potká! Už když byl kluk, bejval to takovej chytráckej usoplenec a šlo to s ním jenom k horšímu. Ale dávej si bacha na toho Andora! Nevěř mu ani slovo!“

„Nebudu.“ Rap si přitroublého válečníka chvilku mlčky prohlížel. „A co ty? Půjdeš se mnou do stejné dohody jako oni?“

Darad zuřivě přikyvoval. „To si piš, že jo! Se mnou můžeš počítat, šéfe! Jestli z nás někdo tu prašivou kletbu může sundat, tak jedině ty – a taky ti to nebude trvat sto let. Jsem tvůj člověk, Mistře Rape!“

A myslel to vážně! Ani v dobách, kdy Rap neměl ještě o Moci ani ponětí, ho Darad nikdy nepodvedl. Nově nabytý magický smysl pro rozlišování pravdomluvnosti mu nesignalizoval žádné výhrady a teď zcela zřetelně poznal, že Darad je rozený nohsled, který má raději nad sebou nějakého nadřízeného, který mu řekne, koho má zabít nebo zmrzačit. Jak dal jednou své slovo, byl věrnější než Andor nebo Thinal a nekonečně

důvěryhodnější než Jalon, byť jen v úzkém rozmezí svých schopností. Bylo to zvláštní.

Ale Rap se zatím nevyjádřil, že přijímá tohoto nového přisluhovače za svého, a jeho váhání vyčarovalo na groteskních rysech jotunova obličeje výraz náramného strachu. Neměl sice žádné skutečné svědomí, ale nepochybně si zachoval jistý smysl pro spravedlnost. „Šéfe?“ zamumlal. „Hádám, že jsem tehda na lodi trochu zapracoval na tvým obličeji. Byl jsem tam trošku mimo, víš? Kdybys mi to chtěl oplatit, že pak budem vyrovnaní… no, nic proti tomu nemám.“

Takže Darad by pokorně stál, zatímco by ho Rap systematicky mlátil do očí? Ta představa byla tak neskutečná, že nový adept vybuchl smíchem, po mnoha dnech zase opravdovým ryzím smíchem, a konsternovaný výraz, který se při tom objevil Daradovi ve tváři, jeho veselí ještě dodal.

„Myslím, že už jsme si kvit,“ řekl Rap, sotva popadl dech. „Tys mě prodal goblinům. Já jsem na tebe poštval psa. Kuře začal s tím pícháním do očí, ale já jsem mu k tomu dal příkaz. Princezna Kadolan ti spálila záda, a to bychom měli taky počítat, ne?“ Potom, když Darad souhlasně pokyvoval a vrhal na něho lstivé pohledy, si Rap představil, jak jde za Inosinou tetou a udělají na očích modráky, aby se taky podělila o tohle srovnání účtů, a ta absurdní představa mu přivodila další záchvat burácivého smíchu, zatímco oba jotnaři, kteří s ním sdíleli rybníček, si vyměňovali rozpačité pohledy.

Ten výbuch veselí snad byl reakcí na další těsný únik před smrtí. Anebo se jen ozvalo rozrušení nad novým přídělem Moci? Určitě to nebylo příliš chlapské. Rap se přinutil vrátit ke střízlivému klidu a znovu potřásl Daradovi rukou, tentokrát už civilizovaně, a dohoda byla zpečetěna.

Takže Andor, Jalon a Darad mu pomohou. Sagorn je v podstatě mrtvý. Thinala teď přivolat nesmí, hlavně dokud budou v dračí zemi. Rap si nedělal žádné iluze, že by dokázal zadržet draka, kdyby někde poblíž bylo skutečné zlato. Chviličku si vydechl a vychutnával vlahou bahenní lázeň i nové adeptské schopnosti.

Mohl naslouchat vzdálenému mumlání draků. Vnitřní zrak mu teď ukazoval všechno zřetelněji a měl mnohem větší dosah. To, jak se vypořádal s Gathmorem, dávalo tušit, že teď bude expertem na všechno, oč se pokusí. Takže dokáže být stejně přesvědčivý jako Andor a taky umí vyčíst z výrazu obličeje tolik, kolik by ho ani ve snu nenapadlo. Měl tvář méně spálenou než Gathmor, přestože byl drakovi mnohem blíž, škrábance na nohou přestaly bolet. Měl dojem, že všechna poranění se mu začala velmi rychle hojit, a říkal si, jaké další schopnosti v sobě ještě v příštích dnech objeví.

Otočil se ke Gathmorovi a setkal se s jeho kosým pohledem.

„Chceš si srovnat účty s Kalkorem?“

Jotun ostražitě přikývl.

„Tak ti navrhuji, aby ses ke mně připojil taky. Další proroctví totiž říká, že se s Kalkorem ještě střetnu.“

V bledých Gathmorových očích se objevila jiskřička zájmu. „A přenecháš mi ho?“

„Nedokázal bys ho přemoci. Tady Darad by mohl –“

Bojovník zavrčel: „Nemám šanci, šéfe! Jednou jsme se jen tak přátelsky pošťuchovali, a rozbil mě na kaši. Odnesla to půlka žeber a zlomená čelist, a to byl ještě kluk. Pěsti, meče, sekery – je prostě nejlepší.“

A to byla zlá zpráva, protože Darad měl taky Slovo Moci. Buď má Kalkor víc vrozených schopností, nebo jeho Slovo je mnohem mocnější.

Anebo, tak jako teď Rap, má víc než jedno Slovo.

Ale tahle starost zatím ležela kdesi daleko v budoucnosti.

„Chtěl bych slyšet celou tu historii,“ řekl Gathmor, „než se k něčemu zavážu.“

Byla to jeho chyba, že až doteď nic z toho neslyšel: Rap se mu ji pokoušel vypovědět už mnohokrát. „O tom si můžeme promluvit při chůzi. Do Zarku nám to bude trvat dost dlouho.“

„Co teď?“ ptal se Gathmor a ztuhle se zvedal z vody. „Vyrazíme na cestu?“

Rapa vyburcoval bystrozrak a otočil se, aby se podíval, kdo je to ze břehu pozoruje. Odkud se tam vzal?

Nezdálo se, že by z nich měl nějaké obavy. Stál na povaleném kmeni a plaše se usmíval, ačkoli jeho úsměv byl zpola schovaný pod rukou – šťoural se prstem v nose. Přitom nos gnómů je sotva víc než dvě díry do obličeje.

Ten cár hadru, který měl omotaný kolem beder, byl nad pomyšlení špinavý a tak rozedraný, že nemohl svému účelu posloužit, přirozená“ blátivá barva jeho pokožky byla vidět jen v těch místech, odkud mu čůrky potu odplavily nános špíny. Rap zalitoval, že nový rozsah vnitřního zraku mu umožnil prohlédnout si i vnitřek páchnoucích vrkočů chlapcových vlasů, v nichž se hemžily spousty všeho možného. Hlavou by dosahoval Rapovi zhruba po pupek, podle toho, jak rychle gnómové stárnou, mu mohlo být asi třináct. Jedinými čistými místy na něm byl pár obrovských, bronzově vybarvených očí.

Když viděl, že přilákal pozornost mužů v rybníčku, usmál se ještě víc a volnou rukou jim zamával. Pak seskočil z padlého kmene a kolem něj odběhl mezi stromy.

Darad se vyhrabal na nohy, Gathmor hned za ním. Brodili se napříč vodou a valili před sebou dvojici přílivových vln, nedbajíce na Rapovo volání.

Stálo ho to velké přemáhání a byl schopen to provést jedině díky tomu, že měl chlapce pořád v dosahu bystrozraku, ale Rap přece odběhl ještě bokem, aby popadl pět ze šesti dřevěných sandálů. Hledal v kupě plášťů i šestý, ale naléhavost onoho puzení, aby běžel za malým gnómem, byla příliš silná. Bosky oběhl rybník po břehu a pádil za oběma jotnary.

V přebujelé džungli měl drobný gnóm všechny výhody na své straně. Dokázal se protáhnout bambusovými houštinami. Mohl se proplazit nebo prokulit pod stěnami trnitých křovin, ke kterým se tři nazí muži neodvážili ani přiblížit, a přebíhal jako brouk mokřiny, do kterých by oni zapadli po ramena. Byl rychlý, mrštný a jako kouzlem mu vůbec neubývalo sil. Uměl také nějakým záhadným způsobem udržovat stálý směr, ke kterému se po všech oklikách vytrvale vracel, a nikdy třem mužům, kteří mu supěli za zády, neutekl tak daleko, aby pronásledování vypadalo beznadějně. Udržoval je ve víře, že během příštích dvou minut ho musí dostihnout, a když v naprostém vyčerpání ochabovali, tak se jim posmíval a jeho smích měl taky nějakou čarovnou moc, protože po něm vždycky všichni tři vyrazili do další honby, jako by je poháněl rozžhaveným bičem.

Rap snadno dostihl svoje druhy a rozdal jim sandály. Sám pokračoval bosky a brzy zuli sandály i oba jotnaři, aby mohli běžet rychleji.

Největší problém mu dělalo zůstat s nimi v kontaktu. Snadno by je nechal daleko za sebou a touha běžet rychleji ho užírala jako vyhladovělá krysa. Darad měl pochopitelně síly magickým Slovem nadaného válečníka, a tak dokázal držet tempo a odolávat mukám šíleného běhu lépe než ubohý Gathmor, který byl než obyčejný člověk a velmi brzy se vyčerpal. Rap ho popadl za ruku a táhl ho kupředu, jejich společnému běhu mohl Darad docela dobře stačit.

Nakonec, když už honička trvala celé hodiny a gnómský chlapec je zavedl do kopců, změnila se džungle v krajinu podobnou parku a ta zase ve vřesoviště, které znamenalo vítanou úlevu od podrostu, který je šlehal a řezal do nohou. K večeru však doběhli do končiny s kamenitou půdou, která jim zraňovala nohy jako nůž. Rap se svými druhy nakonec zlezli i ten nejvyšší z holých skalnatých vrcholů, protože nedokázali ani na chviličku zastavit, jak je poháněl čarodějný smích a pohled nádherných očí malého, vesele poskakujícího gnóma. Za vrcholem se ozývalo dračí mumlání velmi blízko.

Člověk má svou cenu:

Nikoliv, počíná-li v jeho nitru bitva,
má člověk svou cenu.

Browning, *Obrana biskupa Blougrama*

»»» KAPITOLA ŠESTÁ «««

ŽIVOT A SMRT

1

Strana hor, přivrácená k Thume, byla vlhčí a příjemnější než poušť na východě, pod nohama se tady vlnila bujná tráva a nad hlavou se komíhaly zelené větve. I vzduch byl jakýsi přátelštější a voněl po stromech. Inos nedokázala rozlišit lesní velikány okolo, ale povšimla si mezi nimi i menších, kultivovaných druhů, které už viděla v Arakkaranu, citrusovníků a olivovníků, které ovšem dávno zplaněly. Ať zničilo někdejší obyvatele Thume cokoli, jejich ovocné sady to ušetřilo. Měla ráda ovocné stromy, protože na rozdíl od většiny ostatních přinášely alespoň nějaký užitek.

Brzy však musela připustit, že i ty zbývající jsou k něčemu dobré. Poskytovaly stín a ve stínu se dařilo drobnějším rostlinám. Malá kopýtka jejich mul svištěla ve vysokých listech kapradin a tiše dopadala do měkké hlíny nebo mechu. Silnici tady nikde nebylo vidět, ale zelené tunely mezi stromy byly většinou docela snadno prostupné a čas od času je dovedly na travnaté louky, které jí čímsi podivně připomínaly mrňavé, sluncem zalité dvorky v Krasnegaru. Na loukách samozřejmě také pražilo slunce, ale na druhé straně je zase čekal stín, další stinný průchod mezi sloupovím mohutných kmenů, jejichž koruny se jim nad hlavami slévaly v zelený strop, protkaný tenkými příčnými paprsky slunce. Znala jehličnany z tajgy a viděla i listnaté lesy poblíž Kinvale, ale nic z toho nepůsobilo takovým kouzlem jako zdejší les.

Dlouhou dobu jeli tři poutníci mlčky. Kade byla pořád ještě neobvykle sklíčená a Inos nenašla jiné vysvětlení, než že jí tíží mysl ono zlověstné setkání se zkamenělou armádou. Byla stará a každá připomínka smrti musí ženě jejího věku připadat hodně morbidní, ale Kade se určitě brzy vzchopí.

Azak byl napjaty, ostražitý a očima těkal stále kolem. Inos ho nechtěla vyrušovat rozhovorem, a tak se nechala upoutat ptačím zpěvem. Zněl v neustávajícím proudu mezi korunami jako hudební duha. Jednou za čas

zahlédla drobné tělíčko, které se bleskově ztratilo v listí, většinou však pěvci zůstávali mimo dohled a vyzpívávali své duše ve sborech a kontrapunktech. *Tisíc let jsme cvičili*, zpívalo se v té písni, *a čekali jsme, až se někdo vrátí a poslechne si náš zpěv. Vítejte! Vítejte! Vítejte!*

Postroje povrzávaly a zvonily, pod kročejemi mul vzdychala houbovitá prsť. Chvílemi zaslechli šum řeky, která nalevo od nich kamsi naléhavě spěchala, vyprávěla o své cestě a slibovala, že je dovede ke svému většímu bratrovi a že pak spolu dorazí až k moři.

Krása toho jitra působila jako balzám na všechny obavy, zářila jako ryzí zlato. Žádná krajina se nemohla zdát míň prokletá než právě tato.

S blížícím se polednem. utichala ptačí symfonie a Azak se první dal do řeči, protože se už začínal uklidňovat. Upozorňoval tu a tam na zajímavosti, které odhalilo jeho zkušené oko stopaře – dávné pozůstatky stavení a cest, stopy zvěře. Tyhle výkaly tu zanechal divoký pes, po domácích psech nejsou tak zahrocené do špičky. Kůra na stromech nese stopy po datlím zobáku, po odírání parohů, staré šrámy po medvědích drápech.

„Tohle všechno ses přece nenaučil v poušti!“ řekla Inos, jako by ho obviňovala.

Zamrkal na ni krvavě rudýma očima. „V Agonistových horách. Když jsem byl kluk.“

Dál už tuto osobní historii nerozvíjel, takže se o něm zase nic nedověděla. Vrátil se zpátky k tomu, jaká zvěř asi žije v okolní divočině. Určitě jeleni a kozy, pravděpodobně i divoké kočky.

Ale lidé žádní. Když přišel čas na přestávku, aby si muly odpočinuly a jejich jezdci se posilnili, byl Azak docela veselý. Žádné pokácené stromy, žádné stopy, žádné ploty nebo kouř. V Thume žádní lidé nejsou, řekl. A se vším ostatním si dokáže poradit, ovšem vyjma démonů.

Inos se rozesmála a zdvořile ho ujistila, že jeho očím i pažím důvěřuje.

Kade neříkala nic, mračila se a hryzla si rty.

„Tady je báječné místo k utáboření!“ prohlásil Azak majestátně a obsáhl mýtinu rozmáchlým gestem, jako by na toto místo vyhlašoval zábor.

Inos byla pohroužená do zasněného spřádání plánů, co bude podnikat v Hubu. Překvapilo ji, co Azak vyvádí, a musela potlačit zachichotání. V té chvíli veliký mladý muž zaujímal vznešenou pózu, která se nehodila k jeho rozedranému oblečení a divokému křovinatému plnovousu – a ani k jeho poloze, protože měl nohy skoro stejně dlouhé jako jeho mula. Celou cestu přes hory na ní jel tak, že skoro tahal chodidla po zemi, a kdyby se mu zachtělo, zřejmě by dokázal sesednout i tak, že by ze zvířete po špičkách couvl. Nicméně i když ho dlouhý zvyk někdy vedl k tomu, aby se choval poněkud pompézně, ukázalo se, že je schopen přizpůsobit se změnám lépe,

než by v Arakkaranu byla ochotna věřit. Před očima se mu jeho panství smrsklo z velkého království na jedinou karavanu a později na dvě ženy, a nikdy si nestěžoval ani se nechoval tak, jako by se cítil ukřivděný. Stal se z něho skvělý zálesák právě tak, jak býval skvělým vládcem svého království. Ať šlo o jakoukoli hru, o jakoukoli sázku, Azak se vždycky do hry vložil celým srdcem a projevoval vlohy rozeného vítěze.

Azak ak'Azakar měl i svoje chyby, ale měl v sobě nepochybně také velkolepé vlastnosti skvělého monarchy.

Proč se však jeho chování takhle změnilo zrovna v téhle chvíli? Nutil je k rychlému postupu po celou dobu, co utíkají od Elkarathovy karavany, tak proč chce rozbíjet tábor už teď, když ještě zbývají nejméně dvě hodiny do soumraku? Neměli žádný stan, který by museli stavět, a i když tahle loučka byla vcelku příjemným místem, nebyla o nic lepší než desítka jiných, kterými zatím prošli.

Inos po něm střelila rozpačitým pohledem. „Slyšíme a vykonáme, Ochránce ubohých, Miláčku Bohů!“

„To se rozumí!“ V rudém křoví na jeho tváři letmo zableskl úsměv jako unikající ptáček, ale Inos si byla jista, že těma rubínovýma očima dokáže přečíst každou myšlenku, která se jí zrodí v hlavě. Kdo by kdy věřil, že Azak bude tak dobře snášet její škádlení? Jak se to vůbec mohl naučit?

Pak na ni zamrkal, jako by jí dával nějaké, znamení. Inos se otočila dozadu, aby se podívala po Kade, která se držela na konci výpravy.

Já idiot! Inos se rozvzteklila sama na sebe, že dokáže být tak bezohledná – a že Azak si všiml toho, co ona přehlédla – a rychle sklouzla ze sedla, spustila otěže a utíkala dozadu k mule, na níž seděla Kade.

„Tetičko! Necítíš se dobře?“

„Ach, já jsem docela v pořádku, drahoušku. Pročpak zastavujeme?“ Bleděmodré oči jen s velikým úsilím znovu zajiskřily jako dříve, ale jen na okamžik. Ať Kade říkala co chtěla, nebylo jí vůbec lépe než předtím, bylo jí naopak hůř. A to, co ji trápilo, si také vybralo svou daň. Kade se hrbila v sedle, zdála se náhle o deset let starší a poprvé, co Inos pamatovala, ji opustila její absolutné nezničitelná srdečnost.

„Azak si myslí, že bychom se měli utábořit.“

Ta novina ji vůbec nepotěšila. Kade sebou škubla a poplašeně se rozhlédla kolem. „Ale jistě bychom mohli do soumraku urazit ještě pár leguí, ne?“

„On si myslí, že nemohli. Pojď, pomůžu ti sesednout.“

„Och, ale já si myslím, že bychom měli jet dál!“ protestovala Kade.

„A proč?“

„No, kvůli šejkovi. A kvůli Rashe, ne?“

„Šejk už nás po tak dlouhé době nedostihne, tetičko. Muly si potřebují odpočinout.“ A ty taky!

„No… Třeba bychom našli lepší tábořiště.“

„Azak tvrdí, že tady je to perfektní,“ odpověděla Inos neústupně.

Bylo to místo přinejmenším uspokojivé: travnatá planinka v širokém oblouku bystré řeky, jejíž vody obklopovaly louku ze tří stran a čtvrtou uzavíral neobyčejně hustý les. I kdyby muly vytrhly kolíky, ke kterým je uvázali, nezabloudily by daleko, pokud by se nějak zvlášť nezhoršilo počasí, a zatím bylo krásně – horké slunce a chladivý vítr. Tu a tam se trávník zvlnil do nízkých nerovností, které upomínaly na dávná obydlí, nejspíš tu stávala nějaká farma – kdyby bylo trošku volného času, mohlo by být zábavné je probádat, jestli tam nejsou nějaké starodávné památky – a jediným významnějším bodem na planině byl malý hájek uprostřed louky, kde rostlo na deset ostnatých stromů. Inos věděla dost o způsobu Azakova myšlení, aby dokázala uhádnout jeho záměr. Uzpůsobí ty stromky do náznaku nějakého úkrytu a kolem nich bude všude volný prostor. Praktický muž!

Kade, stále nesouhlasně mumlajíc, sesedala. Azakova mula, už odsedlaná, se vyvalovala v husté trávě, takže měla všechny čtyři nohy ve vzduchu a očividně oceňovala vkus svého pána, že vybral právě tohle místo.

Zhruba po půlhodině byla všechna práce hotova. Azak nasekal tenké kmínky a větve ze stromů a upletl z nich něco jako zástěnu proti větru. Kade seděla za zástěnou a vařila na malém ohýnku konvici čaje. Muly, uvázané na dlouhých provazech, spokojeně spásaly trávu a Inos s Azakem stáli na břehu řeky. Při zběžné prohlídce travnatých nerovností neobjevili nic zajímavějšího než pár starých kamenů z pece, do večera bylo ještě daleko a Inos přemýšlela, co by měla dělat teď. Azak si clonil rukou oči a díval se na zapadající slunce. Nejspíš odhadoval, kolik je hodin.

Inos jalově dumala, jaké by to asi bylo, obejmout toho přerostlého jezdce na velbloudu kolem krku a líbat ho, dokud by se mu nezačalo kouřit z vousů, a nechat se líbat tak, jak ji jednou políbil Andor. Po pravdě řečeno, Andorův polibek nebyl až tak vynikající, přestože užíval okultní Síly. Raději vzpomínala na jiné políbení ze své nepatrné sbírky polibků – na to, které dostala od Rapa, když tehdy na jaře odjížděl z Krasnegaru a… Jenomže Rap je mrtvý, a přestože byla docela přirozeně zvědavá, jaké by to mohlo být, líbat se s tímhle velikým vousatým sultánem, nepozorovala na sobě žádné vzrušení, které by taková představa nejspíš měla vzbuzovat. A vlastně ani netoužila doopravdy to zkusit, ani kdyby nebylo oné Rashiny

kletby. Jak se zdá, v záležitosti zamilování neudělala nějaký zvláštní pokrok.

Nedokázala si představit žádného muže, kterého by tady měla teď raději, aby ji strážil před nebezpečími pusté země – pochopitelně dokud bude působit jeho prokletí – a jen velmi málo mužů si méně snadno dokázala představit jako ty, s nimiž by měla sdílet zbytek života. *Věřit v lásku*?Je snad zábavné mít ho při sobě, ale… každý den? A každou *noc*?

U všech Bohů, on si všiml, jak na něho civí! Rychle odvrátila tvář proti větru. „Není ve vzduchu cítit moře?“

Po pauze, během níž se jí skoro srdce zastavilo, řekl: „Myslím, že ano. Už to k němu nemáme daleko – snad dva dny.“

„A pak půjdeme na západ, do Qoble?“

„Asi ano. Měli bychom narazit na velikou řeku, jenomže jsme na její špatné straně.“

To ji ovšem mohlo taky napadnout. „Cítím se hrozně špinavá. Voda v řece by myslím mohla být docela teplá.“

Zamračil se na srpek bílého písku, lemující travnatý břeh. Je tady hodně rychlý proud, koťátko.“

„Oh, nepůjdu hluboko. Neumím plavat. Tady po straně je voda docela klidná.“

Poblíž písečného břehu voda téměř stála, lístky na hladině se sotva pohnuly, ale vzdálený protější břeh byl podemletý, takže tvořil malý útes, a voda pod převislými korunami velikých stromů byla rozvlněná do blýskavých vírů. Právě když se tam dívala, proletěl tudy nečekaně rychle plovoucí kus dřeva.

Azak si tiše brblal do vousů, upřeně hleděl proti proudu i po proudu, a také do protější džungle, husté a temné, která vrhala stín na hladinu řeky. „Co takhle krokodýli?“

„Ne!“

„No, žádného nevidím,“ připustil. „Ale neměla bys důvěřovat plovoucím kmenům, zvlášť když se na tebe budou usmívat.“

Inos se otřásla. „Určitě na to budu pamatovat. Ale chci si přeprat šaty – a taky sebe samu.“

„Zůstanu na doslech.“ Mluvil vážně a z výrazu obličeje se mu nedalo nic vyčíst.

Inos si uvědomila, že od něho čekala nějakou chytrou průpovídku nebo žertík, že na ni bude dávat pozor – něco jako jadrná odseknutí, kterými ji častovali v dětství její kamarádi, kteří v Krasnegaru pracovali jako sloužící nebo ve stájích. Dokonce i mladí elegánci v Kinvale se rádi pokoušeli maskovat rozpaky nějakou duchaplností. Azak ne. Ženské tělo pro něho

pochopitelně nebylo žádným tajemstvím, a kdyby ji špehoval, nejspíš by sám sobě působil nemalá muka. Jen občas v sobě nalézal smysl pro humor a i ten byl většinou dost nevyzpytatelný.

„Ty jedeš na lov!“ řekla mu přísně.

„Oh! Že by?“ Užasle našpulil rty.

„No ano. Víš přece, že nám docházejí zásoby. Čerstvé maso bude příjemnou změnou po všech těch plackách a datlích a podobně. Teď na to máš dost času.“

Pobaveně přikývl. „A kdo tě bude chránit?“

Vydala se zpátky k táboru. „A před čím bys mě tady měl chránit? Před moskyty?“

„Před lvy,“ řekl, kráčeje vedle ní.

„To *ne*!“

„Viděl jsem jejich stopy, ale bylo to daleko odsud.“

Šlapala trávou, která jí sahala až po kolena, a za okamžik namítla: „Copak lvi neloví v noci?“

„To záleží na tom, jak jsou hladoví a jak chutně vypadá jejich oběť. Někteří lidé jsou doslova k nakousnutí. A doba při západu slunce je jejich nejoblíbenější chvílí. Mimoto tady mohou být i tygři a těm bych věřil ještě míň.“

„Pochutnala bych si na pěkném řízku ze zvěřiny nebo z nějakého vypaseného ptáka,“ Není přece žádná přiblblá holka z města, která při zmínce o lvech začne panikařit.

Pokrčil rameny. „Jak si přeješ. Něco pro tebe najdu a nebude mi to trvat dlouho.“

Očividně nestavěl lvy a tygry v řebříčku nebezpečí příliš vysoko, když hodlal nechat dvě ženy samotné, byť nakrátko. Byli už příliš dlouho neustále pospolu, krátká pauza jim všem prospěje.

„Nezmiňuj se před Kade o lvech.“

„Nebudu, ale ty si vezmi druhý luk a měj ho stále při ruce, dokud se nevrátím.“

Očividně považoval Inos za stejně dovednou jako mladého chlapce a taková víra v její schopnosti ji uklidňovala a také jí lichotila.

Posadila se ke Kade, aby si s ní vypila konvičku vařícího čaje. Když dopíjely, Azak osedlal největší mulu a odjel na ní do lesa. Ostatní zvířata za ní chvilku frkala, ale pak ztratila zájem. Kade byla pořád nezvykle roztržitá a nervózní a snažila se to nedávat najevo.

„Nebude pryč dlouho, že ne?“

„Azak? Ne.“ To je ale zvláštní! Inos si myslela, že Kade se bude v Azakově nepřítomnosti cítit volněji, protože ji zpravidla rozčiloval. „Pověz mi, tetičko, co se děje?“

Normálně mívala Kade růžová lícka jakoby prosvětlena vnitřním jasem. Dnes je zachmuřily jakési podivné stíny. „Nic! Vůbec nic! Je to jenom taková pověra, tohle Prokleté místo.“

„No, já jsem se ještě nesetkala se jménem, které by bylo míň přiléhavé. Tohle je přece idylická krajina. Azak si je docela jistý, že tady nejsou žádní lidé.“

Kade pochybovačně přikývla. Potom upřela modré oči na Inos. „Nerozmyslela sis to, drahoušku, že?“

„A co?“ Inos viděla na Kade takový výraz naposled v prvních týdnech, které spolu strávily v Kinvale.

„No to s Azakem. Vím, že umí velice naléhat.“ Kade zrudla. „Je to opravdu pohledný muž, tedy svým způsobem, a –“

„Máme v úmyslu to oznámit jakmile dorazíme do…“ Inos se rozesmála a vrtěla hlavou. „Ne, nic jsem si nerozmyslela! Cítím se možná v jeho společnosti trošku uvolněnější než dřív a občas se mi zdá zábavný. Ale zatím ještě není potřeba začít leštit státní stříbrný servis.“

„No, jen mě to tak zajímalo. Doufám, že ti nevadí, když se na to ptám?“

„Ovšemže nevadí! Tak, počkáš tady anebo půjdeš se mnou na to velké prádlo?“

Kade chviličku rozvažovala, a jako by se usilovala přemoci jakousi noční můru, která ji trápila i přes den. „Zůstanu tady a budu dávat pozor na oheň. Půjdu se umýt později.“

Bylo to zvláštní, ale cesta přes hory byla úmorná. Pořádný noční odpočinek bylo to nejmenší, co Kade potřebovala a po čem toužila. I hodinka samoty jí může prospět.

A mohla by taky své neteři víc důvěřovat, že se dokáže ovládat. Opravdu pohledný muž! Po světě běhá spousta pohledných mužů! A hezký zevnějšek není nezbytným doplňkem hezkého nitra. Takové vlastnosti jako čestnost a spolehlivost nejsou vždycky znát na první pohled. Andor byl pohledný a kdo mohl vypadat obyčejněji než Rap?

Inos nechala sedět Kade v jejím přístřešku, sebrala jejich šaty a všechno rezervní prádlo a vykročila k písečnému břehu řeky. Asi ve třetině cesty si vzpomněla na Azakovo varování, že má mít pořád po ruce zbraň. Zastavila se a přemýšlela o tom. Představa, že skolí útočícího lva nebo párek tygrů, nevypadala příliš přesvědčivě. Na druhé straně Azak mluvil docela vážně a věřil jí. Pro ty, kteří nerespektovali jeho příkazy, měl Azak jen ta nejdrsnější slova. Co potom, kdyby se objevilo nějaké nebezpečí a ona jeho

prozíravé varování nevzala vážně? I když se cítila dost hloupě, přesto se vrátila k přístřešku, k nákladu přidala luk se třemi šípy a znovu se vydala k vodě.

Rozvázala si šaty a pobavilo ji, že se zarazila a rozhlížela kolem, než se docela svlékla, i když věděla, že v těchto místech se neobjevil žádný čumil už tisíc let. Přesto si spodní košili nesvlékla. Svrchní šaty přidala k hromádce ostatních, klekla si do chladné vody a pustila se do práce s kusem hrubého mýdla z kozího loje, jak to jen šlo. Postrádala kámen, na kterém by mohla prádlo potlouci. Nakonec všechno rozprostřela na vysokou teplou trávu, aby prádlo uschlo.

To už cítila, jak se ochladil vzduch, protože slunce se schovalo za vršky vysokých stromů. Jak se udělalo chladněji, připadala jí voda naopak teplejší. Jestli se co nejdřív nevykoupe, mohli by se k ní za šera nepozorovaně přikrást krokodýli.

Pozorně si prohlédla řeku a neviděla žádné plovoucí klády, ať s rozesmátou tlamou nebo bez ní. V dálce zahýkala mula, takže Azak už se jistě vrací – překvapilo ji, jak ji tahle myšlenka uklidnila. Osamocení už se pro ni stalo nezvyklým a nevítaným zážitkem.

Snažila se rozpomenout, kdy byla naposled úplně sama, zatím se svlékla donaha a vstoupila do řeky. Nedaleko od břehu už byl proud nepříjemně silný, jako by jí chtěl podrazit nohy, a vyplavoval jí písek pod chodidly. Když jí voda sahala po kolena, už se neodvážila zajít dál. Klekla si, namydlila se a drhla a oplachovala.

Zařehtaly dvě muly.

Ponořila naposled hlavu pod vodu a potom se brodila zpátky ke břehu, ždímajíc si vodu z vlasů. Stírala si rukama vodu z těla a zatoužila po některé z těch vábně měkkých osušek z arakkaranského paláce. S nevolí se rozhodla, že se obleče do vlhkých šatů…

Muly neřehtají!

Potom slyšela, jak Kade křičí.

2

Ve zmotaných vzpomínkách, které si Inos zachovala na následující události, měla zafixovanou představu, že právě v té chvíli zašlo slunce – jako by z vody vycházela za denního světla, jediným skokem překonala písčinu i břeh za ní a na trávník vyskočila už do šera. Hluboké stíny korun vysokých stromů zalehly louku, přes kterou běžela s lukem v jedné ruce, třemi šípy a vlhkou košilí v druhé a děsila se všech nebezpečí, na která dokázala připadnout. Halouzky a kamínky ji píchaly do chodidel, ostnaté

šlahouny rostlin skrytých v trávě ji chytaly za holeně. Zakopávala o chomáče trávy a klopýtala ve skrytých prohlubních. Vlhká pokožka ji studila, jako by vnější chlad odrážel ledovou hrůzu, která jí svírala nitro, a vlasy se jí plácaly na zádech jako studený mokrý hadr.

Kade! Och, Kade!

Muly nehýkaly, což by při útoku lvů určitě dělaly. Byly pořád na místě a klidně se pásly. Inos je viděla jako matné stíny v houstnoucí temnotě. To ržaní předtím muselo přijít od poníků nebo koní.

Proč Kade vykřikla jen jedinkrát?

A pak přišel náhlý záblesk střízlivého rozumu – copak chce Inos podnikat, že takhle běží nahá přes louku jako o závod? Proč jen se aspoň jedinkrát nepokusí přemýšlet? Zabralo by jí nejvýš tři vteřiny, než by na sebe natáhla šaty, ale ona místo toho popadla promočený cár spodní košile, který by jí stejně nebyl k ničemu, kdyby nebezpečí pocházelo od lidí. Zvlášť od mužů. Toto prozření ji dostihlo zhruba v polovině cesty od řeky k přístřešku, zakolísala, ale vyrovnala krok a rozhodla se, že nemůže Kade opustit, tak běžela dál a srdce jí bušilo strachem i námahou.

Nad zástěnou, kterou Azak upletl z větví, ještě stále stoupal kouř a ztrácel se v korunách stromů. Nezdálo se, že by bylo něco poškozeno. Kade tam někde bude, snad je pořád schovaná za zástěnou. S čím? S kým?

Zahýkala mula a všechna zvířata zvedla hlavy…

Bylo jich osm! Čtyři muly a čtyři koně. Osedlaní koně. Velicí koně, kteří se v soumraku zdáli jakoby rozmazaní. A byli to dobře vycvičení koně, protože měli uzdy volně spuštěné a klidně spásali trávu. Od okamžiku, kdy Kade vykřikla, uběhla snad minuta. Zpoza zástěny vystoupil muž.

Inos se na místě zarazila a zamávala přitom rukama jako větrný mlýn, zůstala stát jako bez ducha, lapala po dechu a zároveň sevřela šípy v podpaždí a volnou rukou se pokoušela přidržovat košilku před sebou jako nějakou záclonu. Výsledek však nebyl příliš uspokojivý.

Uviděl ji. Napřáhl ruce, jako by ji vítal, a cosi zavolal. Nerozuměla mu ani slovo, ale význam byl jasný: *Tak už je tady*. Po boku se mu objevili další tři muži, ale v šeru nebyli příliš jasně vidět. Zahlédla jen pár detailů, ale byli to všichni muži, mladí muži, a ona na sobě nemá ani kouska oděvu.

Okamžik Inos jen lapala po dechu a nechtělo se jí věřit vlastním očím – Azak si byl jistý, že tady není ani stopa po lidech! A ti čtyři cizinci podobně stáli bez pohybu a civěli na ni. Nebyli to žádní primitivní divoši: měli na sobě dlouhé kalhoty a jakési úhledné košile či tuniky, všichni v téže tmavozelené barvě. Měli na hlavách okázalé lesnické čapky s vetknutým perem a v rukou měli dlouhé luky, nejdelší, jaké kdy viděla.

Potom ten první naznačil úklonu a volal na ni, jako by ji zval. *Jen pojď k nám.*

Ale Inosiny nohy samy o své vůli začaly couvat. Potkat v lese čtyři cizí muže bylo dost zlé samo o sobě, ale když je při tom nahá, to už je zlá noční můra.

Nebylo možné, aby na sebe natáhla tu pitomou košili bez toho, že by odložila zbraň.

Cizinci si vyměnili pár slov. Jeden ukazoval ke koním a ostatní se mu pošklebovali. Vůdce cosi řekl a rozesmáli se. Odložili luky, smekli ze zad toulce a také je položili do trávy.

Jejich vůdce na ni znovu zavolal a tolik pochopila, že jí říká, aby taky odložila zbraň. Měla tři šípy, jenom tři. A jeden luk a bílou vlajku.

„Kdo jste?“ zaječela. „Co chcete?“ Couvla o několik dalších kroků – blíž k řece a k lesu za ní, blíž k hromádce šatů. *Kade*! Co asi udělali Kade?

Cože? volal vůdce. Anebo si to tak domyslela – přiložil si dlaň k uchu.

„Co chcete?“ křikla znova a zaječela při tom tak, až se zastyděla.

Jeden z nich ostatním něco řekl a všichni se znova rozesmáli. Vůdce křikl i ukázal: *Tebe!*

Potom další z nich řekl nějaký vtip, všichni se rozesmáli a rychle se rozestoupili do rojnice. Vůdce se rozhlédl, zdali stojí vyrovnaní, a pak křikl dvě či tři slova. A potom dvě další…

Ke startu…

Připravit se…

Budou ji honit pěšky. Bude pro tyhle muže první cenou v přespolním sprintu.

A nejspíš i všemi zbývajícími cenami.

Pokud by se pokoušela uniknout z ohybu řeky, muži by ji snadno dohonili. Neumí plavat. Krokodýli jí teď připadali jako směšná hrozba – obrátila se jako blesk a vyrazila.

A další jasný výkřik: *Teď!*

Rychlé ohlédnutí přes rameno jí potvrdilo, že slovu rozuměla správně. Závod začal.

Tři šípy, čtyři muži, stále temnější šero… neodváží se vystřelit dřív, než budou v jistém dostřelu, a pokud ji dohoní naráz, nebude už mít čas natáhnout luk podruhé. Dokáže se přinutit střelit šípem do člověka? A mohla by to být i pěkná pitomost, protože kdyby některého zastřelila nebo zranila, jak na to budou reagovat ostatní?

Běžela tak, jako ještě nikdy v životě, ale řeka se jí teď zdála strašlivě daleko. Za ní ležel hluboký les, kde by se mohla schovat, pokud se tam dostane živá. Ztěžka dýchala, srdce jí bušilo a stébla trávy jí ovíjela nohy,

jako by ji chtěla polapit… Jak běžela, zachytila se docela zbytečná košile na jakémsi keři a byla v nenávratnu.

Nikdy to nemůže dokázat. Už v životě vyprovokovala hodně honiček, aby věděla, že ženské nohy, pokud jde o běh, se nemohou rovnat mužským. Dokonce ani v dobách, kdy bývala o něco vyšší než Rap a Lin, je nikdy nedokázala předhonit.

Pak zdálky sborem zahýkaly muly a ozval se dusot kopyt – Azak! S úlevným výkřikem se Inos zastavila a otočila se. Muži už jí byli nebezpečně blízko a stahovali se k ní jako svírající se drápy, ale taky se zastavili a otočili, aby se podívali, kdo přijíždí. *Svoje luky nechali u přístřešku*! Kdyby Inos zbýval v plicích nějaký dech, zajásala by – Azak je v půlminutě sežene do hloučku, prostřílí je šípy a usekne jim hlavy.

Objevila se mula, přibíhající po proudu řeky, ze směru, kam odjel Azak.

Velká mula, ale bez jezdce.

Splašená proběhla kolem v prudkém cvalu, bez sebe hrůzou, celá zmatená, až nakonec zamířila k ostatním zvířatům. Byla to Azakova mula. Ale bez Azaka. Raději se nechtěla domýšlet, co to asi může znamenat.

Čtyři muži se rozesmáli, cosi zabrebentili a o zvíře ztratili zájem. Znovu se zaměřili na svůj hon. Roztáhli se do takové šířky, že jí dělalo potíže sledovat je všechny současně.

Vůdce na ni cosi volal a měla dojem, že některým slovům rozuměla: *paní… přátelé… být přátelé…* Opakoval gesto, kterým ji lákal k sobě, jehož užil už předtím. Inos zavrtěla hlavou a couvala, neschopna slova ze samého děsu a také proto, že byla pořád bez dechu.

V hlavě jí hučela krev. Ta hrůza!

Muž se zasmál. Ukázal rukou k mulám a pak zvedl ruku nahoru, aby naznačil výšku postavy. Natáhl imaginární luk, švihl rukou a zabodl si prst do prsou. Naznačil pád. Zbývající nad jeho pantomimou vybuchli smíchem.

Že by Azaka střelili ze zálohy? Pak by jeho zpanikařené zvíře skutečně mohlo doběhnout zpátky a vrátit se ke svým druhům.

Azak zastřelený… Co potom udělali Kade?

Azak… Kade…

Pustila dva šípy a ohnula luk, aby napjala tětivu a zvládla to mnohem dřív, než se jí to povedlo kdykoliv předtím – a nasadila třetí šíp na tětivu, míříc na vůdce. V tomto šeru a se srdcem, které jí bušilo tak, až se z toho celá chvěla, by nejspíš nebyla schopna zasáhnout káď na vodu zevnitř.

Muži na koncích rojnice ji začali obkličovat. Vůdce na ni znovu zavolal svým zpěvavým dialektem, zcela neznámým a přece dráždivě povědomým, téměř srozumitelným: *ublížit?…* ne, myslel tím *neublížit… slibujeme, slibujeme, slibujeme…* Věřila jeho slibům míň než hadímu polibku.

Význam slov četla spíš z gest a zabarvení hlasu než ze slov samých, ale faleš a choutky byly v jeho chování stále zřetelnější.

„Jdi zpátky!“ křikla na něho a natáhla luk. „Odvolej svoje muže! Myslím to vážně!“

Vůdce se schoulil v předstíraném strachu a o pár kroků couvl. Ale ostatní… Ďas aby to spral! Nemohla přece hlídat všechny tři a zároveň mířit šípem!

Tři? Otočila se a čtvrtý nebyl ani na dvacet kroků od ní, mezi ní a řekou. Jak se hrot šípu otočil na něho, zastavil se a posměšně zvedl ruce, jako by se vzdával. Byl vyšší než ostatní, měl tvář mladíčka a také nebyl příliš starý. Promluvil, a znovu jako by se ozvala známá slova: *slitování… mít slitování… paní… slitování…*

„Běž stranou!“ zakřičela Inos a pohnula se směrem ke břehu, jako by chtěla projít kolem něho. Hned se posunul tak, že jí stále blokoval cestu. Ohlédla se po ostatních. Byli už blíž. Ten vysoký zaječel, aby přilákal její pozornost a pak to udělali i ostatní. Nepokryté s ní hráli dětskou hru – kdykoli se dívala, stáli nepohnutě, když se nedívala, postupovali.

Řeka byla hrozné široká a prudká, ale nemohly v ní být horší příšery než ti čtyři kolem ní. Rozběhla se do nejširší mezery mezi nimi. Vysoký mladík se po ní vrhl. Praštila ho lukem, ale on zbraň zachytil. Pustila ji, ale zakolísala a zezadu ji popadly dvě paže jako sudové obruče. Ječela, kopala, kroutila se, škubala…

Ten, který ji polapil, jí zaklel do ucha a stiskl ji tak, že v ní zapraskala žebra. Vykřikla posledním zbytkem vzduchu v plicích a začala omdlévat a před očima jí začaly tančit černé skvrny. Trošku povolil sevření. Zbývající tři muži se shlukli kolem a prohlíželi si kořist, všichni vzrušení, udýchaní a rozesmátí.

Nebyli nijak velicí, jenomže Inos byla zvyklá na vzrůst džinů. Výškou se blížili impům, takže byli na muže spíše prostředních postav, ale byli vyšší než ona. Pokožku na obličeji a pažích měli středně hnědou, ale impové to nebyli. Měli světlejší vlasy, a nikoli rovné, ale kudrnaté, byli širocí v ramenou a měli úzké boky… a oči jim v hlavě seděly zvláštně, zešikma, jako elfům. Zahrocené uši. Skřítkové. Živí skřítkové! Mládenci na výletě za nějakou čertovinou, dva z nich sotva víc než chlapci.

Ale staří byli dost. A byli čtyři.

Bože milosrdenství!

Na tak krátký běh byli příliš udýchaní. Neustále se usmívali, pochechtávali a byli bez dechu ze samého vzrušení. Říkali si něco, co mohlo mít význam „pěkné děvče“ a „spousta zábavy“. A to mělo strašlivý význam.

Měli na sobě košile bez rukávů a dlouhé kalhoty a vysoké boty – všichni měli oblečení velice pěkné, vyšívané, dobře padnoucí. Všechno v témže olivově zeleném odstínu. Oblečení i ti, kteří je měli na sobě, páchli kouřem, koňmi a mužským potem.

Vůdce vztáhl ruku, aby ji pohladil po líci, a pokusila se ho kousnout do ruky. Zasmál se a namísto toho jí stiskl ňadro.

„Ty dobytku!“ zaječela z plných plic. „Zvíře! Lumpe!“ kopla ho, ale chytil ji za nohu a zvedl ji nahoru, takže vrávorala jen na jednom chodidle a zůstala stát jen díky tomu, že ji držel ten chlap za ní, který se jí přitom smál do ucha.

Vůdce něco řekl a pohladil ji po stehně. Naskočila jí husí kůže a on se nad tím dal do smíchu.

„Copak nerozumíte? Nevím, co říkáte! Obludy! Čtyři proti jedné! Jste prasata! Zbabělci! Zplozenci ďábla!“

Vůdce ji pořád jednou rukou držel za kotník a druhou ji osahával a u toho mluvil, zkoušel to, dokud nepřišel na slovo, které znala a na něž zareagovala: „Cizí!“

Rozhlédl se po ostatních, potom se zahleděl znovu na ni a přestal se usmívat. „Cizí?“ opakoval s podivným přízvukem. Pootočil hlavu, odplivl si do trávy. „Cizí!“

Tohle bylo jasné. Cizinci – vetřelci. S každým, kdo nebyl skřítek, se tady hrála pěkná hra. Muže zastřelit, ženy znásilnit. A co potom? A co udělali Kade? V Thume mohly zmizet celé legie.

„Ne!“ Divoce vrtěla hlavou a pokusila se znovu bojovat. Stalo se totéž, co předtím – muž, který ji svíral, ji stiskl tak, že zůstala bezmocná. Kňučela, snažila se vykroutit nohu ze sevření, snažila se udeřit hlavou dozadu, ale nechal ji sklouznout níž, až měla hlavu položenou na jeho hrudi a už ho s ní udeřit nemohla. Zase upadla do nehybnosti, ale srdce v hrudi jí bláznilo.

Jeden z mužů něco ostře a netrpělivě prohlásil.

Vůdce mu odsekl, asi mu řekl, aby byl zticha, ale pustil jí kotník a začal si rozvazovat tkaničky na košili. Teď Inos napolo seděla, nebyla schopna natáhnout nohy a postupně v objetí svého věznitele klesala níž aniž.

Vůdce si stáhl košili a ušklíbl se na svou oběť. Díky jakémusi světelnému efektu viděla, jak se mu při každém hlubokém nadechnutí na hrudníku blyští pot. Přišlápl si levou nohou podpatek pravé boty a stáhl si ji z nohy.

„Vy bando zvířat!“ pošklebovala se jim, už nekřičela. „Bestie! Sviňáci! Co jste to za muže –“

Znovu zazněl dusot kopyt, mnoha kopyt, a poplašené ržaní koní.

Muži se rozhlíželi kolem a Inos také pootočila hlavu, aby viděla. Chlap bez košile si narval botu zpátky na nohu, otočil se jako na obrtlíku a řval jakési rozkazy. Další dva ho hned následovali a s Inos zůstal jen ten, který ji svíral zezadu. Otočil se, aby mohl pozorovat, co se děje, a tak měla i ona lepší výhled.

Tři muži letěli, jako by je honil lev, utíkali za svými koňmi. Koně i muly se splašili a povstal hrozný zmatek. Uprostřed splašeného houfce jeden z koní kopal a vyhazoval, protože na něm seděl jezdec, který za sebou táhl tmou jiskřící plamennou stuhu, jak mával hořící větví.

Nic nevyděsí koně tolik jako oheň. Dva z koní už zaběhli do lesa. Třetí se zamotal do provazu, kterým byla upoutána jedna z mul, a válel se po zemi. Muly se utrhly, dvě z nich však zakoply, upadly a všechna zvířata řvala hrůzou. Tajuplně světélkující postava na koni mávala pochodní sem a tam, až se i muly konečně vyhrabaly na nohy. Zdálo se, jako by se celá planinka zachvívala dusotem kopyt, hluku však zvolna ubývalo, protože zvířata postupně zabíhala do lesa, až zůstali jenom dva koně: jeden se bezmocně převaloval na trávě, očividně zraněný, na druhém stále ještě seděl maniak s pochodní. Tři mladíci běželi bezmocně a zbytečně přes louku a skučeli v bezeslovném vzteku.

Potom jezdec odhodil uhasínající větev, otočil koně a blížil se po planině jako mstící se hurikán, takže kopyta jeho oře se zdánlivě ani nedotýkala země. Byla to Kade! Neuvěřitelná Kade, která řídila splašeného koně, jak by to stěží dokázal sám Azak, na sobě neměla nic víc než slaboučkou bavlněnou košili a bílé vlasy jí vlály do noci.

Kdyby bývala byla ozbrojena kopím, mohla jednoho z útočníků celkem snadno probodnout. Skočil jí totiž do cesty, aby zachytil otěže jejího koně, ale v posledním okamžiku klopýtl stranou a těžce dopadl na zem.

Sevření, v němž Inos svíral čtvrtý z mužů, trošku povolilo. Inos napřímila nohy, vrhla celou váhu těla dozadu a udeřila hlavou zpátky s uspokojivým žuchnutím, a napětí svalů vzápětí docela povolilo. Oba současně ztěžka dosedli na zem. Švihla loktem dozadu a doufala, že ho zasáhne do žaludku, ale v té chvíli ji popadl za vlasy a vytáhl vzhůru, takže se překotila a minula původní cíl, zasáhla ho však mezi nohy. Zkroutil se v křeči a zařval. Pochopila, že tam má nějaké citlivé místo, tak udeřila znovu, tvrději, až o ni ztratil zájem docela. Vyškubla se mu a byla volná.

Vyskočila a běžela ke koni, který s duněním kopyt letěl kolem, divoce mu chňapla po uzdě jako nějaký akrobat, ale nezachytila víc než letmý pohled na vyděšenou Kadinu tvář kdesi nahoře. Prudký náraz ji odhodil na bok a srazil k zemi tak tvrdě, že by to skoro stačilo rozbít zeměkouli na kousky.

Na okamžik zůstala bez sebe… zlomila ji prudká bolest, měla vyražený dech a byla tolik potlučená, že se ani nestarala, co se s ní děje. Zkusila vstát. Zastavil ji výbuch žhavé bolesti v kotníku. Znova se vrátila do reality.

Kolem přístřešku hořela tráva jako fontána ze žlutého světla na pozadí tmavnoucí oblohy. Kade se stále ještě dokázala nějakým zázrakem udržet na šíleném koni. Musel se zarazit před řekou anebo se tetě podařilo ho nějak otočit, protože teď dupal zpátky ke dvěma mužům, kteří zatím zůstávali na nohou. Znovu to vypadalo, že na jednoho z nich Kade najede. A znovu ten muž v poslední chvíli uskočil, tentokrát ale neupadl.

A druhý vstoupil mezi Inos a šířící se plameny z hořící trávy – a držel luk! Zamířil do míst, kde se kůň znova otáčel. Šíp vyletěl, Inos varovně zaječela a kůň se postavil na zadní a předními kopyty bil do vzduchu. Potom klesl do dřepu a převalil se na bok. *Kade*! Inos neviděla, co se stalo s Kade.

Ticho.

U padlého koně žádný jezdec nevstával.

Inos se opět pokusila stoupnout, ale strašná bolest ji znovu zastavila. Má určitě zlomený kotník.

Jeden za druhým přikulhali všichni muži, zastavili se nad ní a dívali se na ni.

Ten, kterého srazil kůň, si podpíral paži zrovna tak jako Kel, když si před lety zlomil klíční kost při šplhání pro ptačí vejce na útesu Windle. Muž, který ji měl hlídat, se držel na slabinách, hrbil se dopředu a hrozně naříkal. Z nosu se mu řinula tmavá krev na bradu a na košili. Zbývající dva lapali po dechu a zírali na ni jako šílení.

Sálala z nich taková zuřivost, že se jí zachtělo skrčit se do klubíčka, aby byla co nejmenší. Ve zkosených očích už neměli žádné škodolibé pobavení, četla v nich jen *násilí*, *bolest* a *pomstu*. Dva z jejich koní byli pryč, dva mrtví nebo zmrzačení, dva muži zranění a všichni čtyři vypadali jako idioti. Už jim nešlo o to, aby se pobavili. Teď za všechno bude muset zaplatit. Bude platit tvrdě a dlouho.

Škrábala prsty do země a nabírala hlínu a písek, aby jim měla co hodit do očí. Nebude se před nimi krčit a nebude křičet, ať s ní budou provádět, co chtějí. Přece je královna, u všech Bohů!

„Zvířata!“ zaječela na ně. „Dobře vám tak! Jen počkejte, až přijdou ostatní moji přátelé! Ty tam! Běž a přines mi šaty…“

Jeden z obou mladších mužů, ten nezraněný, ze sebe prudce vyrazil jakési slovo a stáhl ze sebe košili. Proti takovým svalům těžko co zmůže, i kdyby mu ostatní nepomáhali. Skopl z nohou boty a posupně na ni hleděl.

Pak si spustil kalhoty a Inos instinktivně odvrátila zrak. *Ach, Bohové*! Srdce jí bušilo tak, že ji z toho jímala závrať. Tentokrát pro ni není úniku, ale ať se stane cokoli, nepoddá se. Nechá je bojovat o každý ždibek uspokojení, a když jim bude moci vydrápnout nějaké to oko, alespoň si Zlo přijde na svoje, protože ji nakonec stejně zabijí.

Je všechen ten hluk jenom od tlukotu poplašeného srdce? Že by zase kopyta?

Potřetí Inos zachránilo vzdálené bušení kopyt.

Potřetí se všichni obrátili, aby se podívali, co se děje.

Z lesa cválal kůň. Byl obrovský a přízračný, bíle se třpytil, jako by byl vyšňořený na přehlídku. Jezdec na něm byl oblečen celý v bílém a jeho plášť se vlnil nocí jako polární záře. Oba, jezdec i jeho komoň, žhnuli nezemskou stříbřitou září, která sílila zároveň s tím, jak se za bouřícího dusotu kopyt hnali loukou, až se půda chvěla. Skřítci se dali do vylekaného pokřiku, naháč se chvatně soukal do kalhot. A náhle všichni zmlkli a mrzli v té poloze, jakou právě zaujímali. Inos pocítila, jak se přes ni přelila vlna klidu a pokoje. Byla zachráněna. Přišla kouzelná moc.

3

Pocit klidu byl stejně zřetelný, jako by se jeho původce podepsal. Tohle a jiskřička rudého ohně nad jeho hlavou Inos prozradila, kdo je jejím zachráncem, ještě než dojel až k ní a zarazil svého nádherného světélkujícího hřebce.

Když se s ním setkala poprvé v ústraní jeho domu, měl na sobě šejk Elkarath přepychový mnohobarevný oděv. Když opouštěli Arakkaran, vzdal se příliš neobchodnické parády ve prospěch prostého bílého oblečení. Ze všech nádherných součástek své garderoby si ponechal jenom drahokamy ozdobený agal, jako by to byl prohřešek jen tak nepatrný, že jej může sám sobě tolerovat. Teď z oněch rubínů vystupovala rudá svatozář. Volné cípy kafíje zářily jasněji než měsícem osvětlené šejkovo sněhobílé obočí a vous, které se taky zdály žhnout, zatímco záhyby kibru se mu vlnily až k botám jako slavnostní bílý závěs. Zář, která z něho vycházela, zdánlivě ozařovala louku až ke stromům na okraji lesa a bránila člověku pozvednout k němu zrak.

„Tvoje Velikosti, moc ráda tě zase vidím," prohlásila Inos ochable. Cítila, jak ji unáší podivná vlna citů, podobná dmutí mořské hladiny, nahoru a dolů… Kdesi uvnitř ještě přetrvávala bolest, děs a hysterie, která ji nutkala k tomu, aby ječela hrůzou a rvala si vlasy, taky měla zlomený kotník a bála se o Kade a Azaka, ale to všechno překrývala hedvábná

pavučina klidu, v němž cítila starého Elkaratha. Bylo to staré známé kouzlo, kterým na ni působil každého dne od jejich prvého setkání až po den útěku z Velikých Čápů, jenom teď bylo znatelně silnější, aby se uklidnila po tom všem, co musela přestát. Pomalé vlnění nahoru a dolů muselo být důsledkem různé intenzity kouzla, jak se je šejk snažil uzpůsobit tomu, co právě potřebovala.

Klidně přikývl z výšin svého posedu na hřbetu koně. Je mi líto, že jsem nemohl přijet dřív, Veličenstvo. Ale zdá se mi, žes neutrpěla žádnou úhonu, kterou bych nemohl napravit."

Kotník už ji přestával bolet. Nepřítomně si osahávala otok. „Co moje teta?"

Elkarath střelil pohledem přes louku, směrem ke trupu padlého koně. „Při dopadu se omráčila, ale nehrozí jí žádné nebezpečí. Budu se jí věnovat hned, jak tady vykonáme právo."

„A Azak?"

„Taky to přežije. I pro něho jsem to stihl včas."

Skrze změť pocitů prorazila vlna úlevy a Inos zamumlala krátkou modlitbu k Bohům. „To jsou opravdu dobré zprávy, Velikosti!"

„Ehm!" Šejk se zamračil, až mu bílé obočí o kus pokleslo, a poté Elkarath obrátil pozornost ke čtyřem znehybnělým mladíkům. Nepatrně sebou škubali a mumlali. Slintali a kouleli očima ve snaze pohnout rty a jazykem, stejně neškodní jako mouchy polapené v jantaru.

„Tahle chamraď," pravil šejk ledově, „střelí člověka ze zálohy a pak v sobě nemá ani tolik cti, aby ho zabila. Mohl tam ležet a trpět celé dny, oni to věděli a vůbec je to nezajímalo. Když jsem dojel, málem už byl udušený vlastní krví. Jinak bych tu byl dřív."

Přehodil nohu přes hrušku sedla a seskočil do trávy křepce jako mladík, přestože hřebec měl hřbet nejmíň sedmnáct pěstí nad zemí. A náhle už neměl. Veliký kůň se scvrkával a matněl, až z něho za chviličku byl obyčejný šedivý horský poník, jakých v podhůří na opačné straně Progistových hor viděla Inos spousty. Čarovná záře z něho postupně vyprchala. I navzdory kouzlu, které jí mělo přinést pohodu, Inos tu změnu vnímala jako nepříjemné bodnutí a slyšela, že i nehybní skřítci vydávají zvuky jako břichomluvci.

Nejméně překvapený se nakonec zdál sám poník. Zastříhal ušima a švihl ocasem, jako by po koňsku pokrčil rameny, sklonil hlavu a pustil se do trsu šťavnaté trávy.

Šejk poklekl a zkoumal Inosin kotník. Inos na sobě neměla pořád ještě ani kousíček oděvu. Tiše se uchechtl. „Nestyď se. Přede mnou neukryje

žádná žena žádné tajemství.“ Položil chladnou dlaň na otok a ten zmizel. Také ostatní škrábance a odřeniny se jí rychle hojily.

„Tak! To bude prozatím stačit.“ Starý muž povstal beze stopy ztuhlosti, kterou předváděl, když měl kolem sebe lidi, kteří se o něho starali. Nabídl Inos zdvořile ruku, aby jí pomohl vstát. Na nohou se jí objevily stříbrné sandály, a jak se napřímila, zahalila ji hedvábná říza. Na zcuchaných, špinavých vlasech se jí zhmotnila průsvitná šála. Na spodní prádlo šejk buď zapomněl, anebo byl příliš taktní, než aby užíval své kouzelné moci tak intimně.

Zamumlala poděkování a předvedla poněkud roztřesené pukrle. Odpověděl jí úklonou a tiše se smál, jako by se těšil té zřídkavé příležitosti užít Moci, kterou normálně musel tajit. Ale přímo na ni se nedíval. Nikdy to nedělal. Říkala si, že jako kouzelník vidí i bez dívání a už se tak chová po zvyku. Ale pořád ji to rozčilovalo.

Věžňové sténali, slintali a cukali sebou v úsilí pohnout se aspoň o kousek. Jak je ozařovalo čarovné Elkarathovo světlo, zdáli se všichni mladší a drobnější než předtím – byli ovšem nezvykle ramenatí a měli tak kudrnaté vlasy, že u dam podobný vzhled vyžadoval složitý umělý zákrok a u mužů bylo něco podobného jen zřídka k vidění. Oči měli veliké a zešikmené jako elfové, a teď je navíc vyvalovali strachem. Duhovky měli bledě hnědé, skoro nazlátlé. Teď už nevypadali jako nějaké děsivé příšery, byli jen o málo starší a vyšší než ona. Jak se k ní mohli tak chovat?

„Špinavci!“ pravil šejk.

„Co jsou zač?“ ptala se Inos.

Pokrčil rameny. „Podle jejich stáří je jasné, že nemohou být ještě řádnými strážci. Řekl bych, že je to jenom parta, která si vyrazila na lov.“

„Vypadají slušně, civilizovaně. A mají pěkné oblečení.“

„Ha! Ale jejich chování není civilizované. Už vás nějakou dobu sledovali. Propadli životem, takže vůbec nezáleží na tom, kdo jsou nebo odkud přišli.“

Zajatci kouleli jantarovýma očima v důlcích. Inos s podivem zjišťovala, že k útočníkům pociťuje jen velmi málo zloby. Snad to bylo tím, že vypadali tak bezmocní a že si dobře pamatovala, jaké to je být přikován kouzlem na místě, anebo snad že jim unikla, aniž by jí způsobili neodčinitelnou újmu. Možná na její city mělo vliv i Elkarathovo kouzlo, ale připadalo jí, že jsou velmi mladí, než aby měli zemřít.

Šejk si pohrával s vousem a důstojně přemýšlel. „Vlastně nedokonali násilí, ke kterému se vůči tobě chystali, královno Inosolan, ale jejich úmysl byl zcela zřejmý. Unikla jsi jim o vlas a to ti dává možnost tradiční satisfakce.“ Vytáhl svou dýku a podával ji Inos zdobenou střenkou napřed.

Inos zmateně hleděla na zbraň. „A co bych s tím měla dělat?“

„Vzít jim to, co tolik chtěli rozdávat.“ Ulekaně o krok couvla a otočila se, aby se pohledem střetla s vyděšenými zraky znehybněných mládenců. „Ne!“ vydechla. „Nejsem veřejný popravčí! A nechci se snížit k takovému barbarství.“

„Skutečně?“ zamumlal Elkarath a sejmul z ní čarovný vliv, kterým působil na její city.

Dopadl na ni úder nenávisti a vzteku a vzápětí radostné zachvění z toho, že se karta obrátila. A znovu jí dunělo bušení vlastního srdce v uších. V hrdle jí vystoupila pachuť žluči, když si připomněla, co jí tihle čtyři mládenci se zmrzačenou morálkou prováděli a co jí chtěli udělat. Všechno to očumování, osahávání, kruté žertování, bolest, kterou jí působili, a nade všechno to, že ji chtěli zneuctít… čtyři muži proti jediné ženě. Chvějící se rukou sáhla po dýce.

Odveta bude sladká!

A náhle jako by slyšela hlas svého otce: „Dělej to, co *je* dobré,“ řekl jí jednou, „ne to, co se zdá dobré.“ Kdy to bylo? A proč? Nedokázala si tu situaci připomenout – snad šlo o nějakou hloupost, ještě když byla dítě. S nesmírným úsilím ovládla zuřivost, která jí cloumala, a otočila se znovu ke starci.

„Ne! Zaslouží si trest, souhlasím. Ale já je trestat nebudu.“

Šejk samým údivem vysoko zvedl sněhobílé obočí a pro jednou se jí podíval do očí.

„Trest a pomsta nejsou totéž!“ křičela Inos. „Ty jsi tady soudcem. Ty máš moc. Jsou to tvoji zajatci. Tak je suď a vykonej potom svůj rozsudek.“ Zhluboka se nadechla, zklidnila hlas a dodala. „A jestli to tvou Velikost potěší, mám radši svět takový, jaký je. Chci brát život, jaký je ve skutečnosti a jaká jsem i já, ne jako nějakou barevnou repliku, jak vidí svět nějaký opilec.“

Zamračil se. „Chvěješ se.“

„Za těchto okolností se za to nestydím. Radši se budu třást, než abych se chovala jako loutka.“

Vrásky na červených buclatých tvářích se mu přeskládaly do jemného úsměvu. „Promluvila královna! Staniž se tak!“ Vrátil dýku zpátky do pochvy a otočil se ke čtveřici zajatců. „Byli jste shledáni nezpůsobilí k životu. Tedy zemřete a snad ve vás Bohové najdou víc dobrého, než jsem našel já.“

Trhavě se pohnuli, otočili se na místě a vykročili. Inos se zakousla do pěsti, když viděla, jaký trest jim šejk vyměřil. Staroch ji samozřejmě bude pozorovat, ale jestli od ní očekával nějakou hysterii, tak mu tohle potěšení

nedopřeje. A tak se držela zpříma a dívala se, a jakýmsi kouzlem viděla i potmě, jak čtyři mladíci jdou přes trávu, klopýtají dolů z nízkého břehu a jdou dál přes písčitou pláž. Nořili se do řeky, až jim voda sahala po pás, nejvyšší z nich dokonce došel až tam, kde mu byla voda po prsa. Pak i jeho vzal proud. Ani jeden z nich se už nevynořil.

Inos zhluboka vydechla. Bylo jí zle. Pořád se třásla. Kolik let ji ještě bude tížit noční můra… Dobře jim tak!

Byl to šejkův rozsudek, nikoli její.

„Teď půjdeme k mé tetě, tvoje Velikosti?“

„Samozřejmě. A První pobíječ lvů tady bude co nevidět. Tak pojďme.“

Šel napříč loukou první a s ním se po zemi pohyboval světelný kruh, jak on sám zářil do tmy. Z ohňů v suché trávě, které založila Kade, už zbývalo jen pár jiskřiček a bledý dým, který se držel mezi stromy, takže les hořet nezačal. Na obloze se třpytila spousta hvězd – noc zde přicházela mnohem rychleji než v Krasnegaru.

Dělej to, co je dobré, ne co jako dobré vypadá. Ne, to nebyl otec, kdo jí tohle říkal. Bylo to jedno z mnoha Rapových přísloví. Rap měl takových pořekadel nepřeberně. Často si ho kvůli tomu dobírala. Z Rapa si kvůli jeho příslovím dělala legraci celá jejich bývalá parta, ovšem dělat si z něho šoufky nebylo nijak těžké a vůbec z toho neměli potěšení, protože mu to vůbec nevadilo. Nikdy se nerozvzteklil jako jotun ani neječel jako imp, jenom pokrčil rameny a šel svou cestou.

Proč teď přemýšlí o Rapovi? Kvůli té honičce? Proto, že utíkala v hrůze před muži, tak jako často při hrách utíkala před Rapem? Moc dobře si vzpomínala, jak ji chytil a strhl na písek, kde ji držel, dokud mu nedovolila, aby jí dal pusu – pochopitelně když byli ještě menší. V posledních letech už ne. To už se z líbání stala vážná věc a políbili se jen jedinkrát.

Anebo to bylo kvůli tomu, že Rap pro ni zahynul a teď pro ni zahynuli další čtyři muži? Možná proto.

Když šejk došel k mrtvému koni, Kade se už pokoušela vstát, oblečená stejně jako Inos, ale koukala kolem sebe velice zmateně.

Inos se k ní rozběhla a objaly se.

4

Elkarath rozhazoval kolem sebe Moc po celých sudech. Mrtvý kůň zmizel a na jeho místě se objevila plápolající vatra, v níž praskala a jiskřila pyramida z pořádných kuláčů a vrhala kolem přívětivé světlo. Potom kolem ohně vykouzlil kruh z měkkých rohožek.

„Nějakou chvilku jsme se museli věnovat zabíjení," řekl. „Tak si teď užijme toho krásného večera." Rozhlédl se po okolí. „Už tady nehrozí žádné nebezpečí… zatím."

Posadil se na zkřížené nohy a pochechtával se výkřikům podivu, které unikaly oběma ženám. „Posaďte se, dámy! A dál – dáváš přednost nějaké značce vína, Výsosti?" Jeho magické záření pohaslo a zůstal jen baculatý stařík v bílém plášti a s bílou rouškou na hlavě. Odlesky plamenů tančily na rubínech, které zdobily pásku, udržující mu roušku na místě. „Och, spolehnu se na tvou zkušenost, Velikosti," uculila se Kade, která se usadila na jedné z rohoží a po zarkském způsobu si objímala kolena, přičemž na ní nebylo znát nic než obvyklá škrobenost. Pokud při pádu utrpěla nějaké zranění, tak je kouzelník nepochybně vyléčil a její dřívější neklid byl také ten-tam.

Nakolik Kade potlačovala svoje skutečné pocity, to nedokázala Inos odhadnout. Bylo by přesně v tetině povaze přežít dokonce i nedávnou těžkou zkoušku bez toho, že by se zpronevěřila své póze. Sotva znatelně se jí chvěly ruce a v očích měla ještě trošku vylekaný výraz, ale jinak byla téměř v někdejší formě. Vlastně na tom byla mnohem líp, než když toho rána vstoupili do Thume. Ať už se bála čeho chtěla, její obavy zjevně vzaly za své, protože je vytlačila ochranitelská přítomnost starého šejka.

Vedle každého z nich se objevila zarosená láhev vína a hned první doušek Inos přesvědčil, že tento mok je stejně dobrý jako ta nejlepší vína ze sklepů vévody Angilkiho nebo Azakových zásob. Bylo příjemně vychlazené a Inos si vzpomněla, že dokonce i Palmový palác měl problémy s opatřováním dostatku ledu k chlazení vína pro prince, přestože ho neustále přiváželi z hor rychlí velbloudi.

Kade se rozhlížela po okolí, přikrytém pláštěm noci. Vršky stromů čněly proti hvězdnaté obloze jako temné prsty. „Co tamti… eh, darebáci?" Řekli jí, že se jich zbavili a ona se na nic víc neptala. „Byli to skřítci? Živí skřítci?"

Šejk přikývl a usrkl vína. Jak tam tak seděl, bělovousý, s červenými líčky zdrsněnými pouští, vypadal jako něčí báječný dědeček. Mluvil pomalu a vyrovnaně, jako když klouže ledovec, tu a tam zamrkal víčky skrytými pod těžkým bílým obočím, ale zachytit pohled jeho očí bylo téměř nemožné. Inos dumala, zdali jeho laskavé chování je přirozené anebo ji znovu obestřel nějakým kouzlem. Snad už to dělá automaticky, aniž by o tom přemýšlel, jako obchodník uvyklý chovat se k zákazníkům vždycky přívětivě. „Jak se zdá, žijí v Thume stále ještě živí skřítkové," připustil.

„Takže mohou být někde kolem ještě další?" Kade znovu přeletěla zrakem okolí.

„Mám silné podezření, že tady někde musí být nějaké ženy, když jejich rasa pořád takhle prospívá.“ Usmál se. „A další muži. A pochopitelně mohou zatoužit po pomstě.“ Upil vína, aby trošku zvýšil napětí. „Pravda je taková, že se k nám blíží velká skupina. Přicházejí proti proudu řeky, jsou ale ještě hodně daleko. Možná o nás ještě vůbec nevědí. Pokud proti mně postaví nějakého čaroděje, tak budeme pochopitelně ztraceni, ale zatím jsem na legui od nás nikoho nezjistil – tedy nikoho jiného než mladého džina s obolavělýma nohama, který se sem vleče nocí. Navedl jsem ho na správný směr,“ ujišťoval Inos, „a teď už vidí náš oheň.“

Inos se zachvěla. Elkarath byl jenom člověk, potřeboval spánek jako každý jiný, a tak bylo možné ho oklamat, což se jasně ukázalo ve Velikých Čápech. Jak silnou ochranu dokáže poskytnout proti nebezpečím číhajícím v Thume? „Ale až přijdou ti ostatní… a kolik jich vůbec je?“

„Nevím. Mnoho.“

Proč to neví? „Ale i kdybys… kdybys vyřídil tyhle, nemohla by nás za světla vystopovat celá armáda skřítků?“

Starý muž zavrtěl hlavou a studoval kondenzovanou vlhkost na své číši. „Před úsvitem už musíme být pryč.“

Zjevně se nechystal nějak blíž to vysvětlovat a Inos pocítila známky nevolnosti.

Ale Elkarath se spokojeně usmíval na obě své společnice naráz, ale na žádnou z nich přímo. „Nepojíme nějakou večeři, dámy?“ Objevily se tři stříbrné mísy a v záblescích ohně jiskřily, naložené voňavou kořeněnou pečení, zeleninou a sněhově bílou ryží.

Inos si uvědomovala, že je hladová, ale vnitřnosti měla ještě pořád v bídném stavu. Nicméně když už jednou odmítla Elkarathovu čarovnou pomoc, musí dál předstírat klid. Sáhla po jídle a popálila si prsty. Několik minut bylo ticho…

„Ti… darebáci… ti nijak neublížili, tetičko?“ zvídala Inos s plnou pusou.

„Vůbec ne, drahoušku. Křičeli na mě spoustu otázek, ale rozuměla jsem jim sotva každé čtvrté slovo. A tak mě nechali být.“ Dokonce i v mihotavém světle ohně bylo vidět, jak se Kade začervenala. „Obávám se, že stará tlustá ženská pro ně nebyla dost zajímavá. To tebe chtěli.“ S úzkostí se podívala na svou neteř. Inos už ji ujistila, že jí neučinili nic, co by se nedalo vyhojit, ale i tak…

„Měla jsi štěstí, že ti rovnou nepodřízli krk, Výsosti,“ poznamenal klidně Elkarath. „Musím ti blahopřát k té záškodnické akci s koňmi. Byl jsem dost blízko, abych to viděl, ale ještě ne dost blízko, abych ti mohl nějak přispět. To byla zřídkavá ukázka odvahy, a také jezdeckého umění.“

Kade zrudla ještě víc. „Člověk dělá, co může," zamumlala.

„A také ti blahopřeju k tomu, jak báječně hraješ *thali*!"

„Och, to…" Kade zrudla mnohem víc, než kdy Inos viděla, a vyhýbala se pohledu své neteře.

Šejk se hlubokým hlasem uchechtl. Její Veličenstvo sultánka mě varovala, abych z tebe nespustil oči. Připouštím, že jsem se choval hodně bezstarostně."

Vida! Šejk si myslí, že tu malou lest vymyslela Kade? V první chvíli pocítila Inos pokušení přiznat se ke svému autorství, ale pak si řekla, že protentokrát bude raději diskrétní. Ale stejně je to zvláštní! Proč se Rasha obávala tety Kade?

Rozhovor se stočil na nebezpečnou půdu. Na nějakou chvíli se všichni tři věnovali jen jídlu a kolem bylo naprosté ticho, vyjma praskání ohně. Plameny ozařovaly kouř, odnášený větrem, a jiskry stoupaly k nebi, aby se přidružily ke hvězdám. Po zážitku se skřítky se Inos ještě pořád chvěla. Pomyšlení na velkou skupinu jim podobných, která se blíží, ji znervózňovalo, nehodlala se ale plašit kvůli kdejakému stínu, a jestli ten stařík doufal, že ji vyleká, tak ho rozhodně zklame. Přísně si vyložila, že střetnutí s mytickými skřítky byla zkušenost, jaká se přihodí jednou za život, a tento piknik u ohně jistě bude stát za zapamatování. Nepotřebuje žádné kouzelné povijany, aby se dokázala těšit ze života, byť má ústa poněkud vyschlejší než jindy a taky se jí hůř polyká.

„Ta pečené je vynikající, Velikosti," poznamenala.

„Děkuji. Moje drahá máti ji takhle dělávala, víš?"

„A také jsi mě poučil, že ochranné čarodějovy ruky by se člověk neměl tak lehkovážně zbavovat."

„Ach!" povzdechl si. Já nejsem čaroděj, madam. V této chvíli bych si velmi přál, abych byl čaroděj. Tomu byste tak snadno neunikli."

„Takže… když ne čaroděj…" Inos se podívala na Kade a viděla jí ve tváři odraz vlastního podivu.

„Já jsem jen obyčejný mág," řekl Elkarath. „Právě tak jako přede mnou můj děd a předtím jeho děd."

„Ale jsi vazalem, kterého si připoutala sultánka Rasha, že?"

Přikývl – a zdálo se jí, že smutně. „Tak. Vystopovala mě dřív, než jsem vůbec zjistil, že existuje. Ale jsem v jejích službách spokojený."

Když už na to téma přišla řeč a když byl stařec v tak povídavé náladě, vycítila Inos příležitost ukojit dávnou tužbu a dovědět se něco víc o záležitostech magie. Že by ji chtěl povídáním třeba trošku rozptýlit? „Velikosti, my jsme v těchto záležitostech hrozně neinformované. Můžeš nám vysvětlit, jakou to máš čarodějnickou hodnost?"

Zasmál se, jako kdyby právě tuto otázku očekával. Já jsem jenom prostý mág, znám jen tři Slova a mohu dělat jen obyčejná kouzla, čarovat neumím.“

„A v čem je rozdíl?“

„Čarování má trvalé následky, kouzlo jenom dočasné. Ale je to různé – lidi je možno kouzlem ovlivňovat mnohem snadněji než neživé věci. Uzdravení Pobíječe lvů, a tvé tety bylo celkem snadné. Každý večer jsem na vás sesílal kouzlo spánku. To je docela jednoduché kouzlo a vydrží bez obnovování do rána. Ale kouzlo, které v tobě přes den vyvolávalo příjemné pocity, dost rychle sláblo, pokud jsem je zapomněl pravidelně obnovovat.“ Zamyšlené upil vína. „Čaroděj by vás docela snadno povolal z těch hor zpátky. Já jsem navíc pochopitelně nemohl odjet dřív, než jsem dal do pořádku ten zmatek, který jste vyvolali ve Velikých Čápech. Abych pravdu řekl, bylo tam všechno vzhůru nohama.“

Inos ztěžka polkla.

Kade po ní varovně střelila očima. „Je od vás velkomyslné, že se na nás kvůli tomu nehoršíte, Velikosti,“ zaševelila.

„Tehdy ráno jsem na vás byl trošku nazlobený,“ připustil mág, „ale v mém věku už člověk vidí ve všem i tu humornou stránku. Odvedli jste dobrou práci.“

Inos se ulevilo a začala si v duchu formulovat další otázky, ale vtom se ze tmy přibelhal Azak.

Přední díl kibru se mu černal zaschlou krví a ještě černější měl výraz v obličeji. Inos se už už chystala vyskočit a vítat ho, ale rychle si to rozmyslela.

Och, ubožáček Azak! Pro světského člověka není hanba, když ho přemůže kouzlo, byť by to Azak připustil jen nerad, ale nechat se střelit ze zálohy partou rozjívených mládenců, to byl podle jeho měřítek projev nebetyčné neschopnosti.

Snad ještě nikdy v životě nezažil skutečné ponížení. Teď dostala jeho pověst neselhávajícího muže vážnou trhlinu. Selhal právě v tom, na čem si zakládal. Z následků vlastní hlouposti ho zachránil nenáviděný kouzelník a to bylo snad ze všeho nejhorší. Založil si ruce na prsou, zíral přes plameny na šejka a tvářil se tak, jako by ho chtěl nejraději zabít.

V Arakkaranu by Inos nikdy ani nenapadlo, že by mohla někdy Azaka ak'Azakara litovat, teď ho ale opravdu litovala. Ale dát mu najevo soucit by bylo totéž, jako by mu do ran zadírala sůl. „Buď vítán, Pobíječi lvů,“ řekl Elkarath pokojně. Na rohoži u Azakových nohou se objevila veliká mísa s jídlem.

Velikán si jí nevšímal. „Nejsem žádný Pobíječ lvů!“

Staroch se varovně zamračil. „Posaď se, ak'Azakare.“

Azak zaskřípal zuby. „Ty jsi vazal té nepojmenovatelné čubky, která si říká Rasha!“

Inos kleslo srdce ještě o kus níž. Azak nevěděl, jaké to je, když člověka někdo poníží, neměl zkušenost, jak se s ponížením vyrovnat. Nebyl tak uvyklý na vlastní selhání jako ostatní smrtelníci – jak asi musel trpět! Upírala oči do své misky s jídlem, ale sousta se jí v ústech měnila v piliny. Ubohý Azak!

„Nabízím ti pohostinství,“ řekl Elkarath klidně.

„Odmítám je.“

Vypadalo to, jako by se pod Azakem podlomila kolena a složil se na zem. Inos chtěla protestovat, ale radši zůstala zticha a Kade na ni ještě varovně hrozila. Tohle přece není fér! Snažil se posadit, vzpíral se při tom rukama a žhnul zlostí.

„Ano,“ prohodil šejk, aniž by oslovil někoho konkrétního, „sloužím jejímu Veličenstvu. Proč si nezavázala k věrnosti i vás všechny ostatní, to nevím.“ Mrkl s úsměvem přibližně tím směrem, kde seděla Inos. „Mám tušení, že ve tvém případě to má co do činění s Čaroději a s tvým předurčením být královnou Krasnegaru – velcí kouzelníci by možná mohli znát i kouzla, která na dotyčného dolehnou až v budoucnosti. Já o tom nevím nic, ale mohlo by jít právě o tvůj případ. Jenomže já jsem měl uloženo zachovávat inkognito tak dlouho, jak jen to bude možné. Byla to docela dobrá zábava.“

Zasmál se a od Azaka přiletělo další zaskřípání zubů.

Zmínil se ale o Inosině domovině. „Takže Krasnegar je ještě pořád… Ta záležitost ještě není vyřízena?“

„Nemám nejčerstvější novinky,“ odpověděl tiše Elkarath a vsunul si do úst hrudku rýže.

„A sultánka mě chce doopravdy usadit na trůn mých otců?“

Pokrčil rameny. „Alespoň to říká. Pochop, že na její úmysly se jí neptám.“

Kade jen zářila.

„A má taky v úmyslu vdát mě za goblina?“ vyzvídala Inos.

Elkarath po ní vrhl krátký uhýbavý pohled, pod křovinatým bílým obočím sotva znatelný. „A i kdyby? Vzpírat se čarodějce je náramné bláznovství, mladá dámo. Zvečera jsi mi říkala, že nemáš ráda, když ti někdo mluví do tvých citů. Královna Rasha by mohla zařídit, že se *budeš chtít* provdat za goblina.“

Inos se odtáhla a naráz se cítila hodně mizerně. Otřela si prsty o trávu, namísto aby si je podle zarkských zvyklostí olízala, protože jí žaludek začal

protestovat. Zamilovat se do goblina? Podívala se přes oheň na Azaka, který byl podle výrazu v obličeji vzteky bez sebe. Jeho nenávist k čarodějnictví se jí teď jevila mnohem pochopitelnější. Bylo to skutečně veliké zlo.

Vyhlídka na vdavky za goblina ji děsila. Čarodějka Rasha ji mohla nechat zamilovat do kohokoli – do Azaka, do nějakého snesitelného impa anebo i do nechutného goblina. A Inos by svůj osud ke všemu přijala s radostí! Hrůza!

„Takže její Veličenstvo věděla o tom, že hodláme opustit Arakkaran?“ vyzvídala decentně Kade.

„Ona vás k tomu ve skutečnosti sama podnítila, tím jsem si jistý.“

„Aby mou neteř ukryla před Strážci?“

„Přesně tak. Všichni Čarodějové mají ve zvyku brát si podle libosti, co se jim zlíbí. Podle toho, jak já chápu politiku, je Inosolan cenným vlastnictvím. Jistě by rychle pronikli až do paláce.“

Kade obyčejně sbírala informace opatrně, teď ale očividně těžila ze starcovy ochoty povídat. „Ten duch, kterého moje neteř viděla tehdy tu první noc,“ ptala se, „to bylo tvoje dílo?“

Staroch se zamračil. „Ne. S tím jsem neměl nic společného.“

„Tak to zařídila Rasha?“ zeptala se opět Inos.

Šejk zavrtěl hlavou až mu od rubínů v čelence vyskočily rudé ohníčky. „Nemyslím, čekala, že ji budou mít pod dohledem. Říkala mi, že raději ani nebude sledovat náš odjezd, aby neprozradila naše spojení.“

„Ale…“ Inos se zachvěla. „Myslíš, že to byl doopravdy duch?“

Rap? Chudák Rap!

Elkarath pokrčil svalnatými rameny. „Mohlo to být taky poselství od někoho jiného. Nevzbudil jsem se dost rychle, abych zjistil, jestli v tom bylo nějaké čarování.“

„Poselství?“ opakovala Inos. „Jaké poselství?“

„Od jiného čaroděje. Možná od některého z Čarodějů.“

Inos se pod tlakem takové možnosti rozbušilo srdce. „Nemyslíš, že by to mohlo znamenat, že je Rap ještě naživu?“

Starý šejk znova pokrčil rameny. „Kdo ví? Čekal jsem, že z toho budou problémy… ale nic dalšího se nepřihodilo. Zvláštní! Nějak si to nedokážu vysvětlit, paní.“

Že by byl Rap naživu? Ta možnost ji z jakési příčiny ohromila. Inos si zhluboka lokla vína a přemítala tu novinku v hlavě. Nikdy se jí nechtělo věřit, že by Rap byl tak špatný, aby po smrti zůstal na světě jako zlý duch. Jak by ale mohl uniknout před impy? Jak by mohl zařídit odeslání takového poselství? Jak…

Ne. Smutně usoudila, že to není možné. Střetnutí s nenávistnými legionáři by Rap nikdy nemohl přežít.

Kade stále ještě ze starocha tahala rozumy. „A co se bude dít, až dorazíme do Ullacarnu?“

Dožvýkal sousto a polkl. „Tam musíme počkat na další instrukce. Ale je to příjemné město.“

Inos zničeně mrkla po Azakovi, který se už nemohl mračit hůř. *Všechny věci v sobě obsahují Zlo i Dobro.* Radost, že unikla skřítkům, ji oslepila tak, že neviděla zlo, dřímající vespod. Byli by ti čtyři skřítkové horší než jeden goblin, než doživotní svazek s goblinem?

Dřív měl být Ullacarn první zastávkou na cestě k audienci před Strážci. Teď by to mohla být první zastávka na cestě do trvalého otroctví. Mohli by ji vydat Čaroději Východu, zatímco Rasha si ponechá Azaka, svou nejoblíbenější hračku.

Kade se s obavami rozhlédla po okolní temnotě. „Ale napřed se musíme do Ullacarnu dostat. Říkal jsi, že za úsvitu už musíme být pryč… Budeme se vracet potmě tím hrozným průsmykem?“

Elkarath zavrtěl hlavou, až rubíny rozhodily kolem rudé blesky. „Ne! Jít tudy je nemoudré, ať ve dne nebo v noci.“

„To jsem ráda, že to říkáš!“ poznamenala Kade ostře. „Nikdy mě nic tak nesoužilo jako pohled na všechny ty… sochy.“

„Proč je to nemoudré?“ zeptala se Inos.

Šejk upil vína a zahleděl se přes okraj pohárku do ohně. „Já jsem jenom mág, paní. Normálně nedokážu poznat, že to či ono má co do činění s magií. Tato schopnost přesahuje moje Síly, snad vyjma několika zvláštních případů, například když mi někdo zablokuje vnitřní zrak. Předpokládám, že ostatní kouzelníci mé třídy mají stejné omezení. Ale když jsem procházel tím průsmykem, něco jsem cítil. I kdybych se mýlil, je docela dobře možné, že některá ze starých kouzel přetrvávají do dneška.“

Inos se zamračila, protože se jí nechtělo starci věřit.

„To kouzlo mohlo být zamířeno jedním směrem,“ vysvětloval a zdál se už trošku netrpělivý. „Působilo proti utíkajícím uprchlíkům. Všichni jsme bezpečně prošli do Thume. Ven už bychom se nemuseli dostat tak snadno.“

„Zkameněli bychom?“

„To možná ne. Dnes už může být kouzlo hodně oslabené, ale i tak by nás mohlo zmrzačit nebo zabít. Ne, nepokusil bych se tudy projít, i kdyby mi někdo nabízel všechny kerithské drahokamy.“

Inos střelila očima po Azakovi, který už se tvářil spíše zvědavě než vražednicky.

„Mám jiné prostředky," vysvětloval Elkarath a předešel další otázce, ještě než ji mohl někdo položit. Inos znovu napadlo, zdali si stařec nezaslouží míň důvěry, než by v nich chtěl vzbudit. „Pěkně jste mě v posledních dnech prohnali, ale docela se mi to líbilo." Pozvedl pohár v tichém přípitku směrem ke Kade.

„A jakpak jsi nás našel, Velikosti?"

„No, nebylo příliš obtížné sledovat vaši stopu. V porovnání s mágem je takový Pobíječ lvů jako slepé kotě."

Azak vztekle vycenil zuby a staroch se mírně usmál, hleděl však při tom do ohně.

„Skutečně jsi čekal, že mi utečeš, ak'Azakare?"

„Doufal jsem, že se neodvážíš provozovat svoje špinavé schopnosti tak blízko Ullacarnu."

„A tak! No, bylo to na pováženou, to připouštím, ale pochopitelně splnění mého poslání je nejpřednější, a tak jsem to musel risknout. Napřed jsem se ale musel postarat o zbytek mého zboží a o moje lidi. Byl jsem hotov teprve včera za svítání."

„To jsi tady byl opravdu hodně brzy," řekla uznale Kade.

Elkarath se samolibým souhlasem přikývl, jako by se klaněl vlastním rukám. „Dnes je ale nádherný večer, pravda? Doufám, že jste si všimli, že vhodné zaklínadlo je opravdu účinným prostředkem na odpuzování komárů?" Laskavě pohlédl přes oheň na Azaka. „Víš určitě, Pobíječi lvů, že s námi nepovečeříš?"

Azak opět rozzuřeně odmítl mágovo pohostinství. Ať měl či neměl zlost, musel být Azak vyhládlý, takže se choval velmi dětinsky, když se poddal svému dojmu, že selhal, natolik, aby odmítal jídlo. Proč jsou někteří muži tak paličatí, tak umínění? Inos cítila, jak se jí zmocňuje podivná nostalgie, jejíž zdroj nedokázala zjistit.

„Nebylo tak těžké vás sledovat," řekl mág pokojně. „Ačkoli je pravda, že na této straně hor to bylo trošku složitější.

„Když byla stopa ještě horká?" zavrčel Azak skepticky. Jen za pomoci rukou se položil na záda a odtáhl nohy od ohně.

„Když se mi do toho začala míchat kouzla."

„Nikde jsem neviděl ani známku po přítomnosti lidí."

„Ale lidé tady očividně jsou." Stařec se podíval pryč, do tmy, a Inos to instinktivně udělala po něm. V temnotě se pohybovaly jakési obrysy a v první chvíli si myslela, že se jí srdce dočista zastavilo, než pochopila, že jsou to koně a muly, protože všechna zvířata se tiše jako duchové vrátila a teď stála kolem lidí jako kordon mlčenlivých diváků. Zachvěla se. „Viděl jsem také místa s magickým krytím," pravil Elkarath, „či spíš jsem je

neviděl. Můj bystrozrak byl odblokován kouzlem a mám podezření, že ani normální zrak mi neukazoval to, co tam skutečně bylo a že co se mi jevilo jako les bylo ve skutečnosti něco jiného. Někdy vaše stopy docela zmizely a někdy mi nedávaly nejmenší smysl. Thume je obydlené!“

„Jak jsi nás tedy našel, Velikosti?“ zvídala Kade a okázale si olizovala prsty, ačkoli to předtím, než se ocitla v Zarku, nikdy v životě neudělala.

„Měl jsem pomocníka.“ Staroch před sebe natáhl ruku a nechal plameny rozzářit drahokamy na svých prstech.

„Ten prsten?“ řekl Azak. „Takže báchorky, cos nám o něm povídal, nebyly vymyšlené?“

„Ne.“ Šejk klesl v té chvíli hlasem o dobrou oktávu. „Ale lhal jsem, když jsem říkal, že to je rodinné dědictví. Její Veličenstvo ten prsten vytvořilo zvlášť pro mě.“ Zamyšleně upřel zrak na prsty své ruky. „Zrovna teď nic zvláštního nepředvádí… Normálně mi umožňuje odhalit magické praktiky tak dobře, jak to umí čaroděj, ale tady v Thume, to jak se zdá, nefunguje. Na cestě z toho údolí, kde tábořili ti lidé, neukazuje vůbec nic, a přece se k nám velmi rychle blíží.“

„Mohla by být magie v Thume jinačí než normálně?“ Teď už byla Inos definitivně vyplašená.

Mág pokrčil rameny. „Možná. Během dneška jsem viděl pořád takové zelené mihotání, skákalo to jako blechy z mrtvého psa.“

„A k čemu to bylo dobré?“ zeptal se ostře Azak.

„Podle toho jsem vás sledoval.“

Ostatní na sebe chvilku nechápavě hleděli. Mág si dopřál další doušek vína a tiše se bavil. Pak se nepřímo podíval na Inos, ale pohled skrýval pod hustým obočím. „Zdědila jsi Slovo Moci, dítě. Její Veličenstvo byla dost v rozpacích, že se to zatím vůbec neprojevilo v tom, že bys měla k něčemu výrazné nadání. Říkala mi, abych si na to dával pozor, a tenhle prsten mi dala, abych tvoje Slovo dokázal vystopovat. Dnes jsem ale poprvé viděl, že to zařízení opravdu funguje.“

„Já… *já* jsem užívala magii?“ Inos úpěnlivě doufala, že to byl nějaký složitý zarkský vtípek. Nikdy neřekla Azakovi o Slovu Moci, které pocházelo od starého Inissa, a neodvážila se na něho ani podívat, jak na tu novinku reaguje. Azakovi byla magie protivná v každé formě.

„Jeden z vás to musel být,“ řekl na to mág. „Zelené světlo znamená jedno slovo, génia. Na ta místa, kde jsem tušil nějaké okultní enklávy, prsten nereagoval. Pokud mám pravdu, tak byly ty enklávy velice dobře stíněny. Jeden z vás to byl, a pokud ne ty, kdo tedy?“

„Já jsem to být nemohla! Tetičko – vidělas, že bych dělala něco zvláštního? Nebo ty, Azaku?“

Kade vrhla ustaraný pohled na Azaka a potom odpověděla na Inosinu otázku: „Nikoli, drahoušku.“

Staroch si pohrával s vousem. „Připouštím, že jsem na rozpacích. Prostě jsem zjistil signál, že tam působil nějaký okultní talent, ne že by tam někdo hýbal s horami. A co třeba… že by ses učila od Prvního pobíječe lvů stopovat? Hledat cestu? Zpívat? Necítila jsi třeba nějaký vliv magie?“

Inos vrtěla hlavou. „Myslím, že jsem dneska nedělala nic, co bych už nedělala tisíckrát předtím. Ovšem s výjimkou toho, že mě skoro znásilnili.“

„Ne, to bylo dřív. Po cestě sem.“

Kade vždycky dbala, aby se přerušilo trapné ticho. Tiše zakašlala, aby na sebe připoutala pozornost. „V Impirii, Velikosti, je takové přísloví o rozpálené pánvi a ohni. Slyšel jsi o něm?“

„V Zarku zase říkáme 'vyhýbat se lvovi a vzbudit při tom lvici'. Jde o stejnou myšlenku?“

„Přesně. Začínám si myslet, že moje neteř má okultní talent přesně podle tohoto přísloví.“

Uchechtl se. „Myslím, žes tu hádanku rozluštila!“

Kade se zlehka usmála. „Ale i když ten hledač magie ukazoval naším směrem, pane,“ pokračovala, „nebylo by možné, že signalizoval stopu někoho jiného? Třeba nás někdo hodně těsně sledoval a ta osoba byla možná zdrojem magie.“

„Řekl bych…“ Mág zamyšleně pokyvoval hlavou. „Například někdo neviditelný? Kdybyste měli nějakého neviditelného společníka… ale ne. To by vyžadovalo vyšší stupeň Moci, než jsem zjistil. Nejméně mága.“

Azak ze sebe vyrazil jakési zlostné zavrčení. „Nikdo mi o tom Slově Moci vůbec nic neřekl. Tím se vysvětluje spousta věcí.“ Zíral na Inos tak nazlobeně, že ji to ohromilo.

„Máš snad jiné vysvětlení?“ ptal se ho šejk.

„Co ti čtyři, kteří na mě číhali v záloze?“

Elkarath zavrtěl hlavou. „Ti přišli ze severu. Našli vaši stopu a sledovali vás. Bylo to něco docela jiného, než co jsem zjistil já.“

Azak zavrčel: „Ale přišel jsi na to, proč nás asi sledovali?“

Elkarath znovu zavrtěl hlavou. Jenom že snad všichni návštěvníci Thume se stávají obětí lovu pro zábavu.“

„Já si myslím, že jejich úmysl byl docela jasný,“ ozvala se Inos nazlobeně.

„Přesně tak!“ utrhl se na ni Azak.

Cítila, jak ji začíná ovládat vztek, protože chtěla odvrátit všechna obvinění, která se jí chystal ještě vmést. „Volali na mě *cizí*. Aspoň si

myslím, že právě tohle slovo říkali. Jako by to bylo něco hnusného, jako… jako by říkali *chamraď*.“

Do hovoru se chvatně vmísila Kade: „Tohle by vysvětlovalo to tajemství, všechna ta zmizení –“

Ale Inos upírala zrak do ohníčků, které Azakovi doutnaly v očích. „Ty si myslíš něco jiného?“

„Myslím si, že ti čtyři mohli zrovna tak reagovat na vliv magie.“

„Obávám se, že jsem dost dobře nepostihla smysl slov tvého Veličenstva,“ ozvala se ostře Kade.

„Je to jasné až dost. Tvoje neteř je velmi přitažlivá, jako magnetovec! Tím se může vysvětlovat, proč sem ti čtyři zbabělci přitáhli!“

„Co to povídáš, Azaku?“ vykřikla Inos.

„Říkám, žes mě možná očarovala, ženská, a možná jsi očarovala i ty čtyři dneska.“

„Ne! To teda ne! Já–“

„No, možná ani nevíš, že to děláš,“ křičel Azak. „Ale proč by se čtyři mladíci na lovu naráz změnili v takové děsné násilnické příšery?“

A jako by měl na jazyku „a proč by se jinak džinský sultán zamiloval?“ – ale tak daleko už nezašel.

Kdyby ji byl uhodil do tváře, nemohl by ji šokovat víc. Celá se stáhla do sebe. To byl přece nesmyslný nápad – že by užívala své okultní Moci vůči Azakovi tak, jak to kdysi na ni zkoušel Andor? Ano, snažila se na něho udělat dojem, to se rozumí, ale vůbec ne takhle! To je hrozné! Odporné! Že by mohla být něco jako magická mořská panna, která přilákala čtyři nevinné mládence a rozvášnila je tak, že se na ni vrhli, takže vlastně vyprovokovala smrt, která je stihla šejkovou rukou… Ne! To je nepředstavitelné!

Ohromená děsem se obrátila pro pomoc k Elkarathovi.

Ten se mračil a tahal se za vousy. „Ty jsi opravdu velice krásná žena, královno Inosolan, a nepřekvapuje mě, že sultána Azaka uchvátil tvůj šarm, ať byl magický nebo nebyl. Ale že bys mohla přilákat čtyři cizince, kteří tě předtím ani neviděli, a rozpálit je do takové vášně… Vím, že kde se projeví Moc, je leccos možné. Ale přece neprovokuješ nepokoje všude, kam vkročíš! Proč by se to mělo stát právě dneska?“

Azak si posměšně nakrucoval křovinatý knír. „Třeba jsou skřítci zvlášť citliví.“

Inos znovu vylekala stejná myšlenka. Že by nevědomky ty čtyři mladíky okouzlila a pak je kvůli tomu šejk popravil? A teď spěchá ještě větší skupina mužů vzhůru údolím, jen aby ji našla? Ne, ne! To je šílenství!

Naprosté šílenství! „Chceš snad naznačit, že jsem něco jako háravá fena, za kterou se táhnou všichni psi ve městě?“

Oba muži odvrátili oči. Kade si skousla ret a zrudla.

Šejk povzdechl. „No, v každém případě tuhle záležitost ohlásím své paní a závěry ať si udělá sama. Zatím ale –“ vzhlédl vzhůru na hvězdnatou oblohu, „– by mohly být asi dvě hodiny po půlnoci, že?“

„Tak nějak,“ souhlasil Azak.

„Takže můžeme vyrazit na cestu. Pobíječi lvů, přivolal jsem všechna zvířata. Běž a odstroj je z postrojů, musíme jim vrátit svobodu. A přines mi sedlové vaky z mého poníka.“

Azak zaklapl ústa, až mu cvakly zuby. „Přikazuj, pane, a bude to vykonáno!“ Svoje slova ovšem doplnil nenávistným pohledem. Vyškrabal se na nohy, takže jeho paralýza už očividně pominula, a odkráčel do tmy. Jak odcházel, poopravil závěs své šavle, jako by snil o tom, co by nejradši provedl tomu obchodníkovi, který s ním zachází jako s nějakým posluhou.

„Tvoje Výsosti,“ pravil Elkarath, „máš ve svých zavazadlech něco, co si chceš podržet? Můžeme toho s sebou vzít jen velice málo, ale třeba něco zvláštního?“ „Ach!“ Kade střelila pohledem po malém přístřešku, který postavil Azak. „No, snad můj breviář…“

„Snad by sis pro něj měla dojít hned, paní. Prosím!“ Elkarath učinil jakési gesto a vzápětí podával Kade velikou kouli namodralého světla.

Kade ze sebe vyrazila jenom další „Oh!“

„Jen si to vezmi. Nepálí to.“

Kade ztuhle povstala. Nejistě vzala kouli do obou rukou. Držela ji daleko od těla a ploužila se vysokou trávou k přístřešku.

Inos si nalila do pohárku pár kapek vína, usrkávala z něho a čekala, zdali se doví nějaké tajemství anebo dostane vynadáno.

Starý muž si však jen několik minut pohrával s drahými kameny, kterými měl ověšeny všechny prsty, jako by studoval jiskření na brusu, když jimi ve světle ohně pohyboval.

Po dlouhé době se ozval: „Nebudu teď mluvit jako mág. Ani jako sultánin vazal, ačkoli bych vůbec nebyl schopen promluvit, pokud bych si myslel, že by má slova mohla nějak poškodit její zájmy. Mluvím jenom jako velice starý muž k velmi mladé ženě. Nemám na mysli dobro nikoho jiného než tebe samé, královno Inosolan. Můžeš, byť třeba jen na pár minut, připustit, že se stářím přichází skutečná moudrost?“

„Pokusím se, pane,“ řekla na to Inos s pravou kinvalskou roztomilostí. Očividně dostane kázání.

„Víc ani nežádám. Tak dobře poslouchej. Jsem velice starý. Mnohem starší, než by sis mohla myslet. Kdybych měl všechny ty roky spočítat…

no, jenom ti povím tolik, že jsem strávil v naprosté osamocenosti v pouštích tolik let, kolik ty jsi na tomhle světě. To nejméně. A poušť v sobě má cosi, co láme slupku, do které se člověk halí před ostatními lidmi. Pouštní světlo je velice silné, velice ostré.“

Inos na to nic neříkala a on se po ní nepodíval, aby ocenil ten pracně vybudovaný úsměv, značící zájem.

„A mnohem víc let jsem celkem strávil v Ullacarnu a v Angotu a ostatních pohraničních posádkách Impirie. Je pravděpodobné, že rozumím impům a jejich způsobům mnohem líp než kterýkoli jiný muž v Arakkaranu, anebo i než kterákoli žena. Uvědomuji si, že nejsi poddanou jeho císařského Veličenstva, ale tvůj původ a způsob, jakým tě vychovávali, jsou bližší impským pravidlům než pravidlům kteréhokoli z ostatních národů. Nemám pravdu, drahoušku?“

Jistěže ano, Velikosti.“

Povzdechl si. „A tak ti říkám, že se pro tebe nehodí. Vím, je po tobě jako posedlý a ty si snad můžeš myslet, že ho miluješ. Ne, jen mě vyslechni, dítě! Je to správný muž, tedy svým způsobem. Je vynikající sultán pro Arakkaran, pokud se mu podaří přežít dost dlouho, než ho všechny ty pocty znudí. Pak se vydá na rudou cestu válek. Takoví jako on to dělají vždycky. Naštěstí pro nás, skromnější lidi, sultáni jen zřídka žijí tak dlouho. Fyzicky je samozřejmě svobodný…

A čím je pro mou paní, to jsem ještě ani nezačal chápat. Záměry čarodějů jsou tajuplné a obskurní. Ke své Moci přišla podivnými cestičkami. Obávám se, že se pokouší potrestat muže, který je už dávno po smrti.“ Znovu zavzdychal a sáhl po poháru s vínem.

Inos zdvořile čekala. Ještě přijdou další lekce.

„Kdyby jen dokázal přistoupit na kompromis…“ zabručel Elkarath. Jen jednou kdyby před ní poklekl na koleno! Vyřkl slova, která od něho chce slyšet! Myslím, že by pak pro něho ráda představovala všechno, co by chtěl: milenku, pečlivou matku…“

„Prohlédla by jeho lži okamžitě,“ zamumlala Inos znechuceně.

„Možná,“ řekl na to stařec klidně. „Ale jde o to, aby je vyslovil! A já se domnívám, že by se s tím spokojila. Čekal bych, že čarodějka dokáže vědomě podvést sebe sama zrovna tak, jak to dělá každý z nás. Všichni věříme tomu, čemu chceme věřit, a na nic se radši neptáme, jen abychom neodloupli strup z nezhojené rány. Všichni hledáme štěstí. Kdo ví, co hledá ona – dnes, po takovém životě? Co když jedno jediné laskavé slovo by pro ni znamenalo triumfální výhru?“

Napil se a pohár mu vypadl z ruky. Potom zvrátil hlavu dozadu a zkoumal hvězdy, anebo hleděl na neklidné špičky stromů, takže zřetelně viděla jeho krvavě rudé oči a záhyby kůže na krku.

„Ale i kdyby nebylo nebezpečí, které představuje sultánka Rasha, dítě, stejně ti říkám, že děláš vážnou chybu. Byť byste vy dva unikli až do tvého království kdesi na konci světa, s Azakem ak'Azakarem se štěstí nedočkáš. Ano, slibuje ti. Jsem si jistý, že ti leccos slibuje. Touží po tobě a nemůže tě mít, takže sám sebe přesvědčí o čemkoliv. Kolik dobrých manželství už vzešlo z jeho rodu! Ne, špatný je na něm jeho původ. Že tě miluje? Neznamená to nic víc, než že tě chce vlastnit a plodit s tebou syny, a také, to mu neupírám, tě zřejmě chce udělat šťastnou. On ale není schopen dát ti štěstí, a vůbec nesejde na tom, jak dalece si je v té věci jistý."

„Naprosto souhlasím."

„Mluvím vážné, dítě."

‚Já taky, Velikosti. Možná tě zmátly moje impirijské způsoby, a bojím se, že zmýlily i jeho Veličenstvo. V Impirii není neznámou věcí, že ženy a muži jsou prostě jenom přáteli."

„Když jsem ti pověděl, že ho skřítci nezabili –"

„Měla jsem radost, to ano. Pochopitelně! Máme s Azakem mnoho společného, počínaje královským původem a problémy s magií konče. Je přirozené, že jsme museli najít styčné body pro přátelský vztah. Vážím si ho, jsem ráda v jeho společnosti, oceňuji jeho nenahraditelnou pomoc. Z mé strany, až doteď, nešlo o nic víc." Tak, a máš to!

Mág si ji smutně prohlížel, upíral na ni nejdelší přímý pohled, jaký jí kdy věnoval, a po jeho poušť připomínajícím obličeji přebíhaly podivné stíny od plamenů ohně. Potom zhluboka vzdychl a odvrátil pohled.

„Může v tom být už víc, než si teď sama připouštíš," řekl. „A jak dlouho dokážeš odolávat jeho dvoření? Když ti nadbíhá muž jeho síly a vzhledu – je to přece velmi lichotivé."

„Náramně!" ucedila Inos skrz zaťaté zuby. Napřed Kade, teď on! Copak se staroušci nikdy nenaučí věřit mladým? Jenomže sultán Azak je mým přítelem a politickým spojencem. Ničím víc."

Mág znovu zavzdychal a zahleděl se pryč.

Věkovitý džin…

Hloupý dědek.

Ze tmy se vynořil Azak a přinášel naditý kožený vak.

„Tak!" Stařík vyskočil jako mladík. „Noví příchozí se blíží velmi rychle. Musíme odsud zmizet, než se k nám dostanou příliš blízko. No, tak se na to podíváme…"

Chviličku zápasil se šňůrou, kterou byla sedlová brašna zavázaná, a potom z vaku vytáhl jakýsi chumel, který se třpytil jako látka utkaná ze zlata. Otočil se a prohlížel si zem kolem, pak se toulal sem a tam s hlavou skloněnou, jako by něco hledal. Azak odstrčil vak pryč a založil si paže na prsou. Mračil se na šejka a Inos ignoroval.

Vrátila se Kade, ztěžka klopýtající přes louku, a pořád ještě držela modrou světelnou kouli. Inos jí vyšla naproti a vyměnily si ustarané úsměvy. Kade odložila světlo do trávy tak opatrně, jako by to byl drahocenný křišťál. Napřímila se a vzala svou neteř za ruku. Lehce se jí chvěly prsty. Anebo se chvěly Inos.

„Tady se mi to zdá dost rovné," oznámil jim Elkarath ze samotného okraje osvětleného prostoru. „A sever je támhle."

Roztřepal látku, která se blýskala a zářila, a když ji rozprostřel, byl jí překvapivě veliký kus. Trošku jako by na zemi plavala, pak se sama od sebe vrtěla a kroutila, dokud neležela docela rovně – naprosto rovně, přestože byla očividně velmi tenká.

Inos spěchala k šejkovi a tetu skoro vlekla za sebou.

„Tohle už jsem jednou viděla! Rasha tomu říkala vítací rohož." Inos si také připomněla, že tehdy v paláci působila rohož nebezpečně hypnoticky. Tady, v lese osvětleném jen září hvězd, se černala jako vodní hladina a bylo na ní patrné jenom nepatrné světelné chvění, které přicházelo zdánlivě odkudsi z hloubky, jako když plave zlatá rybka v zastíněném rybníčku. Snažila se tam nedívat.

„Skutečně?" Starý mág se potěšené usmál. Zdálo se, že ho tím potěšila, jako by splnila nějaké jeho tajné očekávání. Je to kouzelný koberec. Její Veličenstvo mi ho dala právě pro takový případ nouze, jako je teď. Možná jsi viděla právě tento."

Azak se vyhnul Inos, došel až ke kraji rohože a zíral na ni.

Elkarath znovu na okamžik zkoumal zrakem oblohu. „Ano, sever je tamhle… Aby člověk mohl zaletět sem a tam, potřeboval by k tomu samozřejmé tři takové. My máme jen dva, ale stejné nemáme v plánu se do Thume vracet, co?" Zasmál se a zamnul si ruce.

Pak se zamyšleně podíval po proudu řeky.

„A kde je potom ten druhy koberec?" ptala se Inos a ucítila bodnutí jakési předtuchy. Pokusila se zachytit Azakův pohled, ale ten upřeně hleděl na šejka.

Jestli Skarash udělal to, co mu bylo řečeno, tak teď leží rozprostřeny na zemi v mém domě v Ullacarnu. Jestli ne… tak se zakrátko dostaneme do jistých nesnází. Připraveni?"

„Co máme dělat?“ zeptala se Inos a cítila, že jí Kade silněji sevřela ruku.

Jenom se všichni postavíme na koberec. Já vstoupím poslední, jak to vyžaduje provedení kouzla.“

„A potom?“ zavrčel Azak a prsty si pohrával s jílcem šavle.

„Potom se koberec i s námi přenese do Ullacarnu a přistane na tom druhém koberci. Tak to funguje.“

Azakovi to připadalo podezřelé. „Říkal jsi mi, že se poblíž Ullacarnu neodvažuješ užívat příliš mnoho své Moci, a teď tady předvádíš takovéhle veliké kouzlo?“

„Buď zticha!“ odsekl mág ostře. „Ignorantovi sluší mlčení. Celý smysl magických prostředků je v tom, že se dají odhalit mnohem hůř než hrubé užití Moci. Tak co – mám tě k tomu přinutit?“

Azak pokrčil rameny a dvěma dlouhými kroky se přenesl do středu rohože, která se pod jeho vahou nepokrčila ani neprohnula. Inos se podívala po své tetě a společně opatrně vstoupily na koberec, držíce se přitom za ruce. Povrch koberce se zdál tuhy a poněkud kluzký.

„Tak!“ pravil Elkarath. „Doporučuji ti, Pobíječi lvů, aby ses trošku sklonil – strop může být dost nízký. Dobře! Teď já.“

Dvěma rychlými kroky vstoupil na koberec a ten se roztočil a zakymácel. Kade vykřikla, Inos ji rychle podepřela. Potom se rovnováha obnovila a všichni mrkali v náhlé záplavě světla z lamp, pověšených na stěnách s odrolenou omítkou.

Azak opatrně zvedl hlavu a zamračil se na šikmé krokve, které se mu táhly těsně nad hlavou. Ze tmy za otevřeným oknem přilétal hluk kopyt, hlasů a kol. Vůni trávy a stromů vystřídala vůně svic a koření a pach starého jídla.

„Vítejte v Ullacarnu,“ řekl Elkarath.

Život a smrt:

Snít, procitnout a jít,
s potěchou v nitru,
dýchat a žít,
tam v trávě mezi květy,
jen mocný pohyb zní a prochází,
pouze vítr a řeky,
život a smrt.

Stevenson, *V horách*

»»» KAPITOLA SEDMÁ «««

ZÁPLAVA NÁDHERY

1

Rap, dočista zpitomělý vysílením, tupě zíral na díru v útesu. Noc prosvětlovaly hvězdy a na kůži ho příjemně chladil noční vítr, ale zatím nemohl pořád pochopit, co se to s ním vlastně dělo. Pak si vzpomněl na poslední dějství: všude tma a on bystrozrakem hledal cestu mezi změtí rozbitých skalisek. Chodidla měl rozdrásaná do krve, kotníky a kolena opuchlé, ba i paže měl celé posekané a poškrábané. Dlouhá cesta sem se mu vybavovala pouze jako zamlžená noční můra, matně si vzpomněl, že hodinu či dvě nesl Gathmora, teď byl ale sám a potácel se na konci sil. Své druhy nechal někde daleko za sebou, jejich světské síly do dna vyčerpalo úsilí uposlechnout magického rozkazu.

Gnómský chlapec kdesi zmizel, a když ho viděl naposled, pořád ještě vesele poskakoval jako kůzle. Tato jeskyně je určitě tím místem, kam se měl Rap dostat. Vchod do ní byl dokonale kruhový, kouzlem vyvrtaný do závěsů černé skály v místě, kde útes něco roztavilo. Očividně se tu činili draci a něco tu blokovalo jeho vnitřní zrak, což velmi pravděpodobně znamenalo, že byl blízko brlohu nějakého čaroděje. Ale mohlo to být doupě i někoho jiného – uvnitř se zrovna tak dobře mohl skrývat leopard nebo medvěd.

Na chvíli se unaveně opřel o skálu. Měl by být vystrašený. Měl by bojovat s tím tlakem, který v něm zřetelně a neustále narůstal. Snad byl jen příliš vyčerpaný, aby dokázal jasně přemýšlet, a přesto mu jakési podivné

vnitřní tušení říkalo, že tohle předvolání je pro něho dobré, že je to příležitost – a že ho potkalo štěstí, že se dostal právě sem.

Tahle bláznivá iluze je ovšem nepochybně součástí onoho tajuplného předvolání! Dál už nedokázal vzdorovat – klesl na všechny čtyři a po dlaních a po kolenou vlezl do díry. Průvan, který norou protahoval, byl studený, jako by nesl chlad pradávného kamene a dávno zapomenutých jeskyní.

Kamenná bariéra byla mnohem silnější než nejtlustší hradní zeď v celé Pandemii, nakonec ale přesto dorazil do jakési hluboké průrvy, do níž shora nahlížely hvězdy. Drsné skalní stěny se tyčily po obou stranách tak blízko sebe, že se rozpaženýma rukama mohl dotýkat obou naráz. Pod nohama měl rovný a hladký terén, nepočítáme-li s tu a tam roztroušenými nepříjemně ostrými kamínky. Občas narazil na veliké kamenné bloky, které se zřítily z vrcholů skal a zaklínily se ve strži tak, že vytvořily klenuté průchody, menší kameny zřejmě někdo odstranil. Kulhal kupředu zákrutami a ohyby rokliny, stále hlouběji do nitra hory, a po desíti či patnácti minutách pochopil, že tento tajuplný přístup byl vymyšlen tak, aby jím nemohli projít draci, mohl se jen dohadovat, před kolika dlouhými věky byla cesta zbudována. Nakonec hlubokou horskou brázdu zatarasila stěna z hrubého kamenného zdiva. Dvířky sotva většími než je otvor psí boudy prosakovalo zevnitř lehké spektrální světlo.

Shrbil se k zemi a prudce couvl, když nosem narazil na dobře známý hutný gnómský smrad. Gnómové byli mrchožrouti, nenechali bez povšimnutí jedinou zdechlinu a leckde je tolerovali jen proto, že odklidili každičký kousek odpadků. Byli určitě snesitelnější než ostatní podobná havěť, například krysy, ale nikdo je nepovažoval za příjemné společníky. Do gnómské nory nevlezl nikdo jiný než zase gnóm – jenomže Rap, jak se zdálo, neměl na vybranou. Dokonce i kratičké zaváhání znovu obnovilo jeho nutkání pronásledovat toho malého kluka.

Velice neochotně se prosmekl dovnitř a držel si přitom nos, uvnitř se hned vzpřímil, chtělo se mu zvracet a žaludek mu stoupal až ke krku. Oči se mu zalily slzami.

Tohle nebyla žádná nora. Ocitl se uvnitř ohromného sálu, jehož stěny se táhly vysoko vzhůru, podobny zděným útesům, až se ztrácely v neurčité světélkující mlze, v níž se skrýval strop a která ozařovala kalným namodralým světlem zbytek té nesmírné prostory. Černalo se zde mnoho hlubokých stínů, z nichž ovšem některé jaksi neměly reálné vysvětlení.

Podlaha byla vytesána v rostlé skále, ale byla pokrytá slizkým kobercem rozkládajícího se svinstva – gnómové dělají své páchnoucí potřeby rovnou u hlavního vchodu, aby odradili případné návštěvníky. Tu a tam něco

Rapovi blokovalo nebo alespoň rozmazávalo vnitřní zrak, jako kdyby narážel na nějaké pradávné zapomenuté bariéry. Viděl kolem sebe tvary, které se nezdály tak docela hmotné, například gigantické kamenné kruhy, vsazené do stěn, jiné tvary sice cítil, ale v šeru je neviděl. Celé to místo dýchalo neblahou, čarodějnou atmosférou. A páchlo to tam hůř než v té nejsmradlavější prasečí farmě, jakou si kdo dokáže představit.

Na protilehlé straně té obrovské místnosti seděl na nízké kamenné zídce ten neustále prchající pokušitel, ten malý kluk. Alespoň ten byl naprosto skutečný. Díval se na Rapa s docela pochopitelným spokojeným úšklebkem a opět doloval prstem v nose.

Voda! Ten parapet, na kterém seděl kluk, skrýval okrouhlou nádrž s vodou! Rap opatrně balancoval přes nekonečnou podlahu a těsně pod nosem si držel ruku, protože doufal, že pach jeho vlastní kůže překryje ostatní zápachy – doufal marně. Neexistoval způsob, jak tudy jít a nešlapat přitom ve výkalech, jen se modlil, aby neuklouzl a nežuchl do toho zadkem. Když došel k vodě, zjistil, že hladinu pokrývá zelený sliz, ale rukou odhrnul nechutný povlak stranou a poklekl, aby se napil. Přestože chutnala tak, jak si vždycky myslel, že by mohly chutnat splašky po umývání stájí, byl vysušený jak hrozinka a tak té ohavné břečky vypil snad vědro. Mohl si být jist přinejmenším v tom, že gnómové nádrže nepoužívají ke koupání. Posadil se, rukou si otíral obličej a pak mu došlo, že nakonec stejně sedí v lejnu. A co na tom, u všeho Zla, záleží?

Druhé slovo mu, jak se zdálo, zajistilo určitou magickou schopnost odolávat bolesti a měl dojem, že nebýt toho, tak by teď pěkně ječel. Věděl ovšem, že má rozbitá chodidla, opuchlé klouby a namožené svaly, ale konečně to puzení k běhu přestalo, kouzlo pominulo a sám prostý fakt, že směl jen tak sedět na zadku, ho zavalil takovou vlnou únavy, že mohl každým okamžikem tvrdě usnout. Ale jakmile ochabla jeho pozornost, hned se ozvala bolest. Posadil se zpříma, potlačil bolest a kalným zrakem pozoroval kluka, který ho dovedl až sem.

„Já jsem Rap.“

Kluk se zahihňal.

„Ty nemáš žádné jméno, chlapče?“

Mládenec vytáhl prst z nosu jen na tak dlouho, aby mohl říci: „Ugish,“ a znova se zachichotal. Měl víc zubů než štika. A byly ostřejší.

„Ty jsi čaroděj, Ugishi?“

Další, ještě širší úsměv a zavrtění hlavou. Gnómové dávali přednost nočnímu životu, ale Rap se s nimi potkal už v Durthingu. Viděl je taky ve Finrainu a při návštěvách Milfloru. Měli nesmírně veliké kulaté oči, na kterých nebylo vidět téměř vůbec žádné bělmo. Na denním světle jim

prakticky vůbec nebyly vidět zorničky, pouze zářivě černé duhovky. I Ugish měl veliké oči, ale jinačí – na blátivém podkladu jeho obličeje ostře zářilo bělmo a duhovky měl jako z leštěného bronzu. Snad existuje víc než jen jediný druh gnómů.

Nikoli všichni obyvatelé Krasnegaru zasloužili pochvalu za osobní čistotu a někteří byli značně nepopulární, když měli dělat někomu společnost v uzavřené prostoře, ale žádná jiná rasa se tolik nevyžívala ve špíně jako gnómové.

„Kdo teda-*ehh*!“

Ze vchodu vyšla žena, obcházela vzdálený konec vodní nádrže a kráčela rovnou k nim. Rap si rychle přitáhl kolena k hrudi a rukama si objal holeně.

Nebyla to gnómka – byla vysoká jako Rap a honosila se pozoruhodně tvarovanou postavou. Ze začátku se ani neodvážil hádat, z jaké rasy by mohla pocházet. Měla na sobě volné šaty, špinavé, bez rukávů a hodně krátké, navíc tak rozedrané, že to bylo až neslušné, nicméně se pohybovala s nevídanou vznosnou grácií. Byla právě tak ušmudlaná jako chlapec, barvu pokožky vůbec nebylo vidět a její dlouhé vlasy tvořily nechutnou slizkou hmotu, spadající jí do půli zad. Pak zahlédl potem vyryté stružky ve špinavém podpaždí a viděl, že pleť pod nimi je zářivě zlatá.

A její oči! Velmi veliké, nezvykle zkosené, duhovky zářící zázračnými mnohobarevnými ohníčky Jako opály nebo vnitřek perlorodek. Spolu se zlatou pletí to dávalo jasnou odpověď – byla to elfka. Několik elfů zahlédl v Milfloru a ve Finrainu, ale nikdy se k nim nedostal příliš blízko. Nedokázal by říci, jak je stará, říkal si ale, že kdyby byla čistá, byla by asi velmi krásná.

Teď už Rap chápal barvu Ugishových očí, ačkoli ještě nikdy neslyšel, že by existovali gnómští kříženci.

Zastavila se před Rapem a naznačila pukrle, načež si Rap ještě pevněji přitáhl kolena k tělu.

„Já jsem samozřejmě AthaTrian.“ Poněkud nepřítomně se usmála, takže v povlaku na obličeji se jí nadělaly drobné trhliny. Bezmyšlenkovitě se poškrábala ve vlasech.

„Já jsem Rap, paní. Já… já nemám žádné šaty.“

Zamračila se. „No ale… No dobrá. Ugishi, dej mu prozatím svoje.“

Kluk si s úsměvem odvázal od pasu svůj hadr, protože na sobě neměl nic jiného, a podával jej Rapovi, který se zhnuseně odtáhl. Byla to jedna z takových věcí, kterých by se normálně nedotkl ani dlouhým klackem, nechtěl však své hostitele urazit. Gnómové se za běžných okolností chovali plaše a neútočně, ale museli vnímat stejné pocity jako ostatní lidé a o elfech to platilo vrchovatou měrou.

Přijal tedy potrhanou relikvii i s jejími obyvateli a zvedl se na nohy se vším důstojenstvím, jaké byl schopen předstírat. Naštěstí ta nechutnost nebyla dost dlouhá, aby si ji mohl ovázat kolem boků, a tak ji jen držel před sebou jako nějakou zástěnu, aniž by připustil, aby se ho dotýkala. Pro něho ovšem byla ještě méně dostatečná než pro malého Ugishe.

Nedokázal stát, aniž by se kymácel.

AthaTrian se na něho znova usmála a nabídla mu ruku s černou špínou za nehty. „Vítám tě ve Warthově pevnosti, čaroději. Už dlouho jsme tady neměli u večeře společnost."

Rap polkl a její ruky si raději nevšímal, protože obě svoje měl zaneprázdněné. „Já nejsem čaroděj, paní. Jsem jenom obyčejný adept – a to ještě navíc docela čerstvý."

Zdálo se, že ji to přivedlo do rozpaků. „Ale myslela jsem, že Ishist říkal, že jsi užil umění proti… oh, propána!" Zírala dolů, Rap však s úlevou zjistil, že jen na jeho nohy. „Nebolí tě to? Ugishi, utíkej a řekni otci, ať sem přijde."

Kluk pokrčil rameny a coural se pryč, dával si pěkně načas a lenivě kopal do houbovitých rostlin, vyrážejících mezi výkaly, které pokrývaly celou podlahu.

„Musíš nám prominout, adepte! Můj manžel si určitě myslel… Ach jo! Prosím tě, posaď se tady." Rukou ukázala na okraj bazénu.

Rap se usadil na chrupajícím kamenu a s odporem si rozestřel slizkou roušku přes klín. Ona mu vzápětí znovu nabídla ruku k potřesení, a tak neměl jiné volby než ji přijmout. Doufal, že od něho nečekala, že jí ruku políbí.

AthaTrian zůstala stát a začala hovořit v písni bez not. „To je báječné, mít tady návštěvu! Už celé věky jsem nevařila pořádné jídlo. Totiž, člověk si přivykne i na gnómské chutě, ale… no, ale stejně bude výborné, když vyhrabu něco ze starých matčiných receptů. Ishist mi udělá pár doopravdy čerstvých surovin, abych měla z čeho vařit. A pro děti to bude dobrá zkušenost, když jednou budou jíst u stolu. Mám dojem, že říkal, že jste tři?"

Rap se kymácel únavou, i když seděl. Říkal si, jestli je blázen ona nebo on. Anebo oba. „Moji kamarádi mají méně sil než já, paní. Jsou tam někde venku."

„Tss! No tak to je sem musíme hned dopravit. Venku se potulují leopardi a podobné nepříjemnosti. Tohle je divočina, jak mi bylo řečeno." Neurčitě se rozhlížela po velikánské prázdné místnosti. „Umíš tančit, adepte Rape?"

„Ech, nijak zvlášť dobře, paní."

„Aha.“

Rapovi se začala klížit víčka a v téže chvilce mu plameny ohnivé bolesti ošlehly obě nohy. Škubl sebou a vytrhl se z dřímoty. Musí pořád mluvit…

„Co je tohle za místo, paní?“

„Místo?“ Hostitelka se usmála a pár vteřin mlčela. Pak se zase přihlásil její zdravý rozum. „My tomu říkáme Posady, ale my to pochopitelně užíváme pro –“ Rap už viděl, k čemu to používají. „- ale kdysi dávno to bývaly skutečné posady.“ Omluvně ukázala na jednu ze zdí a Rap v naznačeném směru viděl zatarasenou chodbu. Ale původně by ten průchod byl dost veliký i pro…

„To byly dračí posady, paní?“

Další pauza. „Dračí stáje? My sem dovnitř draky nepouštíme.“

„Ale tenhle zámek je hodně starý, co?“

„Ishist říká, že je starší než Protokol.“ Zasmála se tomu.

„A co teď?“ Rap si říkal, jestli tady našel jen úkryt u samozvaných gnómských uživatelů anebo existuje jiný důvod, proč ho sem zatáhli.

„Teď?“

„Co tenhle zámek? Komu teď patří?“

„Komu patří?“ Na okamžik se usmívala na jeho levé ucho. „No přece mému manželovi – to je velký čaroděj Ishist, víš – on je strážcem draků. Už jím je spoustu let. A tak žijeme ve Warthově pevnosti. Je to velice odpovědná práce, ale někdo to dělat musí.“

Rap se pokoušel její řeč přebrat a cítil, že se znovu propadá do propasti spánku. A opět ho probral nápor bolesti, takže se s trhnutím vymanil z ospalosti a nanovo soustředil pozornost. S podivením si všiml, že se před ním objevily tři malé děti, shlukly se kolem AthaTrian, držely se jí za sukni a s hlubokým podezřením si cizince přeměřovaly očima. Všechny byly nahé, obalené špínou, ukrutně páchly a všechny byly menší než Ugish.

Všechny měly podobně veliké, nádherné oči. Každé dítě mělo oči jiné barvy – modré, purpurově rudé, růžově fialové – ale všem se kouzelně třpytily. Většina míšenců se podobá na jednoho z rodičů více než na druhého, jako třeba on sám připomínal spíše fauna, a tihle malí gnómové zdědili po své elfské matce jenom ty čarovné jiskrné oči.

„Co má přesně takový Strážce draků na starosti, má paní?“

„*Tenhle* Strážce draků. Žádný jiný není! Zadržuje draky, aby se netoulali přes Šíji, to se rozumí. Pořád se pokoušejí utéct přes plot, a tak je musí držet zpátky. A počítá nově vylíhlá mláďata, rozděluje jim kovy a zaříkává ohnivá kuřata, aby nikdy nelétala nad vodu. To je velice důležité!“ Sklonila se, aby si poslechla, co jí naléhavě šeptalo jedno z dětí.

Co to musí být za ženu, že se provdala za gnóma? Že teď sama žije jako gnóm? Že nechává i svoje děti žít jako gnómy?

A Strážce draků je očividně zástupcem Strážce, jako je třeba faerijská prokonzulka. „Takže tvůj manžel pracuje pro Strážce Jihu, paní?“

AthaTrian vzhlédla, rozzářila se a opalizující oči zableskly jantarem a modrozeleným drahokamem. „Správně, pro Čaroděje Lith'riana! Už ses s otcem někdy setkal?“

2

Ishist byl první pupkatý gnóm, jakého kdy Rap viděl. Plešatá hlava mu nesahala ani po AthaTrianina ňadra, ale shýbla se, aby ho mohla obejmout a políbit, jako by se neviděli kolik dní či týdnů, a on se vytáhl na špičky, aby jí mohl objetí vrátit, přičemž tím oba byli zjevně stejně nadšeni. Dostavil se v doprovodu šesti ohnivých kuřat a ta teď uchváceně kroužila kolem zamilovaného páru a v šeré temnotě bylo vidět, jak dráčata šepotají zášlehy žlutého a oranžového světla. Pět z šesti kuřat bylo toho druhu, jaký už Rap viděl předtím – beztělesná ohnivá stvořeníčka, zářivé víchy bez trvalého tvaru nebo podoby, a některá z nich nebyla větší než zpěvný ptáček. Ovšem šesté dračí kuře bylo veliké jako mořský racek, jeho stříbrné vlnící se dračí tělíčko už bylo očividně hmotné a stvořeníčko se jakoby vznášelo v plamenném nimbu. Poletovalo mnohem cílevědoměji a sebevědoměji a přiblížilo se k Rapovi, aby si ho prohlédlo.

Jakmile kolem něho začalo dráče kroužit, Rap nervózně ztuhl. Byl si jist, že je k sobě nevolal, a doufal, že čaroděj o tom dobře ví. Ještě než se stačil rozhodnout, zdali by je měl poslat pryč nebo ne, přešlo kuře do klouzavého letu a přistálo mu na rameni, bylo mnohem těžší, než čekal, nepříjemně ho hřálo do ucha a do krku, jako čerstvě upečený bochník chleba. Drápy mělo ostré a velice horké. Musel rozdělit úsilí, které vynakládal na potlačení bolesti, mezi všechna ta místa, kde mu tvoreček zatínal drápky do těla a vnitřním zrakem viděl, jak mu z kůže prýští stružky krve a tmavnou. Kuře mu na rameni přešlapovalo. Nevšímal si toho. Korona kolem dráčete změnila barvu na jasně modrou, a když si začalo otírat horký šupinatý krček o jeho šíji, pocítil závan potěšení, který ho podivuhodně nadchl. Bylo to jako dovádění se štěnětem. Jako když vám psí jazyk a oháňka povídají, že jste ten nejlepší kluk na světě. Bylo to skoro tak příjemné jako líbat krásné děvče. Teď už chápal nadšení Čiré vody, když měla dračí mrně jako mazlíčka.

Zvedl ruku, aby polaskal hladké, horké šupinky a dráče mu v mysli začalo vrnět, vyzařovalo lásku a doutnalo vlnami modrého plamene

jasnějšími než všech pět ostatních dohromady, takže vyvolávalo stíny tam, kde dřív žádné nebyly. Ten pocit byl tak báječný, že by Rap nejradši brečel.

Kolem AthaTrian se teď shluklo šest malých gnómů, jako schůdečky od Ugishe dolů až po úplné mrně. To se právě plazilo pryč za svými záležitostmi, ale všechny ostatní děti vybuchly ostrým smíchem, když pozorovaly, jak si dráče Rapa otočilo kolem prstu.

A Ishist se obrátil a civěl, přičemž jeho vykulené gnómské oči připomínaly kulaté černé knoflíky. Nebyl o nic čistší než jeho manželka, ale mnohem starší. Obroučka vlasů kolem pleše byla pravděpodobné šedá – ani bystrozrakem nebyl Rap schopen zjistit její skutečnou barvu – ale ve tváři musel mít určitě vyhloubeny vrásky jako příkopy. Jeho plnovous byl tou nejhnusnější věcí, jakou Rap kdy viděl poblíž lidského obličeje. Měl oblečenu jakousi uniformu, pod lepkavým nánosem špíny zcela anonymní, a předek jeho blůzy se rozvíral, aby udělal místo soudkovitému břichu. Byl bos a čvachtal kupředu vším tím neřádstvem, aby si Rapa prohlédl zblízka.

Zeď, na které Rap nepohodlně seděl, nebyla vyšší než obyčejná židle, a přesto měl hlavu výš než starý gnóm. Rap nakonec zůstal sedět a snažil se nedat najevo nervozitu, když si ho ty tvrdé černé oči velice pozorně prohlížely.

Přestože byl čaroděj malý, páchl tak mocně, že to přerazilo odér ostatních. Že by tenhle mrňavý mrchožrout skutečně byl mocným čarodějem?

„Lilly si myslí, že už se s tebou kdysi potkala, adepte."

Tak takhle je to! „Možná ano… můj pane –"

„Říkej mi jen Ishist. Když mě denní lidé oslovují nějakým titulem, slyším v tom vždycky jakési ironické podtóny. Ty se jmenuješ Rap. Říkáš, že jsi jenom adept?"

„Ano… Ishiste."

V očích černých jako studny plné inkoustu zableskla vychytralost a také náhlé překvapení. „Skutečně už jste se s Lily jednou potkali!"

„Tehdy se jmenovala Drahoušek."

Ohnivé kuře na jméno zareagovalo takovým zábleskem modrozeleného ohně, až si Rap říkal, jestli mu náhodou nezačaly doutnat vlasy. Ucho i krk mu začaly rudnout a pekelně bolely.

„Čirá voda?" zamumlal gnóm. „No ano! O tom jsem nevěděl. Můj pán mě do této záležitosti nezasvětil." Zašklebil se a předvedl nespočet drobných zubů, bez ohledu na jeho věk stále zářivě bílých a ostrých jako jehly. „Adepte, ty ses dostal věru k podivným tajemstvím!"

Zachechtal se, když viděl na Rapovi náhlý strach. „Ano, trošku se ti přehrabuju ve vzpomínkách. Nic se neboj, nemáš tam o nic víc bizarních

sprosťáren než většina ostatních mužů. Vlastně spíš pozoruhodně málo.“ Ukázal ještě víc zoubků než prve. „To, co je schované v mysli některých lidí, dokáže znechutit i gnóma, Mistře Rape, ale tobě můžu gratulovat. Teď se musím věnovat tvým zraněním, ale nebudu to zkoušet, dokud máš na rameni ohnivé kuře. Běž pryč, Lilly.“

Dráče nabralo rozmrzelou zelenou barvu, přikrčilo se a znovu zaťalo drápky, takže Rapovi znovu začala téci krev. Ostatní ohnivá kuřata zatím obletovala kolem jako záblesky zvědavého růžového plamene a postupně se osmělovala blíž a blíž. Napadlo ho, že kdyby si dráčata usmyslela na něho sednout všechna, tak by ho popálila anebo sežehla na popel docela.

„Já za to nemůžu, pane! Totiž Ishiste.“

Čaroděj se zamyšleně škrábal ve staré špíně, spečené na vousech kolem úst. „Vím, že za to nemůžeš. Ale je to velice zvláštní a nejspíš je to pro tebe náramný kompliment. Ale nemůžeme tady tvrdnout celou noc. Zmizte všichni!“

Lilly vystřelila z Rapova ramene jako proud rudého ohně a celá ta rozzářená dračí drobotina se zvedla vysoko do horních pater obrovské místnosti, kde závodila kolem dokola jako šest fialových komet a k tomu se ozývalo jejich zlostné a vylekané pištění, které se Rapovi vracelo ozvěnami v hlavě jako neladná zvonkohra.

Ishist si jich nevšímal a mračil se na Rapa. „Tak, Mistře Rape, teď už je docela bezpečné použít na tebe trošku Moci. Nikdy by mi ani na mysl nepřišlo, že nemáš hodnost čaroděje. Pěkně jsi tu ubohou Petrklíčku vylekal. Blázni se ženou do toho, oč se bojí pokusit i mágové…“ Zatímco si takto brblal, Rapova zranění se uzavírala a hojila, rozbitými chodidly počínaje a škrábanci po dračích drápcích na rameni konče, „…a tak jsem předělal přivolávací kouzlo… alespoň teď víme, žes nic nezatajil, když jsi tomuhle odolal… tak. Jak se cítíš?“

Černé knoflíkové oči na něho chytře zamrkaly a Rap si náhle uvědomil, že už z něho všechna ospalost spadla, anebo alespoň většina z ní, a že ho také přestal trápit neodbytný vjem smradu, a to bylo největší požehnání ze všeho, co pro něho Ishist udělal. S úlevou se zhluboka nadechl.

„Takhle je to o moc lepší, Mistře Ishiste. Díky.“

Gnóm s pobaveným ironickým výrazem přikývl. „Měl jsem v plánu hodit tě do cely, ale moje paní velice stojí o to, abys s námi povečeřel.“

AthaTrian stála v pozadí, jako kdyby se nechtěla mísit do chlapských záležitostí. Teď sotva slyšitelně poznamenala: „No ovšem!“ a přispěchala ke svému manželovi, vedle něhož zůstala stát s rukou na jeho rameni. Ishist jí vzal ruku do dlaně a políbil ji, ona se shýbla a políbila ho na pleš, přestože na ní měl krustu čehosi, co vypadalo jako stará ptačí hovínka.

Postarší gnóm a mnohem mladší elfka se chovali jako dva těžce zamilovaní adolescenti, přestože už mu povila sedm… ne, v té chvíli už tam bylo osm dětí. Copak asi to batole teď *žmoulá*?

„Bude to muset ještě chvilku počkat, milovaná," pravil Ishist. „Musím jít ven a najít ty dva společníky Mistra Rapa dřív, než se to povede nějakému divokému zvířeti."

AthaTrian zasténala. „Nebudeš pryč dlouho, že ne, drahoušku?"

„Ne, vůbec ne! A zatím je pořád ještě tma. Budu spěchat, jak to jen půjde, má nejmilejší." Poplácal ji něžně po zadku, jako by to byl kůň.

„Ale jídlo už nebude stát za nic. A já jsem tolik chtěla, aby děti viděly, jak vypadá pořádná večeře ve společnosti."

V pozici matky měla, jak se zdálo, pevně stanovené priority. Ugish a nejstarší děvče se teď zuřivě rvali, váleli se ve výkalech a jeden druhého vztekle kousali, ale AthaTrian si jich nevšímala ani za mák.

„Však jim to nijak neublíží, když pro jednou zůstanou vzhůru i po východu slunce," opáčil neústupně Ishist. „Tak, kouzlo je kouzlo, ale spánek má svoje vlastní kouzla. Jsem si jistý, že náš host uvítá trošku odpočinku. Kam chceš naše návštěvníky uložit?"

Zaváhala a šátrala prsty na nohou ve svinstvu na podlaze. „Říkala jsem si… do severozápadní věže?" Úzkostlivě očekávala jeho názor.

„Vynikající volba, moje milá. Tak ukaž Mistru Rapovi jeho pokoj. Slíbil jsem Ugishovi, že může jít se mnou. Nechte toho, vy dva!" Oddělil zápasníky několika přesně mířenými kopanci. Poté přijal velice dlouhé a pevné objetí od své uslzené ženy a začal se ploužit ke dveřím. Mladý Ugish se táhl otci v patách a vztekle si neobyčejně dlouhým černým jazykem olizoval krvácející šrám na paži.

Rap, stále si přidržuje před klínem cár špinavého hadru, následoval svou hostitelku nespočetnými chodbami a pořád stoupali nahoru uzoučkými točitými schodišti. Všechny stěny kolem byly z hrubého kamenného zdiva a podlaha byla měkká takovým nánosem odporné špíny, jako by se zde neuklízelo od dob založení Impirie. V sušších koutech se povalovaly mumifikované mrtvoly a ohlodané kosti, v těch vlhčích stálo po kotníky kalu, dveře už dávno podlehly korozi a zůstaly z nich jen rezivé panty. V některých místech se propadly stropy, takže museli namáhavě přelézat hromady suti.

Nedokázal odhadnout celou rozlohu obrovské ruiny, ale byl ochoten věřit, že je dost stará na to, aby pamatovala Dračí války. Všude narážel na pradávné okultní bariéry a tu a tam mu sklouzl zrak do stínových výhledů mezi nimi, které se táhly snad do nekonečna. Občas zase zahlédl v dálce skupinky gnómů, které si hleděly své práce.

Mnoho úseků bylo lépe či hůře osvětleno jakousi čarovnou mlhou, jakou viděl už v Posadách, zbytek prostoru zůstával černý jako jeskynní tma. V těch místech AthaTrian nacházela zřejmě cestu jen popaměti a hmatem, ale následoval ji díky svému bystrozraku bez problémů a snažil se nevšímat si podrobností: vyrážek, které měla pod špínou, hustých stop po hmyzím kousnutí i pravé elfské graciéznosti v pohybu jejích štíhlých boků. Klouzala kupředu jako měsíční paprsek a dosvědčovala pravdivost všech těch povídaček, které slyšel o elfech a jejich tancování.

Bylo mu z ní mdlo – jak může nějaký lidský tvor existovat v takovýchto podmínkách? Ale jistým příšerným způsobem ho fascinovala. Neustále se pokoušel představit si ji, jak by vypadala umytá a pěkně oblečená.

Jestli bylo Ugishovi třináct nebo tak nějak, tak jeho matce musí být přes třicet, to nepochybně, ale postavu měla tak půvabnou, že by jí mohla každá dospívající dívka .závidět. Snad tu přispěchalo na pomoc nějaké kouzlo a těhotenství, při němž v lůně nosila drobné gnómské děti, ji jako ženu z vysoké rasy nijak zvlášť nezatěžovalo. Navíc měl matný dojem, že elfové jsou nadáni mimořádnou dlouhověkostí.

Přestože neustále sám sebe napomínal, pořád mu připadalo velmi nespravedlivé, že si elfka vzala gnóma. Byl přesvědčen, že její očividné milostné poblouznění musí mít původ v nějakém kouzlu, a sám Ishist se zdál být docela stejné posedlý. Mohl by čaroděj ovlivnit kouzlem sebe sama? A chtěl by vůbec někdy něco takového udělat? A co se vůbec on, Rap, má co rýpat v milostném poblouznění někoho jiného, když on sám byl takový hlupák, že se zamiloval do královny?

Nakonec ho AthaTrian po neskutečně vysokém točitém schodišti dovedla do místnosti, která mu nepříjemně připomínala Inissovu komnatu v Krasnegaru, byla skoro stejně veliká a také šlo o nejvyšší místnost ve válcovité věži. Podlaha mu pod nohama varovně skřípala. Děrami v krakorcové střeše prosakovalo dovnitř měsíční světlo, čtyři maličká okna byla však pevně zapečetěna a zaslepena povlakem špíny. Jediným kusem nábytku tady byla veliká sloupková postel, kde závěsy tvořily převážně ohromné pavučiny.

Čekala u dveří a v pochybách po něm pokukovala.

„Je to tady nádherné, má paní," pravil laškovně. „V takové vladařské komnatě se budu cítit jako král."

Skrz špínu na jejím obličeji prorazil úlevný výraz, ale ve smíchu se ozvala hluchá nota. „Vím, jak může být obtížné přizpůsobit se gnómským pravidlům, adepte. Jsem si jista, že v téhle místnosti hodně dlouho nikdo nebyl."

Neměl za nezbytné se zmiňovat o tom, že mu bylo uleveno od pocitu zápachu. „Je to krásná místnost," trval na svém. „A musí odtud být krásný rozhled."

Přešel k jednomu z oken a prstem očistil kousek skla. Vnitřní zrak mu něco blokovalo a v měsíčním světle neviděl nic než to, že zdi jsou nevídaně silné, nepochybně proto, aby odolaly drakům.

To, jak pochválil ubytování, naplnilo prostoduchou AthaTrian blahem, ovšem usmívala se špatným směrem, protože neslyšela, že se přesunul jinam. „No, jistě si budeš chtít odpočinout. Já sem pošlu Ugishe nebo Oshata, aby tě zavolali, až bude večeře připravena." Vysekla mu ladné pukrle.

Uklonil se neohrabaně jako opilý trol. Poděkoval jí a chvíli poslouchal, jak její bosé nohy plácají po schodech dolů. Potom se znovu rozhlédl po místnosti. Zákoutí pod stropem hostila netopýry a někteří už mu plácali křídly kolem hlavy, protože se zrovna vraceli z nočních výprav. Určitě by mu přišlo vhod trošku se prospat – ale kde? Postel by se zřítila, jen kdyby na ni položil ruku. Dřevokazní brouci dočista vyžrali dřevěné součásti a tlustá péřová matrace byla rozcupována na prach nespočtem myších generací. Stovky jich dosud žily uvnitř.

Podlaha však bude právě tak měkká jako postel: obojí bylo pokryto několik centimetrů silnou vrstvou netopýřího trusu. Pokusil se z postele stáhnout alespoň vrchní přehoz, ale ruce mu cukly naprázdno a zůstal mu v nich útržek sotva větší než kapesník. Povzdechl, rozhodl se pro podlahu a ulehl.

3

Inos se bez konce převracela z boku na záda a pak zase ze zad na bok, ještě nezažila tak mizernou noc a miliónkrát ji napadlo, jestli náhodou neztratila schopnost usnout bez pomoci Elkarathova kouzla. Kdykoli se začala nořit do dřímoty, hned se kolem ní objevili ti čtyři skřítci, pásli se na ní zrakem a ubližovali jí, opakovali svoje hrubosti, které jí říkali za dne, a dělali jí pořád horší a horší věci, dokud se neprobudila v křečích ze samé hrůzy, zbrocená potem, roztřesená a polykající výkřiky. Opovrhovala sama sebou, že je takový zbabělec, ale to jí nijak nepomáhalo uniknout z drápů noční můry.

Maličký pokoj byl čtyřmi lůžky tak přecpaný, že nebylo možné se tam pohybovat, aniž by člověk nemusel lézt přes ně. Dvě lůžka zůstala neobsazena, jako výraz úcty ke královským osobám. Na čtvrté posteli mírumilovně chrápala Kade a za celou noc ani na chvíli nezmlkla. Po

měsících strávených ve stanu jí přecpaná podkrovní komůrka připadala jako rakev, a přestože okno ve vikýři hledělo pouze na svažující se taškami pokrytou střechu, bylo nadáno nějakou nevysvětlitelnou schopností sbírat všechen randál z ulice dole: teprve hodinu před úsvitem zmlkl hlahol ožralých námořníků, ale jen proto, že začala na kočičích hlavách dlážděné ulice rachotit kola povozů. Kde je konec míru a klidu pouště?

Celou noc ji obtěžovali démoni a myšlenky jí vykružovaly v hlavě posměšné velotoče, ze kterých dostávala závrať. Neunikla ani z Rashiny moci, ani z jejích plánů. Rasha dosáhne svého, prodá ji Čaroději Olybinovi a on zato Inos provdá za goblina. Rasha může oprávněně dost nelibě nést Inosin pokus o útěk a v budoucnu se k ní chovat ještě méně shovívavě než doteď.

Jakýpak zlomyslný trest teď vymyslí pro Azaka?

Snad se měla Inos provdat za sultána, dokud k tomu měla příležitost. Bylo by to pro ně oba jen dobře.

Inos a Kade byly královskými hosty, ale zároveň i zajatkyněmi, protože dveře byly zamčené. Oknem by dokázala zmizet leda tak kočka. Protože Azak odmítl dát své čestné slovo, odvedli ho kamsi do cely.

V Ullacarnu nebude útěk tak snadný jako ve Velikých Čápech, když se teď Elkarath má na pozoru a čeká, že by se o útěk mohli pokusit. Chtít uniknout v cizím městě bez přátel nebo dobrého plánu je šílenství. Ne, příští útěk je třeba připravit mnohem pečlivěji než ztřeštěný úprk z oázy, a Inos neměla nejmenší představu, kolik času může zabrat, než se takový plán připraví. A možná žádný – Olybino se může objevit hned ráno, aby si převzal zásilku.

Azak už napříště nemusí být ochotným spojencem. Od chvíle, kdy Elkarath naznačil, že Inos může užívat magie, nepromluvil k ní sultán ani jediné slovo. Kdyby na tom obvinění bylo zbla pravdy, pak by ho Inos chápala. Dobře si pamatovala, jak se cítila kvůli „nebožtíku“ panu Andorovi a jeho neblahému kouzlení, ale v jejím případě byla taková představa naprosto směšná. Kade sice naznačovala, že Azak je hlavně vzteklý sám na sebe, že při střetnutí se skřítky tak selhal, ale to jí moc nepomohlo. Azak zřejmě za jedno ze svých selhání považoval i samu Inos. A to ji bolelo.

Elkarathův dům v Ullacarnu byla ve své podstatě stará neuspořádaná budova, ale zdálo se, že je nacpaná lidmi od sklepů po lomenice. Stísněná podkrovní místnůstka nebyla zrovna Palmovým palácem v Arakkaranu, ani v Kinvale by se taková asi nenašla, ale pro dva lidi byla docela pohodlná. Podkroví bylo jistě lepší než nějaká cela, sklepení s blechami a řetězy a krysami. Aspoň to říkal Elkarath.

Azak si vybral kobku.

Paličatý pitomec!

Mág pravděpodobně dokáže poznat, když někdo lže. Zdalipak by Azak dal své čestné slovo světskému člověku a přitom myslel na to, že je poruší hned, jakmile se k tomu naskytne příležitost? Jsou všichni muži tak neústupní?

A tady máme Inos: tančí nahá na trávníku a vykřikuje neskutečné sliby na tucty mladých mužů, kteří k ní přibíhají, aby ji vzali za slovo. Ale jakmile se k ní přiblíží, promění se v kámen a propadají se do země. Stovky a tisíce se jich noří pod povrch louky a každý z nich je ve skutečnosti Azak. A vtom se znovu probudila, rozechvělá a lapající po dechu.

Bude ještě někdy schopna přiblížit se těsně k nějakému muži bez toho, že by se strachovala znásilnění, aniž by v hrůze prchala pryč, zmáčená potem?

Má v Hubu vzdálené příbuzné a někteří z nich jsou lidé velmi vlivní. Například senátor Kdosi. A Kade tam má taky nespočet známých. Ullacarn byl spojencem Impirie, takže zde musí být vojenská posádka. Kdyby Kade napsala dopis, obsahující petici k císaři nebo Strážcům, tak by jej vojáci mohli doručit do Hubu. To byla jedna z možností. A Ullacarn je živým přístavem. To je druhá možnost.

Ale jak by člověk mohl obelstít mága a čarodějku?

Inos se znovu ocitla na louce mezi lesy, ale tentokrát tam byla i Rasha a chechtala se až řvala. Kouzlem nechala přirůst Inosina chodidla k zemi, jak už to jednou v Krasnegaru udělala. Dívala se a popásala očima, když ji skřítkové… Ale tentokrát to nebyli skřítkové, nýbrž goblini.

Okénkem se usmál první záchvěv svítání. Zdálo se, že dole na ulici ková svoje koně celá impirijská armáda, ale jako rok dlouhá noc přece jen končila.

A Inos se ve snu ocitla znovu v lese, tentokráte však muži, kteří ji mučili, byli džinové a žhnoucí postava, která ji na zářícím bílém koni přijížděla zachránit, byl Rap.

Rap, který jí zůstal věrný, když se krasnegarští impové i jotnaři obrátili proti své královně.

Rap, jediný muž, který přijal její políbení, aniž by očekával víc.

Rap, který pro ni umřel.

Rap, jehož duch ji strašil první noc poté, co opustila Arakkaran.

Takové bláznivé sny!

5

„Proč nespíš v posteli?“ vyptával se Ugish a šťouchal do Rapa palcem na noze.

Rap zavrčel, promnul si oči, ve kterých ho ukrutné řezalo, a posadil se. Potom rychle šestkrát za sebou kýchl. Za oknem hledícím k východu se objevoval lehký náznak svítání. Byl ztuhlý a byla mu zima a byl špinavý jako gnóm.

„Tohle je pro mě?“

„Hm, mmm.“ Ugish přinesl šaty, docela pěkně lněné oblečení, jehož očividná novota prozrazovala, že je právě vykouzlil jeho otec. Naneštěstí je nesl Ugish, což na nich bylo vidět.

Nedělal si nejmenší naději, že by se někde mohl umýt nebo oholit. Rap se ztěžka postavil na nohy a vzal si oblečení. „Můžeš si vzít svou roušku zpátky, díky za půjčení.“

Ugish pokrčil rameny. „Já ji nechci. Proč mám chodit celý oblečený jen proto, že máme návštěvu?“

„Matky jsou v těchto věcech dost divné.“

„Hm. Proč jsi nespal v posteli?“

Rap si prsty prohrábl vlasy a vzápětí té nepředloženosti zalitoval. „Protože je plná myší.“

Malý gnóm vyvalil nádherná bronzová kukadla. „Jsou tam i mláďata?“

„Jo,“ přisvědčil Rap. „Ale radši by sis je měl schovat na později. Když si teď nacpeš žaludek, matka ti dá co proto.“

Ugish neochotně přikývl. „No jo – ale musíš mi slíbit, že o tom nepovíš ostatním!“

Právě když Rap vyšel na ohromnou terasu, ozářily první růžové a oranžové záblesky vycházejícího slunce všechny hrany v lese drolících se věží a vížek za jeho zády. Warthova pevnost byla desetkrát rozlehlejší, než si doteď myslel, a rozlézala se přes pořádný kus krajiny. Kdysi muselo v jejích zdech jako bušící srdce pulzovat velké město, ale to se už dávno přeměnilo v hromady ruin. Kolem dokola se v zaplevelených zbořeništích povalovaly popraskané sloupy a rozbité sochy.

Warthova pevnost dřepěla jako pyšné hnízdo na okraji obrovské přírodní arény. Po všech stranách se proti jasnící se obloze tyčily blyskotající se horské štíty.

Ishist na něho čekal a s ním byli Darad a Gathmor. Oba jotnaři byli uzdravení a posílení zrovna jako Rap a na sobě měli bílé šaty také jako on. Když ho uviděli, objevil se jim ve tvářích výraz nesmírné úlevy.

„Říkal jsem si, že by ses možná rád podíval na svítání," poznamenal čaroděj. „My jsme tady pěkně chránění."

Rap už si všiml, že terasa je uzavřena okultní bariérou, a domyslel si, že tam působí i další kouzla, která nedokáže odhalit, protože to, co viděli vycházet na oblohu, nebylo slunce.

Hluboko pod nimi leželo pusté, očazené údolí, ponořené ještě do tmy, vyjma míst, kde žhnuli probouzející se draci a vydechovali zášlehy mnohobarevných ohňů. Jejich vzteklý řev se odrážel od skalních stěn. Rap přemýšlel, jestli si tak ohromnou propast do nitra země mohli vyhloubit sami ještěři, i kdyby s tím začali ještě před příchodem Bohů.

„Tohle je Warthovo hnízdo, víš?" řekl Ishist, „místo, kde přežívá největší žár tohoto světa. Ze začátku jich tam žilo několikrát víc než teď. Odtud právě Olis'laine pozvedl nebeské vojsko, kterého užil ke zničení měst Amblyjského paktu. Odtud také vyšly Legie smrti ve Druhé dračí válce." Chvíli si monotónně pobrukoval, očividně potěšen tím, že má takové posluchače, přestože nedokáží jeho informace dost ocenit. Rap toho z dějin příliš mnoho nevěděl a brzy dospěl k závěru, že ani víc vědět nechce.

Potom se vznesl první drak, vytáčel spirály stále výš a výš, dokud ho neviděli jako černou siluetu, rýsující se proti jasnému pozadí, a na jeho šupinách a křídlech se třpytivě odráželo slunce. Rychle ho následovali další ještěři a čaroděj umlkl. Ta létající monstra nepochybně zahubila mnoho lidí, ale přesto byla velice krásná. Zanedlouho jich byla plná obloha, kroužila jich tam snad stovka či víc, a tančili na počest svítání. Vystoupali tak vysoko, že už je nebylo vůbec vidět, pak se s hukotem řítili dolů jako obrovští sokoli, kroužili a vrtěli se ve vzduchu v párech i ve skupinách, tu zmatených jako hejno sleďů, tu přísně vyrovnaných jako husí letka. Někteří nebyli větší než poníci, jiní byli naopak dlouzí jako dlouhá severská veslice a starší než města z pověstí. Dračí hlasy ryčely a zvonily jako všechny existující hudební nástroje a refrén jejich písní se jim vracel ozvěnou od skalních vrcholů, Rap měl pocit, jako by slyšel náznak myšlenkové písně, té tajné melodie, kterou při serenádě vyzpěvuje jeden drak druhému.

Zářili ve všech odstínech perel a rosy a motýlích křídel, svítili jako vyzdobená síň o Zimní slavnosti. Náhle Rapovi připadali jako ta nejúžasnější a nejnádhernější věc, jakou kdy viděl. Cítil, že se mu kutálejí po tvářích slzy a vsakují se do strniště na bradě, ale bylo mu to jedno. Přál si, aby tu tak byl Jalon a tohle viděl, anebo Inos, aby se mohl dívat spolu s ní. A když se ta zář rozpadla a hlasy ztichly a posledních pár draků mizelo v dáli, cítil, jak jejich kouzlo pozbývá na síle, a přesto se cítil zvláštně povznesený.

Otřel si tvář a podíval se na maličkého starého čaroděje. „Děkuju ti, můj pane. Díky!“

„Jsi tady vítán, chlapče,“ opáčil gnóm suše, „a jsem rád, že se ti to líbilo.“

„Bylo to překrásné! Kolik lidí tohle vidělo?“

„V těchto dobách jen velice málo.“ Ishist mrkl po užaslých a vyděšených tvářích obou jotnarů a uchechtl se. „A jen málo si to zaslouží. Pojďme k tomu jídlu, kvůli kterému je má žena tak rozčílená.“

Jak říkal Ishist, hodovní sál často zvoníval smíchem věhlasných hrdinů a slavných králů. Odtud vyšel Alsth'aer, aby se střetl se svou osudnou věštbou. Hodoval zde i Olis'laine a krutý Jiel, jejich vznešení společníci jim provolávali slávu, a když jim připíjeli, chřestili stříbrnými poháry a z houževnatějších kovů svých zbrojí utvářeli pevný kruh, přísahajíce si na čestné slovo. Zde se snoubily hrdinství a krása, zpívalo se tady a zapřísahalo se tu pradávnými kletbami. Vřeštění trubek nadouvalo zástavy na žerdích, housle naříkaly a spoustě obratných tanečníků tu napršelo do klína hodně zlata. Jak se říkává, náramně proslulý Čaroděj Thraine navštívil Warth nejednou a předvedl právě v této místnosti na počest Alleny Krásné mnoho podivuhodných zázraků.

Teď však už v jemně vykroužených oknech nezůstalo žádné sklo a tenké obklady stěn skoro všechny opadaly. Teď patří sál hlodavcům, ptákům a gnómům. V některých místech prohnila prkna podlah a při neopatrném kroku by se člověk mohl propadnout až do sklepa, o čtyři patra níž.

Uprostřed zaprášené a smetím zanesené bezútěšnosti hodovního sálu však stál dlouhý blýskající se stůl. Na damašku se lesklo zlaté nádobí a jiskřilo křišťálové sklo. Jak vidno, čaroděj se činil, říkal si Rap a dumal, zdali všechno to zlato nějak stíní před draky anebo je to jenom iluze, která je nedokáže obalamutit. Jak se muži blížili k tabuli, AthaTrian k sobě svolala všech osm dětí, přičemž nejmenší chovala v náručí. Rap měl dojem, že se její rodina rozroste pokaždé, co se k ní otočí zády. Menší děti si neustále stahovaly bederní roušky a ona pořád přikazovala Ugishovi a starším děvčatům, aby mladší sourozence zase oblékli. Sám Ugish jim ovšem nešel právě příkladem.

Podala mrně jednomu ze starších dětí, aby mohla obejmout manžela. Ve chvíli, kdy jejich předlouhý polibek končil, si už větší část dětí znovu servala roušky a jedno z batolat směřovalo k díře v podlaze. Rap sám vykročil za ním a donesl je zpátky. Pokousalo ho.

„Tak, všechno připraveno?“ zvídal Ishist.

„Co židle, nejdražší?“ pravila AthaTrian.

„Ovšem, židle. Popiš je.“

Athal'rian znervózněla a předvedla pár neurčitých gest. „Modrý samet. Dub. Asi takhle vysoké. Opěradla vysoká, vyřezávaná…“

Na jedné straně stolu se objevily tři židle a zhruba tucet na opačné straně.

Umaštěná tvář paní domu se rozzářila. „Děkuju ti, miláčku. Mistře adepte, snad by sis se svými kamarády rád sedl tady na tento konec, kde vás nebudou obtěžovat děti.“ Podobný výraz taktu se k očividně pomatené ženě sotva hodil.

Rap se usadil na jednom konci dlouhého stolu a Gathmor s Daradem každý po jednom jeho boku. Oba se tvářili, jako že je dojetí zbavilo řeči, ale z nazelenalého tónu jejich lící nabyl Rap podezření, že jejich nosy fungují na normální výkon. Ruinami protahovala čerstvá bríza, přesto by však pomyšlení na to, že bude stolovat s gnómy, bylo pro každého poněkud omračující.

Rap poprvé viděl i jiné obyvatele Warthovy pevnosti než Strážce draků a jeho rodinu. Už je objevil svým vnitřním zrakem a mimoto stav podlahy v Posadách výmluvně svědčil o poměrně značně veliké populaci. Skupinka sloužících přinesla mísy, položila je před talíře a potom milosrdně odkráčela.

Prvním chodem byla řídká polévka. Byla studená a mastná, ale Rap ji hrdinně spolykal, přestože se dusil chrupavčitými chuchvalci a musel se vyhýbat plovoucímu peří. Jeho druhové se s pevnou odhodlaností zachovali podle něho. Víno bylo dost trpké, ale pít se dalo a pravděpodobně bylo stejně jenom vyčarované.

Potom se ta úděsná parta oškubaných lokajů vrátila s druhým chodem. A zase odešli.

„Tohle byla… je ryba,“ poznamenal srdečně Rap. „Milostivá paní mi povídala, že používá čerstvě vykouzlených surovin a připravuje je podle báječných elfských receptů.“ Otočil se k oběma společníkům a každému věnoval ocelový pohled, oba odpověděli tichým, záštiplným zavrčením ve směru k vysoko naloženým talířům. Ryba byla něco na způsob štiky, samá kost, a dusila se v mdlé karamelové omáčce.

Na opačné straně stolu měly děti náramnou nesnáz, aby si přivykly na židle, a nebylo se co divit, protože ty menší neviděly na jídlo, ani když si stouply na sedadla. Některé si nevšímaly neúčinných matčiných protestů a posadily se na podlahu jako obvykle, většina se jich však vyškrábala na stůl, kde si sedly a jedly přímo ze servírovacích mís. Jídlo na jejich konci bylo z tradiční gnómské kuchyně a Rap si velmi přál, aby jeho bystrozrak nebyl tak ostrý. Jak se pokoušel protlačit sousta kostnaté a lepkavé štiky hrdlem dolů, vyvěraly mu na čele stružky potu.

Ishist si pro sebe samého vyčaroval židli dostatečně vysokou a jedl mlčky, poněkud mrzutě, užívaje obou rukou, a jak se zdálo, kolísal někde mezi otráveností nad tímhle nesmyslem a tolerantním pochopením k podivným nápadům své ženy.

„Ta ryba je opravdu výborná, madam," prohlásil Rap.

Athal'rian se na něho rozzářila úlevným úsměvem a děkovala mu za kompliment.

Naháněl mysl, aby mu našla něco dalšího, co by řekl. Věděl, jak by měly takovéto formální události probíhat, protože se díval na Holindarna, když hostil vzácné návštěvy v Krasnegaru u stolu na stupínku v čele velkého sálu. Vznešení lidé při jídle vždycky mluvili. Vtipkovali a smáli se.

Vtipkovat, ale o čem?

Darad musel mít ve své pětinásobné paměti ty nejsprávnější zkušenosti pro takovou příležitost, ale jeho rozum byl příliš mdlý, než aby jich dokázal použít, nemluvě o tom, že by musel poznat, že je toho potřebí. Gathmorova představa o konverzaci u tabule zahrnovala vyvolání hádky, do které by se mohl zamíchat.

Inspirace Rapovi přišla jako milost pro trestance. „Nikdy jsem neviděl tak ohromný sál, má paní! Královská síň v Krasnegaru by se sem vešla dobře desetkrát."

„Och! Povídej mi o tom, Mistře adepte!"

A tak Rap popisoval palác v Krasnegaru, a pokud žena Strážce draků z jeho řeči pochopila, že on sedával u stolu na vyvýšeném pódiu a nikoli dole u stolků pro služebnictvo, tak jen proto, že právě to očekávala, ne že by Rap něco takového řekl. Pak se zase on vyptával na jídelny v Hubu, a když o nich začala rozprávět, docela ji to oduševnilo, takže si nevšímala ironicky se usmívajícího manžela ani chaosu, který tropily děti, motající se mezi zlatými talíři a podnosy. Jako dcera Strážce Jihu se dostala mezi tu nejvyšší společnost. V patnácti ji představili císaři. Znala i samotný Opálový palác.

„Už na Hub sotva kdy pomyslím," prohlásila a usmívala se přitom na manžela, „a nikdy nesním o tom, že bych se tam vrátila." Na potvrzení jejích slov se políbili.

Když odtud odcházela, musela být ještě hodně mladá, říkal si Rap, pokud ovšem její věk neovlivnilo nějaké kouzlo. Mentálně zůstala na úrovni dítěte. Bylo snad tohle důvodem, že teď žije jako gnómka, anebo v době, kdy sem přišla, byla ještě úplně příčetná?

Cosi mu olizovalo holé nohy…

Rap nenucené stáhl talíř ze stolu a položil si jej do klína. Zanedlouho zaslechl uspokojivé zvuky chroupání štičích kostí. Když zase talíř položil

na stůl, byl do čista vylízaný. Oba jotnaři vedle něho urputně žmoulali a po tvářích jim stékaly stružky potu.

Sloužící připochodovali s třetím chodem a Rap zjistil, že hledí na hlavu jelena s pozlacenými parohy a bramborou v hubě. Zjevně se od něj očekávalo, že si kus odřízne, ovšem kuchaři se neobtěžovali tím, že by stáhli kůži, než dali hlavu vařit, a zdála se i poněkud nedovařená. V očích té hlavy se dal ještě teď číst vyčítavý výraz.

Snažil se předstírat, že si dopřává, a naložil všem třem pořádnou dávku zeleniny – neomytých hlíz a do měkka uvařených citronů. Jeho druhové z nich netečně uždibovali a on se hotovil k bitvě s jelenem. Navíc musel pokračovat ve stupidní konverzaci s ženou-dítětem na opačném konci stolu.

Ječela, aby přehlušila povykující děti, které je oddělovaly, a ptala se ho na jeho cesty. Rap se vytasil s matnou povídačkou, že ho unesli jotunští nájezdníci a potom ztroskotali. Nakonec vzpomněl i to, že navštívil Faerii a byl hostem prokonzulky. Tento vhodný eufemismus měl za následek, že Ishistovi se vypoulené oči zatřpytily jako čočky z leštěného gagátu. Teď už zřejmě měl pročtenu celou Rapovu paměť a nejspíše i obou jeho druhů.

„Vždycky jsem chtěla navštívit Faerii," poznamenala Athal'rian hloubavě, „jenomže povinnosti mého manžela jsou takové, že bychom se odsud jen stěží mohli vzdálit."

Rap vrazil vidličku do jelení hlavy a jedno z mokvavých očí na něho mrklo. Škubl sebou a vyčítavě se podíval po Ishistovi, který se zdál být naprosto pohroužen do vykusování jakýchsi cucků z beztvaré masy, která mohla dřív být ptačím hnízdem. Rap měl podezření, že Ishist má dost nebezpečný smysl pro humor.

AthaTrian si jeho zaváhání povšimla. „Není snad ten nůž dost ostrý, Mistře adepte?"

„Je ostrý až dost, madam! Nechávám se unést požitkem z tvého hovoru, takže zapomínám na své povinnosti."

„Óóó, ty mi lichotíš! Ale otec vždycky říkává, že duchaplnost je nejvybranější omáčkou a jídlo bez rozpravy nemá žádnou chuť. Počkejme… Kdopak je prokonzulkou Faerie?"

„Paní Oothiana, madam."

„Och!" To jméno jako by AthaTrian vyvedlo z míry.

Neklidně se podívala po Ishistovi a potom očima letmo přehlédla děti. „Nedělej to na stole, Shuthe. Jdi pěkně do Posad. Navštěvovala jsem s milou Oothií hodiny hry na housle. Jakpak se jí vede?"

Rap sám pro sebe zaklel, protože cítil, že zabruslil na nebezpečný led. „Má se velice dobře, paní."

„Zapomněla jsem, jestli… Vzala si nakonec toho svalnatého vojáka? Jak že se jen jmenoval? Yodello?“

Riskantní odraz, nejistý doskok… „Ano, vzala, paní.“

Athaťrian si skousla ret a snad se zatoulala do vzpomínek. „Byl moc hezký. Na chlapa až příliš hezký, víš.“

„Ano, madam.“

Zvedla nádherné opálové oči a podívala se na něho přes stůl, takže viděl, jak jejich třpyt tlumí mlha slz. „Chtěl, abych se za něho provdala, ale otec mě zaslíbil nejmladšímu synovi konzula Uppinoliho.“

Ishist se zamračil. „Drahoušku –“

„Ten ale zuřil, když jsem mu řekla, že si radši vezmu gnóma!“ Váhavě pohlédla dolů na Ishista, jako by se sama zděsila toho, co právě řekla. Pak se usmála. „A měla jsem pravdu!“ Sklonila se, aby ho znova políbila.

Rozhovor ukončila rvačka dvou menších chlapců o poslední krysu, při níž v zápalu boje roztrhli kořist napůl. Darad se v židli otočil nabok a vyletělo z něho všechno, co snědl, což odstartovalo stejný reflex u Gathmora. To bylo zlé. Ještě horší bylo, jak se všechny děti opřekot hrnuly dát podlahu do pořádku.

5

Návštěvníci vstali a Athal'rian s drobotinou odešla, protože ji zlostně se tvářící Ishist poslal pryč. Stůl znenadání zmizel a s ním i všechny židle vyjma té, na níž seděl čaroděj.

Zjevně nastal čas začít hovořit obchodně. Rap popošel kupředu, dobře si vědom toho, že jeho společníci se mu drží těsně za patami a nechávají všechno na něm. Je přece adept a oni spoléhají na to, že je zachrání. On byl ale na druhé straně příčinou, která je přivedla do nebezpečí, protože užil Síly proti drakovi. Porušil Protokol, kterým se Pandemie řídila už tři tisícovky let.

Zastavil se před maličkým, výkaly pomazaným čarodějem, který se povaloval na své vysoké židli a tenoučkou kostí se rýpal v zubech. Sedák židle byl vzhledem k jeho proporcím tak velký, že mu hnojem obalené bosé nohy trčely přímo dopředu. Ve vykulených černých očích se nedal vyčíst žádný výraz.

Gnóm nevrle prohlásil: „Díky, Mistře Rape. Máš můj vděk.“

To už vůbec nedávalo smysl! Rap přece neudělal nic, čím by si zasloužil čarodějovu vděčnost – musí v tom být nějaký trik. Ale proč by měl čaroděj zapotřebí užívat nějakých triků?

„A za co, můj pane?“ Až pozdě si Rap vzpomněl, že neměl gnómovi dávat žádné tituly. Ale nezdálo se, že by na tom záleželo, protože Ishist jen nevyzpytatelně pokrčil rameny a upřel oči na dva pobledlé jotnary.

Rap dobře věděl, jak to pro ně musí být těžké. Vyrůstali sociálně vysoko nad gnómy. Ve všech osadách a městech v Impirii žili gnómové, či spíš byli trpěni, aby drželi na uzdě drobnou havěť a starali se o odpadky, na každé větší lodi se taky plavilo pár gnómů, v Krasnegaru však žádní nebyli. Rap žádného neviděl až do doby dospělosti a potom si je jenom v hlavě zaškatulkoval jako další novou lidskou rasu, kterou předtím neznal, jako třeba faerijce nebo troly. Gathmor a Darad pokorně očekávali, až ten dřepící špinavý otrhanec rozhodne o jejich osudu, a museli se cítit, jako kdyby na Opálový trůn znenadání dosedl jakýsi zparchantělý čokl a začal štěkat rozkazy. Co se toho příměru týče, Ishist se vykulenýma očima, zvednutým nosem, strupovitou obrubou kolem úst a ostrými zuby, v nichž se pořád rýpal, nejspíš podobal mopslíkovi.

Rapa úlekem zamrazilo, když si uvědomil, že čaroděj možná pořád ještě čte jejich myšlenky.

Špinavý starouš odcvrnkl kostěné párátko pryč a reflexivně se poškrábal na chlupatém břiše, které se mu vydouvalo nad opaskem. „Námořníku, ty jsi nevinný světský člověk, který se zamíchal do okultních záležitostí, které se tě netýkají. Můžeš odejít, jsi volný.“

Gathmor se zamračil, střelil pohledem po Rapovi a řekl: „Na námořníka ze své lodi radši počkám.“

„Jak si přeješ.“

„Ne!“ křikl Rap. „U všech Bohů, kapitáne –“

„Zůstávám.“ Gathmor si založil paže na hrudi, vystrčil jotunskou čelist a vůbec se ve všem všudy tvářil jako nejpaličatější chlap pod sluncem. Zamračeně ustoupil o krok zpátky. Rap viděl, že všechny argumenty by byly zbytečné, a znovu ho bodla výčitka, že toho chlapíka zatáhl do takového nebezpečí.

Gnóm mezitím upřel gagátové oči na Darada. „Teď vyřešíme ten problém se zlatem. Přivolej Thinala.“

Darad šokovaně zachrochtal a vyčítavě se podíval po Rapovi.

„On mi nic neprozradil,“ řekl Ishist. „Pokud si budu muset tu změnu vynutit, mohl bych ti ublížit.“

Pohrůžka zapůsobila. Daradovo oblečení se sunulo k zemi a odhalilo Thinala, který stál uvnitř. Máchl rukama, aby zachytil šaty dřív, než se z něho svezou úplně. Pak tam jenom stál a v hrůze zíral na gnóma. Od loktů nahoru byl nahý, pevně si pažemi objímal břicho a postupně bledl a bledl.

Jako obvykle byl neholený a nečesaný. Zuby mu cvakaly s kuriózním kovovým chřestěním.

Kdesi zařval drak, a po něm další.

Thinal se zakuckal, vyprostil jednu ruku z příliš dlouhého rukávu a vyplivl cosi do dlaně.

„Podej mi to.“

Další dračí zaryčení, tentokrát blíž. Malý zloděj se šoural kupředu a kolem nohou se mu nadouvaly mohutné faldy Daradova šatstva. Vložil zlaťák do čarodějovy ruky a potom rychle couval zpátky. Ishist cvrnkl minci vysoko do vzduchu, za letu se přeměnila v jakési zlaté mihotání a už nedopadla zpátky. Řev draků utichl.

Čaroděj se na Thinala upřeně díval velice roztrpčeným pohledem několik dlouhých minut. „Máš o gnómech velice nepěkné představy, ty pouliční vagabunde. Láká mě… ale nesnáším představu, že by se mi někde poblíž hradu schovával nějaký poberta, takže se to trošku vyrovnává. Přivolej Andora.“

Thinal měl jenom tolik času, aby úsečně přikývl, a pak už zmizel, aniž by promluvil jediné slovo. Jeho postavení vyžadovalo rychle utéct, což se mu povedlo a o nic jiného se nestaral.

Andor zvedl spadlé oblečení a zručně si je navlékl na ramena, přičemž se mu nějak podařilo přeměnit jednoduché domácké šaty v elegantní pánský oděv. On sám byl čistý, oholený, vymydlený, učesaný. Uklonil se.

„Jaká čest, setkat se s pověstným Strážcem draků –“

„Zmlkni!“ Gnóm nakrčil mopslíkovský nos, což mělo za následek, že špína nalepená v jeho okolí popraskala a zčásti se odloupala. Podíval se po Rapovi. „Jsou čím dál horší. Chceš je mít kolem sebe, anebo se o ně nemám zajímat?“

Rap znova upadl do zmatku, protože Ishista dost nechápal. „Můj pane?“

Ishist pokrčil rameny a řekl Andorovi: „Tak mi přivolej Sagorna.“

Andor ztuhl. „Tvoje Všem –“

„Ještě vyslovíš jedinou lichotku a udělám z tebe trola.“

„Ale starouš je –“

„Já vím. Zavolej ho.“

Andor otevřel ústa, pak ale přikývl, jako by konečně porozuměl. Zmizel.

Sagorn měl ve tváři barvu popela ze spáleného dřeva, což je odstín, jakého může dosáhnout jedině jotun, když má na kahánku. Klátil se, jako by měl každým okamžikem upadnout. Ještě než se Rap dokázal pohnout, aby ho zachytil, udělal to Čaroděj pomocí kouzla. Staroch se postavil pevněji. Do lící se mu vrátila barva, otevřel prudce oči. Vzápětí se zhluboka nadechl a napřímil se. V obličeji se mu rozzářilo samo zdraví a jako by se

mu tvář trošku vyplnila, takže nebyl už tak vyzáblý a vychrtly jako předtím. Náhle vypadal Sagorn o deset let mladší a v lepší kondici, než ho Rap kdy viděl.

Chvíli na gnóma mlčky hleděl, jako by čekal, až transformace proběhne až do samého konce, anebo snad čekal, jestli nepřijde ještě něco dalšího. Potom se uklonil.

„Jsem ti velice vděčný, čaroději. Mám dojem, žes ve mně vypátral každou bolest a píchání.“ I hlas mu zněl silněji než dřív.

Ishist se poškrábal ve vousech a vydoloval odtud chuchvalec špíny. „Našel jsem pár problémů, o kterých jsi nevěděl ani ty sám. Například pár nádorů.“

Sagorn se znovu uklonil a v bleděmodrých očích mu zajiskřilo ironické pobavení. „Myslel jsem, že proroctví s drakem značí moji smrt, ale zdá se, že mi naopak přineslo nový život. Připouštím, že jsem byl proti gnómům zaujatý, Strážce draků, ale po tomhle se na ně budu dívat jinak.“

Čaroděj skepticky zachrchlal. Upřel pohled na Rapa

„Čaroději,“ řekl spěšně Sagorn, „ještě je jeden –“

„Ne.“ Ishist se na něho hrozivě zamračil. „Za prvé, už jsem to zkusil, a nedosáhl jsem vůbec ničeho. Ten váš Orarinsagu musel být výjimečně mocný – mnohem silnější než já. Budete potřebovat na pomoc nejspíš Čaroděje nebo Čarodějnici. A za druhé, tohle by vás pět mělo držet pěkně při zemi, a vaše Slovo se bude Sdílet i dál šestkrát. Takže nic.“ Znovu přenesl svou pozornost na Rapa.

„Chlapče, tys užil Síly v sektoru, který patří Čaroději Jihu. Tvoje Slovo podle pradávného zvyku proto patří jemu.“ Ukázal černým palcem na Sagorna. „A jeho taky, to se rozumí.“

„Užil jsem Moci nejdřív na severu,“ řekl Rap obezřetně.

Ishist přikývl. „Ano, a později i v sektoru Čaroděje Západu. Je nanejvýš zvláštní, že si tě ani jeden z nich nepřipoutal kletbou věrnosti. Pokud to udělali, tak jsem ji na tobě neobjevil. Ale ty jsi vůbec zvláštní případ, hochu. Ani jeden z nich tě nedokázal předpovídat, že ne?“

„Myslím, že Zinixo se o to ani nepokoušel, ale Čirá voda říkala, že mě nevidí, můj pane.“

„Ishist,“ opravil ho tiše čaroděj a v úsměvu předvedl nespočet ostrých zubů.

„Ishiste.“

„To už je lepší! Jsi přece adept, a my kouzelníci musíme držet při sobě! Ale jestli se o to Čirá voda snažila a neuspěla, tak já jsem to už vůbec nemohl dokázat. Jsi vůbec první člověk, kterého znám, kterého není možné

předvídat. Nevidím ve tvé budoucnosti nic víc než jakousi bílou skvrnu. A ke všemu to bolí! Vysvětlovala ti to nějak?“

„Ne.“

„Rád bych teď měl po ruce kouzelný věštící bazén…“ Gnóm povzdechl, opřel se v židli dozadu a hleděl nahoru na ruinu, která kdysi bývala směle klenutou střechou. Nějakou dobu se nic ani nepohnulo, vyjma prachových vírů, které se svíjely nad podlahou, jak je poháněly závany větru. Kdesi hodně daleko řval drak.

Ishist se napřímil, jako by se právě rozhodl. „Sedni si.“

Za Rapem se objevila jedna ze zmizelých jídelních židlí. Poslušně se posadil, vědom si toho, že Sagorn i Gathmor dál stojí, a podivoval se, že ho starý gnóm oproti nim tolik vyznamenává.

„Já jsem připoutaný, Rape,“ řekl Ishist. „Rozumíš tomu? Jsem vazal. Většinu čarodějů si takhle dřív nebo později zaváže Strážce jejich sektoru – proto se jich tolik pokouší stát se místo vazala rovnou Čarodějem. Kdykoli Strážce odhalí ve svém sektoru užití magie, snaží se vystopovat toho, kdo to udělal, a zavázat si ho kouzlem věrnosti. A třeba mu neudělá nic víc… jen ho očaruje. Záleží na tom, kolik Slov a vazalů už má a kolik jich potřebuje. Jsem Strážcem draků pro Čaroděje Lith'riana a jsem ve své práci velice šťastný. Snad mi tuhle radost přiřkl taky kouzlem. Nevím, ale zdá se mi, že mám dobré postavení a tohle bydlení je pro gnómy ideální.“ Vrhl na Rapa lstivý pohled.

Rap se taky usmál a pomyslel na pradávné hrdiny, kteří tuto obrovskou pevnost vybudovali, a jak by asi užasli, kdyby ji viděli teď.

Bezedné černé oči se na něho pevně upíraly. „A jsem šťastně ženatý.“

Stojí za tím snad taky kouzlo? „To jsem viděl, Ishiste.“ Rap to prohlásil natolik věcně, nakolik to svedl. „A AthaTrian, jak se zdá, je taky velmi šťastná. Jsem si jistý, že jeden druhého milujete a jste hrdí na svou rodinu. Já bych si takové děti přát nemohl, a kdybych měl žít tady, nebyl bych šťastný, jenomže můj vkus je jiný – neříkám, že lepší, jenom jinačí… Líp to prostě vyjádřit nedovedu,“ dodal nejistě. Co je zač, že si dovoluje vynášet takové soudy?

Gnóm se zachechtal a krátce pohlédl na Sagorna a Gathmora. „Je to mnohem lepší, než to zvládne většina ostatních. Ano, je tady šťastná. Občas se jí stýská po její rodině. Její otec už tady nebyl takových pět let, možná víc, ale před pár měsíci se tady jednou večer objevil, velice spěchal. Potřeboval ohnivé kuře. Nač, to není moje věc – on je šéf. Hned příští den je zase vrátil. To bylo jediné dračí mládě, které se během mnoha let dostalo odsud. Však víš, Lilly, se kterou už ses potkal.“

Čekal, dával Rapovi čas na rozmyšlenou. Ohnivé kuře těžko mohl být dárek nebo úplatek, když se hned následující den vrátilo zpátky.

A tak bez ohledu na to, co Čirá voda vykládala Zinixovi, musí být Lith'rianovým spojencem.

„Jaký vliv má ohnivé kuře na magii?“

Ishist se ošklivě usmál. „Když je nablízku jakýkoli drak, ať mladý nebo starý, všechna kouzla se chovají nevypočitatelně. Ty jsi pouhý adept, takže tě včera Petrklíčka měla normálně spálit na popel, a vidíš – naopak se díky tobě málem pomátla. Když sem to ubohé zvíře dorazilo, pletlo páté přes deváté! A třeba zase ten okultní zátaras na Šíji existuje už tisíce let a podíleli se na něm všichni největší čarodějové v historii, a přece ještěři jako by ho pořád užírali. Čas od času odvrhnou své kouzelné pouto a zaletí nad vodu. Nevím, nač Čirá voda chtěla ohnivé kuře anebo proč jí Lith'rian jedno půjčil – ale řekl bych, že k tomu měli své důvody.“ Zamrkal na Rapa knoflíkům podobnýma očima.

Čiré vodě už musí být několik set let a musí ovládat všechny známé triky. Zinixo ovšem byl v postavení Čaroděje úplný nováček, a… Rap si všiml, že gnóm se při jeho zasněném přemítání pochvalně ušklibuje. Měli stejné myšlenky.

„Proč nevidíš vnitřním zrakem moji budoucnost?“

„To taky nevím.“ Poprvé se zdálo, že gnóm váhá. Otočil se, upřel zrak na jotnary a ti se beze slova obrátili a odcházeli. Když mudrc s námořníkem došli k nejbližšímu oknu, zůstali u něho stát bok po boku, civěli ven na nepozemskou scenerii a lehce potlachávali, vítr jim čechral vlasy a nadouval volné díly oblečení. Ishist obrátil vážný pohled na Rapa.

„Pověz mi o tom Bohu, který se zjevil Inosolan.“

Rap se zamračil. Skoro na to zapomněl. Pamatoval si, jak s Inos seděli vedle sebe na podlaze, jak ji uprostřed jejich staré party a psí smečky držel za ruku a poslouchali zpívajícího Jalona. Když si to tak zpětně promítal, byl to poslední večer jeho dětství.

Ale tato chvíle přišla později, až po tom, co mu řekla o tom setkání s Bohem. „Vím jenom to, co povídala Inos. Nemluvilo se o tom, který z Bohů to byl. Řekl jí, že se musí víc snažit. Myslím, že to je všechno.“

Gnóm zavrtěl hlavou. „Bylo toho víc. Zkus to pořádně!“ Rap měl dojem, že mu oči ještě víc vylezly z důlků, ještě víc zčernaly, prohloubily se a rozzářily.

„Bůh řekl, že jí král dá mnoho šatů. To ji nadchlo, ale byla i rozčílená, protože –“

„Řekl toho ještě víc.“

Rap se opřel zády o opěradlo židle a zahleděl se do zborcených krokví a prožrané střechy. „Že musí… věřit. .. pamatovat… pamatovat na lásku. Věřit v lásku!“

Vylekal se, jako by bloudil duchem někde jinde, a vyburcovala ho nějaká hlasitá rána. „Co jsem to říkal?“

„Nic moc,“ vycenil na něho Ishist svoje štičí zuby. „Ale určitě nezapomeň o tom Bohu říct mému pánovi, až se s ním setkáš. I když je možné, že už o tom ví.“

„Jak to?“

Gnóm se posadil zpříma a zuřivé se škrábal. „Dokonce i Čarodějové si dávají náramný pozor na všechno, co se týká Bohů, příteli Rape. Bohové jen zřídka projevují tak silný zájem o lidské záležitosti, ale když už to udělají, tak všechna kouzla nezmůžou vůbec nic! Boží Moc je neomezená. Možná právě proto tebe… ale to bych jen hádal. Musím tě poslat ke svému pánovi, rozumíš? Nemám v této věci na vybranou.“

„Rozumím.“ Oothiana říkala v podstatě totéž.

Ishist poposedl na židli dopředu, takže se mu kolena dostala na okraj, sedáku a holeně s chodidly se sklopily dolů. „Ale zůstává na mé vůli, jakým způsobem to udělám. Jsem jeho agent, ne nějaký cvičený pes. Kdybych měl magický portál, anebo aspoň kouzelný koberec, tak bych tě mohl hned transponovat do Hubu anebo do jeho domu ve Valdorianu – v Ilrane tráví víc času než v Modrém paláci. Ale podobné čarodějnické instrumenty jsou v blízkosti draků velice ošidné. Třeba by si usmysleli, že se k nim dostanou a při tom by mohli zničit zbytek pevnosti. Takže nic takového tady nemáme.“ Slavnostně zamrkal.

„Jak tedy…“ Ale to konečně nebyla Rapova věc.

A přece nepochybně byla. „Jak chodívá na návštěvy on? Jenom kouzlem. Takové okultní vymyšlenosti jako to Inissovo okno… Je to šikovná věcička, ale nikdy nemohou být silnější než čaroděj, který je zhotovil. Jsou ovšem rychlejší a často i snadněji použitelné. Další výhodou je, že při použití nevyvolávají tak silné magické vlnění. Prudké užití hrubé Síly je přehlédnutelné zrovna tak těžko jako hromobití. Přitahuje pozornost a všichni kouzelníci jsou opatrní a tajnůstkářští. Když sem Lith'rian dorazil dvakrát během jediného dne, tak z něho zřetelně vyzařovalo něco hrozného. Trvalo mi týdny, než jsem stádo draků uklidnil.“

Rap začínal tušit jakousi naději. Snad ho rovnou nezotročí.

Ishisi ho pozoroval s tichým pobavením. „A je mnohem lepší než já. Mohl bych tě snad magicky přepravit na kus cesty do Hubu, ale docela dobře bych mohl odstartovat honičku, a kdyby se draci vydali za tebou, mohlo by to skončit hroznou katastrofou, kdyby se dostali přes plot. Tak

budeš muset po svých. Tví dva přátelé půjdou s tebou, to se rozumí.“ Koukl po obou jotnarech, kteří pořád ještě stáli u okna, zabraní do pozorování bezútěšného cizího výhledu. Rapova budoucnost záleží na rozhodnutí čaroděje, ale z jeho řeči nevyplývalo, že by stejný osud měl postihnout i ty dva. Rap se radši neptal.

„Tak,“ řekl Ishist potichu, „teď se musím rozhodnout, jak vás poslat. Mohl bych užít nějakého donucení, zrovna jako jsem vás dostal sem. Neposlal bych vás ovšem tak rychle, ale mohl bych vám uložit neodolatelný příkaz jít k Lith'rianovi.“ Příšerně se usmál. „Anebo bych tě mohl zavázat kouzlem věrnosti já sám, nebylo by tak silné jako jeho, ale na tebe by bylo silné až dost. Mohl bych zařídit, že bys *chtěl* jít k Lith'rianovi a sloužit mu.“

Rapovo hrdlo obemkly ledové prsty hrůzy a divoce zavrtěl hlavou.

„Byl bys mnohem šťastnější,“ pokračoval gnóm posměšně. „Dělal bys jen to, co bys sám chtěl.“

Zrovna tak jako kdysi krásná AthaTrian, zpitomělá do gnóma? Takové užívání Moci je obscénní a jak z toho, kdo ji takto užije, tak z jeho oběti dělá stejně zvrácené jedince. Včera se Rap stal adeptem a za pár minut zjistil, že užívá proti Andorovi stejného talentu, který býval jeho výsadou.

„Já…já bych radši poslechl normální rozkaz, pane.“

Bylo mu jasné, že čaroděj dobře ví, co si o tom skutečně myslí, ale mrňous na židli před ním to nejspíš za žádnou urážku nepovažoval. Kývl hlavou na Rapa. „Chceš pomoct Inosolan, co? Máš jediný cíl, usadit ji na její trůn, že?“

„Sloužit jí jako její věrný poddaný. Nic víc.“ Rap vnitřním zrakem zjistil, že se červená jako dítě.

Ishist se tiše zachechtal. „Hmmm? To je všechno? Sám to nemůžeš dokázat, to víš. Fauni rádi dělají všechno podle svého, ale ani adept nenajde jedinou makrelu ve všech oceánech, Rape.“

Zark… jenže on ani neví, jestli je Inos ještě v Zarku. Mohla třeba uposlechnout jeho varování a zmizet. Anebo taky ne. Či ji mohl unést jeden ze Strážců anebo ji znovu uchvátila čarodějka. Namanula se mu děsivá představa celé Pandemie, rozkládající se před ním bez konce, a jeho samého, jak tráví celý život plahočením z místa na místo a pátráním po Inos.

Když se to bralo takhle, jeho sen se náhle zdál marný. „Myslím, že ne.“

„Nemůžeš bojovat proti Čtyřce! Nikdo a nic nemůže bojovat se Čtyřkou. Vyjma Bohů.“

„Ne,“ řekl Rap. Byl zkrátka blázen.

„Takže moje rada je taková, abys šel a požádal Lith'riana, aby ti pomohl.“

Rap na okamžik ztratil řeč. Žádat pomoc od *Čaroděje*? Zdravý rozum by při té myšlence měl propadnout hysterii. On ale pocítil podivné chvějivé popíchnutí, jak ho ten nápad vzrušil. Byl to snad nějaký projev jeho okultních schopností nebo na něho malý čaroděj jen chystal boudu? Anebo je za tím jen jeho bujná obrazotvornost? „A pomohl by?“ zeptal se tiše Rap.

Ishist pokrčil rameny: „To nevím, na mou čest. Mohlo by to pro tebe být i nebezpečné, to jistě. Kouzelníci se normálně drží od Čarodějů pěkně stranou, a ty jsi teprve adept. Mohl by tvoje Slova dát někomu jinému a tebe jen tak mimochodem odpravit. Nevím, jak Krasnegar zapadá do jeho momentální politické strategie, ale elfové… Jsou to podivní lidé. Stavějí styl nad podstatu. Oceňují jiné *kvality* – krásu, důvtip, eleganci, půvab. Lith'riana by mohlo dost pobavit už jenom tvoje sebevědomí. To by mu bylo podobné. Dokáže být velkomyslný i bez příčiny, ale je nelítostný, když ho někdo zklame.“

Na rozhovor padl stín AthaTrian. Ishist se zamračil, pak ale pokračoval. „Ale rád se pobaví dobrým vtipem. Oceňuje taky odvahu. Když se na to podívám střízlivě, tak bych řekl, že v něm je tvoje jediná naděje.“

„No tak mě za ním pošli. Já ho potom požádám o pomoc.“

Staroch zavrtěl zlehka hlavou. „Když tě pošlu, nikdy ho ani nezahlédneš. Tedy ne osobně. Hodí tě do nějaké kobky jako splátku nájemného a tam tě nechá, dokud tě nebude potřebovat.“

„Ale…“ Rap se na něho nevěřícně zahleděl. „Och – chceš říct, že ti bude stačit, když ti dám slib, že půjdu a požádám Čaroděje o pomoc? Budeš mi věřit?“

„Tak. Žádná kouzla. Žádné čarování.“

Bude moci Rap věřit vůbec sám sobě, že takový příkaz poslechne? Ztěžka ze sebe vypravil: „Přísaha složená pod nátlakem za moc nestojí. Mám jinou možnost?“

„V tom je celá ta věc, hochu – já ti takovou možnost nabízím.“

To tedy moc možností nemá, když má složit slib, ne? Pokud tedy dané slovo neporuší, to se rozumí.

Je nelítostný, když ho někdo zklame. „Ty sám taky balancuješ na hodně ostré hraně, co, Ishiste?“

Gnóm se usmál do svého nechutného vousu a čekal. Takže neřekl celou pravdu anebo Rapa jenom nějak zkouší. Anebo chce, aby si právě tohle Rap myslel. Anebo mu jen tak lže a stejně má v úmyslu Rapa očarovat.

Jenomže Rap byl mnohem raději sám sobě pánem, než aby se kymácel jen jako nějaká loutka, anebo si to aspoň myslel – a to vystrašené niterné

nutkání chápal znovu jako znamení správné volby. „Takže ti slibuju, že půjdu a vyhledám tvého pána a požádám ho, aby pomohl Inos – jestli mi řekneš jak a slíbíš, že se nebudeš… míchat do mého myšlení.“

Ishist se uchechtl. „Typický faun! Vždycky přesvědčený, že jeho vlastní způsoby jsou nejlepší.“ Náhle sklouzl ze židle.

Rap vstal ze své a stiskl drobnou dlaň, kterou mu gnóm nabídl, což vyžadovalo, aby se trošku sehnul. „Slibuju,“ opakoval.

„Já taky.“ Na okamžik se zdálo, jako by někdo z maličkého gnóma pozvedl roušku – zůstal mrňavý, škaredý, upadaný stařík, nadaný nesmírnou čarovnou Mocí, a přesto jen člověk, který dělá těžkou práci, jak nejlíp svede, žije životem svého lidu, stará se o svoje děti a hluboce miluje svou manželku. Nebyla jeho vina, že se jeho rasa živí pojídáním mršin. Pak ale ten divný okamžik pominul a zase z něho byl čaroděj, přestože hlavou sahal sotva k Rapovu lokti.

Zkoumal vlastní ruku, kterou Rap zrovna pustil.

„To jsou už dva,“ poznamenal sotva slyšitelně. „Ty a AthaTrian.“

„Dva co?“

„Kteří se mě dotkli,“ Vzhlédl a v černých knoflíkových očích se mu tajuplně zablesklo. „Jen málo denních lidí by si potřáslo rukou s gnómem, Rape. A ještě míň by si jich myslelo, že slib daný gnómovi má vůbec nějakou cenu. Ale ty… Myslím, že ty jsi muž, který stojí za svým slovem.“

Záplava nádhery:

Zář padá teď, hle v zámku zeď a v sněžné vrchy staré v čase…
Jak sladce v dál, kol z hor a skal, se Elfské trubky ozývaly!

Tennyson, Princezna (F. Krsek, J.Šnajdr, Kladno, 1924)

»»» KAPITOLA OSMÁ «««

ZNOVU NA MOŘE

1

„Slanina s vejci v sobě má cosi velmi estetického," prohlásila Kade. „Snad to rozložení tvarů a barev? Anebo je to proto, že si tohle jídlo spojuji s dětstvím? Se zimními rány v Kinvale?" Poťukala si ubrouskem na rty a povzdechla si jako člověk, který už do sebe nemůže dostat ani sousto.

Kade byla u vytržení. Spala v posteli se skutečným lněným povlečením. Dostalo se jí horké vody na umytí co hrdlo ráčí a na pozdější dobu jí slíbili horkou lázeň. Služka, pravděpodobně jedna z Elkarathových nespočetných vnuček nebo pravnuček, jí umyla šampónem vlasy a potom jí je docela zručně natočila. Nimosha, jedna z jeho dcer či vnuček, která měla na starosti chod domácnosti, vyštrachala oblečení *téměř* v té velikosti, jakou Kade potřebovala, a *téměř* podle současné módy, a prosila ji, aby s tím Kade vystačila, než si bude moci přivolat švadleny a obchodníky a pořídit si lepší šaty, což by se pochopitelně dalo zařídit hned po snídani. A pak se Kade najedla slaniny s vejci a používala k tomu místo prstů stříbrný příbor.

Obě dámy absolvovaly neformální snídani v šejkově osobní jídelně. Byla už doba tak pokročilá, že všichni ostatní měli napilno někde jinde.

Jako všechny místnosti, které zatím viděly, byla i tahle jídelna maličká, kolem stolu bylo namačkáno jen šest židlí a ostatní byly naskládány v groteskní změti po straně místnosti. Nábytek byl starý a dost ošklivý, patřil obchodníkovi, dokonce bohatému obchodníkovi, ale chyběla mu vévodská okázalost. Ale byl to *císařský* nábytek. Slanina s vejci bylo *císařské* jídlo a Kadiny poněkud příliš dlouhé šaty patřily k *císařskému* oblečení. Okno bylo zavřené, ale hlasy, které sem doléhaly z ulice, byly *císařské* hlasy. A co nevidět si pozve *císařské* krejčí a švadleny.

Kade se vznášela na růžových obláčcích.

Inos z nedostatku spánku řezalo v očích a měla ochablá ramena. Jako ječící hejno vyplašených racků jí vířily hlavou spousty nepraktických

nápadů, jak odsud utéci, ale ani nad jednou možností se nedokázala pořádně zamyslet. Pak jí došlo, že v té chvíli musí být mizernou společnicí, a tak na nějakou dobu nechala pletichy pletichami a bádala nad nějakým taktním způsobem, jak se vypořádat s otázkou slaniny s vejci – protože skutečný důvod, pro který Kade milovala vejce se slaninou, neměl vůbec co dělat s estetikou, nýbrž tkvěl prostě v tom, že milovala všechno, co se topilo v tuku a mastnotě.

V té chvíli nejprve někdo vehementně zaklepal na dveře a ty se vzápětí rozletěly, takže jim odhalily mladíka, který se už shýbal v hluboké úkloně. Vzpřímil se, nepatrně si poopravil sněhově bílé krajkové manžety a rozzářil se oslnivým úsměvem. „Dámy, jsem k vašim službám! Průvodce a nebojácný ochránce! Básník, trubadúr, pokorný otrok!“ Nato vkročil do místnosti a znovu se uklonil.

Inos prudce zamrkala a vyměnila si s Kade vyděšený pohled. Tohle byl přece Skarash, anebo jeho dvojče.

Skarash byl jedním z mnoha šejkových vnuků a zřejmě tím nejoblíbenějším z nich. Ale Skarashe zatím znaly jako vážného, mrzutého mladíka těsně pod dvacet a Inos nikdy nenapadlo, že by se mohl chovat i takto světácky. Za všechny ty týdny, co byli na cestě z Arakkaranu, se ani jednou neusmál a nepromluvil s ní dohromady snad ani deset slov, i když mu nic nevyčítala, protože to bylo vzorné zarkské chování muže k cizí ženě.

Teď byl vyšňořený jako nějaký imp: na nohou měl polovysoké boty se stříbrnými přezkami a punčochy v mořské zeleni, k tomu nadýchané krátké kalhoty z hedvábí a bílou košili s nespočetnými volány – byl to vysoký mladík s velice útlým pasem, jemuž do čela roztomile spadala houština měděných kudrn. Bez toho rozcuchaného červenavě žlutého plnovousu vypadal trošku starší a rozhodně mu to slušelo víc. Přidrzlý úsměv plný zubů okopíroval věrně podle impských manýru.

Tomu také odpovídal způsob, jakým zvedl Inosinu ruku k políbení. Kade měla pravdu – je báječné ocitnout se zpátky v Impirii.

„Dobré ráno, Mistře Skarashi.“

„Skvostné ráno! Venku je nádherné počasí, uvnitř nádherné dámy. Bohové jsou dnes opravdu štědří.“ Opět se uklonil.

Skarash snad neodpovídal kinvalskému standardu, pokud jde o uhlazenost a preciznost, ale přibližoval se mu mnohem víc než kterýkoli jiný džin, se kterým se zatím Inos setkala. Blábolil zrovna tak jako rodilý imp.

Jaká bude vaše libost pro dnešní skvostný den? Dědeček si myslel, že byste se možná chtěly obtěžovat navštívit obchodní čtvrť – tady totiž není

opravdový bazar. Anebo se vydáte jen na prohlídku města? Ullacarn je pověstný svými květinami.“

Kade s Inos si vyměnily při jeho řeči několik udivených pohledů.

„Ráda bych se podívala po těch obchodech,“ ozvala se hloubavě Kade. „Mám dojem, že paní Nimosha vzpomínala nějakého dámského krejčího, který má krám hned v této ulici…“

Skarash se hlasitě rozchechtal. „Pověděla o tom i dědečkovi a on jí za to skoro nechal uříznout uši! Říkal, že odění s vámi musím jít nakoupit na náměstí Ambly, kam chodívají bohaté dámy.“ Vytasil váček z vydělané kůže a nápadně zachřestil jeho obsahem. Ještě jsem nezažil, že by byl tak ochotný rozhazovat peníze, ale pohrozil mi, že budu muset spolknout každý groš, který donesu zpátky. Tak mi budete muset pomoci a dohlédnout na to, abychom všechno utratili.“

Inos cítila, jak ji v týle šimrají studené prsty podezření. Copak mág chystá teď? Jeho pohostinnost ctí tento dům. Není taková štědrost náhodou spojena s nějakými podmínkami?“

Drzý úsměv ve Skarashově tváři nezkazilo ani jediné mrknutí, ani pokrčení nosu. „Zmiňoval se, že ještě než odejdeme, by rád prohodil s tvou půvabnou osobou nějaké slovo. Snad by ses ho na to mohla přeptat sama?“

Takže nějaká omezení určitě budou. A s největší pravděpodobností taková omezení, která nebude možné obejít. Bude se Inos skutečně cítit zavázaná, když mu dá svoje slovo? Slib daný pod tlakem okolností nemůže být stejně významný jako ten, který člověk dává ze svobodné vůle, ale pak by asi volila jinou možnost a zůstala by radši v cele… a tahle myšlenka jí připomněla Azaka.

„První pobíječ lvů je pořád ještě dole v kobkách?“

„V jedné cele. Vlastně to je jenom takové podsklepí, ale je tam příliš vlhko, než aby tam bylo možné skladovat nějaké hodnotnější zboží.“

„Směla bych ho navštívit?“

„No ovšem! Madam, znova tě ujišťuji, že tvoje nejdrobnější přání je mi rozkazem pro celý život.“ Skarash otevřel dveře a přidržel je otevřené.

Inos vstala. Kade předvedla nerozhodný pohled na nadýchané rolády a broskvovou zavařeninu. „Já o kobky bůhvíjaký zájem nemám. Myslím, že tady na tebe počkám, drahoušku.“

„Neměl bych sem poslat další čaj?“

„Ne, to není potřeba,“ odpověděla Kade. „Už jsem dojedla.“ Posadila se v křesle úplně dozadu a snažila se vyhlížet nevinně.

Chodba před místností byla úzká, křivolaká a nerovná. Taková byla celá budova, jeden zmatek nízkých stropů, stěn s odlupujícími se omítkami a nestejně vysokých podlah – konglomerát spousty staveb, které se postupně

pozměňovaly, spojovaly a přestavovaly. „Doleva, Inos,“ řekl Skarash potichu.

Inos se zastavila a podívala se mu do očí. „Ty víš, kdo jsem? A proč jsem tady?“

Samolibě se ušklíbl a přistoupil těsně k ní, aby uvolnil cestu ženě s rancem prádla. Zůstal stát těsně u Inos, shlížel na ni, pomrkával a voněl růžovou vodou.

„No ovšem! Budu tě oslovovat Hathark, pokud si to přeješ, ale je to skoro stejně hloupé jako Phattas.“ Z hlasu mu vymizela džinská drsnost a gestikuloval věru jako imp. Nemohl by to být důsledek nějakého kouzla?

„Proti tomu kyselému mladíkovi, jak jsem tě poznala v poušti, ses hodně změnil.“

„Tady jsme v Impirii. *Když jsi v Hubu*…“

„…*dělej to, co ti lidi z Hubu říkají*?“

„Přesně.“ Vzal ji za paži, pevněji stiskl. „Tudy. A taky si pamatuj, že jsem obchodník. Vždycky chci někoho potěšit, zvlášť krásné dámy. Dám ti všechno, oč si řekneš.“

Že by toužila zrovna po flirtování? Skarash se očividně pustil do flirtování stejně zhurta, jako když letí stádo splašených velbloudů. Ale mohla by být legrace zase si dopřát trošku škádlení.

„Ta změna vedla jen k lepšímu, anebo mám alespoň ten dojem. Co jsi radši — imp nebo džin?“

Ušklíbl se a ovinul kolem ní paži jako had. „S tebou je lepší být impem.“ Znovu museli udělat místo, aby mohl projít člověk s nákladem, a tentokrát se mu podařilo zatlačit Inos do kouta. „Džinové nemůžou příliš často nakukovat děvčatům do výstřihu,“ dodal a názorně to předvedl, přičemž si olizoval rty.

Inos se mu opřela varovně podpatkem o nárt. Vypůjčené šaty jí byly přes prsa znatelně těsné, takže výstřih měl co držet. Vzpomněla si, že to není ještě tak dlouho, co měla starost s tím, jak vpašovat do šatů nějaké vycpávky.

A při tom, ale jenom při tom, si vzpomněla na skřítky. Srdce jí vyskočilo až do krku. Náhle ji zachvátila třesavka. Muž, a příliš blízko u ní. Ruce. Oči.

„Děje se něco?“ ptal se Skarash.

„*Ne!*“ V ústech sucho, pokožka zvlhlá potem. Usilovala se ovládnout dech. Flirt přece není totéž co znásilnění! Nesmí se tomu teď poddat, jinak by ji to pronásledovalo až do smrti. Podaří se jí vzpomenout, jak se třepotá řasami? „Vůbec nic. Myslím, že mě jen přemohl ten pohled na pěkného mladého mužského, když jsem nic podobného tak dlouho neviděla.“

Polkl a byl přece jen natolik džinem, že mu chviličku trvalo, než to strávil. Inos zatím rychle pokračovala a přísně si zakázala myslet na skřítky. „Skoro bych věřila, že ta změna má co dělat s čarováním.“

„S čarováním? O čarování nic nevím,“ opáčil vážně Skarash. Ale jeho růžové oči jako by lehce pozměnily barvu a jako by říkaly: *Nikdo jiný o tom nic neví, a jestli si mě mág vyvolil, abych byl tvým strážcem, tak se taky pojistil, abych o čarování nic nežvanil.*

Elkarath se zmiňoval o tom, že právě Skarash byl tím, komu bylo svěřeno, aby rozprostřel první kouzelný koberec. Stál na stráži venku přede dveřmi, když přiletěl druhý koberec s pasažéry z Thume. A s největší pravděpodobností je právě on tím Vyvoleným, který zdědí Slova Moci, až šejk umře.

„To byl jen vtip,“ řekla Inos.

Přikývl, jako by ho tohle vysvětlení uspokojilo, a pokračovali v cestě rušnou chodbou, potom znovu dolů po točitém schodišti, které bylo v pořadí už šesté či sedmé, které během chvilky musela Inos zdolat. Zvuky před nimi sílily, jako by rezonoval celý dům. „Stejně tudy musíme projít a dědeček si s tebou chce promluvit.“ Skarash otevřel dveře a zavedl Inos do největší místnosti, jakou zatím v Ullacarnu viděla.

Očividně šlo o obchodní prostory páně Elkarathova domu, a protože pravidelná výroční karavana dorazila teprve včera, panoval tam nekontrolovatelný zmatek a povyk. Světlo dopadalo dovnitř třemi otevřenými bránami, dost velikými na to, aby tudy projely vozy tažené trojspřežím, ale vzduch zde byl tak prosycený prachem, že Inos začala okamžitě kýchat a z očí jí vyhrkly slzy – a tak jí Skarash znovu ohleduplně ovinul paži kolem ramenou a prováděl ji bludištěm vysoko navršených sudů, balíků a krabic. Vůně hřebíčku, skořice a kmínu byla dost silná, aby z ní jeden omdlel, ale závany pachu velbloudů a koní se taky nedaly přejít bez povšimnutí. Nosiči, kočí a zákazníci se motali sem a tam, hádali se a řvali, aby překřičeli zmatený hluk, nakládali a skládali, přinášeli a odnášeli.

Překvapilo ji, že u dveří viděla stát legionáře. Venku v prudkém slunci se táhla živá ulice, přecpaná lidmi, přičemž to byli všechno očividně impové, dámy v barevných šatech a s odhalenými obličeji, mnoho mužů a dokonce i žen nemělo žádnou pokrývku hlavy – byť význačné osoby naopak nosily zvláště směšné klobouky. Náhlá nostalgie jako by Inos vzala dech z plic.

Jak jí teklo z očí a píchalo v nose, sotva zjistila, že došli ke krátkému schodišti, které vedlo na zvýšenou terasu. Tam, ve velikém křesle za dlouhým stolem, seděl Elkarath, jednou rukou cosi psal a druhou se probíral ve vousech a jeho pracovna byla oázou klidu a ticha ve

všeobecném zmatku a příšerném rámusu. Už to nebyl žádný šejk, na území Impirie už to byl jen obchodník, Mistr Elkarath, byť pořád působil v rozměrné šarlatové róbě a zlaté čepičce jak se patří impozantně. Za jeho zády stály vyrovnané velké účetní knihy, protějšími dveřmi spěchali ven i dovnitř úředníci anebo jen tak postávali v místnosti a čekali, až si jich všimne. Odsud mohl pán domu přehlížet nakládku i vykládku, obchodování i účtování.

S povděkem si uvědomila, že nemusí zvedat sukně, protože okraj šatů se jí vznášel pořádný kus nad kotníky, a tak odvážně stoupala po ošlapaných dřevěných stupních, pochopitelně za pomoci ochotných Skarashových rukou.

„Možná budeš muset chvíli počkat, paní," zamumlal jí do ucha. „Tenhle vypadá důležitě."

Elkarath zrovna ztuhle povstával, aby přivítal návštěvníka, legionáře. Chochol z bílých koňských žíní na přílbě značil, že jde o centuriona.

„Proč jsou tady vojáci?" šeptala Inos a ustoupila bokem, aby nepřekážela kolotajícímu hejnu úředníků. „Co má armáda do činění s obchodníky?" V dohledu napočítala nejmíň tucet přileb, všechny s černými nebo hnědými žíněnými chocholy.

„Stráže," řekl Skarash a přitočil se k ní blíž. „Tohle zboží stojí za to, aby někdo pokoušel fortunu."

„A kdo by je mohl ukrást?"

„Armáda by mohla." Nad jejím překvapeným pohledem se rozesmál. „Dívej se pozorně na dědečka. Teď!"

Od obchodníka k centurionovi nepozorovaně přešel kožený váček.

„Úplatek?"

„No ovšem."

Nad stolem si potřásli rukama a centurion ještě zasalutoval.

Inos odvedla pozornost k bouřlivému dění v nižším podlaží. „Samé rudé vlasy? Většina těch chlapíků tady jsou džinové, že?"

„Nejmíň polovina z nich jsou naši příbuzní."

„Proč se tedy oblékají jako impové?"

Skarash se usmál tak, že obnažil zuby. „Věř mi, že mít červené vlasy je dost špatné. Ale oblékat se ke všemu jako *barbar*, to znamená říkat si o potíže."

„Takže Ullacarn je součástí Impirie? Myslela jsem, že je to nezávislý městský stát."

„Je, ale jenom na papíře. Funguje tady císařský protektorát, sjednaný smluvně. Ale jsou tady legionáři. A je jich tady hodně."

Aha, bylo to něco podobného jako doma. V Krasnegaru jsou teď taky legionáři, anebo tam aspoň byli, podle toho, co Inos slyšela naposled.

Skarash utrousil: „Už si tě všiml."

Elkarath se znovu usadil ve svém křesle a kýval na ně. Inos vykročila na cestu napříč terasou, vyhýbajíc se uskakujícím a pobíhajícím příručím. Centurion stál pořád na svém místě, jenom jak se k němu přiblížila, sňal přílbu, aby dal najevo, že jeho návštěva teď má společenský charakter. Očumoval ji s drzým uspokojením, ale ona žila už dost dlouho mimo společnost impů, aby si dobře všimla snědé pleti, obličeje podobaného od neštovic, obtloustlého pasu a úzkých ramenou. Na džinské poměry byl hodně malý… v nablýskané bronzové zbroji vypadal však docela pohledně. Měl tmavé vlnité vlasy a na těle víc svalů než sádla. Nevypadal tak zle.

„Paní Hathark!" zvolal Elkarath. I jeho hlas a chování se pozměnily, byť ne tak dramaticky jako u jeho synovce. „Vyspala ses dobře, paní?"

Že by ji špehoval a věděl o její nespavosti? Inos vykouzlila jeden z těch Kadiných bezmyšlenkovitých společenských úsměvů. „Nikdy jsem nespala líp, díky za optání, pane! Byla jsem po cestě hodně unavená."

Říkala si, jestli by pukrle bylo dost přiměřené a vyřešila to kompromisní půvabnou úklonou. Centurion ji pořád ještě svlékal očima a v té chvíli zatoužila, aby na sobě měla šaty poněkud více poplatné zarkskému stylu anebo aspoň aby jí v těch určitých místech nebyly tak těsné.

Elkarath odpověděl na její úklonu pokynem hlavy, aniž by povstal z křesla. „Skarash dohlédne na to, abys dostala všechno, co potřebuješ, paní. Dovolíš, abych ti představil centuriona Imopopiho?"

Znovu se uklonila a imp zasalutoval.

„Navštívila jsi krásný Ullacarn poprvé, paní?"

Inos zalechtala zvláštní nejistota. Nebyla si jistá, jaká odpověď se od ní vlastně očekává. Elkarath mohl těžko vysvětlovat, že je vlastně uprchlíkem z království na opačném konci světa. Na druhé straně jeho lsti byly jeho osobním problémem a ona potřebovala informace zrovna tak naléhavě jako ryba vodu.

„Ano, přesně tak. Vlastně jsem v téhle části světa ještě nikdy nebyla."

Tohle mohlo zavést řeč na Krasnegar, ale Elkarath přispěchal, aby tomu zabránil. „Paní Hathark se svou společností se nezdrží dlouho. Jenom tudy projíždějí, jsou vlastně na cestě do Hubu."

Že by to byla pravda? Proč by Rasha… že už by Inos stačila prodat? Měla ji snad doručit Olybinovi do Hubu? K čemu byl potom ten útěk, když stejně měla skončit v Hubu, anebo to byl nějaký Elkarathův trik?

Ještě než se stačila zeptat, centurion Imopopi se hrubě zasmál a Inos cítila, jak jí naskočila husí kůže, jako by se měla nadít něčeho zlého, neměla však čas se tím příliš obírat, protože ji vzápětí oslovil:

„Neodvažoval bych se chválit Ullacarn, kdybych věděl, že znáš město Bohů, madam. Udělala bys nejlíp, kdyby ses tady příliš nezdržovala. Sezóna už končí. Průsmyky se brzy uzavřou."

„Průsmyky?" Inos zoufale lovila v paměti drobty z geografických znalostí, které se jí jako z udělání kamsi v hlavě zatoulaly.

„Přes pohoří Qoble, to se rozumí." Proč ji jeho hlas tolik rozčiluje? „Ty ale nepocházíš z Hubu, že ne?"

On sám byl právě odtud anebo z nějakého hodně blízkého místa. Snad ji tak burcoval jenom jeho akcent, ale měla možnost takový slýchat v Kinvale denně.

„Zdaleka ne."

„Takže cestuješ zdaleka, co?" Lehce se zamračil, což mohlo znamenat, že smyslné vojákovo očumování ustoupilo skutečně intelektuálním zájmu. Očividně přemýšlel, co může být Inos zač, protože neodpovídala žádné ze standardních lidských ras. Zlaté vlasy mohly znamenat, že má v rodokmenu nějakého jotuna nebo elfa – ale koho dalšího? Kdyby zjistil, co je zač, mohl by od toho dovodit, odkud pochází.

„Ano, hodně zdaleka!" řekla Inos. „Z takové dálky, že – a je mi líto, že to musím říct – jsem tam, odkud pocházím, nikdy o Ullacarnu neslyšela."

Urozený floutek by pokračoval ve slovní přestřelce, voják naopak vyrazil přímo k cíli: „A to je kde?" Ten jeho zvláštní hlas jí znovu zabrnkal na nervy. S jistotou usoudila, že to není hlas obyčejného chlápka, který se za žold ohání mečem. Mluvil jako obyvatel Hubu, pocházející z vyšších společenských vrstev. Ale synkům z bohatých rodin se nestávalo, že by byli vyvrženi do vojska, aby si dobývali hodnosti a postavení mezi obecným lidem.

„Jsem si jista, že jsi o tom místě ještě nikdy neslyšel," řekla Inos a nasadila ten nejlepší dvakrát cukrovaný úsměv. „Je to velice vzdálené království zvané *Krasnegar*. Je –"

Centurionovi Imopopimu zvadl úsměv. Do tváře se mu nahrnula krev a propůjčila jí tvrdý, nebezpečný výraz. Hrozivě postoupil kupředu a ostentativně si znovu nasadil přílbu. „Možná jsi zaslechla všelijaké tlachy, madam, ale to všechno jsou zlovolné pomluvy. Když se nám podaří zadržet osoby, které podobné drby rozšiřují, tak se s nimi jak se patří vypořádáme!"

Proti své vůli Inos o krok couvla. Centurion šel pořád k ní a v tmavých očích mu plápolal vztek. „Muže necháme zmrskat pro zločin proti

veřejnému blahu, Ženy dostanou trest za veřejné pomluvy. Není to snad spravedlivé?“

Docela ji to vyvedlo z rovnováhy. Překvapilo ji to. Stalo se to příliš brzy po příhodě se skřítky a tenhle chlap byl potenciálně stejně nebezpečný, byť jiným způsobem. Byl by schopen ji uvázat k ocasu svého koně a odvléci ji do vězení, pokud by si něco takového umanul. Skarash ji varoval, a vskutku císařský legionář ve službě na městské ulici byl něco docela jiného než tribun nebo Prokonzul, usrkávající čaj v některém z kinvalských salónů. Náhle si znovu vzpomněla na skřítky a opět se rozechvěla a nedokázala ze sebe už vypravit ani slovo. Stejně měla ústa tak vyschlá, že by z nich nedostala ani hlásku.

„Při opakovaném provinění jim vytrháváme jazyk.“

Inos se pokusila říci: „Ale centurione…“, ale vyšel z ní jen jakýsi skřek. Couvla o další krok.

To, jak krásně zkolabovala její snaha o konverzaci, Elkaratha docela pobavilo, ale teď jí přispěchal na pomoc. „Centurione, myslím, že se musí jednat o nedorozumění. Jsem si jistý, že paní Hathark nezamýšlela ani v nejmenším narušit veřejné blaho. Nechtěla nijak zlehčovat císaře nebo jeho imperiální armádu. Nic bych za to nedal, že ses mohl přeslechnout. Paní pochází z malého ostrovního státečku, který se jmenuje Har Nogar a leží nedaleko Uthle.“

Centurion Imopopi upřel na Inos zkoumavý pohled. „Řekla jsi 'Har Nogar', paní?“

Inos zuřivě přikyvovala. Elkarathova ruka znovu zabloudila k řádce kožených váčků a sevřela se kolem jednoho z nich, až to zlehka cinklo. Ten zvuk okamžitě přilákal centurionovu pozornost.

„Paní Hathark a její teta zřejmě dnes vyjedou, aby si trošku prohlédly město,“ poznamenal mág nevinně. „Možná by chtěly zajít i na nějaké tržiště. Rád bych věděl, zdali by nebylo možné zařídit, když jsou tady docela cizí, nějaký doprovod?“ Ruka s váčkem se posunula o nepatrný kousek blíž k legionáři.

Jeho zlost pohasínala zrovna tak váhavě jako letní soumrak. „Netrpíme na ullacarnských ulicích žádné nepřístojnosti, ale naprosto chápu, že urozené dámy se cítí lépe s osobní ostrahou. S potěšením určím nějaké muže do jejich doprovodu.“

Míšek urazil i zbytek cesty, a když se ho chopila pevná vojenská ruka, znovu zacinkal. Imopopi se otočil znovu k Inos. „Užij si návštěvy zdejšího města, paní. Nevěř ale všemu, co tady uslyšíš. A už vůbec to nikde neopakuj.“ S konečným varovným blýsknutím očí zasalutoval, udělal čelem vzad a oddusal, jako by obcházel obleženou linii.

Inos se sice přestala chvět, ale zatoužila po židli. Vyděsila ji její vlastní bázlivost a omráčila ji myšlenka, že by jí zkušenost se skřítky mohla už navždycky pocuchat nervy – opřela se oběma rukama o stůl. „Copak ho tak naštvalo?“ zajektala.

Elkarath pokrčil rameny. „Ullacarn je hadí hnízdo plné drbů. Očividně jsi zaryla zrovna do jednoho z nich.“

„Krasnegar? Porážka císařských legií v Krasnegaru?“

„To se zdá nejpravděpodobnější. Slyšel jsi o tom něco, Skarashi?“

Skarash si odtrhoval imaginární žmolek z krajkové manžety. „Moc ne, dědečku, jenom že legie, které se vracely ze zdvořilostní návštěvy z jakéhosi mušince na mapě, jehož jméno nikomu nic neříká, narazily na gobliny. *Zdvořilostní* návštěva? To se mi náramně líbí! Půlka mužů, a možná víc, skončila rozsekaná na cucky. Mluví se i o zajatcích, kteří si užili tradiční goblinské pohostinnosti. Nic víc se o tom neví.“

Staroch přikývl a podíval se povšechně tím směrem, kde se klepala Inos. „Navrhoval bych, aby ses této záležitosti vyhýbala, když už budeš muset mluvit s vojáky.“ Sáhl po tlusté účetní knize, hodně staré a hodně rozedrané.

„To jistě. Ale snad nešlo ani o celou legii.“

„Skoro o půlku legie. Drby vždycky přehánějí. Ale určitě to bylo hodně zlé. A nechat se porazit od goblinů…“ Otevřel knihu, ale Inos měla podezření, že se potichu chechtá. „Není divu, že ti bronzoví hrdinové nemají moc rádi, když se o tom mluví.“

Roztočila se jí hlava. Že by goblini zmasakrovali čtyři kohorty? Ten lesní národ nebyl sice zrovna dvakrát spolehlivý, ale nikdy se nehrnul do válčení. Teď ovšem Čaroděj východu utrpěl ohromující ránu. Jaký to bude mít důsledek pro ni samotnou? Bude Strážce trvat na pomstě goblinům? Vypudili legionáře z Krasnegaru Kalkorovi jotnaři anebo odtud odešli dobrovolně?

A ještě o jednu věc se jednalo –

„Skutečně pojedu do Hubu?“

Staroch přikývl a ponořil pero do stříbrného kalamáře. „Její Veličenstvo tak rozhodlo.“

„Tak! Takže už mě prodala? Už se dohodla s Olybinem a teď už zbývá jen doručit zboží?“

„Vůbec ne. Stále jsi hostem jejího Veličenstva. Užij si pobytu v Ullacarnu, nebudeš tu dlouho.“

Oči! Chtěla zahlédnout jeho oči!

„Pak si ale nedovedu představit, proč mě posílá do Hubu!“

„Neptal jsem se. Ale když si to nedokážeš představit ty, tak snad ostatní ještě míň, ne?“ Starcův hlas nabyl nepatrně ostřejšího tónu, ale klidně běžel prstem po stránce, jako by sečítal.

„Chceš říct, že jsem byla schovaná v poušti, a teď budu schovaná na cestě do Hubu… protože je to nejmíň pravděpodobné místo, kde by mě kdo hledal? A až konečně ten kontrakt uzavřou, budu –“

„Závěry si udělej sama. Já zatím musím zvládnout svou práci.“

„A co Azak? Vrátí se zpátky do Arakkaranu, nebo pojede se mnou, anebo ho necháš shnít –“

„Pojede s tebou.“ Baculatý prst se uprostřed sloupečku čísel zastavil, ale staroch nevzhlédl. „Máte rezervované kabiny na *Jitřní perle*, která odplouvá za tři dny. Měla jsi namířeno do Hubu, ne? No, tak pojedeš do Hubu.“

„Chtěla bych ho vidět!“

„Pochopitelně. To rozhodně. Jenom *přítel* se zajímá o druhého, nebo ne? Skarash tě tam zavede.“ Elkarath sáhl do záhybů své šarlatové róby a potom upustil na stůl rezavý klíč. „Tohle mu můžeš dát.“

„Žádné podmínky?“

Nazlobeně povzdechl. „Vůbec žádné. Lepší loď než *Jitřní perlu* nenajdete a určitě žádná neodplouvá dřív. Už běž!“

Inos, zmatená a jata podezřením, sledovala Skarashe, jak sebral klíč, a potom mu dovolila, aby ji doprovodil zpátky ke schodům. Banda úředníků a posluhů využila té příležitosti a cpali se jeden přes druhého kupředu k poradě s obchodníkem. Inos byla ponechána napospas úvahám o svém osudu. Proč by ji Rasha posílala do Hubu? A co je ještě zvláštnější, proč by posílala Azaka? Tohle všechno by mohla být jen léčka.

Ona ovšem bude mít ozbrojený doprovod, což jí útěk rozhodně neusnadní. Že by Elkarath schválně zaranžoval tu scénu s rozzlobeným centurionem?

Na tom Imopopim bylo zkrátka něco podivného – velice podivného. Stačilo, aby na něho Inos jen pomyslila, a už jí naskakovala husí kůže. Potřebovala si promluvit s Azakem. Alespoň jemu mohla věřit.

2

„Divní lidi, tihle elfové,“ pravil Ishist a odkudsi z hloubi černé prostory před nimi se donesla ozvěna jeho slov.

V jeho poznámce se skrývala zvláštní neblahá nota. Anebo to byl možná jen Rapův dojem, vyvolaný nepříjemným pocitem, který se ho zmocnil, když tak kráčel nitrem země ve společnosti čaroděje.

„Žijí dost dlouho, co?“ ozval se rychle, neschopen vymyslet inteligentnější repliku.

„Vlastně ani ne. Jenom na sobě nedávají znát věk jako ostatní lidi.“

Znovu se kolem nich rozhostilo skličující ticho, narušované jen tichým pleskáním kroků a šepotavým šustěním jejich dlouhých hábitů.

Nic než magický zásah by nedokázalo vykutat tunel tak pravidelný, hladký a úžasně dlouhý. „Thrainova červí díra,“ tak mu říkal gnóm a sám pro sebe se uchechtl nad nějakým pradávným obskurním vtípkem. Tunel postupně klesal, nikdy však prudce a někdy sotva znatelně, táhl se však vytrvale severozápadním směrem, jako by ho vyvrtala včela vracející se do úlu. Uvnitř bylo sucho, čisto a byla tam cítit zatuchlina, už dřív Ishist poznamenal, že nebývá používaný třeba několik desítek let. Byl, jak se dalo čekat, velmi temný a nic se v něm ani nehnulo.

„Divní lidi,“ opakoval čaroděj. Kráčel nebojácně do černoty před nimi, Rapovi po boku. Za patami se jim vznášela spektrální záře, která svítila na cestu Gathmorovi a Daradovi, kteří těsně následovali první dvojici, a za nimi se zase zavírala věčná temnota. Světlo mělo lehce narůžovělou barvu, vycházelo neznámo odkud a nevrhalo žádné stíny.

Ishist poslal Sagorna pryč. Dával očividně přednost Daradovi před ostatními, snad proto, že jotun nepředváděl žádné strojené chování. Darad byl prostě jen brutální zabiják a byl na to hrdý.

„V jakém směru jsou divní?“ zeptal se po chviličce Rap.

„Ve všech směrech, chlapče. Budou ti povídat, že každý elf náleží k nějakému klanu a musí být svému klanu absolutně věrný. Každý klan má svůj strom anebo snad ke každému stromu patří jeden klan. A každý klan má svého vůdce. Zdá se ti to jednoduché?“

„Ne. A ty stromy – to jsou oblačné stromy?“ Hlubší Rapův hlas vyvolával ještě silnější ozvěny než gnómův. Teď Rap nedokázal bystrozrakem najít povrch terénu nahoře. Zdálo se, že nad nimi leží celá hora a neúprosně je tlačí dolů.

„No jasně.“ Ishist šel bos, ostatní měli na nohou elfské boty, vyrobené z kůže měkké jako peříčko. Kráčeli strašidelně lehce.

„Je to snad ještě složitější?“ ptal se Rap dál a jeho hlas s duněním zanikal v dlouhém tunelu před nimi.

„Nic z toho, co se týká elfů, není jednoduché. Ke všemu ti nikdy nic neprozradí, pokud teda nejsi sám elf. Klany uzavírají spojenectví a vyhlašují si krevní msty, o kterých se vůbec nemluví, takže se zdá, že přicházejí a odcházejí jako nějaký příliv. Existují taky podklany a nadklany. Klan může mít víc než jeden strom a na jeden strom může mít právo několik klanů. Klan může mít víc vůdců – soudce, mudrce,

vojevůdce, zákonodárce… Bozi vědí, jak si je vybírají a jak to vůbec všechno funguje, jestli to vůbec funguje.“ Několik kroků ušel mlčky, potom dodal: „Ale z historického hlediska odolávají elfové impům líp než kdo jiný, tedy s výjimkou trpaslíků, a tak bych řekl, že to aspoň trošku fungovat musí.“

„A co kanibalové?“

„No ano, na kanibaly jsem zapomněl — rád bych věděl, kolik impů v průměru sežerou za rok. Merfolkové taky mají svoje jisté způsoby. Ale nejlepší jsou elfové. Pokud existuje nějaký komplikovaný způsob, jak něco udělat, tak elf ho jistě najde – zvlášť když to vypadá pěkně anebo dobře zní. Klan je důležitá věc. Dokonce i když elfská rodina žije už několik generací v Impirii, pořád se její potomci považují za příslušníky určitého klanu a jednoho konkrétního stromu, přestože většina klanů kontroluje několik stromů. Možná mají i v rámci svého klanu nějaké osobní závazky věrnosti a oddanosti.“

Rap se v duchu podivoval, proč dostává tuhle lekci, ale říkal si, že na to jistě brzy přijde – buď se k tomu dostane malý gnóm anebo nastanou okolnosti, ze kterých to vyplyne. Několikrát zamrkal, než si uvědomil, že to smítko v okuje ve skutečnosti flíček světla, ležící kdesi daleko před nimi. Vnitřní zrak mu řekl, že povrch hory nad nimi už zase leží v jeho dosahu a příkře klesá.

Ishist změnil předmět hovoru: „Tunel vychází na povrch nedaleko před plotem,“ prohlásil. „Může to být tak slabá legua. A zhruba další leguu za ním vede císařská silnice z Puldarnu do Noomu. Je přímá jako šíp. Impové nemají nejmenší smysl pro umění. Aspoň elfové to říkají.“

„Tam musí být pořádně hustý provoz.“ Rap neměl zkušenosti, které by mu poradily, jak se chovat v hustém davu lidí někde v Impirii. Znervózňovalo ho pouhé pomyšlení na velká města.

„No to si piš! Všechna doprava mezi Dračím mořem a Vnitřními vodami jde právě po ní. Měla by být dál od plotu. Moji miláčkové cítí, že se tam pohybují kovy, a skučí jako psi. A když tudy jede každoroční průvod s vybranými daněmi, tak by se mohli zbláznit. Svoje dva kamarády bereš s sebou?“

„Eh… to záleží na nich.“

„Myslím, že bys měl.“

„Ale jeden z nich má Slovo Moci a Čaroděj Lith –“

„To je pravda, ale mohl by si je zrovna tak dobře vzít od tebe,“ odvětil Ishist tvrdě. „Kdyby měl někomu ublížit, tak mám pocit, že by jeho cit pro umění velel spíš zachovat nepoškozenou dobře sestavenou soupravu pěti mužů v jednom než jakéhosi přerostlého fauna s goblinským tetováním.“

Působilo to jako hrozba. Bez ohledu na zjevnou přátelskost byl gnóm stále nebezpečný, velmi nebezpečný a zcela nevypočitatelný. Ishistův komicky nechutný zevnějšek skrýval nejen ohromnou magickou Sílu, ale taky neobyčejně bystrý mozek. Způsoby jeho myšlení se podobaly myšlení draků. Rap si nedokázal představit, co to s člověkem udělá, když tolik let pečuje o tyhle příšery, a nevěděl ani, jak vůbec uvažují gnómové. Copak někdo někdy s gnómy mluvil, aby se to dalo zjistit?

Ze skvrnky světla už byl zřetelný světelný kruh. Vzduch se ochladil a bylo v něm cítit vlhkost.

„Můžou jít se mnou, pokud chtějí – a nebo ne, když nechtějí," opakoval Rap umíněně. Pak mu teprve došlo, že pokud by to Ishist považoval za dobrý nápad, může prostě pozměnit myšlení jeho druhů. S čaroději, právě tak jako s elfy, to není nikdy jednoduché.

Tunel končil náhle malou přírodní jeskyní. Vchod do jeskyně, jehož rozervané okraje byly pokryté mechem a kapradím, rámoval výhled na ubrečenou šedivou oblohu a mokrou zeleň. Vytrvalý mírný déšť, padající z oblak svisle dolů, bubnoval do listí, syčel na skalách a v blátě a promáčel okolní vršky, jako by neměl skončit kolik týdnů. Čtyři muži stáli ve vchodu jeskyně a koukali ven. Voda žbluňkala a tekla všude, skapávala i z římsy nad vchodem.

Z Gathmora se vydral dlouhý úlevný povzdech. „To je dobře, že zas vidím denní světlo," zamumlal. „Nenávidím jeskyně."

Darad souhlasně zachrchlal a Rapa napadlo, zdali nechuť k jeskyním není pro jotnary charakteristická. Ale bylo mu to jedno.

Ishist vzhlédl, aby se podíval na Gathmora. „Když půjdeš po silnici na západ, dojdeš do Puldarnu. Pokud bys chtěl jít domů, tak bys měl jít tudy."

Námořník si chvilku hryzl stříbrný knír a potom přes gnómovu hlavu promluvil k Rapovi: „Setkáš se ještě s Kalkorem?"

„Tak to stojí v proroctví."

Gathmor přivřel mrazivě bledé oči. „Tak to zůstanu na palubě."

„Díky, kapitáne."

„Na východ leží Noom," pokračoval čaroděj. „Napřed Tithro, potom Noom. Tam si vyberete – buď po zemi do Hubu, anebo po moři do Ilrane. Valdorian leží na západě, nedaleko pobřeží, což by pro vás bylo výhodné."

Ilrane!

Jít na východ? Blíže k Zarku? Ne, to by nebylo…

Rap si všiml, že se na něho malý čaroděj dívá s velice zvláštním výrazem v obličeji. „Pane?"

„Máš nějakou předtuchu?" zeptal se gnóm, pilně se při tom škrábaje.

„Nejsem si jistý.“ Nápad, že by šli do Ilrane, v něm jakoby čímsi pohnul, a bylo to cosi povzbudivého. Vzpomněl si, že už když mu prve Ishist navrhoval jít za Lith'rianem, cítil v nitru jakési hryzení. Dokonce vnímal jakési stopy něčeho podobného… ať už to bylo co chtělo… hned když dorazil do Warthovy pevnosti. A tenhle pocit, i když nevěděl, co znamená, byl pokaždé silnější a silnější. Že by získával nějakou zkušenost?

Ishist v rozpacích ohrnul rty. „Adepti obyčejně… No jo, géniové taky obyčejně nemají bystrozrak… Cítíš něco nového, ne?“

Rap váhavě přikývl. „O mé matce se říkalo, že je věštkyně.“

Gnóm pokrčil rameny. „To by bylo možné. Fauni prý, povídá se, věří vlastním pocitům, že?“ Sám pro sebe se uchechtl. „Věř, že já ti teď nic nedělám. Ten pocit asi nezažiješ příliš často, ale až přijde, tak mu můžeš věřit. No, kam tedy půjdeš? Do Hubu nebo do Ilrane?“

„Jak je to daleko?“ chtěl vědět Rap.

Gnóm na chviličku zavřel oči, jako by se díval do mentální mapy, anebo si možná bystrozrakem prohlížel skutečnou mapu. „Něco málo přes čtyři sta leguí, tam i tam.“

„Po vodě je to rychlejší!“ vmísil se rychle Gathmor a dokonce i Darad přikyvoval, jak se snažil udržet krok s chodem konverzace.

„Když se vám povede chytit dostavník, tak ani ne,“ mínil Ishist.

Ilrane se pořád zdálo být lepší volbou. Rap dokázal za den ujít deset leguí, po císařské silnici možná i víc. I tak to bylo do Hubu víc než měsíc, dokonce i kdyby se cestou nic nepomrvilo. Po vodě je to rychlejší a bezpečnější. „A kde mám asi tak sehnat loď?“

„Ukradneme člun,“ odbyl ho netrpělivě Gathmor.

„Jeho majitel pak taky může umřít hlady a jeho děti s ním.“

Jotun se nad takovou zženštilou sentimentalitou nesouhlasně zašklebil.

„Co Thinal?“ vytlačil ze sebe triumfálně Darad.

„To by snad šlo,“ řekl Rap smutně. Pokud by jim chtěl Thinal pomoci, tak by dokázal ukrást peníze na jízdenku do Noomu stejně snadno, jako už to udělal pro Andora, aby se dostal do Milfloru. Když nad tím Rap tak přemýšlel, napadlo ho, že teď by tyhle věci pravděpodobně dokázal zvládnout i sám. Jenom by rád měl pocit, že ten, na koho padne volba, aby jejich výpravu podpořil, si takovou čest může dovolit.

Gnóm je pozoroval, vyškraboval si všelicos z vousů a přeskakoval lstivým pohledem z jednoho na druhého.

„Co bys nám radil ty, Ishiste?“ zeptal se ho Rap a snažil se cítit k němu důvěru.

„No moře! Váš největší problém není v tom, abyste se dostali tam, ať se vydáte tam nebo tam. Měli byste si dělat větší starosti s tím, jak dosáhnete

setkání s Lith'rianem. Snadněji se domůžete audience u Císaře než soukromého rozhovoru s Čarodějem.“

„Přestože jsem použil Síly rovnou jemu před vraty? Když jsem tehdy poslal pryč draka, jistě mě cítil zrovna tak dobře jako ty.“

„V jeho stráži budou samí vazalové. Změní tě v kámen, než mrkneš okem.“

Rap polkl.

„Kromě toho,“ dodal Ishist, „je Hub hodně nebezpečný. Jsou tam ostatní Čarodějové a všelijací rádoby Čarodějové. Pro tebe bude nejbezpečnější, když zůstaneš v Jižním sektoru.“

„Tak mi, prosím tě, poraď,“ řekl Rap, jak se od něho nejspíš čekalo.

„Jedna jistá cesta existuje. Ale může ji zvládnout jenom elf.“

„Ano?“ poznamenal opatrně Rap. Nevěřil, že by kouzelníci měli smysl pro humor a u Ishista by ho zvlášť nehledal.

„Budu vás muset pozměnit tak, abyste vypadali jako elfové. Bude to kouzlo s nepatrným užitím Síly. Lith'riana, pokud se k němu dostanete, to splést nedokáže, to se rozumí, ani jiného čaroděje. Ale před ostatními byste měli obstát.“

„A dál?“

„A tak by vás mohli vzít rovnou k Lith'rianovi.“ Staroch se usmál. „Expres.“

Rap vnitřním zrakem viděl, jak mu po gnómově výzvě rudnou líce – nově získaný obousměrný bystrozrak se někdy ukazoval jako vymoženost pěkně otravná. „To je nejrychlejší cesta?“

„Ano.“

„Tak do toho! Udělej ze mě elfa.“

Strniště, které vyrašilo Rapovi na obličeji za dobu, co byl pryč z Durthingu, spadlo jako chmýří z topolových květů. Pokožka mu začala žloutnout – a nejen na obličeji. Oči… vnitřním zrakem v úžasu pozoroval, jak se mu zvětšují oči a usazují se poněkud zešikma, jak se šeď duhovky mění v opalizující jiskření, charakteristické pro čistokrevného elfa. Přeměna barvy kůže dospěla už skoro ke konečkům prstů. Vlasy se náhle zaleskly, protože dostaly kovově zlatou barvu a zakudrnatily se – a jak si bez valného nadšení všiml, totéž se mu přihodilo se všemi chlupy na těle. Nohy ztratily svou chlupatou ozdobu docela a měl je hladké zrovna tak jako bradu. Kdyby tu byl Kuře, už by mu nemohl říkat „Placatej nos“. Tetování kolem očí zmizelo.

A bylo to. Rap zůstával jakousi neurčitou podobou stále Rapem, ale byl to elfský Rap – zhruba stejně vysoký jako předtím, ale štíhlejší, útlejší.

Vypadal mnohem líp než doteď, to je pravda, ale pořád to byl dost škaredý elf.

Jeho oblečení zasvítilo a rozpadlo se. Pod ním se objevil pohodlný a dobře padnoucí krátký kožený kabátec a dlouhé kalhoty, obojí vyrobené z téže jemné kůže jako boty a obarvené jasně zelenou a modrou barvou. Nevzpomínal si, že by si něco podobného kdy oblékal. Odnikud spadl lesnický klobouček a zlehka mu dosedl na svítivé kudrny. Zamyšleně si promnul po elfsku tvarované ucho. Zhluboka vdechl a zjistil, že se mu vrátil čich – lesní vůně mokré hlíny a listí, plus mocný puch gnóma stojícího vedle něj.

„U všech Bohů!“ vyrazil ze sebe vyděšený Gathmor. „Ty vypadáš přesně jako nějaký elf! I oči máš jako oni.“

„Jo, já vím.“ Rapovi teď zněl hlas o poznání výš a jaksi *sladčeji*. „Možná si na to budu muset trošku zvyknout.“

Ishist se pochechtával, protože byl sám se sebou náramně spokojený. „Nemusíš se ničeho bát! Všechno je tak, jak jsi to měl doteď, jenom to vypadá trošku jinak. Vlasy i chlupy ti zase narostou. Ne aby tě napadlo na něho něco zkoušet, námořníku. Vypadá jako elf a vnímá jako elf, ale svou Moc má pořád. Pořád je to adept.“

Gathmor našpulil rty. Určitě už ho nějaké pokušení polechtalo.

„Tohle všechno jsem omezil roční lhůtou, chlapče,“ pokračoval čaroděj. „Půjdeš za Lith'rianem ze své vlastní vůle, rozumíš? Pro ten účel ti to vydrží. Ale pokud kouzlo nikdo neodvolá, tak za rok samo zanikne. A vy dva – myslím bude lepší, když budete alespoň stejně oblečení.“ Jejich oblečení zmizelo a místo něho byli náhle odění v lesáckém šatu z kůže, Gathmor v barvě žluté a červené, Darad v zelené a bílé. Měli čapky i všechno ostatní, jak se patří.

Pohled na mocnými svaly obdařeného Darada navlečeného v tomto oblečku člověk hned tak nestráví, pomyslel si Rap a zároveň ho napadlo, jak už si zvykl na kouzelnické způsoby. Gathmor nikoli, a tak si pod vousy klel a zlobil se.

„Teď mi ještě vysvětli, Ishiste, jak mi tohle pomůže dostat se k Lith'rianovi,“ řekl Rap.

Gnómovi se blýsklo v černých očích. „V Noomu bude spousta elfů. V Impirii obyčejně vystupují jako umělci v tom kterém oboru. V obchodních záležitostech se nemůžou měřit s impy, a tak předstírají, že nějakým soupeřením pohrdají. Místo toho sochají a zpívají a tak podobně. Vyber si nějakého velikého.“

„Velikého?“ opakoval Rap opatrně.

„Důležitého. Vůdce nějaké skupiny elfů.“

Rap měl náhle silný pocit, že tenhle rozhovor je mu nějak povědomý. „A co mám dělat potom?“

Staroch se zachichotal. „Pak mu flákni jednu do nosu.“

3

Zrovna tak jako ostatek Elkarathova domu i sklepy byly směsicí nesourodých podlaží a profilů – nespočetné oddělené stavby vyrostly během věků vedle sebe a přes sebe jako nějaká obrovská rodina, jejíž členové se nikdy na ničem nedokáží shodnout. Většina sklepení byla vysoko zarovnána zbožím a mnoho z něho bylo možné poznat už po čichu: soudky s brandy a vinným octem a terpentýnem, svazky kůží a řeziva z cedrového dřeva. V šeru se ale skrývaly i tajemné balíky a sudy a koše, proutěné obaly a demižony, urny a konve a nůše. A ještě jakési stíny. Inos jednu ruku konejšivě tiskl Skarash, ve druhé vysoko držela lampu, aby viděla na nerovnou podlahu a nízké trámy a přísně si říkala, že královny se přece stínů nebojí. Ani prachu. Ani krys, pokud zde nějaké jsou.

Anebo Skarashe.

Jenom doufala, že mladík necítí, jak se jí chvěje ruka.

Tu a tam zahlédla v souběžných chodbách nebo kdesi před nimi pomrkávat další světélka, zřídka však zaslechla vzdálené hlasy nebo kročeje. Všechno tady působilo plíživým dojmem.

Brzy nabyla podezření, že ten neskonale drzý Skarash ji vodí pořád dokola sem a tam, nahoru a dolů, po celých těch zmatených katakombách, ale tentokrát už *nepřipustí*, aby se kvůli včerejšímu zážitku se skřítky sesypala v pytlíček bez nervů, který se děsí všeho, čemu na bradě raší nějaký chlup. To, jak se zachovala, když začal centurion vyhrožovat, bylo ostudné, ale takového Mistra Skarashe by měla zvládnout, ať se k ní staví jak chce přátelsky. Pokud to, co dělá, směřuje k tomu, aby ji vystrašil, tak to by ji klidně mohl vést tunelem až zpátky do Arakkaranu. Jenom kdyby jejich dvě lampy nevrhaly tak divně tvarované stíny, třaslavě tančící v děsuplném reji.

Cosi zašramotilo… až vyskočila. Zlý aby to vzal!

„Myslím, že to jsou jen potkani,“ prohlásil Skarash, shýbaje hlavu pod spleť trámů, které vypadaly, jako by je tam nacpal někdo dodatečně, aby podpíraly část stropu. „Anebo gnómové, a to by bylo horší. Každých pár let se sem někudy prohrabou gnómové, a to je slota, kterou snad na nás sesílá nějaký Bůh, hrozně těžko se jich zbavujeme. Dávej pozor na pavučiny. Tyhle dveře před námi zvlášť pěkně vržou, pokud si vzpomínám.“

Měl pravdu – při otevření vyloudily dlouhé, uši rvoucí agonické zaskřípění.

„Poprvé jsem přišel do Ullacarnu, když mi bylo deset," povídal a vedl ji po dalších schodech dolů. „Myslel jsem si, že poušť je nejbáječnější místo na světě – než jsem objevil tyhle sklepy." Místnost s vysokou klenbou, do níž scházeli, byla úplně prázdná, takže dodala jeho hlasu tajemné echo. Vzduch tady byl protivně vlhký a na zdech vystupoval ledek.

„A od té doby mě sem dědeček brával každý rok. Jako kluci jsme dělávali… Pššš!" Prudce se zastavil na posledním schodu, otočil se a hleděl na dveře, kterými právě přišli. „Neslyšíš něco?" zašeptal.

„Ne."

Sestoupil dolů na podlahu, znovu se otočil a pozorně na ni upíral oči. „Určitě ne?"

Hraje si se mnou, říkala si, ale zavrtěla hlavou a jako naslouchala. „Ne."

Skarash se zamračil a postavil svou lampu na zem. Kdesi nad ní zaječely dveře, jako když šlápneš kočce na ocas, a pak se s prásknutím zavřely, až zaduněla několikanásobná ozvěna. Skokem překonala zbývající schody, on po ní vymrštil ruku a popadl ji. Praštila ho lampou do kolena, zaryla mu nehty někam k očím a instinktivně se rozehnala kolenem proti jeho slabinám, takže se jí podařilo vytrhnout.

Potom se přikrčila zády ke zdi a bojovala sama se sebou, aby potlačila šíleny návaly paniky, ztěžka oddychovala, srdce jí bušilo až kdesi v hlavě a v krku cítila jakousi hnusnou pachuť. Napřáhla ruku s lampou tak, aby ho mohla praštit, kdyby se k ní přiblížil. *Rozpálíš je do šílené tužby*, říkal jí Elkarath.

Kolenem sice nezasáhla ono citlivé místo, které tak dobře zafungovalo u skřítka, ale Skarash i tak o několik kroků ustoupil. Zvedl ruku ke tváři a potom si zděšeně prohlížel krev, která mu ulpěla na prstech.

„U všech Bohů, má paní! Já jsem nechtěl…" I v nejistém světle lamp byl jeho šok zjevně opravdový.

Přesto na něho neječela. Usilovala se zklidnit bláznivý dech. Střelila pohledem po vrzajících dveřích. „Děti?"

„Vždycky. Tady se to dětmi jen hemží. Ale –"

Znovu si otřel tvář a civěl na ni. Bál se jí.

Žádná šílená tužba, jenom krutý a účinný žertík.

Děti! „A co jsi vlastně chtěl?" ptala se Inos rozzlobeně.

Zrudl tak, že v kalném světle lamp mu tvář docela ztmavla. „Chtěl jsem… Byl to jen vtip, má paní. Nechtěl jsem ti nijak ublížit."

„Vysvětli to!" křikla na něho.

Kroutil se v rozpacích. „Dělávali jsme to děvčatům. Postrašil jsme je, takže nám skočily do náručí. Fakt, žádné násilí. Jenom… Já jsem ještě nikdy nepolíbil královnu.“

Královna. *Nedovolí*, aby jí včerejší zážitek nechal v duši jizvu. *Nedovolí*, aby se bála celý život nějakých stínů. Skřítci, centurioni… a teď zas tenhle pitomý, hloupý, dětský žert. Tihle chlapi!

Postavila lampu na podlahu až to klaplo. „Tak to zkusíme znova!“

„Cože?“

Inos vystoupala těch pár schodů zpátky na místo, kde stála předtím. „Povídám, zkusíme to znova!“

Skarash se s vyvalenýma očima došoural do svého předchozího postavení a pak na ni jen nehnutě civěl.

„No tak?“ ponoukala ho a nevšímala si, že jí buší srdce a vlhnou dlaně, už to chtěla mít za sebou.

Skarash zašpital: „Bum?“

Skočila dolů a tentokrát jí lampa nepřekážela, zachytil ji ve skoku a postavil na zem. Pak se nadechl a políbil ji na ústa.

Skarash nepochybně neměl v plánu líbat ji kdovíjak dlouho, anebo se teď bál, jenomže Inos se k němu pevně přimkla, zavřela oči a protahovala polibek tak, že to nakonec bylo políbení pěkně dlouhé a intimní. Nebyl v tom umění tak zkušený, jako býval Andor. Nebyl možná o nic zkušenější než Rap, ale rychle se přizpůsobil. Nakonec to byla ona, kdo se odtrhl.

„U všech Bohů!“ šeptal. „Veličenstvo! U všech Bohů!“

Naráz ji napadlo, že Skarash by pro ni třeba mohl být cenným spojencem, pokud mu někdy dokáže uvěřit. Centurioni, skřítci… nezpanikařila. Vlastně to zvládla líp než on – zdál se mnohem vyděšenější, než se cítila sama. Ani v něm nevzbudila nějakou šílenou tužbu. Nehledě na jakýsi směšný roztřesený pocit se s tím vyrovnala docela dobře.

„Rozhodně se mi zamlouváš víc než nějaký imp.“

Skarash jen pořád mumlal něco o Bozích, jako by byl zmatený takovými impskými způsoby.

„No, tak bychom mohli jít.“

Připitoměle kývl a sebral lampy. Inos si od něho vzala tu svou a následovala ho napříč místností se srdcem stále ještě silně bušícím.

Vymýtila si z duše zážitek se skřítky! Nepoužila ani podvědomě žádného kouzla, aby tohoto chlapíka nějak pobláznila, ani nezpanikařila, když se jí dotýkal. Skoro se jí to líbání líbilo. Ale jen skoro.

A bez ohledu na to, co říkal Elkarath – a čeho se očividně bála i Kade – nemyslela při tom ani na Azaka.

Myslela na Rapa.

4

Otevřeli ještě jedny vrzající dveře, sestoupili o několik schodů níž a zastavili se u dalších dveří. V těchhle místnostech se nikdy nic neskladuje," řekl potichu. „Vyjma lidí. Tady ty malé neřády vyděsíme tak, že z toho mají smrt!"

Inos se sklonila, prošla vchodem Skarashovi v patách a pak se znechuceně zastavila. Stěny i podlaha se ve světle lamp leskly vlhkostí a z nízkého stropu neustále kapala voda. Azak seděl na holých kamenech a zvedl ruku, aby si chránil zrak před světlem. Zděsila se – žádné lůžko, žádné světlo, mokro, zkažený vzduch. Jediným kusem „nábytku" byl kbelík. Ta špeluňka byla sotva dost velká, aby se v ní mohl natáhnout a ke všemu měl nohy spoutané rezavým řetězem, který končil v masivním oku, zapuštěném do podlahy.

„Dobré ráno, má milá. Anebo je večer?"

„Copak ti nic nedávají jíst? Ani vodu? Co je tohle za krutost?"

„Standardní přesvědčovací postup." Opatrně odchlípl dlaně od očí a s mrkáním zíral na druhého návštěvníka.

„Skarash ak'Arthark ak'Elkarath, Sire." Přestože měl na sobě drahé kalhoty, Skarash neváhal a poklekl na slizké kameny a sklonil hlavu.

„Sire?" Azak do toho kratičkého slova vložil nekonečné pohrdání.

Skarash na něho pohlédl. „Jsem čestný Arakkaranec, tvoje Veličenstvo! Jeden z tvých věrných poddaných!"

Odkudpak se tady ten vážný mladý muž tak najednou vzal? Vtipálek byl rázem tentam, v záři luceren měl v obličeji tvrdý výraz plný očekávání. Dokonce i hlas mu zdrsněl, takže promluvil jako čistokrevný Zarkianec z jižního pobřeží.

Azak pokrčil rameny. Pohnul nohou a řetěz zarachotil. „Tak ti navrhuji, abys převedl svou oddanost a dostal mě odsud pryč."

„Je mi ctí, Sire!" Skarash se vytasil s rezivým klíčem a chopil se zámku.

„Nech toho!" zavrčel Azak. „Nebudu dávat své čestné slovo nějakému obchodníkovi s velbloudy, který skáče sem a tam jako blecha!"

„Sire –"

„Ne! Jestli jsi mi přišel říct, abych se dobře choval a slíbil, že budu hodný chlapeček, tak jen maříš –" Azakovi přetrhl řeč záchvat kašle. „A pro tebe to platí taky," řekl hrubě Inos.

Paličatý vůl! Mula! V téhle hrobce nepřežije ani týden. Už teď cítila, jak se jí vlhkost zažírá do kostí a on je tady zavřený celou noc! Tvrdohlavý idiot!

„Sire, prosím tě!" žebronil Skarash. „Jen pár slov…"

„Nějakou tu minutku ti myslím můžu věnovat.“

„Sire, v Ullacarnu jsou císařské legie –“

„Ty jsou tady vždycky… Pokračuj!“

Slova se ze Skarashe jenom řinula. „Ale je jich tady mnohem víc, než jsem kdy viděl, Sire! Teď jsem v Ullacarnu podesáté, a nic takového jsem ještě nezažil. Dorazil jsem nedlouho před tebou, Sire, a neměl jsem zatím čas pořádně to prozkoumat, ale minulý měsíc sem přišla celá XX. legie a teď přichází předvoj XXXII. legie. Povídá se, že emíra drží v domácím vězení a že se v Garpoonu zvedla nějaká rebelie a že je za tím Impirie.“

„Bože všeho soužení!“

„A v přístavu kotví IV. flotila.“

Azak se podíval po Inos, pak si to rozmyslel a oslovil vystrašeně se tvářícího Skarashe. „Přísaháš, že je to pravda?“

„Jistě, Sire! Ať Dobro pohrdne mou duší!“

„To ti uložil dědeček?“

„Ne, Sire. Pochybuji, že o tom vůbec ví. Ještě nebyl venku. Totiž, já jsem vjel do města s karavanou, ale on… no, však víš.“

Azak znechuceně zavrčel, přitáhl si kolena k hrudi a odlupoval z pout flíčky rzi. Složil paže na kolenou a pak složil bradu na ruce, neříkal nic a hleděl do světla lampy.

„Napřed udeří na Garpoon, že?“ zašeptal Skarash. „A potom půjdou kolem pobřeží… a pěkně po řadě… jedno město po druhém?“

Azak po něm střelil pohledem. „Obchodníci se teď zabývají i strategií?“ Ale na hlase bylo znát, že ho to pobavilo.

„Poslední Ji-Gonovo tažení – to jsme se učili ve škole. A Válka vdov taky takhle začínala, nebo ne?“

„Ano, začínala, Mistře Skarashi. Převést armádu přes poušť není možné, takže vždycky postupují jedním nebo druhým směrem podél pobřeží. Obyčejně jdou ze severu, ale sem tam to zkoušejí i z jihu.“

„A my, džinové, se nikdy nedokážeme sjednotit dřív, než už je pozdě! Proč vždycky musíme vyčkávat, dokud nás pořádně nepocuchají? Vrať se do Arakkaranu, Sire, a sám zvedni černou zástavu, dokud je ještě čas!“

„Bože masakrů!“ Azak zmateně vrtěl hlavou, zíraje do plamínku v lucerně. „To nedává žádny smysl! V zimě není možné přes pohoří Qoble přivážet zásoby! Mohli by jít znova přes Thume… Elfové je nikdy nenechají projít přes Ilrane. Že by Kerithské ostrovy? Mohli by znova zaútočit přes Kerith!“

„Nevím, Sire. Já jsem obyčejný obchodník.“

Azak zachrchlal. „Možná se teď spokojí s tím, že dobudou Garpoon, a hlavní ofenzivu podniknou až na jaře…“ Zasténal. „Jaké jsou jeho podmínky?“

„Žádné, tvoje Veličenstvo!“ Skarash začal otáčet klíčem, ale zámek nechtěl povolit. „Jsi volný. Žádné podmínky.“

„Cože!“ Azak se podíval po Inos.

Jak stála pod nízkým stropem shrbená, začínala jí tuhnout šíje. Je to pravda. Říkal, že pojedeme do Hubu! Už nám koupil lístky. Loď odplouvá během tří dnů.“

Azak překvapeně zabručel a zíral na ni, aniž by se staral o skřípění otevíraného zámku. Skarash sultánovi odvinul řetěz z kotníku.

Pak se Azak podíval na volnou nohu a mnul si kotník. „Jsem ti velice vděčný, Mistře Skarashi! Mohli bychom si později ještě promluvit? Zatím bych uvítal lázeň.“

„Okamžitě, Sire!“ Skarash vyskočil na nohy, popadl svou lampu a běžel ven ze dveří. Jeho kroky zanikaly v dálce, odkud se neslo pronikavé skřípání dveřních pantů. Azak si odfrkl. „Ani nepočkal, až ho formálně propustím, co? V etiketě má mezery!“

„A v čem má ještě mezery? Ještě jsem ho neslyšela mluvit tak jako teď a po celou cestu sem se předváděl jako impský dandy.“ Či impský milenec.

„Skarash? Pche! To je herec, muž tisíce masek. Viděl jsem ho při obchodování. Bude z něho veliký obchodník! Ukáže ti, co chceš vidět, a říká to, co chceš slyšet.“

A líbá tě, když chceš políbení.

Takže Skarashovi se nikdy nedá věřit. Dokáže si Inos vůbec někdy získat nějakého opravdového spojence? Sebrala lampu a vycouvala z mrňavé cely ven.

Azak ji následoval, pak se napřímil do plné výšky a úlevně zasténal. Mnul si záda.

Smíření! „Azaku, nikdy jsem vůči tobě neužila magickou Moc. Přísahám!“

Chviličku na ni z výšky své postavy zíral a pak smutně zavrtěl hlavou. „Ne. Kdybys to udělala, tak by to muselo slábnout, ne? Protože nejsi čarodějka, tak by v noci muselo kouzlo zanikat, že?“

„Ano.“

„Jenomže nezaniká! Jsem do tebe pořád beznadějně zamilovaný.“

To pro ni, k jejímu údivu, znamenalo velkou úlevu. Snad se o něho taky začíná zajímat. Snad mu začíná jeho lásku oplácet.

Snad i tohle bylo důvodem, pro který strávil noc v kobce. Rychle se odvrátila a zamířila ke schodišti v naději, že se jí podaří najít cestu z toho labyrintu.

„Moc rád zase uvidím denní světlo," bručel jí Azak za zády. „Nemám rád podzemí… Ale co je to za pohádku, že poplujeme do Impirie?"

„Nevím. Tak to říká Elkarath. Může to být jen lež, aby nás odradil od útěku."

„Anebo nás Rasha oba prodala Olybinovi. Ty budeš loutková královna Krasnegaru a mě pošle do Zarku jako zrádce."

„Zrádce?" Zastavila se a podívala se na něho. „Ty?"

Tvářil se bezútěšně. „Slyšelas, co říkal Skarash. Vyvíjí se to tak, jak jsem očekával. Vždycky, když nás Impirie napadne, tak se všichni džinové spojí a útok odrazí. Kdybychom to svedli včas, udrželi bychom je mimo naše území, ale nám se to podaří vždycky až příliš pozdě. Nakonec nejvyšší vůdce zvedne černou zástavu. A já jsem nejpravděpodobnější kandidát."

„Eh… ovšem."

„A co když mě Čaroděj Východu zaklel kouzlem věrnosti?"

Přikyvovala a do duše se jí vkrádala hrůza nad temnými cestami, po nichž se ubírá magie. Azak je možná v mnohem větším nebezpečí než ona.

Vydala se do schodů a na zdi vedle ní tančil její vlastní stín. „Měl by ses zachovat podle Skarashovy rady. Najít si co nejdřív loď směřující do Arakkaranu."

Došli až nahoru ke dveřím a teprve potom Azak odpověděl: „Ne. Zůstanu s tebou. Mnohem víc mi záleží na tobě než na Zarku nebo Arakkaranu nebo čemkoli jiném."

Znovu se překvapeně zarazila a otočila, aby se na něho mohla podívat. „To je přece šílenství!"

„Ano. Ale to je láska vždycky, ne?"

„Co tvé království? Tvoji synové?"

„Rád bych se navěky zřekl svého království, kdybych tě směl jen jednou políbit."

Na to nedokázala najít odpověď.

Znovu na moře:

Já musím dolů nazpět na moře,
na širé moře a v mraky,
a vše, co bych chtěl,
je štíhlá loď a hvězda ji řídící v dálky.

Masefield, *Volání moře* (Antonín Cekota, Tisk-Zlín, 1938)

»»» KAPITOLA DEVÁTÁ «««

TAKÉ ONI SLOUŽÍ

1

Ulynagovi padaly za krk dešťové kapky a na to, aby dorazil do Puldarnu, mu zůstávaly jen dvě hodiny denního světla, práskal opratěmi a křičel na spřežení. Pradávná cesta se před ním táhla jako paprsek šedého světla, směřující k zářezu mezi černými lesy na horizontu daleko před ním. Kdyby se mohl podívat přes náklad zpátky, nabídl by se mu téměř identický pohled, v takovém počasí byla silnice pustá. Od Úzkého mostu těsně za Tithrem nepotkal nikoho.

Na kozlíku vedle něho seděl Iggo, klátil se a hlava mu padala, protože ze dvou třetin spal. Žádný jiný člověk by snad v takovém psím počasí nedokázal spát, ale Iggo nebyl ani v těch nejsvětlejších okamžicích tak docela vzhůru.

V Puldarnu čeká Ulynaga teplé jídlo a pivo a jistá vhodně oblá číšnice. Byl to muž s tužbami vcelku prostými.

Byly to čtyři roky, co ukončil službu v legiích. Žádnou skutečnou bitvu neviděl, ale jako legionář rozsekal na kusy pár gnómských rebelů. Revoltující gnómové, tak se jim v legiích říkalo – gnómové revoltovali vždycky. Dobrý vtip! A byla s těmi gnómy dobrá zábava. Ke konci služby mu dokonce kynula naděje na povýšení do hodnosti centuriona. Ale pak přišly lepší příležitosti. Do výslužby odcházel s mnohem větším žoldem, než mu oficiálně náležel, stačilo to, aby si doma v Jižním Pithmotu, kde vyrůstal, koupil tenhle vůz a spřežení. A ještě si mohl najmout závozníka, velikého a pitomého Igga – byl dost pitomý na to, aby se jednou porval s opilým trolem, a od té doby byl ještě mnohem pitomější. Ideální pomocník, který si ne vždycky dokázal vzpomenout, kdy dostal naposled zaplaceno.

A tak šlo všechno přesně podle toho, jak Bohové přikázali, nebýt toho proklatého deště. Ulynago doufal, že se mu voda nedostane do pšenice, dobré pšenice ze severu, která pocházela až ze Shimlundoku a byla určena na báječný chleba pro boháče. Vlhko by jí málo prospělo a jemu ještě míň. Obchodníci by ho pak určitě zkoušeli masírovat, aby šel s cenou dolů.

Znenadání na celou pšenici zapomněl. Objevil se jiný problém – koně spletli krok, protože se pokoušeli zpomalit z klusu do chůze. Co se to u všech ďasů děje? Veliký povoz se rozkýval. Rozhulákal se na koně a vytáhl bič. Pořádně zapráskal. Nebylo to k ničemu. Něco koně poplašilo, zápasili s váhou nákladu, ale tancovali u toho a nezapřeli se. Náruční kůň začal zatáčet. Ulynago se chvatně chopil brzdy. Iggo se zakymácel dopředu a zřejmě se probral, protože začal bučet jednu kletbu po druhé.

„Drž hubu a nachystej si nože!“ zaječel na něho Ulynago.

„Proč jako…?“

Ulynago mu vysvětlil, že neví, a přidal na jeho adresu několik děsivých přídomků. Náruční dupal ze všech sil, až vůz zastavil. Koně stáli a ve vlhkém vzduchu z nich stoupala pára, ale byli klidní jako želatinový pudink. Ticho. Jaké Zlo to…?

Ulynago znovu zapráskal opratěmi. Koně sklopili uši – víc nic. Bože šílenství! Všichni koně civěli na stromy rovnou před sebou. Cítil, jak se mu kolem páteře zježily chloupky. Kdo by mohl chtít uloupit náklad pšenice? Jistě, v opasku měl osmnáct zlatých korun. Pokud za tím, co se teď děje, stojí nějací lidé, co to provedli se spřežením?

Vstal a podíval se přes náklad na silnici za vozem – holé kameny dláždění, lesklé vodou, se táhly přímo dozadu, a pokud mohl v dešti a mlze dohlédnout, nikdo na silnici nebyl. Tyhle úseky cesty nenáviděl. Bylo to příliš blízko zemi draků, ale jediné dračí zafunění by v téhle chvíli zahnalo jeho koně až do Puldarnu. Žádní draci tu ale nebyli.

Z kraje lesa před spřežením vystoupil muž a zamířil k náručnímu koni.

Ulynago zaryčel a ještě jednou se pokusil přinutit koně k pohybu, ale znovu bezvýsledně. Vychrlil ze sebe směsici vojáckých nadávek a speciálních výrazů ze slovníku vozků, setřásl si vodu z klobouku, popadl meč a seskočil z kozlíku. Pak si všiml, že příchozí je jenom jakýsi elf. Sevření v žaludku mu znatelně povolilo – s elfy si věděl rady. No a když je jenom jeden? Na opačné straně povozu to zadunělo, jak Iggo taky seskočil na zem.

Ulynago šel elfovi vstříc. Určitě mu od něho nehrozí žádné nebezpečí – není ozbrojený, je to vlastně takový kluk, oblečený v bláznivé směsici modré a zelené barvy, promočený na kost a pokrytý skvrnami od trávy.

Možná zase nebyl tak mladý, u elfů se to dalo těžko poznat. Kráčel pevným krokem… elfové se obyčejně při chůzi víc vypínají. Nějaký divný elf.

Setkali se vedle předního páru koní a Ulynago opřel hrot meče tomu spratkovi přesně do dolíku mezi břichem a hrudí.

„Co jsi u všech Zlých zač? Cos to provedl s mými koňmi?“

„Je mi to opravdu líto,“ řekl ten kluk a díval se na něho očima, které mu jiskřily stejně zeleně a modře, jak měl vybarvené šaty. Meče si vůbec nevšímal.

„Co je ti líto?“

„Tohle.“

Ulynago ležel na zádech a cítil, jak se mu dešťové kapky snášejí rovnou do očí. Obloha nad ním byla plná divoce vířících stromů. Vrátil se myšlenkou o těch pět nebo šest vteřin zpátky, do okamžiku, v němž mu cosi jak vystřelené balistou narazilo rovnou do brady. Ještě pořád držel v ruce meč. Zatím nikdo nikdy nepřekonal jeho obranu tak, jak se to stalo teď. A neměl ani helmu. Hlavou dopadl na dláždění… Bože všech muk!

Kdesi zaječel Iggo, ale jen jednou. Potom se ozvalo zachřestění, jak cosi kovového dopadlo na dláždění silnice, a následovalo dušené buchnutí.

Nějaký elf… Kostnatý budižkničemu se žlutým pupkem, takový poseroutka… Pak se ozvaly další hlasy. Takže jich tady je víc. Zní to, jako by mluvili jotnaři. Ulynago se pokusil zvednout, ale obestřela ho naprostá temnota.

Po nějaké době zjistil, že leží pod vozem, aby na něho nepršelo, a pod hlavou má polštář z kozlíku. Iggo ležel vedle něho a chrápal. Silniční zloději byli dávno v trapu.

Nedokázal pochopit, proč jotnaři poslali dopředu elfa.

A až do smrti si Ulynago v hlavě nesrovnal, proč vzali jen tři z jeho koní a jen jedinou z osmnácti zlatých korun, které měl v opasku.

2

Byla čtvrtá noční hodina a v hospodě U *hlavní plachty* začínala nálada nabývat na obrátkách. Bithbal i přes randál běžné konverzace, ze kterého by jeden zblbnul, zaslechl pár výhružných poznámek. Skrze opar, živený čoudem olejových kahanů, dobře vycítil ohnisko zlosti. Dokonce i kalné pomrkávání kahanu mu stačilo, aby si všiml, jak lesknoucí se a zarudlé obličeje některých hostí začínají měnit barvu a po kůži mu jako mravenci běhaly signály jakéhosi hlubokého primitivního citu, které mu napovídaly, že je čas něco s tím dělat. V přítmí se tady dneska světlá spousta jotunských hlav – kolik jich bude dnes zakrvavených?

Bithbalovi bylo dvaadvacet, vlasy měl jako koudel a i na jotuna byl hodně veliký. Když zjistil, kolik si tady v Noomu může vydělat hospodský vyhazovač, opustil ve zdejším přístavu loď. Příležitost servat se vždycky, když večer v hospodě poteče krev, a ještě za to dostat zaplaceno, to prostě bylo lákadlo příliš silné, než aby mu coby pravý jotunský náruživý rváč dokázal odolat. Po šesti měsících už platil za veterána. Dokázal spolknout svou hrdost natolik, že se nerozpakoval vzít na pomoc obušek, když už to jinak nešlo, a přední část kalhot měl obrněnou. Odnášel si zranění a zase si je léčil, něco schytal skoro každý večer, ale nikdy neztloukl míň než osm chlapů za noc, dokonce i když měl zlomenou ruku, a jeho rekord vyšplhal na číslo třicet sedm. Měl svou práci opravdu rád.

Teď si řekl, že by mohl mít zrovna tak dost času na to, aby roznesl ještě jednou pivo. Zamířil k zamřížovanému výčepu, odevzdal tam peníze, které stržil při roznášení předešlé rundy, a dal si dobrý pozor, aby se tržba správně zapsala na jeho tabulku, aby z ní dostal svůj díl, potom si na loket pověsil tucet párů klobás, zvedl tác plný hliněných korbelů a vydal se na klikatou a ošemetnou cestu vší tou vřavou v setmělé natřískané hospodě. S těžce nabytou dovedností balancoval tácem bolavou levičkou vysoko nad hlavou, zatímco pravičkou rozdával pivo a inkasoval peníze. V tom randálu se nikdo neunavoval zbytečnými tlachy a už hodnou chvíli se nikdo od srdce nezasmál.

Jak tak chodil a díval se do tváří hostí, cítil, jak v něm narůstá jakési napětí, snad chvění čisté radosti kdesi poblíž měchýře. Ano, dnes večer tady budou praskat kosti. V hospodě seděla právě tak dost velká skupinka impů, aby se kvůli nim vznítila bitka, a jotnaři byli přítomni v lepší sestavě než obvykle. Už se naučil vytypovat chlapy, kteří dělávají problémy, a dneska takoví posedávali po celé nálevně. Ještě nikdy neviděl tolik očividně drsných chlapíků pohromadě. Kupodivu to obyčejně nebyli zrovna tihle, kdo spustili rvačku, ale jakmile se do toho jednou dali, tak zanedlouho zůstali na nohou jen oni, takže právě takové týpky musel pak dostat ven, ještě než se pustili do nábytku. Nábytek byl ze solidního bronzu a byl přišroubován ke kamenné podlaze, ale námořníci to rádi brali jako výzvu, aby se ukázali.

Vyprázdnil tác a zamířil ke dveřím, Krat a Birg už tam stáli, protože to bylo nejbezpečnější místo, odkud bylo možné pozorovat první dějství rvačky, a také strategicky nejvýhodnější. Obyčejně se totiž museli ode dveří probojovávat doprostřed místnosti. Bože válek, dneska přišlo pár opravdu hodně velikých chlapíků! A přesto… přesto se pořád neozývalo to varovné chvění ve vnitřnostech, které cítil ještě před pár měsíci, když tady začínal. Bylo by možné, aby chlapa *unavilo* rvát se s jinými? Ne že by se

bál, ale že by ho to prostě jen *nudilo*? Nebo že by potřeboval jen tu a tam nějaký ten večer mít volno? Že by se mu třeba stýskalo po moři?

Bithbal se opřel o stěnu, založil si ruce na prsou a při tom se mu podařilo zmáčknout si zlomené prsty. Ucukl. Tohle se mu stalo předevčírem v noci, a to hučení v pravém uchu… před čtyřmi dny, anebo už to bylo pět? Zatím se nezdálo, že by to chtělo nějak polevovat.

V přístavu kotvila velrybářská loď a hledala lidi.

Ušklíbl se na Birga a Krata, kteří stáli na opačné straně vchodu, a oni na něho zamrkali, aby mu ukázali, že jsou připraveni a dychtí po bitce. Muži v místnosti se kolébali jako malá loďka v severozápadním větru – už to nebude trvat dlouho. Odhadoval, kde asi rvačka začne. Ten veliký džinský míšenec támhle vzadu v koutě, ten jistě někomu nedá spát.

Pak se prudce otevřely dveře a zase se zavřely.

Svatá Rovnováho!

Jeden z nich byl větší než všechno, co zatím viděl chodit po dvou nohách, byl to jotun středního věku, veliký jako trol a ke všemu měl po celé tváři, která vypadala jako boxovací pytel, příšerné tetování. Jotun, který nosí šaty lidu z lesů? Oblečený v křiklavých barvách, jako nějaký pošahaný elf? *Bože krve*! Bithbal si opravil názor na otázku, kde se rozhoří bitka. Zježily se mu vlasy a zatoužil být o kousek dál od místa, kde právě stál, protože příchozí zůstali stát zrovna přede dveřmi, kam dopadalo silnější světlo. Hluk v nálevně rychle utichal, jak se pozornost všech soustředila na nové hosty.

A co ten z nich, který stál nejblíž Birgovi a Kratovi… Další jotun s námořnickým knírem, ale oblečeny v podobných hábkách jako ten první. Copak má tohle znamenat – že by masová sebevražda? Tenhle druhý jotun vrhá kolem sebe pohledy, ze kterých tuhnou ramena, jako by to byl námořník, který poprvé vylezl v přístavu z lodi a je ochotný servat se s prvním chlapem, na kterého padne.

Křik v hospodě skoro docela utichl. Muži na vzdálenější straně místnosti se hrabali na nohy, aby měli lepší rozhled, protírali si oči a dívali se znovu. Pár takových, co už se skoro drželi pod krkem, si vyměnilo pobavené úšklebky, jako by nevěřili svým očím – tušili lepší zábavu. A ta teď mohla vypuknout každým okamžikem… Bithbal začal promýšlet, kudy se dá na ústup. Stavět se každému je sice dobré, ale nechat se podupat skoro na smrt člověku může dost ublížit.

Tu se k němu obrátil třetí příchozí a usmál se.

Bithbal byl přesvědčeny, že za šest měsíců těžké služby v hospodě U hlavní plachty viděl už všechno možné, ale elf pro něho byl novinkou. Že

by nějaká třístranná úmluva o sebevraždě? Napadlo ho, jestli elfí krev zaschne na podlaze do stejné hnědočerné barvy jako krev všech ostatních.

„Promiň, příteli," zatrylkoval elf. „Nevíš, jestli v tuhle noční dobu bude otevřená nějaká krejčovská dílna?"

Takže ta pestrobarevná paráda se nám zašpinila a náš malý drahoušek by si chtěl obléct něco pěknějšího? Vanul od něho silný pach vlhkých koní, který byl cítit i přes zdejší smrad piva a potu.

„Ani náhodou!" Zvláštní… Elfové se svými blýskavými kudrnami obyčejně způsobili, že Bithbala začaly k zbláznění svrbět klouby prstů, ale tenhle chlápek na něho vysílal jakýsi odzbrojující a vítězný suchý úsměv.

„Já jen že můj kamarád se cítí trošku zbytečně nápadný."

„Jestli ti můžu radit, brácho –"

„Jo, to můžeš. Stejně si myslím, že by krejčí neměl na skladě tak veliké šaty." Elf se zamračil. „Na to jsem měl myslet hned! No, nevadí, vlastně hlavně potřebuju najít *elfskou* hospodu."

„Elfskou hospodu?" Bithbal si říkal, že se mu to hučení v uchu muselo nějak zhoršit. „Neříkals náhodou 'elfskou hospodu'?"

„Copak elfové – totiž copak neexistuje nějaký podnik, kam se elfové chodí napít?"

„Tady ne," zamumlal Bithbal, dobře si vědom toho, že v nálevně je ticho jako v kryptě. Už jen to, že se tady mluvilo o elfech, byla holá pitomost. Člověk by skoro slyšel, jak se v nich vaří krev. A jak se jim zatínají pěsti. „Poblíž doků jsem elfy nikdy neviděl."

„A poblíž čeho teda?"

„Tam někde, jak je Dunno. Snad kolem divadel?"

„Popiš mi cestu… a rychle!" Barva elfových očí se měnila z mořské zeleni do nebeské modři. Tam, kde mu kovově lesklé vlasy vyklouzly zpod pěkné čapky, se světlo lamp zablesklo zlatem.

„Dunno," opakoval Bithbal přihlouple. Pot se z něho lil ve stružkách. Osazenstvo hospody U *hlavní plachty* se chystalo co nevidět explodovat z naprostého klidu do hrozné rvačky. Cítil, že ta chvíle se rychle blíží. Ti, kteří se sem dostanou první, toho elfa rozdupou na kaši a Bithbala spolu s ním. Nemohl pochopit, proč ještě toho parchanta neotočil zadkem dopředu a nevykopl ho ze dveří. Krat a Birg by ty dva jotnary měli zvládnout. Místo toho jen blekotal: „Brácho, pro tvé dobro, prosím tě, vypadni. A fofrem."

„Napřed mi řekneš, kde můžu najít nějakou elfskou hospodu."

Bithbal si elfskou hospodu nedokázal ani představit! „Jdi na západ, na náměstí, potom se dej severozápadně a na křižovatce to vezmi na pravobok

a po hlavní cestě, pak zatoč znova na západ k chrámu, tam to obraťzase na sever, ujdeš tak tři kabely a budeš u divadel. Líp to říct neumím, pane.“

Odkdy jakémusi elfovi říká *pane*!

„Díky. Jdeme, hoši.“

Elf se otočil na patě.

Oba jotnaři se také, velice poslušně, začali obracet.

Vzadu v místnosti kdosi zapískal.

Jotnaři se otočili zpátky, aby se podívali, kdo to tam vzadu pískal.

Ozval se celý sbor pískajících a pak…

…ale Bithbal vlastně *doopravdy* neviděl, co se stalo pak. Za cizinci se zavřely dveře a místnost vybuchla ohlušujícím záchvatem veselí. Bithbal hleděl na Krata, který se chechtal, a na Birga, který zbledl jako ledová kra.

Takže Birg možná podlehl stejné iluzi jako on.

Všichni tři obsluhující vycítili změnu nálady v lokále a spěchali k zamřížovanému výčepu, aby objednali a roznesli další piva, a tak se Bithbal už nestačil Krata zeptat, co se vlastně ve skutečnosti stalo.

Myslel si, že viděl, jak ti dva jotnaři skočili dopředu, aby spustili bitku. A potom… potom se mu zdálo, jako by ten vyzáblý elfský kluk vystartoval ještě rychleji, popadl je zezadu za zátylek…

A zastavil je, když se rozbíhali?

…otočil je zpátky?

…a vystrčil je před sebou ze dveří?

Bože šílenství!

Když si Bithbal nad ránem v posteli ulevoval od nových modřin, zjistil, že jakkoli je to zvláštní, není schopen usnout. Brzy usoudil, že s tím jeho hučením v uchu to bude horší než si myslel, a že by to možná chtělo nějakou dobu mít kolem sebe klid a ticho, aby se vyléčil.

Natáhl si boty, navlékl si na rameno provaz svého vaku a odešel – vzal to oknem, protože měl malý dloužek na nájemném. Vykračoval si v přístavu po nábřeží sem a tam, dokud nenašel tu velrybářskou loď, která najímala posádku. Bocman mu nabídl ruku k přetlačování a Bithbal vyhrál, takže ho vzali. Do lodního deníku načmáral svou značku a s odlivem vypluli.

Námořník Bithbal se dožil požehnaného věku, ale už nikdy nespustil kotvu v Noomu. A už nikdy neměl nic co do činění s elfy.

3

Dva legionáři se stále ještě blyštěli ve světle pochodní jako bronzové sochy, stojící po obou stranách vchodu do *Okouzlující mýtiny*. Arth'quith si

ulehčené vydechl a po špičkách couval za roh do vnitřního vestibulu, na hustém koberci neslyšný jak myška.

Měl strach, že by ti neotesanci mohli, zatímco pečoval o hosty, někam zmizet, když si jich nikdo nevšímal. A že to byli nějací burani! Přišli asi před hodinou, ale v tak *zasviněné* zbroji, že v životě nic podobného neviděl, a než jeho už tak přepracovaní služebníci uvedli zbroje do pořádku, snědli každý po čtyřech porcích jídla. Paraziti! Očekávali ovšem, že se o ně bude pečovat zrovna tak jako o všechny ostatní, a koneckonců za ně alespoň nemusel vypláznout žádné peníze. Senátor přihodil stráže jako součást svého příspěvku. Velicí chlapáci, kteří dělali dojem, pokud má někdo takový vkus, že má rád impy anebo prostě *hovězí*. Arth'quith mezi takové lidi nepatřil, ale tyhle gorily byly rozumným a nezbytným opatřením.

Cukl sebou, jak ho bodl bolestivý příznak dyspepsie. Doktoři ho varovali, aby se vyhýbal rozrušení, ale umělec přece musí pěstovat svoje umění.

Arth'quith zamilovaně přelétl zrakem přes hlavní jídelnu – má otevřeno teprve třetí večer a už jsou všechny stoly obsazené! Ve zlatém nádobí se odráží plameny zářících svícnů… Diskrétně v koutě usazená nejlepší elfská kapela v Noomu vyhrává serenády… Přepychově oděné dámy se vytáčejí v tanci s bohatými, vypasenými muži. Běda, povětšinou jsou to impové. Je to skutečná *tragédie*, že jen tak málo elfů si může dovolit platit jeho ceny. Vůně nejlepšího jídla z celé provincie Jižní Pithmot se mísí s opojným dechem květin. Nádherné látky, leštěné dřevo, na stolech damašek jako padlý sníh…

Celý život Arth' snil o tom, že jednou bude majitelem restaurantu, podniku *nejvyšší třídy* a *vrcholné vybranosti*. Matka by na něho byla věru hrdá, kdyby tak mohla vidět, čeho až dosáhl. Teď, když dorazil dav z divadla, nebylo v celém domě volné jediné místo.

Pochopitelně ho přinutili vzít jako obchodního společníka jakéhosi impa a pochopitelně se z toho mrňavého červa, pokaňkaného od inkoustu, vyklubal člověk, který má víc příbuzných než termití královna, ale od umělce se neočekává, že bude špinit své myšlenky takovými *smradlavými* záležitostmi, jako jsou *peníze*. Přibrat senátora jako tichého společníka byl ovšem chytrý tah, přestože to skutečně hrubě uráží jeho city. Dneska se tady ukážou ti *nejlepší* lidi z celého Noomu, protože sem poprvé přijde i senátor.

Budoucnost vypadá, zdá se, docela bezpečně. Těch pár večerů, které bude senátor trávit ve městě, tady vždycky povečeří. Tak zní smlouva a nebude ho to stát nic, ať s sebou přivede jak chce velkou společnost. Večeře bude vždycky *špičková* – sám Arth'quith na to bude nesmiřitelně

dohlížet. Studoval přece zvyky impů přímo v Hubu. Vzdělával se ve Valdolynu a Valdopolu, ba dokonce i ve Valdofenu, a ve vrcholném kulinářském umění ho poučoval sám Loth'Ten. Kdyby otci bylo dopřáno někdy spatřit *Okouzlující mýtinu*, jistě by ze samé hrdosti plakal.

Stěny jsou ozdobeny dekorem v růžové a zlaté barvě, hotový zázrak.

Orchestr dohrál gavotu a spustil menuet. Přišel čas, aby se jako hostitel prošel podnikem a diskrétně promluvil s večeřícími.

Venku na ulici něco třesklo – možná se srazily dva kočáry. Liktorovi hosté se vraceli na svá místa. I na ně musí Arth'quith udělat co nejlepší dojem – že by jim poslal pár lahví valdoquiffského? Nebo dokonce valdocielského?

Další dušené třesknutí…

Arth'quitha znovu postihlo hryzení v jeho proklatých vnitřnostech a náhle měl pocit, jako by mu dolů po páteři stékal čůrek ledové vody. Prudce se otočil a spěchal ke vchodu.

Zpoza rohu vyšel elf. Bože všech stromů!

Arth'quith uskočil jako lekavé hříbě a vzápětí se vrhl příchozímu do cesty. „Mohu ti v něčem pomoci, pane?“

Elf pozvedl jedno obočí. „Myslím že ne.“ Byl to ještě mladík a jeho oblečení bylo *nechutné*. Páchl jakýmsi… zvířetem!

Tentokrát se vředy v Arth'quithově žaludku ozvaly hodně zřetelné. „Máš nějaké přání, pane?“

„To mám, a hezkých pár,“ odvětil ten halama s ledovým klidem a civěl Arth'quithovi přes rameno na shromážděné hosty, „ale mám svoje instrukce. Tohle se mi zdá být příhodné místo.“

„Pane, je mi líto, ale máme tady na celý večer úplně plno. Pokud nemáš rezervaci –“

Za rohem se vynořil – *jotun*!

A *ještě jeden*! Hotový obr! Prostě *příšera*!

Arth'quithovi jako by se do břicha zabodly rozžhavené nože a ještě se v ráně otáčely. Cítil se dočista *znásilněný*. Ty dva kovové zvuky, které předtím zaslechl od vchodu…

„Copak je tady nějaká špinavá noclehárna?“ vykřikl. „Asi bych tě měl upozornit, že liktor *osobně*-“

Mladík se na něho mdle usmál a on vzápětí zapomněl, co chtěl vlastně říct.

„Koho bys tady mezi hosty mohl označit jako nejvýznamnějšího elfa?“

„Významného pro impy?“ breptal Arth'quith.

„Pro elfy. Významného elfa.“ Mládenec se rozhlížel po veliké místnosti. „Kdo je támhle to?“

Arth'quith se neochotně otočil, aby se podíval, na koho ukazuje ten nestoudný prst. „To je Lord Phiel'. Ostatní kolem něho –“

„A to je významná osoba?“

„*Lord Phiel'nilth*? To je přece Laureát básnictví vší Impirie!“

„Vynikající! S dovolením.“

S ohromující mrštností ten kluk proklouzl kolem Arth'quitha, a ještě než se užaslý elf stačil pohnout, aby se vydal ho stíhat, sevřela se mu na rameni pěst, připomínající čelisti aligátora. Menší jotun přistoupil těsně k němu a přes ten pobuřující mroží knír zachrochtal: „Buď zticha!“

A smradlavý mladý elf v ucouraných pracovních šatech se probíjel napříč parketem ke stolu, kde si Lord Phiel'nilth v kroužku svých obdivovatelů užíval slávy.

Naprostá *katastrofa*!

4

Ještě nikdy v životě Inos nezažila takovou bolest hlavy, zařezávající se jí do kostí, takže měla pocit, že jí co nevidět praskne lebka, a nejraději by se zasebevraždila. Možná to bylo tím ostrým sluncem, ačkoli by na ně měla být zvyklá a nadto byla chráněna baldachýnem s třásněmi. Anebo ji třeba vyvolávalo neustávající rachocení kol, která na mizerné dlažbě drnčela, až jí z toho cvakaly zuby, ale co naplat, mladý Skarash si zkrátka hrál na vozataje, i když řídil jenom lehký kočár, tažený jediným koníkem. Příčinou ze všech nejpravděpodobnější ovšem byla obyčejná frustrace.

Kade zase trčela v krejčovském salóně. Azak šel kamsi na výzvědy. Když Inos zjistila, že ji začíná bolet hlava, požádala Skarashe, aby ji vzal na vyjížďku po městě, aby se dostala na čerstvý vzduch a podívala se na nějaké zdejší pamětihodnosti. Netušila, že se z toho vyklubou klusácké závody.

Byla v Ullacarnu druhý den a mořila ji spousta otázek a naprostý nedostatek informací. Neměla by se pokusit Elkarathovi upláchnout? Kdyby se dalo věřit jeho povídačkám, tak by ji chtěl poslat do Hubu, kam se přece toužila dostat, aby předstoupila před Čtyřku. Jenomže Elkarath jistě umí náramně dobře lhát a ať slouží Rashe nebo Olybinovi, docela určitě Inos nebude mít v Hubu dostatek volnosti, aby se pustila do nějaké vlastní akce, protože ji někdo z těch tří bude nejspíš pořád hlídat.

A vůbec – jak by mohla utéct? I kdyby nějak oklamala mágův bystrozrak, pořád tady ještě zůstává Skarash, který jako kdyby byl všudypřítomný, a císařské stráže. Ba co hůř, v Ullacarnu nemá žádné přátele a k tomu je bez vindry. Azakovo zlato už dávno změnilo majitele.

Ukrást v poušti muly byla hračka v porovnání s tím, že by měla krást koně ve velikém městě a potom se ještě vyhnout pronásledování. Nadto jediná rozumná cesta z Ullacarnu do Impiríe byla lodí a Inos si nedokázala představit, že by s Kade cestovaly jako černí pasažéři.

Ze všech problémů nejožehavější strázní byly peníze. Šejk byl neuvěřitelně štědrý. Skarash jí nabízel, že koupí cokoliv, co jí padne do oka, a na ceně naprosto nezáleží. Ale určitě by měl námitky, kdyby po něm chtěla skutečné zlato, kterého by mohla použít na úplatky a utajení útěku.

Že by Rasha už Inos prodala Olybinovi? Nebyl Elkarath ve skutečnosti po celou dobu vazalem Čaroděje Východu? Odpověď na tyto dvě otázky podle ní zněla ne. Pokud by už patřila Čaroději Olybinovi, tak by neztrácel čas a kouzlem by ji přenesl do Hubu. Tohle se jí zdálo docela jasné – ještě pořád ji ovládala Rasha.

Ullacarn byl, to musela připustit, docela pěkné město. Ulice byly většinou přímé a široké, jak bylo typické pro plánovité budování měst v Impirii, a naprosto se nepodobaly chaotické změti uliček v Arakkaranu. Tu a tam jako nedoléčená zranění přetrvávaly kouty s několika rozpadajícími se původními domorodými stavbami, mezi něž náležel i Elkarathův dům, všechny tyto staré barabizny byly však odsouzeny k tomu, aby je v nedaleké budoucnosti zbourali a na jejich místě vystavěli moderní, hygieničtější stavby.

Tak jí to aspoň vykládal Skarash.

„A co na to říkáš ty?“ ptala se ho.

„Chceš slyšet mou odpověď coby impa anebo coby džina?“ Což vlastně samo o sobě byla dobrá odpověď. Dokonce i Skarash se dnes zdál trošku mimo. V blízkosti svého děda se choval podřízeně a dával najevo, že se považuje za nulu. Před Azakem si hrál na přísného patriota, před Kade na oddaného průvodce, před Inos na lehkomyslného záletníka a právě teď na vozataje. Včera ještě ani jedinkrát nezaváhal, dnes ráno ale párkrát vypadl z role, když se zatvářil nevhodně k právě předváděné roli anebo se mu uprostřed věty změnil hlas. Inos si říkala, že se buďto pokouší předvádět příliš mnoho rolí současně, anebo Mistra Skarashe trápí nějaká nová starost.

S touhle vyjížďkou udělala chybu, hlava ji rozbolela ještě hůř. Teď, díky Bohům, už jenom vyzvednou Kade a vracejí se domů – tedy pokud se toho dožije. Kola vozu drkotala na kočičích hlavách, jakže jí z očí do nitra hlavy vyšlehovaly ohnivé blesky, a vozík se cestou z kopce kýval a kymácel a rozháněl na strany chodce i naložená zvířata, po jednom kole se prosmekával kolem nákladních povozů i kočárů. Přihlížející nazlobeně

pokřikovali a hrozili za nimi pěstí. Psi štěkali, koně ržáli. V hlavě se jí vylíhli trpaslíci a kladivy mlátili do mozku jako do kovadliny.

Skarash je přece nějaký vozataj… Dva husaři, kteří jeli s nimi jako Inosina stráž, si stěžovali, že jede příliš rychle. Většinu času se tady jen předváděli, jak jsou důležití, a buzerovali bohaté džiny. A tak je Skarash vyzval k závodu po ulici Imelada, nejpříkřejší, nejužší a nejošklivější uličce ve městě, aspoň pokud mohla Inos posoudit. A taky ten závod vyhraje, i kdyby ji u toho měl zabít.

Ullacarn se rozkládal na mnohem plošším terénu než Arakkaran nebo Krasnegar, ale byla tu i tahle ulička Imelada a na vršku kopce stál palác. Jak tvrdil Skarash, povídalo se, že emír je v domácím vězení. V tomhle městě musí existovat silná antiimpirijská frakce, takže Azak snad najde mezi zdejšími džiny nějakého tajného spojence.

Ale za tři dny? A pročpak by nepřátelé Impirie měli pomáhat sultánovi, který se chce dostat do Hubu? Je mnohem pravděpodobnější, že se na něho budou dívat jako na zrádce a prošpikují ho šavlí, problémy nějaké utečenecké královny odnikudsi z dalekého severozápadu je už vůbec nebudou zajímat. Tenhle nápad může rovnou pohřbít.

Anebo tady někdo pohřbí Inos! Jejich koleska projela kolem rohu smykem a těsně minula káru naloženou zeleninou.

A teď se ulice před nimi rozšířila, už nebyla tak svažitá a byla plná lidí. Skarash varovně křičel, práskal bičem ve vzduchu. Inos se držela jako klíště a pokoušela se zavřít oči, ale k ničemu to nebylo. Každé drncnutí jí prošlehlo hlavou jako plamen, a když zavřela oči, připadaly jí ty zášlehy ještě horší. Kdesi za rachotícím vozíkem cválali ti dva jezdci, ale Skarash je přelstil hned na samém začátku, když na nich vylákal několik kroků náskoku, a od té doby nebyli s to najít skulinku dost širokou na to, aby ho předjeli. Pokud někoho nezabije, tak ten závod vyhraje.

Včera Inos doprovázel Azak, dnes však šel za svými vlastními záležitostmi. Neochotně souhlasil, že pokud se bude zdržovat v Ullacarnu, bude nosit impský oděv, protože jinak by vyvolával podezření a mohlo by to dopadnout tak, že by ho neustále sekýrovali nějací vojáci. Jako vždycky to vzal z gruntu. Dal si oholit plnovous a vlasy ostříhat nakrátko, jak bylo zvykem u impů. Jeho vlasy měly barvu mědi, poněkud světlejší než vousy. Když si oblékl punčochy, krátké kalhoty a pod krk si připjal okruží, vypadal tak impozantně, že bude přitahovat pohledy všech žen ve městě. Náhle už nebylo tak obtížné si Azaka představit v Kinvale nebo dokonce v Krasnegaru – ale to byl docela jiný problém.

Koleska se prudce zakymácela, smýkla se nabok a nebezpečně se naklonila. Inos mumlala modlitbu a chytila se ještě pevněji. Potom zblízka

zaslechla triumfální zaječení a otevřela oči právě v okamžiku, kdy kolem s dusotem kopyt projížděli oba husaři. Náměstí Ambly se rozkládalo přímo před nimi.

„Prohráls!“ řekla.

Skarash se neodvážil otočit, aby se po ní podíval, ale zašklebil se. Tvář měl zrudlou a lesklou potem, vlasy mu vlály ve větru a bachratý klobouk zmizel v nenávratnu. Očividně byl sám se sebou velmi spokojený. „No ovšem, že jsem prohrál! Snad si nemyslíš, že jsem takový blázen, abych vyhrál!“ Pořád ještě přitahoval opratě, aby koně zbrzdil.

Dvě minuty nato dovezl Inos bezpečně, i když nijak okázale, zpátky před vchod do módního salónu. Potom začal vyplácet zlato oběma husarům a zároveň jim blahopřál k vítězství. Pořád zůstával obchodníkem a dával stále jen to, co chtěl zákazník.

Krejčovský salón byl ve velikém domě na rozlehlém náměstí. Přispěchali džinští sloužící, aby zavedli koně do stáje, a Skarash znovu platil, protože chtěl, aby se postarali i o koně obou husaru, provedli je a vytřeli jim srst. Potom podal Inos ruku, pomohl jí sestoupit na zem a nabídl jí rámě, aby ji po širokém schodišti dovedl ke vchodu. Prudce oddychoval a ještě byl rozrušený ze závodu s husary. Kdyby chtěl, byl by mohl vyhrát, takže prohra pro něho byla dvojnásobným vítězstvím.

Inos se pokoušela soustředit a nebrat na vědomí příboj, který jí duněl v hlavě. „Mistře Skarashi?“ zamumlala, když se před nimi prudce otevřely veliké bílé dveře.

„Ano, moje milovaná?“ odpověděl tiše.

Inos to oslovení ignorovala. „Mám v Hubu příbuzné. Moje teta tam zná spoustu lidí. Říkala jsem si, jestli bychom jim nemohly napsat dopisy, abychom je připravily na náš příjezd?“

Společně vstoupili do chodby, která byla opravdu bohatě zařízená, byť její vybavení pocházelo pravděpodobně z druhé ruky, protože se zdálo, že rohožky a závěsy k sobě neladí. Inos vykročila do místnosti, kde před časem nechala Kade, ale lokaj je vedl napříč chodbou ke schodišti, takže Kade se musela přesunout jinam.

„Dopisy?“ mumlal Skarash. „to v téhle chvíli není k ničemu dobré, víme? Žádná loď nevypluje dřív než *Jitřní perla*, a tak byste platily jen za to, že pošlete poštu stejnou lodí, na které poplujete i vy dvě. Až dorazíme do Qoble, potom ovšem může věc stát jinak. Třeba potom nebudete chtít cestovat tak rychle jako poštovní vůz.“

„Ty nás budeš provázet?“ Překvapilo ji to tak, že na okamžik zapomněla i na bolení hlavy.

Skarash se nevinně usmál. „Jenom do Angotu, abych tam odevzdal od dědečka nějaké zprávy.“

Takže Elkarath nepojede! Ale jak může riskovat a poslat své vězně pryč bez doprovodu? Větry přece vanou nevyzpytatelně. I když *Jitřní perla* nemá plánováno žádné přistání dřív než v Qoble, Bohové by mohli nějaké narafičit. Rasha se neodváží použít všech okultních prostředků, které má k dispozici – kolik z toho už došlo i Skarashovi?

Potom Inos zavedli do místnosti, kde se Kade nakrucovala před ohromným zrcadlem. Otočila se k ní a rozzářila se. „Á, to jsi ty? Líbil se ti ten výlet? Tak se prosím tě posaď a pojď mi radit. Tyhle perly mi nedají spát.“

Inos na tváři vyladila úsměv přes celou pusu a usadila se v hedvábím čalouněném křesle. Závěsy zde byly z bohatého rudého sametu, měkké rohožky s vysokým vlasem však měly nepěknou světle fialovou barvu, která se s barvou závěsů přímo tloukla. Vybavení místnosti představovala podivná směsice nábytku.

Při pomyšlení na cestu do Hubu byla Kade pochopitelné nadšením bez sebe. Celý život čekala na den, kdy navštíví hlavní město říše. Už dvakrát se jí to skoro podařilo, ale pokaždé se nachomýtlo něco, co odjezd z Kinvale zmařilo.

Když byla Kade plně při smyslech, dokázala být zrovna tak lstivá jako Skarash. Po celé měsíce hrála roli pouštního nomáda, odolávala bez slovíčka stesku všem obtížím a strastem, ale teď se převtělila do podoby zcela pitomé kinvalské dámy, absolutně se pohroužila do vybírání šatů a ostatní té parády. Nu, jestli ji tahle procedura tolik baví, jistě si ji zaslouží užít do sytosti, i kdyby to byla jen pohodlná lest.

„Co bys řekla téhle šňůře?“ ptala se. „Anebo mám radši vzít tuhle?“

Impské švadleny kolem ní posykávaly a pokřikovaly, protože je blažilo, že mají zákaznici s tak nákladnými požadavky a tak velice bohatou. Perel bylo v Ullacarnu pochopitelně k maní, co hrdlo ráčí, vždyť město leželo na pobřeží Moře zármutku. Bez ohledu na své obavy a tepající spánky Inos podlehla okouzlení, když jí předváděli ty blýskající se hromádky.

„Proč si ty šňůry nevezmeš obě, tvoje Výsosti?“ navrhl Skarash. „A k nim ten perlový živůtek?“

„Myslíš, že bych mohla?“ řekla Kade a zdálo se, že ji ta myšlenka zaujala. „A co náušnice a brože? Podívej se na tyhle, Inos!“

Inos souhlasně mumlala a vyjadřovala svoje mínění o tom i onom, a nakonec se neochotně přesunula do křesílka před zrcadlem, aby si také mohla vyzkoušet klipsy a brože, ozdobené krásnými perlami. Skarash ji povzbuzoval a vychvaloval, pyšnil se tím, jaké bohatství tady reprezentuje,

a nutil vznešené dámy, aby si koupily všechno, co se jim zalíbí. Švadleny i prodavačky si špitaly a zářily nadšením.

Inos pořád trápila bolest hlavy, ale i když plácala o tom, jak co k sobě ladí, a bavila se o velikostech a vzorech, myšlenky se jí neustále vracely k hlavnímu problému, jako by celou tuto šarádu záměrně odmítaly, protože byla prostě neuvěřitelná. Neexistoval přece nejmenší důvod pro to, aby Kasha posílala své zajatce kamsi do Hubu. Slibovaná cesta do Qoble musí být jen zástěrkou, která je má udržet v klidu, zatímco skutečný záměr je docela jiný.

Co ale mohou tři uprchlíci bez přátel a bez groše v neznámém městě podnikat? Nemohou si zaplatit lístek na loď, nemohou podplatit stráže ani námořníky. Zdá se, že nemají jinou volbu než se chovat tak, jak se od nich očekává, dokud Elkarath nevyjeví, jaké má ve skutečnosti čarodějka plány.

„A měla bys vidět ty krajky!“ vykřikla Kade. „Pamatuješ si na ty krajkové manžety? – ne, to bylo ještě než ses narodila, drahoušku. Měla jsem pár krajkových manžet, které se přešívaly nejméně deset let z jedněch šatů na druhé, dokud z nich nebyl hotový hadr. V Kinfordu byla krajka tak příšerně drahá! A tady mají takovou krajku, jakou jsem v životě neviděla. Límce a manžety –“

„Nejlepší krajky pocházejí z Guwushe,“ vmísil se Skarash, jak v něm nakrátko převážila osobnost obchodníka. Začal popisovat, jak gnómové sbírají hedvábí, tkané lesními pavouky, a zabrousil až do technických podrobností kolem kvality a odstínů.

Zhruba o půlhodinu později Inos s úlevou vstala a chystala se k odchodu. Slunce už se klonilo k západu a pomyšlení na to, že půjde spát do maličké postele s hrbolatým slamníkem, kterou měla k dispozici v Elkarathově domě, pro ni bylo jako andělská píseň. Kade bezostyšně využívala vzácné možnosti a nakupovala jako smyslů zbavená, ale nakonec se i ona zdála spokojená – drahoušek Kade! Plně si to zasloužila. Prodavačky chvatně balily všechno to bohatství a Skarash odpočítával zlato tak bezstarostně, jako by to bylo proso.

Kade střelila po Inos významným pohledem. Inos zamrkala a podívala se po tetě znovu, ale ten zvláštní výraz z její tváře už zmizel, tetička se otočila a vyptávala se, jestli by jí nevyměnili ty tyrkysové odpolední šaty.

A v tom Inos pochopila. Zrovna jí před nosem Kade vyřešila jeden z problémů, které ji trápily. Uprchlíci možná nesmějí mít zlato, ale teď mají ohromné množství cenných náušnic a broží a spon. K podplácení se jich dá použít se stejným úspěchem jako zlata.

V kolesce tažené jedním koníkem byli ve třech pěkně namačkaní, a i když Skarash už nepodnikal y žádné další závody, zdálo se, že ho posedl

jakýsi pocit nevysvětlitelné naléhavosti. V ulicích se pohybovalo plno domáckých dělníků a Skarash se vztekal a tiše pro sebe klel.

Inos ho pozorovala koutkem zamženého, bolavého oka. Přestože byl během odpoledne nějaký poplašený, neustále s ní flirtoval, nepromeškal jedinou příležitost. Dalo by se věřit aspoň něčemu z toho, co jí tenhle podivný mladík nasliboval? Jestliže je právě on tím Jediným předurčeným, byl by blázen, kdyby plytkým flirtováním – protože Inos nebyla ochotna nechat věci zajít příliš daleko – promarnil šanci, že zdědí po svém dědovi nesmírnou moc. Pokud by měl skutečně na lodi působit jako její průvodce, pak už , možná získal nějakou magickou Moc a potom by jí například mohl číst myšlenky – a flirtování by se jí velice rychle mohlo vymknout z rukou. Rozhodla se v té věci nepokračovat… tedy nepokračovat se Skarashem. Stejně teď, když jí v hlavě tak duní, není schopna vykouzlit byť jediný půvabný úsměv.

Konečně jejich rachotící vozík zabočil do úzké uličky a s kymácením zastavil před obchodníkovým domem. Skarash zavrčel cosi nesrozumitelného. Po okolí se motalo příliš mnoho legionářů, příliš mnoho koní, příliš mnoho čumilů, a všechny něco rozrušilo.

Inos náhle ovládla zlá předtucha, a tak sestoupila z kolesky hned za Skarashem a rozběhla se v nepříliš pohodlných botách kupředu, aniž by čekala na Kade. Potom zaslechla známý hlas a prudce se zastavila.

Ve chviličce ho objevila – centurion Imopopi. Štěkal jakési rozkazy a v jeho blízkosti se Inos znovu cítila podivně nesvá. Od minulého rána ho neviděla, ale několikrát si na něho vzpomněla, aniž by si uměla vysvětlit, proč ji tak vyvádí z míry. Jeho hlas v ní opět vzbuzoval podivný pocit, jako by někdo volal na poplach. Vojáci tvořili těsný hlouček a džinští dělníci vybíhali z velké dvorany, kde se nakládalo zboží, a shlukovali se kolem vojáků. Na co to všichni hledí?

Začala si razit cestu zástupem mužů, dokonce odstrkovala i legionáře oděné v kůži a bronzu, a nebylo divu, že ji při té cestě tu a tam někdo štípl nebo ji osahával. Všimla si, že se objevil samotný podsaditý Elkarath v šarlatovém hávu, rozčílený, s čapkou nakřivo posazenou na bílých vlasech, v ruměné tváři ještě červenější než jindy. Všichni se dívali na něco na zemi.

Dostala se doprostřed dřív než šejk. Na dlažbě ležel Azak jak široký tak dlouhý, očividně v bezvědomí. Měl rozbitou tvář, šaty potrhané. Byl zbrocený krví. Poklekla vedle něho, ale v té chvíli se jí na zápěstí drtivě sevřela čísi ruka a vytáhla ji zpátky na nohy.

„Ty toho muže znáš, paní?“ V černých centurionových očích doutnalo hrozivé podezření.

„Já… Ano.“ Inos ochromila bolest, kterou jí působilo jeho sevření, a pokusila se ruku vyprostit, ale to by se zrovna tak mohla snažit vytrhnout dub z kořenů. „Šejk – totiž… Mistr Elkarath ho zaměstnával… zaměstnává. *Ale to bolí*!“

Imopopi si jejího výkřiku nevšímal a upřel pozornost na protilehlou stranu kroužku, kde se legionáři rozestupovali, aby udělali místo pro tělnatého Elkaratha, planoucího jako pec.

„Byl jedním z mých strážných, centurione.“

Imopopi povolil bolestivé sevření, v němž držel Inos, a po jeho prstech jí na zápěstí zůstal bílý pruh, který pomalu rudl jako plamen.

„Byl, Mistře?“

Elkarath pokrčil rameny. „Možná už není. Můžu se na něho podívat?“

Centurion si založil silné paže na prsou. „Vlezl tam, kde neměl co dělat.“

„Jak se zdá, taky za to zaplatil.“

„Má štěstí, že zůstal naživu. Chceš ho nechat tady nebo ho mám vzít nějak jinam?“

Zamračený Elkarath se rozhlédl po kroužku ozbrojených mužů. Potom znova pokrčil rameny. „Myslím, že ho můžu vzít do domu, než se uzdraví. Je ta záležitost skončena?“

„Je třeba zaplatit pokutu.“

Elkarath povzdechl. „Tuším pět imperiálů?“

„A deset navíc jako náhradu škody.“

Šejk našpulil rty a potom rezignovaně přikývl.

„Plus nějakou záruku za to, že se v budoucnu bude chovat řádně… řekněme dalších dvacet.“

Tentokrát se stařík zakabonil a zdálo se, že bude protestovat. „Má ještě dostat nějakou mzdu, ale dělá to tolik, aby mohl platit výkupné jako emír! Můžu přivolat nosítka a nechat toho blázna odnést dovnitř?“

Imopopi přikývl a zdálo se, že je spokojený. Většina jeho mužů se nepokrytě uculovala, když počítali, kolik bude činit jejich podíl na tomhle elegantním vyděračství. Elkarath se otočil a vrčel na své lidi příkazy. Uprostřed shromáždění se příčina toho všeho zkroutila, zasténala, a potom zase ležela tiše.

Idiot! Snad si nemyslel, že impové dovolí nějakému džinovi, aby špehoval kolem jejich kasáren anebo u námořní základny? Dobře mu tak!

Elkarath mu zranění samozřejmé vyléčí, pokud se ovšem odváží používat Síly přímo v centru Ullacarnu.

„Je to nějaký váš přítel, paní Hathark?“

Inos sebou trhla a otočila se k tomu zlověstnému centurionovi, který jí stál po boku. Proč by měl být zlověstný? Není jí snad něčím povědomý? Obličejem ne, ta tvář je jí naprosto cizí.

Hlasem?

Ty oči! Poznání ji omráčilo jako rána pěstí.

Couvla kousek zpět, až narazila do nejbližšího legionáře, který tam stál pevně jako kamenný sloup. Zachechtal se, přitáhl ji k sobě a už ji nepustil, zatímco ona zírala na Imopopiho.

„Stalo se něco?“ Ve tvrdé centurionově tváři se zračil posměch.

„Myslím, že už jsme se setkali,“ řekla Inos a hlas jí zazněl jako krákání vrány. Olybino! Čaroděj Východu osobně! Předtím ji chytil za ruku jen proto, že by ji byla bezmyšlenkovitě položila na Azaka a díky jeho prokletí by se byla spálila. On to věděl! Zazmítala se a muž za jejími zády ji přidržel pevněji. Ale oči nespouštěla z centuriona.

„Včera?“ On to věděl! Věděl, že Inos ví, kdo je. Chtěl, aby to věděla.

„Ještě dřív, pane!“ Inos rázně odstrčila všetečné ruce a muž za ní hlasitě hekl. Vojáci se zachechtali.

Imopopi se rozhlédl po svých mužích a pak se lstivým pohledem vrátil k Inos. „Nevzpomínám si. Jak bych mohl zapomenout tak půvabnou tvářičku? Anebo jsme se snad setkali potmě? Anebo třeba byly vidět i jiné věci, které přivábily mou pozornost?“

Legionáři zaryčeli smíchy. Inos cítila, že jí líce rudnou, jako by byla džinka.

„Snad jsem se zmýlila, centurione.“

Imopopi si ji prohlížel s hlavou na stranu. „Snad. Ale mohli bychom tu záležitost prodiskutovat jinde. A dopřát si k tomu dost času.“

„Ne… eh… to ne!“ Snažila se ucouvnout, ale znovu ji chytil muž, který stál za ní. Pokusila se mu vykroutit, ale varovně ji sevřel a donutil ji snášet ponižování, kterým ji stíhal jeho velitel.

Čaroděj si olízl rty a přistoupil k ní blíž. „Líbí se ti pobyt v krásném Ullacarnu, paní? Anebo jsi už celá netrpělivá vyrazit na cestu do Hubu?“

U všech Bohů! Teď už bylo naprosto očividné, proč pocestuje do Hubu! Proč má jet lodí, namísto aby ji tam přepravil kouzlem, to zůstávalo tajemstvím, ale teď už znala pravý smysl té cesty.

Zavrtěla hlavou a podařilo se jí zasípět: „Tady se mi líbí, pane.“

‚Jsem si jistý, že bychom byli schopni zařídit, aby se ti tady líbilo ještě víc.“ Imopopi se rozhlédl po skupince kolem nich a jeho muži se poslušně rozesmáli. Předváděl roli pro dvě obecenstva současně a liboval si v tom.

Dva zdatní sloužící dorazili s nosítky a jim v patách přisupěl Elkarath. Inos letmo zahlédla Skarashe, jak na ni nahlíží přes ramena čumilů,

pobledlý tak, že měl ve tváři nezdravou lososovou barvu. Takže Skarash o všem věděl! Ještě včera neměl o ničem ani potuchy. Nějak se mu podařilo zjistit, že je v tom všem zamíchaný Čaroděj, a proto byl tak vyplašený.

Střelila pohledem po Olybinovi a narazila na jeho výhružný, posměšný úšklebek.

„Měla jsi odcestovat do Hubu už dřív, madam.“ Tehdy, když jsme se setkali poprvé.

Inos několikrát naprázdno polkla, než znova nabyla hlasu. „Moje teta se mnou dřív jet nemohla, pane.“

„Velká škoda!“ Čaroděj pokrčil rameny. „Nu, přeji vám bezpečnou cestu, paní Hathark.“ Vrátil se k roli centuriona Imopopiho a kývl na muže svírajícího Inos, aby ji pustil, a sám se obrátil k Elkarathovi, aby od něho převzal těžký váček. Inos, pod kterou se hrůzou chvěla kolena, si objala rukama trup a zacouvala do zástupu.

Jen tak pro případ, že by snad chovala nějaké pochybnosti, ji Čaroděj zbavil bolesti hlavy. Zmizela beze stopy.

Mužské ruce vyzvedly Azaka na nosítka. Azak dostal lekci a zároveň varování. Teď už je útěk nemyslitelný,

A Inos nezbývá nic jiného, než v Ullacarnu čekat na loď, která ji odveze pryč.

5

Ozvalo se zachřestění řetězů a Gathmor otevřel oči, anebo se o to aspoň pokusil. Zasténal a olízl si rty. „Rape?“

„Jsem tady,“ řekl Rap klidně a zacinkal mu u ucha pouty. Oba byli nacpáni ve velice malém prostoru. „Máš zlomenou kost v prstu a přišel jsi o zub. Nos, jak se zdá, ti docela dobře vyrovnali. Ostatek jsou škrábance a sem tam nějaké říznutí – to je od toho, jak spadl ten velký svícen.“

„Co ty?“

„Mám zlomené nějaké kosti v ruce a prasklých pár žeber.“ Nebylo nutno se zmiňovat o tom, že se mu všechna zranění velice rychle hojí.

Gathmor se pokusil pohnout a zasténal hlasitěji. Po chvilce řekl potichu: „To byla moc pěkná rvačička.“

Rap, si připomněl tu spoušť a zachvěl se. „Tak to bych nechtěl zažít velkou rvačku.“

„Kdo by si pomyslel, že impové budou tak srdnatí?“

„Myslím, že to bylo jejich počtem a motivací.“

„A Darad?“

„Není tady.“ Možná nakonec přivolal Thinala nebo snad Andora a ten ve zmatku, způsobeném ohněm, uklouzl.

Gathmor znova zaskuhral. Snažil se posadit, ale pak si to rozmyslel. „Nic nevidím.“

Je tady málo světla a ty taky moc dobře vidět nemůžeš, když máš na očích taková jelita. Jsme zavření v cele. Je velká tak pro gnóma a není dvakrát útulná. Tři stěny z kamene, čtvrtá z trámů.“

„Taky to tady smrdí jako u gnóma.“ Gathmor se zasmál, či to tak aspoň znělo. „Ale stejně je to lepší než na *Krvavé vlně*. Už si začínám zvykat, že se občas probouzím v tomhle stavu. Ale byla to náramně zábavná fackovačka. Nevíš náhodou, jak vypadá konečné skóre?“

„Ne!“ Rap spolkl pár naštvaných poznámek, které se mu draly na jazyk.

Cela se nacházela dvě patra pod zemí a byla jednou z přibližně stovky podobných cel, které byly všechny přeplněny muži v okovech. Vzduch tady byl zkažený, smrděl smrtí, a průvan se sem nedostal už celá staletí.

Gathmor zaťal zuby a hlučně se posadil. Opřel se zády o zeď a šklebil se, jak se pokoušel natáhnout nohy.

„Řekl bych, že budeme mít návštěvu,“ řek Rap. Žalářníci přecházeli kolem jejich kobky neustále, tentokrát ale doprovázeli nějakého elfa, který zrovna scházel ze schodů na konci chodby, a z věznů ve všech celách byl Rap jediným elfem. Ve špehýrce na okamžik zablesklo světlo a pak zaskřípaly závory. Rap odsunul kolena na stranu, aby udělal místo, když nově příchozí shrbeně vlezl do cely a zastavil se, protože nic neviděl. Dveře se za ním se zaduněním zavřely a on couvl zády k nim. Byl nepříliš velký, a přece se pod nízkým stropem nemohl vzpřímit, a i když byl mladý, chtěl snad působit dojmem skutečně dospělého elfa. Jeho šaty vypadaly, jako kdyby si je šil doma sám, zlaté kudrny by potřebovaly ostříhat, ale nehty měl upravené a čisté.

„Rap'riane?“ řekl opatrně a zíral rovnou před sebe.

„Tady jsem,“ ozval se Rap u jeho nohou.

Návštěvník sebou trhl a praštil se hlavou o strop. „Já jsem Quip'rian.“ Zakašlal a přikrýval si přitom ústa dlaní. „Bojím se, že budu zvracet.“

„Jestli to uděláš, tak tě zabiju,“ zavrčel Gathmor.

Návštěvník zažil další šok. „Cože? Vás je tady víc?“

„Můj společník, kapitán Gathmor.“

„Jotun? Oni tě zavřeli s *jotunem*, jak to tady můžeš *vydržet*?“

„Neměl jsem moc na výběr,“ odpověděl Rap a už se začínal cítit trošku líp. „Jmenuješ se Quip'rian – nejsme náhodou příbuzní?“

„To pochybuji… Já jsem z Alielů, z větve mladšího bratra předposledního rodu klanu Offiniol. A ty?“

„Nejsme.“ Rap si říkal, že je na tom zřejmě ještě líp, než si myslel.

Rozhovor na okamžik uvázl. Mladík rozpřáhl ruce a osahával zdi. Když si uvědomil, jak maličká je tahle díra, zkřivil se mu obličej hrůzou.

„Mistře Rap'riane,“ zašeptal. „Stavíš se za blázna? Budeš se hájit pomatením smyslů?“

„Ne. Bylo by snad lepší, kdybych ze sebe dělal blázna?“

„To by tě možná jenom sťali.“

A to že má být lepší varianta? „Udělal jsem to dobře, nebo ne?“

Quip'rian zavřel oči a otřásl se. „To snad nemyslíš vážně!“

„No, je pravda, že později se to trošku zvrtlo,“ připustil Rap. „Ale řekl jsem přece tu formulku 'Pliju na Valdonilth' a tak to bylo správně, ne? A pak jsem mu jednu vrazil. Moc jsem ho nepraštil. Ten starý brach cosi povídal, ale správně měl říct: 'Zasraný pacholku' a tak dál. Ale myslím, že to zvládl docela dobře, protože vůbec nemohl tušit, že se něco takového sběhne.

A potom jsem řekl: 'Klečím v Lith'rianově stínu.' Myslel jsem, že to je všechno a že se víc dít nebude.“

Opravdový elf si otřel potem zrosené čelo. „Jak jsem měl tohle vědět? Dneska už nikdo takové věci nedělá! Kdyby ti padl zrak na kohokoli jiného, než byl právě Lord Phiel', zřejmě by neznal ten klíč, kvůli kterému jsi tak vyváděl. Já bych ho neznal určitě.“

Rap vyhýbavě zamručel. Když už ticho začalo být hodně nepříjemné, zeptal se: „A ty jsi kdo? Jak ses do toho připletl ty?“

„Byl jsem ti ze všech mužských příbuzných nejblíž, když jsi s tím začal.“

„Kolik ti je?“

„Patnáct. Jsem vyučený číšník! Sbíral jsem u vedlejšího stolu talíře.“ Vypadalo to, že co nevidět propukne v nářek.

„A co bys měl v takové situaci dělat?“

„Chceš říct, že o tom všem vůbec nic nevíš? Tys pronesl Velebnou výzvu, a nevíš, co se bude dít dál?“

Rapovi proběhlo hlavou několik nepěkných myšlenek o čaroději Ishistovi a jeho smyslu pro humor. „Tak mi to řekni.“

Quip'rianovi se chvěly rty. „To se doopravdy ptáš mě? Já vím jen to, co se povídá tam nahoře. Mám ti dělat eskortu. Musím tě doprovodit do Valdorianu, pokud tam půjdeš.“

Rapovy vnitřnosti provedly přemet. „Chceš říct, že jsou o tom nějaké pochybnosti?“

„Pochybnosti?“ zaječel elf. „Sám liktor má zlomenou ruku! Ta krásná síň je rozbitá na třísky, doslova na třísky! Zatím ještě nikdo neumřel, ale

osm legionářů utrpělo zranění, a taky dvě nebo tři desítky civilistů. Ubohý Mistr Arth'quith dostal záchvat. Bylo to děsné, prostě děsné! Tam nahoře se pořád omílá jeden všemocný argument. Bude to stát *milióny*!"

Gathmor šťastně vzdychl.

Rap bystrozrakem hledal a taky našel shromáždění, které jednalo ve třetím patře. Slova, která tam padala, sice neslyšel, ale zhruba deset mužů tam vydatně máchalo rukama.

„No, připouštím, že ta bitka nebyla součástí plánu," řekl smutně. „Bylo mi řečeno – totiž měl jsem v úmyslu najít nějakého významného elfa ve společnosti dalších elfských svědků. Neuvědomil jsem si, že impští svědkové nemusejí pochopit, oč tam vlastně jde. Měl jsem si vybrat chvilku, kdy by byli kolem jenom elfové. Je mi to opravdu líto, protože žádný elf by pochopitelně nekazil takový vážný obřad tím, že by se mě pokoušel třísknout lahví do hlavy." Byl to ovšem ubohý úder a Rap se mu snadno vyhnul, ale… „Pochop, mí kamarádi si mysleli, že mi hrozí nějaké nebezpečí."

Gathmor s Daradem mu přispěchali na pomoc jako dvě laviny.

Quip'rian si odfrkl. „No, byl u toho sám liktor. Utrpěl zranění, jeho žena z toho dostala porodní bolesti a půlka jejich hostí leží pořád ještě v nemocnici."

Teď Rap už začínal chápat rozsáhlost celého problému. „A on nepochopil, že jde o dávný elfský zvyk?"

„Na území Impirie se takových zvyků neužívá."

„No jo. To chápu."

„Nechal se slyšet, že obejde normální trestní proces a vydá souhrnný edikt – aby prý ušetřil čas, protože jsi zcela nepochybně vinen."

„A potom?"

Hoch zasténal. „V poledne tě ubičují k smrti na Emshandarově náměstí. Oznámení už se vylepují."

Rap si vzpomněl na Kalkorovu odpornou devítiocasou kočku a náhle měl pocit, jako by ho někdo škrtil. „A co tady můj kamarád?"

„On půjde první, potom ty."

„O čem se teda ještě hádají?"

„Lord Phiel'nilth tvrdí, že se to dotýká cti jeho klanu. Je přímo nadšený! S Velebnou výzvou nikdo nepřišel už tři století! Chce, aby se dodržel celý rituál."

Rap si vzpomněl na Ishistovo varování, že nic, v čem jsou namočení elfové, není jednoduché. „Mohl by to prosadit?" zeptal se s nadějí.

Chlapec si chvilku jen ždímal ruce. Potom zašeptal: „Musí zjistit, jaká je liktorova cena.“ Vypadal minutu od minuty hůř. Copak je tohle za patnáctiletého výrostka?

„Čekal bych, že vyhlídka, že dostaneš zadarmo lístek do Ilrane, se ti bude zamlouvat. Určitě je to lepší než špinavé talíře, no ne?“

Quip'rian se otřásl odporem. „*Plout na lodi?*“

„Ne? No tak, hlavu vzhůru! Ještě pořád ze mne mohou sedřít kůži a ty můžeš při oslavách leštit nádobí pro celý Noom!“

„Neposmívej se mi!“ usápl se na něho elf a konečně ukázal, že má jakousi jiskru. „Já jsem se o tohle neprosil.“

„Jistě. Promiň,“ omluvil se Rap a myslel to vážně. „Hádám, že se jen pokouším sebrat trošku odvahy. Liktor se bude taky koukat?“

Jak to mám vědět? Já nejsem nic… Ale za to, jak jsi ho poškodil, se musí zaplatit. Myslím, že některým významným lidem se tahle myšlenka líbí.“

V Milfloru zaplatil Gathmor za Rapa šestačtyřicet imperiálů. Tentokrát bude jeho cena neporovnatelně vyšší. „Kdo to všechno zaplatí?“

„Ovšem že Lith'rian. Klečel jsi přece v jeho stínu.“

Nu což, Čaroděj si může vyrobit zlata, kolik je třeba. Jestli bude chtít.

„Měl bych být předveden před Lith'riana, aby mě soudil?“

Elf přikývl a tvářil se velice rozpačitě.

„A co pak?“

„On tě odsoudí, to se rozumí. Pokud zjistí, žes plival na Nilth neoprávněně, tak do Valdonilthu pošle tvou hlavu.“

„Doslova?“

„Podle tradice bude ve zlatém vědru.“

„A když to neudělá? Když zjistí, že jsem byl v právu?“

Quip'rian hlasitě zafuněl. „Tak jsi zahájil válku.“

6

Poprava, naplánovaná na poledne, buď byla odložena, anebo na poslední chvíli došlo ke změně rozsudku, protože hádání kolem elfské záležitosti pokračovalo v liktorově kanceláři celý den. Rap pozoroval, jak diskutujících stále přibývá, ale v tom, co tam bylo řečeno, musel spoléhat na Quip'rianovy informace.

Mladý elf v celé při fungoval jako přebytečný míček ve hře. Pradávné rituály přisuzovaly Nejbližšímu příbuznému v celé proceduře hlavní úlohu, ale postarší císařští úředníci dávali přednost tomu, aby se důvěrné finanční

záležitosti neprobíraly v přítomnosti vyučeného číšníka, a tak ho neustále posílali, aby navštěvoval Rapa.

Po kratičké chvíli strávené v cele toho měl dost, bylo mu zle, připadal si jako ochrnutý a skoro omdléval. V té chvíli mu Rap navrhl, aby šel a znova se podíval na jednání, a když chvíli hulákali na žalářníky, skutečně elfa pustili ven. Zhruba po hodině si zase někdo všiml, že sedí v liktorově kanceláři, a vyhodili ho ven. Po krátkém vnitřním boji se přinutil vrátit se do kobky, aby ohlásil Rapovi, co je nového, protože ho k tomu vedlo přirozené elfské nutkání plnit řádně svoje povinnosti.

Vypověděl všechno, co mohl, ale byť byl mladý Quip' ochotný a vnímavý, očividně se mu nedostalo dobrého vzdělání ani nebyl zvlášť inteligentní a neměl nejmenší nadání pro finance nebo politiku. Prozradil, že už se do věci zapojila celá elfská komunita v Noomu a seskupila se kolem Lorda Phiel'niltha. Pokud prý mu ten vynikající host prokázal takovou čest a vyvolil si k útoku právě jeho, pak je třeba poskytnout mu veškerou možnou podporu. Tajuplné rituály totiž elfy neodolatelně přitahují.

Impové, jak se zdálo, se rozdělili na ty, kteří viděli praktické výhody řešení, spočívajícího v kompenzaci, a pak na ty, kteří trvali na přísném právním postupu – totiž že oba zadržení viníci by měli být veřejně rozškubáni na kousky, a čím dřív, tím líp. Rap začínal nabývat podezření, že celý ten spor kolem něho je nefér a že elfové v neustávajícím licitování částek nemohou obstát, protože se dostali mezi dva mlýnské kameny, které se z hlediska obecného zájmu ostře svírají proti sobě. Jak den stárnul, Quip' vydechoval částky, které už Gathmor ani nechápal.

Takové vyjednávání bylo vůbec možné jen díky tomu, že pán – patron, jehož jména se Rap dovolával, byl Čarodějem. Lith'rianovy zdroje byly neomezené.

Sám Lith'rian pochopitelně o všech těch báječných věcech, které se děly v jeho jménu, neměl zatím ani tušení. Impové navrhovali nechat oba zločince pár dní marinovat ve vězení, než se zpráva o oné události dostane do Hubu. Elfové naopak trvali na tom, že rituál musí pokračovat přesně a Rapa je třeba bezodkladně poslat do Lith'rianovy enklávy na oblačné stromy do Valdorianu.

Ovšem Čaroděj nebyl k mání, aby dohodu podepsal a opatřil pečetí. Bankéři by sice mohli dát dohromady potřebnou sumu a udržet ji v přiměřeném bezpečí, ale víceméně všichni bankéři byli impové. Pár elfů bylo bohatých a Quip' tvrdil, že všichni elfové ve městě už dali do zástavy všechno, co jim patřilo, jen aby sebrali potřebnou pokutu. Sklíčený Rap si

domýšlel, že k dohodě nedojde dřív, než bude zastaveno všechno do poslední vindry, a zdálo se, že právě to se co nevidět stane.

Těsně po západu slunce sešel dolů do cel Quip'rian s jakýmsi právníkem a radostně Rapa informovali, že bude dopraven do Ilrane, aby mohl být souzen podle pradávného ceremoniálu, který sám vyprovokoval.

Rap zůstal ležet na podlaze. „A co můj kamarád?“

„Bojím se, že to bude zítra v poledne.“

Rap reagoval několika námořnickými výrazy, jaké ještě ani Quip', ani právník neslyšeli. „Buď oba, nebo ani jeden,“ dodal pro případ, že by byli neporozuměli.

Vyčerpaní rokující ve třetím poschodí už se začínali rozcházet, když k nim chvatně dorazil zděšený Quip'rian s tou hroznou zprávou. A začalo další kolo dohadování.

Pokračovalo celou noc a většinu dalšího dne. Rap nechtěl opustit celu dobrovolně, tak ho vytáhli násilím a dovlekli před liktora. Ten ho varoval, že má poslední šanci, jak se vyhnout hrozné smrti. Rap ale odmítl přijmout příznivější rozsudek, než jaký stihne jeho druha. Protože strávil v kobce celý den a noc, jen samotná jeho přítomnost dokázala rychle otrávit ovzduší i v té největší místnosti. Chvatně ho vrátili tam, odkud přišel, a potom už jen chodili návštěvníci před dveře a volali na něho špehýrkou.

Přicházeli elfové a vysvětlovali mu, že jednak není možné, aby se jotun podrobil tradičnímu ceremoniálu, a jednak už nejsou schopni sehnat další peníze. Právníci zase mumlali cosi o tom, že takový postup je zcela mimořádný, a pokud by se o tom dostalo jen slovo na veřejnost, tak by tohle řešení už nebylo možné. Sám liktor, rodiny zraněných, představitelé města – všichni přicházeli, domlouvali mu a žadonili, ale neuspěli. Odepřeli mu vodu a chleba. Dostavili se dva statní žalářníci v těžkých botách a přinesli si i další tvrdé předměty. Rap stále odmítal. Nebyl si ovšem jistý, jaké páky má k dispozici, ale bylo očividné, že musí odcestovat dobrovolně, a jak zájmy dávného rituálu, tak podloudný obchod už zašly tak daleko, že začaly žít svým vlastním životem a nebylo možno je vzít zpátky. A tak přece jen nějaké nátlakové prostředky měl. Úplatky směřovaly na stále vyšší místa, až dorazily k samotnému prétorovi, a to už požadované částky enormně narostly. Teď už impové pochopitelně věděli, že narazili na zlatý důl, a elfové byli beznadějně v pasti.

Když první kolo přemlouvání selhalo, tak začalo všechno nanovo, včetně dvou vězeňských dozorců.

Rap už přestal mluvit nadobro.

Věděl, že si počíná jako šílenec. Trápilo ho pomyšlení na to, že porušil slovo dané Ishistovi, ale nedokázal se přinutit, aby Gathmora opustil.

Mohl by užít své Moci, aby návštěvníky přiměl rozhodnout v jeho prospěch, ale takové užití Síly by mohlo vyburcovat všechny kouzelníky ve městě a dobrá vůle by se stejně vypařila brzy po tom, co by od něho návštěvníci odešli, a tak se snažil Sílu nepoužívat, ačkoli si přece jen trošku pomáhal, když ho mlátili.

Dokonce i Gathmor už mu začal nadávat, že je blázen.

Na to ho okřikl, ať drží hubu, že takové řeči mu nijak nepomůžou.

Jeden elfský potentát mu řekl, že je blbý trol, jiný zas že je pitomý jotun. Impové mu říkali, že je paličatý jako faun. Dovnitř se vedral Quip'rian a rozplakal se, ale omluvně vysvětloval, že na zápach krve tak reaguje vždycky. A taky poslední dvě noci nespal. Nespal nikdo z nich.

Když ani druhé kolo návštěvníků nemělo účinek, všechno začalo potřetí.

Nakonec se všichni málem zhroutili z vyčerpání a Rap vyhrál.

Také oni slouží:

…tisíce v této rychlosti,
a zůstávají neustále nad zemí a oceánem,
slouží také tomu, kdo stojí nehnutě a čeká.

Milton, *Na jeho slepotu*

»»» KAPITOLA DESÁTÁ «««

STÉNÁNÍ NAD ZÁBRADLÍM

1

Pozdní odpoledne, půvabný ullacarnský přístav se hemží loděmi, zkrátka báječný pohled. Kade milovala lodi, ať už na nich plula anebo se na ně jen dívala. To byl ovšem jev zděděný po jejích jotnarských předcích.

Během krátkého pobytu viděla jen nepatrnou část z města, ale co viděla, to se jí zamlouvalo. Když se tak natřásala v otevřeném kočáře spolu s Inos a služebnou, dívkou jménem Frainish, skoro si přála zůstat tady déle, aby Ullacarn poznala blíž. Ulice zde byly široké a čisté, míjeli spoustu parků plných květin. Domorodí džinové chodili na veřejnosti oblečení po impském způsobu, a protože byli vysocí a vesměs štíhlí, vypadali v těch šatech velice dobře, rozhodně lépe, než by kdy mohli vypadat podsaditý impové. Kade si už dávno v Krasnegaru všimla stejného jevu, tam se ale týkal jotnarů, přičemž ona sama zdědila barevný vzorec po jotnarech, kteří figurovali v jejím spletitém rodokmenu, ale postavu měla tak impskou, jak jen bylo možné. Přesto nikdy ani náznakem nepřipustila nic, z čeho by Bohové mohli usuzovat, že je nevděčná nebo nespokojená s jejich mnohým požehnáním. Koneckonců mohla zhlédnout Ullacarn podbarvený kouzelným zlatým tónem a ten pohled byl filtrovaný přes závěsy z hedvábí a krajek, sametu a popel mu otálení by mohlo znamenat, že tvrdá realita zaplaší půvabnou iluzi. Ne, byl čas odejít. Nalodit se na palubu *Jitřní perly* a odplout pryč.

Je čas zamířit do Hubu! Kadolan zašeptala další děkovnou modlitbu. Neodbytné tušení jí pořád našeptávalo, že Inosolan by byla udělala líp, kdyby zůstala v Arakkaranu, pod ochranou sultánky, ale pradávné uzly není možno jen tak povolit a příležitost navštívit hlavní město Impirie, to je věru báječná vyhlídka.

Inosolan se usadila v koutku kocábky a namorouseně ignorovala vzrušující pohled na doky a přístav. Škoda, že se ještě nenaučila čekat na to, co jí přinese budoucnost. Tuto lekci jí může dát jedině přibývající věk.

Frainish samým rozčilením skoro vypadla z kočáru. Byla velice mladá, další z nesčetných potomků šejka Elkaratha, a poslali ji jako služebnou obou dam. Pohledný a uctivý Mistr Skarash je bude doprovázet taky, a to přinejmenším do Qoble. Šejk se zachoval opravdu velice šlechetně, ať už je jeho pánem ten či onen. Inosolan měla být přinejmenším uctivější, když se s ním loučila.

A v této chvíli už měla lodě velice blízko, protože kočár rachotil podél nábřeží. Malá Frainish ze sebe sypala jednu otázku za druhou a Kadolan si musela lámat starý mozek, aby jí mohla odpovídat. Poznat karavelu a dhau bylo snadné, ale nemohla si vzpomenout, jaký je rozdíl mezi galérou, galeonou a válečnou galérou. Jaké zde byly nádherné lodi! Neporovnatelně větší a půvabnější než malé kogy, na kterých tolikrát překonala cestu z Krasnegaru do Shaldokanu.

Kadolan se snažila vzdorovat náporu otázek toho neposedného děcka a trošku ji překvapilo, když kopyta zaklapala hlasitěji a kočár zastavil před opravdu velikou lodí. Zřejmě tu byl cíl jejich jízdy, protože na ně čekal Skarash, který rozložil schůdky a nabízel jim pomocnou ruku. Takže tahle nádhera je jejich loď, *Jitřní perla*, a hlučný sběh lidí kolem můstků nepochybně svědčil o tom, že zanedlouho odplouvá.

Dovolila Skarashovi, aby ji provedl tlačenicí, protože se na rozdíl od ní dokázal rozhlédnout nad hlavami lidí kolem, a ona nemohla spustit oči z Frainish, která byla tak malá, že by se v tom davu mohla nenávratně ztratit. Inosolan se o sebe dokáže postarat sama.

Nad mořem vlnících se ramenou Kade očima krátce zachytila Azakovu hlavu. Tvářil se nevrle a vztekle. Skarash jí udělal místo, aby mohla postoupit kupředu, a to už vkročila na můstek. V půli můstku se zastavila a podívala se za sebe, bez ohledu na řádku lidí, kteří postupovali za ní, a znovu zahlédla rudou Azakovu kštici. Byl jediným džinem, který se tyčil nad zástupem jako jotunský námořník anebo služebný trol. Impové kolem něho působili dojmem, že jsou všichni v podřepu. Vedle Azaka stála Inosolan, obklopená hloučkem legionářů. Azak jim asi působil mrzutosti. Od té chvíle, kdy ho zmlátili vojáci, měl neustále špatnou náladu, a přestože mu Elkarath vyléčil polámané kosti i povrchové rány, asi se nedočkal žádného poděkování. Azak byl z lidí, kteří rádi dělají potíže sami sobě, a tím pádem i ostatním lidem. Takové chování nedokázala Kadolan nikdy pochopit.

Náhle si uvědomila, že ten vulgární křik směřuje na její adresu, a tak s náležitým důstojenstvím pokračovala v cestě. Vstoupila dvířky v pažení na palubu *Jitřní perly*. Ať to byla galéra nebo galeona, byla to zkrátka největší loď, na jakou se kdy nalodila.

Ohromila ji přidělaná kabina, vlastně salónek s ložnicí, která byla větší a luxusnější, než by považovala na lodi za možné, kde byla dokonce místo palandy skutečná postel a také opravdová okna, situovaná v lodní zádi. Postarší baculaté dámy se většinou jen pletou lidem do cesty, a tak se rozhodla počkat raději tady, protože si byla jista, že ji Inosolan najde. Vzrušenou Frainish poslala ve Skarashově péči pryč, ať si všechno prohlédne a pozoruje odplutí z paluby. Vybalování zavazadel může počkat.

Místo toho se věnovala prohlídce zařízení: oceňovala nábytek z leštěného dřeva, důmyslné západky na dvířkách a zásuvkách příborníku, aby se při houpání lodi neotevíraly. Ozvalo se zaklepání na dveře a vešli nosiči se zavazadly, složili je na podlahu a zase odešli. Ale ani potom nebyla místnost nějak přeplněná.

Nakonec si Kade otočila velice pohodlné křeslo tak, aby se mohla dívat z velkých oken, a s úlevným vydechnutím se do něho usadila. Zula si boty a byla připravena vychutnat si pohled na přístav.

Pár minut nato se znovu otevřely dveře a s prásknutím se zavřely. Inosolan mlčky došla až k oknu. Nad hlavami jim zaduněly kroky přebíhajících námořníků, ozvalo se volání, zaskřípěly kladky. Loď už odrážela od nábřeží. *Jitřní perla* se zlehka naklonila, jak se do plachet opřel nápor větru. Inosolan pořád ještě neřekla ani slovo.

„Kdepak je jeho Veličenstvo?“ zeptala se Kadolan.

To byla dobrá otázka – Inosolan se k ní otočila a zamračila se. Měla na sobě velkou róbu z chladivého, smaragdově zeleného hedvábí s rukávy k loktům a hlubokým dekoltem. Během několika posledních měsíců si nechala narůst delší vlasy a teď je měla upravené do vysokého pletence, sevřeného perlovou tiárou. Byla nádherná jako básníkova snová představa vtěleného panenství. V obličeji však měla výraz sebevražedné rozmrzelosti, jímž by trumfla i šestiletého darebu, jehož poslali spát bez večeře.

„Tam dole, říkají tomu Gnómské díry. V železech.“

„To mi nepřipadá jako zvlášť rozumné řešení.“

Inosolan se zase obrátila k tetě zády a do okna řekla: „Odmítl vstoupil na palubu a žádal, aby ho nechali předstoupit před emíra. Impové ho vyhnali po lodním můstku špičkami mečů, jak jinak.“

Hluk zvenčí neustával, v Kadolanině kabině se však rozhostilo zamyšlené ticho. Mohlo by být zajímavé přihlížet, co se bude s Azakem dít, až *Jitřní perla* dopluje do Angotu. Cesta do Hubu bude znamenat dlouhé

harcování dostavníkem přes pohoří Qoble a potom ještě přes větší díl provincie Shimlundok. Skarash přitom přísahá, že nepojede dál než do Angotu.

Že by na ně v Angotu čekal sám mág? Anebo už je dokonce na palubě? Že by Azaka eskortovali v železech celou cestu do hlavního města? V téhle chvíli na tom sotva záleží. Kadolan se shýbla, aby si nazula boty.

„Paličatý idiot!“ mumlala Inosolan.

„Může si za to sám.“

Inosolan si vedla opravdu velice dobře. Celé měsíce v poušti si držela sultána pěkně od těla, aniž by kdy zranila jeho city anebo v něm vzbudila falešné naděje. To od ní byl projev nevídané vyrovnanosti. Teď se však Kadolan trošku obávala, že se Inosiny vztahy k Azakovi začínají měnit směrem, který zatím dobře neodhadla. Hrozné události v Thume otřásly každým z nich. Azaka tam málem zabili, Inosolan skoro znásilnili. Od té chvíle věci vypadají jinak, vzájemné vztahy se změnily a dřívější hodnoty nabyly nového významu. Snad té změně napomohl i Ullacarn, návrat do civilizace. Azak v impském úboru, to byl nemalý šok – zcela jistě pro Kadolan, velmi pravděpodobně i pro Inosolan. Už to nebyl žádný barbar.

Možná by bylo pro všechny zainteresované lepší, kdyby sultán celý zbytek cesty absolvoval v řetězech, až do Hubu. Inosolan by mohla sedět uvnitř kočáru a ten nebezpečny mladík by byl připoutaný na střeše spolu se zavazadly.

Kadolan sama sebe pokárala za takové hloupé myšlenky.

„No, tohle je ale skutečný přepych,“ řekla. „Je tvoje kabina stejné krásná jako tahle?“

‚Ještě jsem se nedívala.“

Kadolan, už znovu úctyhodné obutá, vstala z křesla. „Tak půjdem a podíváme se hned teď, a pak půjdeme nahoru a –“

Inosolan se prudce obrátila a slehlý po ní pohledem. „A budeme si užívat, ne?“

„Proč ne?“

„No ovšem, pro tebe je to snadné! Já jsem na nejlepší cestě, aby mě vdali za goblina. Zdá se, že už mě ukořistil Čaroděj, a podle toho, jak se po mně dívá, je docela možné, že mě milý goblin dostane už jako zboží z druhé ruky. Azak trčí kdesi v podpalubí, já nenávidím lodi a jsem mizerný mořeplavec –“

„A vyvádíš jako protivné děcko.“

„A ještě – cože? Tebe netrápí mořská nemoc!“

„Máš teď mořskou nemoc? A nic jiného než tohle tě netrápí?“

Inosolan vydala jakýsi frkavý zvuk a vykročila ke dveřím.

A Kadolan pocítila, jak se v ní zvedá vztek. „Odpověz mi!“

Inosolan se zarazila a užasle se obrátila s otevřenou pusou k tetě.

„Pořád se chováš jako protivné děcko,“ řekla Kadolan – když už zašla tak daleko, musí pokračovat. „Zatím za žádného goblina provdaná nejsi. Žádný Čaroděj tě taky zatím neobtěžuje, pokud mohu vidět. Ve skutečnosti máš možnost těšit se z cesty v královském přepychu na nejkrásnější lodi, jakou jsem kdy viděla, napříč Mořem zármutku, což je vodní pláň pověstná příjemným počasím a hladkou plavbou. Máš před sebou vyhlídku, že budeš pokračovat v cestě, jaká se absolvuje jednou za život, napříč nejkrásnějšími krajinami na světě, přes půlku Impirie do samotného Hubu, kde se ti velice pravděpodobně dostane královských poct a vší pohostinnosti císařského dvora. Pokud věříš tomu, že se provdáš za goblina – a já osobně nahlížím na tuto možnost jako na absurditu, kterou nedokážu brát vážně – je možné ti doporučit jen to, aby sis užila všech těch příjemných věcí, které máš teď k dispozici, namísto aby ses celou dobu trápila přemítáním o budoucnosti, která se možná nikdy neuskuteční.“

„Absurdní, říkáš?“ Inosolan byla vztekem bílá jak sníh. „Absurdní?“

„Absurdní.“ Kadolan povzdechla a dala by mnoho za to, aby byla bývala udržela svou rozmrzelost pod pokličkou. „Už jsem ti to říkala jednou. Principem kompromisu je najít něco, nebo v tomto případě někoho, co… nebo kdo… bude stejně přijatelný pro obě strany. A myslím si, že goblin by byl pro obě strany stejně nepřijatelný. Vlastně pro všechny čtyři strany: tebe, občany, Impirii i –“

„Tys neviděla toho čaroděje —“

„Ne, neviděla, a nejsem si jistá, že tys ho viděla.

Inosolan se zhluboka nadechla, ale než se sebe stačila vyrazit záplavu zlostných slov, Kadolan dodala: „Mohla to být Rasha.“

„Rasha? To je šílenství!“

„Nechápu, oč je to šílenější než to, co tvrdíš ty. Čaroděj dokáže změnit svůj vzhled, ale to umí i čarodějka. Potkala jsi někoho, kdo tě rozrušil. Tvrdíš, žes poznala jeho hlas, ale jsem si celkem jistá, že jeho Všemohoucnost Východu není tak pitomý, aby si zamaskoval obličej a zapomněl změnit hlas. Říkáš, že ti vyléčil bolení hlavy, ale to mohl být zrovna tak důsledek šoku, který jsi zažila. A navíc to všechno mohla být obyčejná iluze, kterou zařídil EIkarath. Souhlasíš?“

Inosolan vrtěla hlavou a kulila na tetu oči. Jestli začneš přemýšlet takhle, tak se zblázníš.“

„Správně,“ přitakala Kadolan. „Proto se o to nepokouším. Je mi líto, že jsem na tebe byla hrubá, drahoušku. Ale teď pojď a nech si načechrat vlasy větrem. Čeká tě smrt, víš?“

„Ano?“ Inosolan zůstala na tetu civět s otevřenými ústy, ale náhle se rozesmála, i když byla ještě pořád pobledlá. „Chceš říct, že čeká nás všechny?“

„Přesně tak, drahoušku. Někde na konci. Ale nad tím se nesmíš soužit. Tak půjdeme. Až po tobě…“

Ať vyhlížel jako elf nebo jako faun, Rap byl stále tím osamělým klukem, který se pokaždé, když nemusel pracovat ve stájích, toulal v Krasnegaru kolem přístavu. Téměř nic ho nedokázalo rozrušit tolik jako možnost skutečně nastoupit na loď a *Allena* byla loď velice krásná, luxusní čtyřstěžník – na dvou předních stěžních měla čtvercové plachty a zádi kosatku – a byla taky největším, nejčistším a vůbec nejbáječnějším plavidlem, jaké kdy Rap spatřil. Pokud to bylo možné, cestovali elfové tak, jak dělali všechno ostatní – ve velkém stylu.

Věnoval jen pár obdivných pohledů kypícímu přístavu v Noomu, který se mu hned po příchodu do města zdál temný a opuštěný. Naopak se nemohl vynadívat na množství roztodivných lodí – kutry, dhou, džunky a karavely a na tucet dalších typů lodí – a okouzleně pozoroval zmatek a shon, panující v jednom z největších přístavů Impirie, bráně k Dračímu moři a půlce Pithmotu. Pohodlí malé kabiny, kterou mu na *Allene* přidělili, na něho udělalo veliký dojem, ba ho skoro přivádělo do rozpaků. Stejně ale většinou stál na palubě a toužebně se díval do všech směrů naráz.

Říkal si, zdali cestující smějí nahoru do lanoví. Pokud ho někdo nepřiková na místo, tak proleze *Allenu* od přídě na záď a od kýlu po královské plachty, jen co vyplují na moře. Mohl teď pochopitelně každého přemluvit ke všemu, po čem zatoužil, a v tomhle případě bylo pokušení užít Síly skoro neodolatelné, ať si proti tomu jeho zdravý rozum reptal, jak chtěl. Ovšem výraz v pořád ještě potlučeném Gathmorově obličeji napovídal, že ani on nehodlá sedět ve své kabině a plést šálu. Bylo tedy nanejvýš pravděpodobné, že Rapovi stačí jen držet se poblíž námořníka a ten už nějakou cestu najde.

Po úžasně modré dopolední obloze klouzaly hravé bílé obláčky. S přibližujícím se večerem začal odliv a zvedl se vítr. Mezi stěžni a lanovím skřehotali mořští ptáci, s dojímavou vůní věčného moře se mísil pach dehtu a ryb. Na nábřeží pod lodí se točili jotnaři, impové a trolové, ba i pár elfů, nosiči běhali po můstcích nahoru a dolů a nakládali poslední zásoby, přivážené z pekařství a z tržišť v Noomu. Posádka už byla připravena k odražení lodi. Rap byl konečně na cestě do Ilrane, k Lith'rianovi a – Bohové buďtež pochváleni! – k Inos. A přesto radost z tohoto pokroku sotva snesla srovnání s čistým nadšením a vzrušením jen z toho, že se nalodil na tuhle velikou loď.

„Ať jsem elf, jestli v tomhle větru neudělá nejmíň deset uzlů,“ zamumlal Gathmor.

„Potom se stejně budeš muset obléknout jako elf,“ připomněl mu Rap.

On sám už tak oblečen byl a snažil se to nevnímat. Krasnegarští nosili šaty proto, aby je chránily v zimě před mrazem a v létě před komáry, opovrhovali krátkými kalhotami a košilemi bez rukávů. Rap shlédl dolů na svoje paže, hrající různými barvami. Kdopak kdy slyšel o elfovi, který je poškrábaný a potlučený? Ta kuželovitá směšnost, co má na hlavě, vypadá ještě pitoměji než lesácká čapka, kterou mu dal Ishist – a k tomu krajkový límec! I když byl všude nazlátlý, jak se na elfa patří, pořád ještě mu neslušela kombinace purpurové a broskvové barvy. Paže, obličej i nohy mu hrály ostře duhovými připomínkami na pranici v *Okouzlující mýtině* a ještě víc na přemlouvání, kterého se mu dostalo od žalářníků, takže vůbec nevypadal jako elf a určitě nepatřil k těm pohledným.

Quip' naopak ano. Mnohem víc se zajímal o nové šaty než o výhled z paluby. Jak říkal, byly to prvé *opravdové šaty*, jaké kdy měl, a jejich krása ho uváděla do vytržení. Vybral si je sám: tyrkysově zelené koturny s křížovými stříbrnými prýmky, krátké kalhoty a košile v chromové červeni a sírové žluti, které pokrýval květinový vzor z drobných perliček a chrpově modré výšivky. Krajky měl docela všude, i na spodkách, a čapka mu neustále padala z hlavy, protože ji táhlo k zemi obrovské pštrosí pero, obarvené nazeleno. A kupodivu tohle všechno velmi pohledně ladilo dohromady. Možná bez toho zeleného pera by to nebylo ono. Už uběhlo nejmíň pět minut, co se ptal Rapa, jestli se mu jeho ustrojení líbí – ale doopravdy líbí – a tak se stejná otázka dala očekávat každým okamžikem znovu. V té chvíli byl Quip' rozhodně nejnádhernějším zjevem v celém přístavu, ale zároveň si byl nejméně jist sám sebou.

Kousíček od nich směrem k zádi postávala skupinka dalších šesti zářivě oděných cestujících. Tradice je tradice, ale elfská komunita v Noomu nehodlala vsadit všechno svoje bohatství na učedníka Quip'riana. Byl sice Nejbližším příbuzným, a tudíž i tradičním průvodcem, ale musel na něho přece dohlížet někdo spolehlivý. Vedení skupinky se ujala paní Fent'soon, ředitelka městské umělecké galerie – která vypadala na dvacet a byla babičkou – a Sir Thoalin'fen, jenž byl hlavním choreografem Jihopithmotského baletu a v mládí tančil před babičkou dnešního císaře. Díky chybějícím zubům se mu trošku propadaly rty a opalizující oči trošku kalila mléčná mázdra, ale na elfské pleti se nikdy nevytvoří vrásky a zlatavými vlasy elfů nikdy neprokvétá stříbro. Shrbený nebo břichatý elf byl zjevem naprosto nemyslitelným. Rap si pomyslel, že to není

spravedlivé. Jednoho dne ctěný Thoalhť padne mrtev sešlostí věkem a pořád nebude vypadat starší nežli Rap, než skutečný Rap.

Lord Phiel' posílal přání všeho nejlepšího, ale etiketa mu nedovolovala účastnit se cesty osobně, protože se musel vrátit do Hubu a tam připravovat oslavy císařových narozenin.

Po nábřeží pochodovali legionáři, aby dozírali na to, že dohoda bude skutečně respektována. Bylo víc než pravděpodobné, že i liktor bude mít na palubě pár svých lidí.

Pod loď dorazil veliký landauer, v němž přijela úžasně krásná a očividně hodně bohatá dáma, tak hluboce zabraná do důvěrného loučení s pánem, který ji doprovázel, že si ani neuvědomila, jak je na ně z paluby vidět. Když slzavé objímání skončilo, Rap ke svému úžasu zjistil, že muž vedle oné dámy není nikdo jiný než Andor.

Co zrovna *jeho* vedlo k tomu, že se k nim připojil?

Ale skutečně to byl Andor a bez váhání graciézně vyběhl po můstku na loď hned za nosiči, kteří nahoru vyvlekli jeho lodní kufr. Na Andorovi se nikdy nepomačkaly kalhoty, žádný vítr se neodvážil pocuchat mu vlasy. Aniž by Rapovi věnoval jediný pohled, zamířil ke skupince elfských boháčů.

O deset minut později už půvabná, byť poněkud zmatená paní Fent'soon představovala Sira Andora Mistru Rapovi a jeho… ech, společníkům. Vyměnili si formální zdvořilosti, přičemž se Andor pokoušel skrýt znechucení nad jejich šrámy, opuchlýma očima a nateklými rty.

Potom už dovolil, aby ho Fent'soon odvlekla pryč, k lepší společnosti, ale koutkem úst stačil zašeptat: „Později, v mé kabině. Sagorn pro tebe má novinky.“

Ani tohle tajuplné sdělení nedokázalo Rapa vytrhnout ze vzrušení z nadcházejícího odplutí. Znovu se pohroužil do pozorování příprav k odražení.

„Je krásná,“ zavrčel Qathmor, a necivěl přitom na žádnou ženu.

„Ano, kapitáne, je báječná.“

„Ne že bych si nevážil dobré lodi, chlapče, ale tahle překoná i *Bouřliváka*.“ Srovnával ovšem závodního koně s oslíkem, ale i tak jeho přiznání zacloumalo i s ním samým. Odvrátil obličej stranou, jako kdyby chtěl před věštcem skrývat slzy.

„Zatracené pero!“ vztekal se Quip'rian, protože mu vítr znova smetl čapku. „Nemyslíš, pane, že jsem si měl vybrat trošku menší brk?“

„Ne. Tenhle ti ohromně sluší,“ řekl Rap. „Dodává ti *skvělosti*!“

„Ach, to si fakt myslíš? Opravdu si to myslíš?“ Zlaté Quip'rianovy líce nabraly měděný nádech.

„Tohle je přece lepší než umývat nádobí, nebo ne? No co, je nebo není?“

Quip' ztěžka polkl. „Jednou jsem musel plout na přístavním člunu.“

„No a?“

Zachvěl se. „Byls už někdy na takovém člunu?“

„Ale ano. I na lodích.“

Quip' na něho upřel zmučený, nejistý pohled. „A tobě nebylo špatně, pane?“

„No tak, Quip'riane!“ protestoval Rap. „Pořád ti povídám – přestaň mi říkat 'pane'! Nejsem o moc starší než ty.“

„Ale jsi o tolik větší… *světák*. Takový zkušený. Mužný.“

„Však ty brzy budeš taky. A špatně, špatně mi nebylo nikdy.“

„Doopravdy? Myslel jsem, že elfům je vždycky zle. Mně teda jo. Děsně.“

V přístavu? „To všechno ale pochází z tvé hlavy,“ poučil ho blahosklonně Rap. To ho přivedlo k zamyšlení, jak hluboko pronikl Ishist svým kouzlením do jeho hlavy. Čaroděj, který se vyžíval v praktických žertících, by mohl vyvolání mořské nemoci považovat za doopravdy senzační vtip.

Můstky, spojující palubu s přístavištěm, zmizely v nitru lodi. Ostatní elfové zamířili ke svým kabinám. V Quip'rianovi rapidně rostlo napětí.

„Možná nebudu schopen konat pořádně svoje povinnosti doprovodu, když dostanu mořskou nemoc, pane – totiž Rape.“

Rap na něm vyzkoušel povzbudivý úsměv. Mohly by jeho okultní schopnosti překonat mořskou nemoc? „Z toho neměj strach. Je to jen formalita. Určitě neskočím přes palubu.“

Představa, že by někdo skočil přes palubu do vody, vyvolala v Quip'rianovi prudké zachvění a zlatá pleť nabyla lehce stříbrného podtónu. „Ty jsi strašlivě odvážný!“

„Ale nejsem.“

„Ale jdeš přece k Lith'rianovi! K Čarodějovi! Mohl by ti useknout hlavu.“

„Myslím, že mi ji neusekne,“ opáčil Rap se vší přesvědčivostí, jíž byl schopen, a v té chvíli zatoužil, aby své Moci dokázal užít i vůči sobě, jak jí mohl užívat vůči ostatním.

„Takže bys doopravdy chtěl, aby začala válka? Boj Clait'rianských proti Clan'nilthským? Zapletou se do toho pochopitelně i všechny spřízněné klany anebo aspoň většina z nich –“

„Doufám, že ani k tomu nedojde! Jsem si jisty, že Čaroděj dokáže najít způsob, jak ten problém vyřešit, Quip'riane. Proti Phiel'nilthovi nemám ani

to nejmenší. Vybral jsem si ho čistě náhodou, anebo to možná bylo pořádné štěstí. Proti jeho klanu nemám taky vůbec nic. Jenom jsem se hrozně nutně potřeboval dostat k Čaroději Lith'rianovi, víc nic. A bylo mi řečeno, že tohle je ten nejsnadnější a nejrychlejší způsob, jak to udělat.“

Zdálo se, že elfovi se už tak velké oči ještě zvětšily a objevily se v nich ametystové a perlové záblesky. „Ale proč?“ zašeptal.

Rap se chtěl dívat, jak odpoutávají lana, ale řekl si, že u toho bude muset zároveň mluvit, aby dal svému Nejbližšímu příbuznému alespoň nějaké vysvětlení. Zasloužil si to, protože Rapovy akce drsně rozvrátily jeho nudnou, bezvýznamnou existenci. Někteří lidé nejsou stavění na to, aby při zvuku trubky vyskakovali a chápali se zbraně. Quip' bude po všechny časy psík do dámského náručí, nikdy vlkodav.

Ale Rap byl jinačí. Tahle bláznivá pouť, to nebyl jeho nápad. Nikdy nechtěl víc než pomoci Inos a upozornit ji na nemoc jejího otce, A kam ho až osud zavlekl? Kdyby se do toho nebyl vložil Andor se svými kumpány, možná by teď Rap řídil koňský povoz a přivážel do Krasnegaru úrodu. Nebo by možná byl pomocníkem tamního faktora, motal by se sem a tam na poníkovi a kontroloval zásoby.

A kdo by vládl na zámku?

Kalkor?

Rap upřel mysl zpátky na palubu *Alleny* a na vyplašeného mladíka po svém boku. Gathmor už se vytratil, aby s námořníky tahal lana, protože zkrátka nedokázal trčet na místě.

„Proč? Kvůli dámě.“

„Ooooh!“ z hloubi duše povzdechl Quip'. „Doopravdy? Tohle všechno jen pro milostnou záležitost? To je nádherné!“ Zamlžily se mu oči.

„Jde o něco víc než jen tohle…“ Rap se opřel lokty o zábradlí a začal vysvětlovat. Elf raději smekl čapku, aby byla v bezpečí, a potom se opřel vedle Rapa a fascinovaně poslouchal, zapomínaje, že má pusu dokořán.

Rap začal, jak jinak, od začátku, v Krasnegaru. Nezmiňoval se o tom, že se elfem stal teprve nedávno – to by bylo zbytečně složité. A taky se dokázal vyvarovat téměř všech zmínek o magii, zvlášť pokud se týkalo jeho samého, ale musel se zmínit o Rashe, Ishistovi a Čiré vodě.

Dokonce i v takto zkrácené podobě to bylo velice pozoruhodné vyprávění, nejpozoruhodnější však na něm bylo, že mladý Quip' očividně věřil každému slovu. Posmrkoval, fňukal a nakonec nepokryté plakal, takže ani neviděl, jak se nad ním rozvinují plachty, zbarvené zapadajícím sluncem narůžovo. Nevšiml si ani mírného pohybu lodi, když se *Allena* majestátně odvracela od nábřeží k přístavní závoře. A když se konečně Rap vzpřímil a zakončil: „No a do toho ses teď zapletl ty,“ mrkal elf bronzově

obroubenýma očima jako o závod, a protože nebyl pro příval citů mocen slova, pokusil se ho obejmout.

Rap využil své magické obratnosti a objetí se vyhnul, a tak se Quip' znova chytil zábradlí a zůstal tak, dokud se zase neovládal.

„To je překrásné!“ vzlykal „Ilranští bardi o tom budou zpívat celá staletí! Och, Rap'riane! To je ten nejlíbeznější příběh, jaký jsem kdy slyšel! Zahodit život jen proto, abys pomohl dámě, se kterou nemáš naději se někdy oženit!“

Rap se na něho po poslední větě přísně zahleděl.

„Eh? Nemám v úmyslu něco zahazovat.“

„No, já si myslím, že Lith'rian…“ Elf se po něm rozpačitě podíval. „Totiž, chci říct, že spousta klanových válek vypukla pro mnohem nicotnější příčinu. Třeba taková Válka o Shnilé jablko. Ostatní lidé někdy zapomínají, že my elfové, když chceme, dokážeme být stejně zuřiví a krvelační jako jotnaři, pokud je to potřeba.“

„Slyšel jsem o tom.“

„A nikdy se nevyhýbáme povinnosti bránit sebevražedné postavení až do konce… ale v tomhle případě ne!“ Už měl v té záležitosti jasno. „Ne, bude mnohem uspokojivější, když tě Čaroděj odsoudí k smrti. Vzrušující! Srdceryvné!“ Otřel si oči (meruňkově zbarveným hedvábným kapesníkem.)

„Ehm. Myslíš, že ostatní elfovi budou mít stejné mínění, pokud jde o nejpřijatelnější řešení?“ Například Lith'rian.

„No ovšem! Mohl bych ti ocitovat všelijaké idylické poémy. *Rap'riane*! Ty se po tomhle všem ani nemůžeš chtít vrátit a být zase stájníkem! Nemůžeš doufat, že by si princezna vzala takového… *nikoho*! Mnohem romantičtější bude, když zemřeš a přitom jí vzkážeš poslední slovo –“ zadrhlo se mu hrdlo a po lících mu sklouzly slzy jako hrachy. „- poslední slovo *lásky*!“

A dvě Slova Moci připadnou Čaroději za jeho potíže? Ishist nikdy netvrdil, že se Rap nedostane do nebezpečí, nedával mu žádné záruky.

„A co se podle toho tvého libreta stane s Inos?“

„Zemře, protože jí to zlomí srdce.“

Rap se trošku uklidnil. Inos byla příliš praktická, než aby provedla něco podobného, byť by to mělo být ze zármutku nad smrtí kamaráda z dětství nebo kvůli tomu, aby uspokojila všechny bardy z Ilrane. „Tak to by mohla zemřít na svém trůně, ne?“

Quip' jen zavrtěl hlavou, znovu tak silně dojatý, že jen bezmocně rozhodil ruce, a tentokrát už se Rap nechal obejmout a sebevědomě plácal Quip'riana po zádech, zatímco chlapec mu zabořil tvář do ramene. Docela

promočil látku Rapova kabátce, než byl schopen mezi vzlyky říct, co měl v úmyslu. „To je na celé věci právě to nejsmutnější!“

Jak to? Proč?“

„Protože… protože je to samozřejmě všechno nadarmo! Protože Lith'rian nemůže… nemůže… nemůže Inos nijak pomoct!“

Rap ho popadl za paže a prudce s ním škubl, takže chlapec stál náhle zpříma jako svíčka. „Co tím myslíš, že *nemůže*? Je přece Čaroděj!“

Elf přikyvoval, posmrkával, vzlykal… „Ano. Ale ona je v Zarku. A to je na Východě! Lith'rianovi patří Jih. Nemůže se vměšovat do cizího sektoru!“

„Ale může přednést její záležitost před Čtyřku!“

„No tak, Rap'riane! Ani elf přece nezačne *takovou* válku jen kvůli děvčeti. Totiž občanské války mezi klany… takové tady jsou každou chvíli. Ale válka celé Pandemie… Čarodějové a draci a to ostatní… Ne, to neudělá!“

„Jak to můžeš vědět?“ zavrčel Rap a měl sto chutí s ním pořádně zatřepat.

„Ale já jsem si docela jistý! Ilrane patří k Jihu. Lith'rian je Čarodějem už sedmdesát let a pro elfy je to hotové požehnání – drží nám draky pěkně stranou. Inosino království patří do Severního sektoru. A jotnaři taky. Legie patří Východu a Inos je právě ve Východním sektoru. Jih se do toho nenechá zatáhnout, Rap'riane! A Západ taky ne. Myslím, že je to úplně jasné!“

„Nic takového mi Ishist neříkal.“

„Ale říkal jsi, že je to jenom gnóm!“ zasténal Quip'. „Víš přece, jací jsou gnómové potměšilci!“

Snad byl Ishistův smysl pro humor ještě morbidnější, než se Rap až doteď domýšlel.

„Gnómovi přece *nemůžeš* věřit, Rap'riane!“ Quip'zíral na svého přítele s nelíčenou hrůzou. „Chceš říct, že doopravdy věříš, že by tě Lith'rian nechal naživu? Po tomhle všem? Vždyť ty se pokoušíš Čaroděje *nachytat*! Přece nečekáš, že by tě *Čaroděj* nechal jen tak *odejít*?“

Ishist se zmiňoval, že Čaroděj Jihu dokáže být nemilosrdný. Kolik lidí o něm vůbec ví, že provdal svou neposlušnou dceru za gnóma? Jestliže je tohle pečlivě střeženým tajemstvím, jakou cenu asi má v téhle chvíli Rapův život?

„Ne, Rap'riane,“ prohlásil Quip' rezolutně a napřímil úzká ramena. „Je to krásné a zajímavé a lidé pro tebe budou plakat stovky –“

Náhle v mrazivé hrůze zůstal civět na obrovské plochy plátna, které mu vítr nadouval nad hlavou.

Allena doplula k vjezdu do přístavu. Dychtivě si poskočila a začala se převalovat v novém pohybu, připravena tančit na dlouhých mírných vlnách, které čeřily hladinu před přídí. Quip'rian si očividné teprve teď uvědomil, že už odpluli od břehu. Očima zděšeně přeběhl po nesmírné modrozelené mořské pláni kolem, po krátkých vlnách s bílými chocholy, které přebíhaly přes mělčinu, a nakonec se zahleděl do houstnoucího soumraku, v němž se začaly ztrácet vzdálené noomské věže.

Rovnou před očima fascinovaného Rapa pleť v elfově obličeji předvedla prudký přechod z barvy zlata do olověné šedi a poté do zeleni, jaká bývá k vidění na staré opršelé mědi. Kvapně se obrátil, nahnul se přes zábradlí a věnoval moři všechno, co snědl za posledních pět let.

Sténání nad zábradlím:

Západ slunce a hvězda večerní,
a jasná výzva pro mne!
Nechť nezaslechnu hráze sténání,
když na moře vyplouvám.

Tennyson, *Přístav*

»»» KAPITOLA JEDENÁCTÁ «««

NERUDNÉ MOŘE

1

Rap se Quip'rianovi nabídl, že mu pomůže do kabiny, a nakonec ho většinu cesty musel odnést. Uložil ho tak pohodlně, jak to bylo možné, když se uváží, že měl co dělat s člověkem, který byl v té chvíli přesvědčen, že umírá a že čím dřív to bude, tím líp, potom Rap odešel pátrat po Andorovi.

Allena už se houpala pořádně, ale delším a pomalejším pohybem, než by bylo možné u galéry nebo dlouhé pirátské lodi, a navíc se na zpěněných vrcholcích vln vždycky trošku zakymácela, což vytvářelo iluzi, jako by letěla. Výrazně se také kolébala ze strany na stranu a vítr zřejmě sílil, protože posádka už skasávala plachty.

Jak procházel chodbou, zjistil, že všichni elfové na palubě leží právě tak zničeně jako Quip', čímž osvědčovali, že elfský zvyk dělat všechno stylově se týká i mořské nemoci. Impští pasažéři ovšem také podlehli nevolnosti.

Rap našel Sagorna, který ležel na palandě a četl, tak zaklepal na dveře a ohlásil se jménem, načež byl vyzván vstoupit.

Allena měla na horní palubě dvaačtyřicet kabin první třídy. Rapova kabina ležela daleko na zádi a patřila k nejlepším vůbec, Andorova zase naopak poblíž přídě, byla menší a prostší. Ačkoli by ji na souši považovali sotva za něco víc než větší skříň, byla pořád podstatně větší a příjemnější než přístěnky na *Bouřlivákovi* anebo cela, kterou ještě nedávno sdílel Rap s Gathmorem. Okénko v lodním boku bylo skryto za květovaným závěsem, na podlaze ležel tlustý koberec, nábytek i mosazné kování se jen leskly. Na přepážce blíž k přídi byly zavěšeny dvě palandy. Na stěně přivrácené k zádi viselo zrcadlo a polička, pod kterou bylo místo na zavazadla cestujících. Staroch horní palandu svěsil a odložil stranou, aby mu nepřekážela, a hověl

si na dolním lehátku, přičemž mu z šedomodrého županu trčely bledé holeně. Župan jistě zaplatila Andorova přítelkyně.

Rap si založil ruce na prsou, opřel se zády o dveře kabiny a čekal.

Sagorn si držel knihu skoro u nosu a využíval posledních zbytků denního světla, dopadajícího dovnitř lodním okénkem. Pak svazek zavřel, ponechávaje mezi listy prst jako záložku, a podíval se na Rapa typickým kysele nesouhlasným pohledem.

„Proč ses se mnou neporadil?“

„A o čem?“

Sagorn popuzeně sevřel rty. „O všem! Co si myslím o tom gnómském čaroději. O tom, co znamená pronesení Velebné výzvy. O výběru toho, komu výzvu řekneš. Vrazil jsi s těmi dvěma doprostřed Noomu jako stádo zdivočelých oblud.“

„Měl jsem za to, že se odtud zase musím rychle dostat, jak to bylo naplánováno.“

„Ale napřed tě několikrát zmlátili jako žito.“

Rap pokrčil rameny. Pořád ještě ho tu a tam něco bolelo a nemohl bolestivá místa odhalit, ale tímhle gestem většinu z nich úspěšně lokalizoval. „Však to přežiju.“

„Máš výjimečné štěstí, že nemáš zpřerážených pár kostí.“

„Zlomených kostí mám devět, většinou v prstech, ale mám dojem, že se mně všechno zvlášť rychle hojí.“

Staroch zavřel ústa tak prudce, že hlasitě cvakl zuby. Po chvilce řekl: „Takže i tohle patří ke schopnostem adepta?“ Přes obličej mu přeletěl výraz závisti a tužby.

Pár minut si jeden druhého upřeně prohlíželi, oba stejně zamlklí a zatvrzelí. Sagorn měl obličej skrytý ve stínu, jenomže Rap pochopitelně dokázal rozlišit každičkou jizvu a vrásku. Staroch po Ishistově léčivé kůře nepochybně vypadal mladší a zdravější – věčná škoda, že čaroděj ještě neudělal něco s jeho náladovostí.

Sagorn znovu prolomil ticho jako první a začal rovnou nervózním, sarkastickým šlehem: „Pokoušíš se být nevyzpytatelný?“

„Snažím se nepoužívat vůči tobě Moci.“

Sagorn se dal na ústup. Založil si místo v knize kouskem stužky a odložil svazek na palandu vedle sebe. Tím získal chviličku času, aby mohl sebrat myšlenky. „A daří se ti to?“

„To je snad vidět. Zatím jsi mi nějak zvlášť nepomohl.“

„V Noomu jsem ve tvůj prospěch podstoupil značné riziko.“

„To bylo tvoje vlastní rozhodnutí, já jsem po tobě nic takového nežádal.“

„Ha! Odsekávat starším taky spadá do zvláštních adeptských schopností?“

Vlna!

„Co to bylo?“ vykřikl Rap a rozhlížel se kolem.

„Co se mělo stát?“

„Něco jsem cítil.“ Ale loď se kývala a houpala stejně jako předtím. V chování námořníků na palubě nebylo ani známky po nějakém poplachu.

„Tak co se vlastně stalo?“ vyptával se Sagorn popuzeně.

„Nejsem si jistý.“ Rap si nebyl jistý ani tím, jak ten podnět vlastně vnímal. Nebyl to zvuk ani pohyb, nic, co by registroval ušima, kostmi nebo pokožkou. Nedokázal například říci, z kterého směru to přišlo, ale byl si jistý, že něco cítil – jakýsi slabý, ale reálný vjem. Zachvěl se, jako by ho posedla zlá předtucha, ale ten nehmatný dotek působil dojmem, že je *důležitý*, nikoli zrovna *nebezpečný*. Tyhle zvláštní nové schopnosti ho roztrpčovaly.

Sagorn celý problém odbyl jediným posměškem: „Nervy!“

„Snad. Pověz mi něco o tom tvém riziku.“

„Vyhledal jsem starého přítele, vědce, a dá se říct, že je to kapacita na politické dění v Impirii. Neviděli jsme se třicet let.“

„A proč to bylo riskantní?“

„Protože jsem vůbec netoužil po tom, aby mě někdo nařkl z kouzelnictví. Za těch třicet let jsem přece o třicet roků nezestárnul.“ V akvamarínových očích mu znenadání zableskly pobavené jiskřičky.

„No a?“

„A on taky ne!“

Rap se rozesmál. „To Vás asi oba přivedlo do rozpaků.“

„No jestli! Je pořád docela stejný, jako býval vždycky. Já díky pomoci tvého gnómského kamarádíčka vypadám možná ještě mladší, než jsem vypadal tehdy, když jsme se viděli naposledy. Ale ten můj přítel mě rád přivítal a potom jsme si náramně popovídali. Patří k velice rozvětvené a mocné rodině. Je to skutečný odborník na politické dění a mám pocit, že je výborný stratég, pokud jde o zasahování do politiky. Emthar ho poslal do Noomu do vyhnanství, ale jemu se tam tak zalíbilo, že už nikdy nepožádal o dovolení vrátit se zpátky. A přesto neustále drží velice citlivý prst na tepu všechno dění v Hubu.“

„Co Inos? A Krasnegar?“

„O Krasnegaru věděl.“ Sagorn sevřel rty v krutém úsměvu, který Rapovi vždycky připomínal past na zvířata. Vyčkával a trošku Rapa napínal. Když se nedočkal žádné odezvy, pokračoval: „Impové odtáhli, což jsem taky

předpovídal. Vypukl náramný skandál kolem toho, co ta akce stála. Padla při ní spousta mužů.“

„Myslím, že nebudu příliš truchlit.“ Rapovi byli goblini v podstatě lhostejní, ale vojska Impirie byla horší a také právě ona začala s krutostmi. Po jejich okupaci musel zůstat Krasnegar zohavený krutými stopami války – ženy poznásilňované, muži pozabíjení nebo zmrzačení, pokud se je snažili bránit, majetek vyrabovaný nebo zničený. Jednotky, které Krasnegar okupovaly, tvořily bahno impirijské armády. Bylo by lepší o tom nevědět.

Mnohem zajímavější než tato novinka sama o sobě byl fakt, že do té záležitosti zasáhly magické síly. Bylo jasné, že ať se Čaroděj Olybino pokoušel chránit své legionáře, jak chtěl, jeho snahu něco úspěšně blokovalo — buď Raspnex, trpaslík maskovaný za goblina, anebo sama Čirá voda.

„Armádní maršál využil té aféry a odůvodnil tím jisté velice potřebné zametání před vlastním prahem.“ Sagorn se zašklebil. „A už hodně dlouho odkládané! Vysoké armádní velení je jako bažina plná ropuch. Rychle předisponoval rozbitou XII. legii na sever, protože goblini přešli hory a napadli Severozápadní Julgistro. Měl i další potíže. V Dálném Shimlundoku vypukly nepokoje – bylo to pochopitelně kvůli obvyklým sporům s trpaslíky o přístup k Temné řece – a v plamenech je i půlka Guwushe. Nic na světě nedokáže vyburcovat Senát víc než jakákoli zmínka o tom, že by obyčejní *gnómové* poráželi impirijské jednotky. To je naprosto nepřijatelná –“

„Tak co se stalo v Krasnegaru, když impové odtáhli?“ Rap slyšel Čirou vodu mluvit o nájezdech goblinů už před měsíci, a ostatní ho nezajímalo.

Světla rychle ubývalo a pro Rapovy oči už byl Sagorn téměř neviditelný, ale bystrozrak mu prozradil, že stařec pokrčil rameny. „Kdo ví?“

„No Strážcové přece, to se rozumí.“

„Jistě. Ale ty jsi jediný normální smrtelník, o kterém jsem slyšel, že by si docela běžně povídal s Čaroději a Čarodějnicí. Jenomže ty samozřejmě nejsi normální smrtelník, že ne?“

Znovu se mu ve tváři na chviličku objevil výraz závisti a lítosti. Sagorn si myslil, že právě on, nikoli Rap, by si zasloužil být adeptem.

„A jaké má císař plány?“

Mrzoutský starý jotun nesnášel, když se ho někdo vyptával, a normálně by se hned začal chovat jako paličák. Snad na něho Rap působil svou Mocí, ať se mu to líbilo nebo ne, protože přece jen odpověděl.

„Odhadoval bych to na horkou polévku a měkkou postel.“

Rap pozorně zkoumal známý cynický úšklebek a pak nadhodil: „Špatné zprávy?“

„Zdá se, že Emshandarovo zdraví se rychle horší. Škoda! Byl to dobrý chlapík… tedy relativně, že. Bude dost chybět.“ Sagorn se zamračil, jako by ho ten nečekaný projev sympatie k imperátorovi rozladil. „Ale Impirie bude trvat dál i bez něho. Jeho rádcové už pochopitelně našli náhradu.“

„Povídej!“

Staroch se dost neochotně dostával k jádru věci. „Povídají se takové drby, a nic než drby to být nemůžou, že Tajný sekretariát vyslal zvědy do Nordlandu.“

„Takže kompromis?“

„No jistě. Je to možná trošku ironické, ale zdá se, že ani jedna strana v minulosti moc o Krasnegaru neuvažovala. Možná by se v tom dala vysledovat nějaká známka dodnes přetrvávajícího Inissova opatření, co říkáš? Impirijští byrokrati Krasnegar vždycky považovali za jakýsi závislý stát či protektorát, nordlandští zemani zase na tamní kraj pohlíželi jako na jotnarské teritorium. Ani jedné ze stran nikdy Krasnegar nestál za to, aby ho chtěly vojensky ovládat. Měl jakousi hodnotu, hlavně kvůli obchodu, ale pořád to nebylo dost, aby se kvůli němu válčilo.“

„Dokud všichni souhlasili s tím, že se budou chovat racionálně.“

Sagorn pokrčil rameny, jako by neochotně připouštěl, že i Rap dokáže myslet tak logicky. „Dá se čekat, že návrh Impirie, pokud jde o Krasnegar, bude vypadat asi takto: vévoda Angilki bude uznán za krále, ale zůstane tam, kde je, a bude měřit koberce a věšet závěsy jako vždycky. Skutečnou vládu bude mít v rukou vicekrál, který bude panovat jeho jménem.“

‚Já bych si vsadil na Kalkora.“

Staroch máchl útlou bílou rukou. „Ten, koho budou jmenovat – takže ho vyberou – na shromáždění zemanů. Mohl by to být Kalkor, pokud by o to stál, ale proč by měl? Možná jmenují někoho místního, třeba Foronoda. Fakticky tím Impirie prohlašuje, že Nordland může mít celý Krasnegar, který jen po jméně bude patřit Impirii. Může mu vládnout do té doby, než se bude chtít prohlásit vítězem. Kresliči map budou pořád Krasnegar vyplňovat barvou Impirie… A jako by se dodávalo: prosím vás, zabíjejte jen tolik lidí, kolik musíte, protože byste mohli ohrozit naše zdroje kožešinových límců.“

To by ovšem Inos přišla o trůn…

„S tímhle záměrem musí souhlasit Strážcové?“

„No ovšem. Jediný Olybino může zadržet legie, aby nevpadly v plné síle na území goblinů. Ale o tom se otevřeně nemluví.“

Inos, oloupená o své království, už nebude královnou a… Rap v hrůze ucouvl před myšlenkami, které ležely tím směrem. Když nebude královnou, to by se mohla vdát za podomka nebo obyčejného námořníka? No, to jsi pěkně pitomý náfuka, Rape. O takové možnosti přece nemůžeš ani uvažovat!

Ale mimo to, co už bylo řečeno, je tady ještě něco jiného, co Sagorn zatím tají. Výsměšně se po něm dívá, bude to tedy nějaká špatná zpráva.

Chodbou přicházeli stewardi a roznášeli na tyči navlečené rozsvícené lampičky, klepali na dveře, aby je nabídli cestujícím spolu s uctivým varováním, aby na lodi nezpůsobili požár.

Nahoře na palubě námořníci znovu skasávali plachty, protože ráhna a lanoví sténaly pod náporem náhlé bouře. Kdyby byl kapitán tušil, jaké neklidné počasí ho čeká, asi by ani nevyplul z přístavu. Rapa znovu překvapil pocit jakési výstrahy, jako kdyby přehlédl něco zcela očividného.

Stewardi dorazili až ke dveřím jejich kabiny, dva mladíci úhledně nastrojení v bílých uniformách. Když ten větší z nich zvedl ruku, aby zaklepal, Rap se otočil a dveře otevřel. Natáhl dlaň a čekal, až mu do ní položí maličkou lampu a už předem děkoval: „Díky!“

Plavovlasý chlapec, který mu lampu nabízel, zůstal stát jako opařený, brada mu spadla a zíral na Rapa s otevřenými ústy jako na cosi, co se v noci vypotácelo ze hřbitova. Už tak bledý obličej mu pergamenově zežloutl a jeho stejně blonďatý druh se tvářil stejně ohromeně.

Pobavený Rap si přiložil prst ke rtům. „Pšš!“ zašeptal. „Já jsem maskovaný jotun. Nikomu to neříkejte.“

Oba chlapci zrudli dokrvava. První rychle Rapovi předal lampičku a druhý sebral dost odvahy k tomu, aby se zeptal: „Budeš dnes večer večeřet, pane?“

Že by slušný jotun? Kam ten svět spěje?

Ale Rap měl po pobytu ve vězení v jídle ještě co dohánět. „Určitě budu večeřet a tady můj přítel taky. Copak je dnes na jídelním lístku?“

Stewardi si vyměnili další udivené pohledy a začali odhrkávat položku po položce, takže Rap měl náhle v ústech plno slin. Na palubě *Bouřliváka* nikdy nic podobného nebylo možné.

„Zní to báječně,“ řekl. „Kdybych třeba chtěl dvojitou porci vepřového na roštu, hodně pikantní a zvlášť mastnou, tak si myslím, že by mi šéfkuchař mohl vyhovět, ne?“ S pochechtáváním zavřel dveře a nechal je, pořád ještě v němém úžasu, stát venku. Pověsil lampičku na hák, zatlučeny do trámu, kde se bláznivě rozhoupala.

Sagorn se jeho vtipkování nakysle usmíval. „Takže jídelna v první třídě? Copak znáš šlechtické způsoby chování u jídelní tabule?“

„Myslím, že tohle by měl adept bez problémů zvládnout.“ Rap měl přece oči: mohl kopírovat to, co viděl u ostatních.

Zjistil, že stát v silně se kolébající lodi je příliš namáhavé, a tak nakročil nad Andorův lodní kufr a sedl si na něj. Lstivý starý učenec před ním určitě něco skrývá. Je čas pokusit se to vypátrat.

„Pověz mi něco o Lith'rianovi.“ Hned viděl, že se netrefil – staroch odpovídal bez nejmenšího zaváhání.

„Pche! Nastoupil na modrý trůn v prvním roce Emtharova panování, totiž před osmašedesáti roky. O jeho původu se neví skoro nic, ale říká se o něm, že se narodil ve Valdojifu, ne přímo ve Valdorianu. Clan'jifští elfové jsou jednou větví Clan'rianských, což je starobylý klan z Eolského rodu. Je přirozeným hrdinou pro všechny elfy, a zvlášť pro Clan'rianské. Je Nejvyšším válečným velitelem, což je nesmírně významný titul, jen zřídka někomu udělovaný, a dává mu postavení vládce všech elfských rodů – i když pro Čaroděje asi tenhle titul příliš mnoho neznamená. Kolik je mu let, to nikdo neví a pochopitelně se to nedá ani odhadovat, protože je nejen Čaroděj, ale ještě k tomu elf, ale zdá se, že si ho vybrala jako svého nástupce sama Umthrum a že mu na smrtelném loži řekla svoje Slova, a tak bych odhadoval, že v té době mu mohlo být tak osmnáct nebo dvacet –“

„Proč si to myslíš?“

Sagorn zafuněl. „Většina čarodějů a čarodějek k stáru začíná bláznit a Umthrum bylo nejmíň dvě stě let. No a ke všemu její rodiče byli merfolkové.“

„Aha!“

„Vydržovala si početnou skupinku opravdu pohledných mladých –“

„Chápu.“

„…vybraných ze všech ras, kteří byli známí svým –“

„Já tě dobře chápu!“ opakoval Rap, kterého se začalo zmocňovat znechucení, aniž by to mělo co společného s mořskou nemocí. Jak to, že si toho tolik pamatuješ?“

Starý muž se ušklíbl. „Školení a praktické užívání paměti, jak jinak. Mám eidetickou paměť — můžu si vybavit vizuální představu čehokoli, co jsem kdy viděl, třeba jakékoli stránky, kterou jsem kdy přečetl. Byl bych si myslel, že adept by takovou schopnost měl mít taky.“

„Asi by měl, co?“ Rapa to ještě nenapadlo, ale znovu ucítil drobné zachvění, významnou předtuchu. Ba byl to pořádně silný pocit. Tahle drobná informace byla něčím důležitá a docela jistě něco přehlédl. Adept přece dokáže zvládnout jakoukoli lidskou dovednost — proč ne dobrou paměť? Udělal by nejlíp, kdyby zašel do své kabiny a trošku popřemýšlel.

Tyhle nové tísnivé předtuchy… nejsou snad známkou rozvíjejícího se daru vnitřního zraku? Anebo je to jenom jeho představa?

Jeho matka byla vědma.

Pořád ještě neodhalil, jaké zlé zprávy Sagorn zatajuje. „Myslíš, že mi Čaroděj bude chtít pomoct?“

„Nemám nejmenší představu.“ Starochovo chování napovídalo, že ani nemá v úmyslu se tím nějak zabývat.

„Jak dlouho bude trvat, než se dostanu do Valdorianu?“

Sagorn střelil ustaraným pohledem k lodnímu okénku. Kolem jeho okrajů prosakovala voda. „Jestli dokážeš předpovědět, kde budeme zítra, tak jsi mnohem víc než jen adept. Musíš přece znát plavební řád *Alleny*. Malfin –“

„Vím, že do Vislawnu nemáme dorazit dřív než za čtyři týdny. Skoro si myslím, že jsem ani neměl poslouchat ty Ishistovy bláznivé nápady. Do Hubu bych došel mnohem dřív.“

Sagorn opovržlivě vycenil zuby. „Takže možná nejsi až tak svobodný cestující, jak jsi doufal? Už vidíš, proč ses měl se mnou poradit, než ses pustil do takové ukvapenosti?“

Kdysi Rapa tyhle starochovy posměšky rozčilovaly. Teď jen cítil smutek z malicherné zášti, která je plodila.

„Pochopil jsem, že nevolník bez vlastní vůle nemůže jen tak dojít ke vchodu do Čarodějova paláce a křičet, že s ním chce mluvit."

„V Hubu mám přátele, kteří by audienci mohli zařídit.“

„A jak rychle?“

„Možná by to nebylo hned,“ připustil učenec.

„Takže tahle cesta by se nakonec mohla ukázat jako rychlejší?“

Sagorn neochotně přikývl. „No, jak se jednou dostaneš do Ilrane, tak do Valdorianu už to půjde hodně rychle. O tom nepochybuji. Největší váhavci na světě jsou celníci ve Dwainishi, ale elfové jim silně dýchají na záda a nesnášejí, když se po Ilrane motají cizinci. Elf, který pronesl Velebnou výzvu, to je ovšem státní záležitosti Budou tě přepravovat jako led, rychlostí pošty.“

„No tak jak dlouho?“

Sagorn pokrčil rameny. „Snad šedesát leguí. Tvrdá jednodenní jízda, pokud jsou dobří koně.“

Šedesát leguí za den, zatímco Rap posuzoval tuhle ohromující informaci, Sagorn se ztuhle zvedl z palandy. Nejistě balancoval a zavíral při tom záklopku jícnu lodní odpadové trubice. „Ta otázka může být diskutabilní, víš. My jsme se doteď štvali, ale ještě jsme nemohli ani vyplout z Noomského zálivu. A jsme v nebezpečné situaci.“ Zase si sedl,

možná poněkud tvrději, než měl v úmyslu. Byl očividně natolik jotunem, aby poznal nebezpečí závětrného pobřeží.

Chodbou procházel steward a vyzváněl na zvon, svolávaje pasažéry k večeři.

„Myslím, že bych se neměl ani pokoušet trmácet se do jídelny," zavrčel Sagorn. „A Andor zaručeně nemá chuť k jídlu. Ale třeba Jalon by si rád pochutnal na dobrém jídle a posádka nás stejně podle vidění nezná…"

„Já pořád ještě toužím po tom roštěném vepřovém," řekl na to Rap. Už měl nejvyšší čas vyrazit, a tak přistoupil k přímé ofenzívě. „Jsem zvědavý na tvoje pohnutky, doktore. A na pohnutky tvých přátel. Andor, Darad i Jalon mi dali ruku na to, že mi budou pomáhat v mém pátrání, a já jsem jim zase naopak slíbil, že jim pomůžu potom. Tebe a Thinala jsem se ještě nezeptal. Ale velice mě překvapilo, když jsem viděl Andora nastupovat na loď. Andor nemá zvláštní zálibu v poctivosti."

Stařec zrudl. „Chová v myšlenkách sebeklam, že se mu někdy během cesty podaří uloupit ti Slovo."

Rap zavrtěl hlavou.

Mudrc se zamračil. „Nemusíme tě doprovázet celou cestu do Vislawnu. V plavebním řádu se počítá s přistáním v Malfinu, v Dar Petru a –"

„Ne. Andor není zrovna přehnaně odvážný. Neriskoval by cestu po moři, kdyby k ní neměl velice dobré důvody, a uběhl by ochotně i tisíc leguí, jen aby zůstal mimo dosah Čaroděje. Je snad jádro věci v tom, že všech vás pět Ishist očaroval tak, že máte potřebu mě doprovodit až k Lith'rianovi?"

Sagorn zbledl. „To určitě ne!"

„Potom se naskýtá otázka, co dalšího ti ještě pověděl tvůj přítel v Noomu."

Sagorn si odfrkl a vycenil na Rapa zažloutlé zuby. „Pobral jsi příliš mnoho rozumu, mladíku, a není ti to k dobru! Tak poslouchej: Inosolan je mrtvá!"

Ne!

Protože Rap dobře věděl o sebemenším hnutí své tváře, byl si jistý, že nedal najevo žádnou reakci, a Sagornovo zřejmé zklamání mu to jen potvrdilo.

„Kdo to tvrdí?" zeptal se Rap chladně a nevzrušeně. *Ne! Ne! Ne!*

„Emshandar. Informoval o tom Senát, když s ním probíral tu krasnegarskou záležitost."

„A kdo to řekl císaři?"

„To nevím."

Sagorn nelhal. Jeho nejmenovaný přítel zase neměl důvod, aby lhal. Tehdy před dlouhými měsíci, když za noci Rap viděl Inos kdesi v zarkské poušti, věděli nejméně tři Strážcové, kde právě je, a nejméně dva z nich měli v plánu ji unést. Pokud v Hubu panuje domnění, že je mrtvá, potom se něco pokazilo… Rap bojoval proti drásavému návalu zoufalství, ale pomyslel si, že jeho předtucha mu přece jenom čímsi prospěla. Cosi v téhle povídačce skřípalo. „Nevěřím tomu."

Sagornova kniha se dala do pohybu. Chňapl po ní příliš pozdě, a tak svazek plavně doklouzal až na konec palandy. Učenec o knížku ztratil zájem, opřel se zády o stěnu a pohlížel na Rapa.

„Až dorosteš dospělejšího věku a nabudeš moudrosti, tak zjistíš, že první reakcí člověka na skličující novinky je většinou odmítání. Mysl se prostě zpočátku vzpírá tomu uvěřit a ve hře jsou především city. Ale s touhle novinou jsi přece trošku počítat musel. Za pár dní se s tím smíříš."

„A pak?"

„A pak si uvědomíš, že tvoje pátrání skončilo. Prosté se stalo nemožným. Podle té dohody, kterou jsi uzavřel s ostatními, máš morální povinnost nám teď pomoci. Vyzývám tě, abys s námi Sdílel svoje druhé Slovo."

Rap neříkal nic, o to usilovněji přemýšlel.

Sagorn se zamračil. Je pravda, že přesně takhle dohoda nezněla. Moji druhové zapomněli na to, že je třeba sjednat s tebou řádné podmínky.. Ale nepochybně k nám máš etický závazek." Nebyl si svým tvrzením zdaleka tak jistý, jak se pokoušel působit, ale Andorovo rozhodnutí nalodit se na *Allenu* bylo teď pochopitelné.

Ishist přece Rapovi říkal, aby věřil svým předtuchám. „Já tomu prostě nevěřím," opakoval paličatě.

„Ale fuj. Chováš se dětinsky! Mohla umřít hned tu noc, co ji čarodějka unesla-"

„Když jsme byli v Milfloru, byla ještě naživu."

„A jak to víš?" rozkřikl se Sagorn.

„To je jedno! Já chci vědět, kdo o tom řekl císaři."

„Tak si zajdi do Hubu a zeptej se ho!"

„Kdo má v rukou moc? On nebo Senát?"

Sagorn přimhouřil oči. „Před desíti roky – ba ještě před pěti – mohl Emshandar senátory donutit třeba i k tomu, aby tancovali šlapáka v nočních košilích. Ale dneska… kdo ví?"

„Takže Krasnegar pro něho znamenal obtížný problém. Bylo možná snadnější najít řešení bez Inos, a tak… si to zjednodušil."

Sagorn se posměšně rozchechtal.

Znělo to chabě dokonce i Rapovi samotnému, ale rozvíjel tu myšlenku dál. „Mladá královna je v tísni, zahynula spousta legionářů, kteří jí přišli na pomoc, a Emshandar by chtěl její království dát zemanovi z Nordlandu, jenomže senátoři by mohli –“

„Přání je otcem myšlenky!“

A tudíž-

„Císař jim mohl lhát!“

Ano, ozvala se jeho předtucha. *Jen dál, dál*!

Anebo to bylo taky jen zbožné přání? Och, Inos!

„Tvůj optimismus daleko přesahuje tvou víru, právě tak jako tvoje tvrzení přesahuje poznání,“ pravil učeně Sagorn. „Proč by měli Strážcové podporovat takovou faleš? Ale pověz mi, cos zjistil v Milfloru.“ Mučila ho nenasytná zvědavost a snažil se nedávat to najevo.

Rap se nad ním slitoval a začal mu vyprávět o oné noci, kdy se setkal s Čirou vodou a Čarodějem Zinixem a o podivných událostech v Pavilonu nad Milflorem. Vyprávění mu přinášelo vítané rozptýlení. Vypověděl celý příběh – jak dva Strážci předpověděli, co se bude dít s Kuřetem, spřádali spolu pletichy proti Olybinovi, jak pozoroval Inos v okultním zrcadle a jak se ji pokoušel varovat.

V době, kdy s vypravováním končil, pořádali už důstojníci a hrstka cestující v jídelně pro první třídu třetí chod, po Sagornově kabině poskakovaly stíny a Rap musel překřikovat hluk bouře. Sagorn byl ten nejméně typický ze všech jotnarů, ale ignoroval děsivé počasí tím nejryzejším jotnarským způsobem a zaníceně poslouchal.

„Myslíš, že uposlechla tvé výstrahy a utekla?“ pochybovačně se zeptal na závěr.

„Nevím. Doufám, že ano.“

‚Je málo pravděpodobné, že by se jí to mohlo podařit. A tvoje naděje teď vidím v ještě horším světle. Spíš bych se dohadoval, že se kvůli ní strhla nějaká tahanice a že se stala nešťastnou obětí toho sporu. Anebo se pokusila o útěk, ale neměla při tom štěstí. Císaři to pověděli Strážci.“

Rap zmalomyslněl.

„Nemáme dostatečné informace,“ uzavřel Sagorn debatu. „Ať dojdeme k čemu chceme, pořád je to jen pavučina spletená ze spekulací.“

S tím musel posmutnělý Rap souhlasit. Jeho naděje se zdála být jako tichoučké pískání na obrovském pustém hřbitově. A přesto ho předtucha neustále utvrzovala v tom, že Inos není mrtvá.

„Lith'rian to bude určitě vědět.“

„Doufejme, že se s ním potkáš ještě živý!“ Sagorn se držel okraje své palandy, aby ho kymácení lodi nevyhodilo na podlahu. „Nevidíš vnitřním zrakem někde poblíž zemi?“

„Nikde nic,“ odpověděl Rap konejšivě. „Všude venku je volné moře.“

Na stěžních už nezůstaly skoro žádné plachty, každé žebro a trámec skřípaly napětím. *Allena*, přídí natočená proti větru, si podle něho stále udržovala svůj směr, ale staroch měl na své obavy plné právo. Rap ho nechal, ať si povídá co chce, ani jeho nervózní tlachání neposlouchal, protože by teď nejraději ze všeho už byl tam, kde bylo ještě k maní dobré jídlo, ale zároveň nechával svou mysl, aby se zabývala dalšími úvahami.

A naráz na to přišel. Ten obrázek, na který pořád vzpomínal, mu znenadání vyskočil z paměti jako čerstvě vymalovaný, s ostrými obrysy, jako by znovu zíral přes rameno toho elfa.

Vyskočil a potácel se ke dveřím.

„Copak se děje?“ ptal se Sagorn.

Rap se zraněnými prsty chopil kliky, ale zlomil ho žhavý zášleh bolesti. Jeho bystrozrak ale běžel daleko před ním a pátral… Narazil na odpor, ale neustoupil, ale nějaká mocnější síla ho odmrštila…

Zakolísal zpátky a zděšeně se sesul na kolena. Pohřbil tvář v dlaních, náhle stížený záchvatem nevolnosti.

„Mořská nemoc, Mistře Rape? Nemáš v sobě dost jotuna?“

Chvilku trvalo, než mohl Rap odpovědět. Olízl si rty a dvakrát polkl. A potom zalhal: „Jenom se mi zatočila hlava.“

„Myslím, že by sis měl to vepřové dneska odpustit.“

Ale Rap spolehlivé poznal dobře známý dotyk obranného kouzla. Kdyby starochoví řekl o té bouřce venku pravdu, jen by ho ještě víc vyděsil. Tohle počasí nebylo dílem náhody.

Inos pořád ještě žije!

Anebo je naživu Kuře.

2

Když se Rap probudil do chladného šedivého rána, zjistil, že *Allena* se pořád ještě houpá v nepolevujícím vlnobití. Jak vnitřním zrakem zapátral po snídani, objevil jižně od lodi ostré skalní hroty, ověnčené pěnou a vodní tříští. Uvědomil si, že s tím musí něco udělat.

Hodinu či dvě nato se Gathmor dokolébal na záď a hledal svoje společníky. Celou noc strávil s lodními důstojníky, nadšeně si s nimi vyměňoval nepravděpodobné historky a umlouval si potenciální partnery na pozdější rvačky. Rozrazil dveře Rapovy kabiny a vpotácel se dovnitř.

Jalon byl natažený na posteli a zaujatě ladil loutnu, kterou si půjčil od jednoho bezvědomého elfa. Předešlé noci si dopřál báječnou večeři a teď nejevil žádny chvat, aby přivolal zpátky Sagorna nebo Andora. Ačkoli s lidmi nevycházel vždycky nejlíp, s větrem a vlnami našel vždycky společnou řeč. Zuření bouře s ním buď ani nehnulo, anebo si ho vůbec nevšiml.

Rap seděl v jednom ze dvou pohodlně čalouněných křesel a na druhém měl položené nohy. Teď je z křesla sundal a pokynul Gathmorovi, aby se posadil.

„Víš, co zrovna teď provádí ten bláznivý kapitán?“ zachrchlal Gathmor.

„Dává rozvinout víc plachet.“

„Jak to víš?“

„Já jsem mu to poradil, víš,“ odpověděl s úsměvem Rap. Zatím si nebyl jistý, jak silný je jeho magický vliv, a tak nevěděl, jak dlouho bude působit jeho nátlak na kapitána poté, co od něho odejde, ale očividně to stačilo. Vzpomněl si, že Andorova Síla vydržela působit zhruba kolem hodiny.

Gathmor se zhroutil do křesla. „Bože všech bouřek! Ale proč? Buď nám to ulomí stěžně, anebo nás to položí na bok.“

Rap trhl palcem. „Támhle trčí skály.“

Námořník se zamračil. „Ale to mi není jasné, proč tě poslouchal, takovou suchozemskou elfskou krysu?“

Rap pokrčil rameny. „Seděli jsme spolu u snídaně a kapitán Prakker poznamenal, že ještě nikdy neviděl elfa, který by stál na lodi na nohou, pokud nebylo docela mrtvé bezvětří. A tak slovo dalo slovo.“

„V tomhle počasí vytahovat další plachty?“

„Přesvědčil jsem ho, že stojí za to, aby to zkusil.“

Námořník se zakabonil jako čert, protože si uvědomil, že to zavání nějakým okultním trikem.

„Naše loď musí doplout za tohoto počasí ve skvělém čase, co říkáš?“ řekl Rap. Jestli se tedy udrží na hladině. Kapitán říká, že Malfin leží přímo na opačné straně, než kam vane vítr, ale můžeme k němu zatočit. Ale kdyby ses chtěl vsadit, Gathmore, tak dám všechno, co mám, že při téhle cestě Malfin neuvidíme.“

Gathmor se znovu zaškaredil. „S tebou se nikdy nesázím, to si pamatuj. Ale Prakker otočí loď proti větru, sotva se dostane z Noomského zálivu.“

„Tak určitě se nechceš vsadit?“ povzbuzoval ho Rap.

Podíval se po minstrelovi, který si potichu vybrnkával nějakou melodii a mračil se u toho.

„Tys už v Ilrane byl, že?“

Jalon, aniž by zvedl zrak, jen pokrčil rameny. „Většinou tam byl Andor. Já jsem tam byl jen pár hodin.“

„Pověz mi něco o oblačných stromech.“

„Andor už ti o nich vykládal,“ opáčil Jalon a potichu preludoval.

„Ty ale vidíš věci očima umělce a mluvíš o nich jazykem básníka.“

Takovou nestydatou lichotku by prohlédl snad i Darad, Jalon ovšem nikdy. Odložil loutnu na palandu vedle sebe, ruce si založil pod hlavu s vlasy jako len a upřeně se zahleděl na trámy ve stropě. Hodnou chvilku byl zticha, ale potom povzdychl: Jsou nádherné, doslova se ti z nich tají dech. Jako křišťálové artyčoky.“

Gathmor se podíval po Rapovi, obrátil oči v sloup a opovržlivě zafuněl.

Jalon kdysi v rozmluvě s Rapem připustil, že v něm koluje krev elfu a v této chvíli se zdálo naprosto logické znovu se o té věci zmínit, ale neudělal to. Možná už zapomněl, že o tom Rapovi řekl, anebo nechtěl, aby se to dověděl i Gathmor. „Ne, to je pravda. Nejsou to skutečné stromy, ale jakési minerální výtvory.“

„Jak jsou velké?“

„Obrovské. Spousta jich je vysokých na dobrou legui, některé jsou i větší a vrcholky mají pokryté sněhem. První Valdobyt býval prý tak vysoký, že na jeho vrcholku nebyl dostatek, vzduchu k dýchání. Před pár tisíci lety ho povalil jakýsi čaroděj. Kdybych dokázal na tomhle krámu naladit strunu E, tak bych vám předvedl pár balad na to téma.“

„Říkáš artyčoky?“ ozval se Rap. „Legui vysoké? No tak, mluv vážně!“

„To bych je musel vidět až z Kithu,“ frkal Gathmor, stejně nedůvěřivý jako Rap. Ale Jalon byl docela ponořen do blaženého vzpomínání.

„Často jsou skryté v mracích. Může trvat celé dny, než člověk vyleze ze země tam, kam se chce dostat. Takhle jsem se vlastně v Ilrane objevil – Andor mě přivolal, protože byl docela vyčerpaný. Nikdy bych snad odtud neodešel, jenomže jeho hostitelé znali Andora a ne mě, to vyprávění mě nikdy neomrzí… Každý list vypadá jako ruka. Představ si stovky křišťálových rukou, které vyrážejí ze společného kmene, jenomže z toho kmene není vcelku nic vidět. V dlani té větve je obyčejně jezírko a z prstů pučí výhonky na všechny strany, takové křišťálové větvičky, a ty se zase dál větví, takže nakonec tvoří lístky, které z dálky vypadají jako mlha z barevného skla a motýlích křídel. Po cely den skrze to skleněné kvítí slunce vrhá svoje paprsky a vytváří tak všechny barvy, jaké si dovedeš představit, a ještě pár dalších, jaké si představit nedovedeš, a kolem plují mraky jako závoje perlového ohně.“

„Kde tam žijí lidi?“ zeptal se Gathmor, kterého vždycky zajímaly spíš praktické otázky.

„Staví si domy kolem jezírek anebo výš ve svazích mezi stromy. Tam rostou i skutečné stromy a tráva a pochopitelně i květiny. Elfové bez květin prostě nejsou myslitelní! Mají i malá políčka. Každý list tvoří samostatnou osadu. Z jedné do druhé se dá dojít buď po dlouhých žebřících, anebo tunely, které jsou spirálovitě vytesané uvnitř kmene. Oblačné stromy jsou tou nejkrásnější věcí na světě," řekl Jalon s neobvyklou rozhodností. „Žádný div, že elfové tolik milují krásu."

Gathmor si promnul oči. „Myslím, že se půjdu trošku prospat."

Rap potlačil úsměv. „Dobrý nápad. Myslíš, že bys pro mě mohl někde vypůjčit pláštěnku a klobouk, kapitáne?" Měl by strávit nějakou chvíli zase na palubě, aby velitele lodi udržel na správném kurzu. Už měl dojem, že poté, když loď nabrala nový kurz, zaregistroval slábnutí větru.

Kdyby selhalo všechno ostatní, bude zkrátka muset kapitánovi *Alleny* vyložit, že Čaroděj Jihu chce jeho, Rapa, co nejrychleji dopravit do Ilrane, ale pak ho napadlo, že Lith'rian by to mohl považovat za švindlování. Dá se počítat s tím, že by zřejmě nepodstoupil všechny tyto problémy jen proto, aby Rapovi ukradl jeho Slova, takže musel mít na Rapovi nějaký zájem, považoval ho zřejmě za cenného, a to by mohlo znamenat, že Rap má v oné krasnegarské partii postavení přinejmenším pěšáka, takže hra zřejmě pořád ještě *probíhá* a Inos je pravděpodobně stále naživu.

Tohle mudrování se podobalo síti pletené z měsíčních paprsků, ta ale dostačovala, aby nepropadl trudnomyslnosti, ovšem s jednou výjimkou: když si uvědomil, že se pokouší odhadovat chování Čaroděje, který provdal svou dceru za gnóma.

Zatrnulo mu taky, když zapřemýšlel, zdali ve hře není také neviditelná ruka Čiré vody, která nutí Rapa vyplnit osud, který předpověděla Kuřeti. A Lith'rian je přece spojencem staré Čarodějky.

Ale ať je to jak chce, Rap povede loď do Vislawnu, jak nejrychleji to půjde. Zbytek času bude lenošit ve své báječné kabině. Dal si velice vybranou snídani. Podobný luxus ještě nikdy v životě nezažil.

A měl navíc docela zvláštní zábavu, kterou si musel pořádně vychutnat. Díky nově objevené eidetické paměti si mohl vybavit do posledního detailu věrné obrázky Inos z jejich společně prožitého dětství – Inos na koni, v běhu, při tanci, rozesmátá, zabraná do hry a zase v běhu. Nedokázal si představit nic krásnějšího – jedině že by ji měl doopravdy vedle sebe.

3

Inos otevřela oči v jakési neurčité hodině druhého dne a zjistila, že nad ní stojí Kade, se zájmem na ni hledí a kolem větrem ošlehané tváře se jí

čepýří bílé vlasy. Za lodními okénky se rozkládalo modré moře a nebe a na něm bílí ptáci – a vlny. Inos zase chvatně oči zavřela.

„Myslela jsem…“ ozvala se Kade potichu. „Vítr už skoro docela utichl.“

„A já jsem skoro umřela.“

Kade to neodstrašilo. „Přinesla jsem ti maličko –“

„Jestli myslíš jídlo nebo pití nebo… óóóch… polívku… tak to začne všechno nanovo,“ varovala ji Inos rozhodně. Slyšela slabý povzdech a ještě jemnější cinknutí porcelánu.

Následovaly nejasné zvuky, ze kterých se dalo usuzovat, že je posunováno s křeslem. Inos znovu otevřela oči právě v okamžiku, kdy do něho, těsné vedle lůžka, Kade usedala.

„Tetičko, prosím tě… Nech mě být. Snad zítra?“

Jenomže Kade pocházela z dlouhé linie králů a v jistých chvílích dokázala být neuvěřitelně paličatá. Bohužel se zdálo, že jedna z těch chvil právě nastala.

„Je tady jedna věc, o které bys měla vědět,“ prohlásila neústupně.

„Tak mi to pověz.“ Ať už to má za sebou.

„Snažila jsem se to říct Azakovi, ale nedovolili mi ani se k němu přiblížit.

Jak se mu asi tam dole v podpalubí vede? Azak přisahal, že miluje moře, přestože džinové se stávali námořníky jen velice zřídka. Inos zapřemýšlela, jaký je asi v Gnómských dírách smrad, a vzápětí zatoužila, aby ji ta myšlenka nikdy nebyla napadla. Nesrozumitelně cosi zabrumlala. Měla až příliš starostí sama se sebou. On je přece už veliký kluk a může se postarat sám o sebe.

„A tak to povím tobě,“ pokračovala Kade vážně. „Tahle loď do Angotu nepluje.“

Inos prudce otočila hlavou na polštáři – až příliš prudce. „Že nepluje?“

„Protože míří na jih, tak tam nepluje! Možná jsem stará, ale určitě nejsem blbá.“ Princeznu Kadolan jen zřídkakdy něco vyvedlo z míry. A tohle byl očividně jeden z těch případů.

„Ty přece nejsi stará,“ odpověděla Inos automaticky, přičemž se snažila pochopit dosah té ohromující noviny.

„Přestože je teď klidné moře a mírný vítr, neplujeme po Moři zármutku. Tohle je Kerithský průliv.“

„A kam tedy plujeme?“

„Posledního půldruhého dne jsem věnovala tomu, že jsem se to snažila zjistit. Posádka i důstojníci jsou neobyčejně nesdílní. Frainish neví nic – bylo jí řečeno, že pluje do Qoble – a jak se zdá, jsem jediný cestující na lodi, který je schopen udržovat vzpřímenou polohu.“

„Arakkaran?“ zašeptala Inos. Měl by to být Arakkaran.

„Ano, Arakkaran. Právě jsem navštívila kabinu jednoho obstarožního kněze. Nechtěl sice rybí polévku taky ani vidět, ale připustil, že je na cestě do Githarnu, a podle něho loď pokračuje do Torkagu, Brogogu a Arakkaranu.“

Mořská nemoc zrovna nepodporuje jasné myšlení, ba vůbec žádné myšlení. Desky ve stropě byly pomalovány zrnitým vlnkovaným vzorem, a když se na ně Inos dívala příliš dlouho, začaly se ty vlnky pohybovat.

Nekoukej tam, ty pitomá!

„Jsi ještě pořád přesvědčená, že ten centurion byl ve skutečnosti Čaroděj?“ ptala se Kade.

„Ano. Ano, i oči byly jeho. A hlas docela určitě. A nebyla to od něho žádná chyba. Chtěl, abych ho poznala – posmíval se mi.“

Teta několikrát poklepala špičkou nohy na rohožku. „No, tak tomu tedy nerozumím! Kdybychom byli ještě pořád Rashinými zajatci, tak bych chápala, proč se vracíme do Arakkaranu, ale nedokážu si vysvětlit, proč by nás tam posílal Čaroděj Východu. Totiž, buďto tě chce mít jako královnu Krasnegaru, nebo tě nechce vůbec, anebo už nevím, co by vlastně mohl chtít.“

Kade nezřídka takto pomotala, co chtěla říci, ale v tak mizerné kondici, v jaké se teď nalézala Inos, bylo potřeba si tetin proslov promyslet. „Souhlasím,“ zamumlala nakonec.

„Takže pokud máš pravdu, když si myslíš, že nás Čaroděj ukradl čarodějnici Rashe, tak to zkrátka vypadá, jako by nás čarodějnice ukradla zpátky!“

V téhle chvíli na tom Inos nějak dalece nezáleželo. „Co říká Skarash?“

„Z našeho Mistra Skarashe,“ ucedila Kade příkře, „se teď stal jotun.“

„Jotun?“

„Má na sobě námořnickou uniformu, drží se pohromadě s námořníky. Když se mi jedinkrát podařilo s ním promluvit, pokoušel se o námořnicky žargon v širokém nordlandském dialektu – tedy byla to velice chabá imitace nordlandského dialektu.“

„A co říkal?“

„O tom by se dalo diskutovat. Nerozuměla jsem mu, a když jsem na něho spustila mnohem autentičtějším nordlandským akcentem, očividně nerozuměl zase on mně a nechtěl to přiznat.“

Inos si udělala v paměti poznámku, aby si tuhle situaci vybavila jako vtipnou, až se zase uzdraví a vrátí se jí smysl pro humor. Obchodník Skarash musí o celé věci vědět pravdu. Kdyby byl po ruce Azak, jistě by ji z toho ucouraného podvodníčka dokázal vytřást.

„No, já nevím. Jak dlouho to může trvat?“

„Během hodiny bychom měli přistát v Torkagu, pokud vítr nepřestane foukat docela.“

Inos se sebrala natolik, že dokázala natáhnout paži a soucitně stisknout tetičce ruku. „A ty se zase nedostaneš do toho svého Hubu, po kterém tak dlouho toužíš.“

„No, tentokrát jistě ne.“ Kade zlostně sevřela rty. A až budou zpátky v Arakkaranu, nebude ani moci nosit všechny ty krásné šaty, které si vybrala. A to ji bude mrzet zrovna tak.

4

Sotva *Allena* přistála poblíž ústí řeky Vislawn, která se do moře vlévala deltou s mnoha kanály, vítr ustal, jako by ho sekerou usekl. Námořníky už při téhle plavbě nemohlo překvapit nic, co jim počasí vyvedlo. Vytáhli všechny plachty a pustili se do úklidu celé lodi, jak se to dělalo pravidelně po každé bouřce. *Allena* měla na stěžních všechny plachty, co jich mohla unést, a vznešeně připlula ke břehu s ranním přílivem, hnaná slaboučkým větrem po hladině klidné jako zrcadlo. Loď sama i její zrcadlový obraz proplouvaly společně mezi stromy porostlými ostrůvky jako taneční pár v objetí.

Rap s Jalonem se opírali o zábradlí a kochali se okolní scenerií, krásným počasím, rybářskými čluny s bílými plachtami a letmo se naskýtajícími průhledy na pitoreskní budovy, postavené mezi stromy. Jalon poté, co ho hned první noci na lodi přivolal Sagorn, odmítal přepustit své místo komukoli jinému, až už na to bylo stejně pozdě, protože už ho znala posádka. Rap se do toho nemíchal, protože Jalonova společnost mu byla i tak nejpříjemnější, ale nebylo to zase tak jednoduché – minstrel se obvykle po třech dnech v jakémkoli prostředí začal k zešílení nudit. Naštěstí objevil námořníka, který znal cyklus písní, o němž zatím Jalon nikdy neslyšel, takže trávil čas tím, že se nové balady učil a pokoušel se na jejich téma improvizovat.

Rap se z nedostatku spánku cítil utahaný a oči měl opuchlé. Jako adept sice dokázal přemluvit téměř každého ke skoro čemukoliv, ale ne na dlouho. První tři dny a noci v Domácích vodách prakticky vůbec nespal. Později už to bylo lepší, protože si získal značnou autoritu a námořníci usoudili, že to musí být kouzelník, protože dokáže ovládat vítr nebo přinejmenším předpovídat, co je čeká v nejbližší době. Například začít s lodí křižovat, když jim radil, aby to nedělali, spolehlivě pokaždé znamenalo, že loď se nehnula kupředu ani o píď. Jakýkoli pokus zamířit do

Malfinu byl marný, kurz do Vislawnu byl naopak vždycky volný. Kdyby poznali skutečný rozsah Rapovy Moci, hodili by ho přes palubu.

A teď neměl nic jiného na práci než se opírat o zábradlí a pozorovat načepýřené racky a krásné jitro.

„Bože zázraků," tiše utrousil Jalon. „Copak mě klamou moje staré oči?"

Rap se probral ze svého zasněného rozjímání, obrátil se a viděl, že na palubu vystoupila elfka a hned za ní další elf. „Musíme se blížit k městu," usoudil.

„*Tohle* je město."

Stužky sluncem ozářené vody, proplétající se mezi zelenými ostrůvky? Bidlem odstrkované pramice a pár bárek? „Kde?"

„No tady," máchl Jalon neurčitě rukou. „Elfové se dívají radši na stromy než na baráky, ačkoli ty domy, které si poschovávali mezi stromy, by všichni ostatní pyšně vystavovali na odiv. Už dobrou hodinu proplouváme Vislawnem."

Rap se od zátylku nahoru docela probral a rozhlížel se kolem. Pravda, všude kolem se ukrývaly malé srubové domy a roztodivné obchůdky. Až na velice málo výjimek to byly přízemní stavby a jenom skladiště a úschovny loděk stály přímo na pobřeží. *Allena* klouzala pomaličku kolem pláže s běloučkým pískem, kde se ráchala a pokřikovala necelá desítka děcek se zlatou pokožkou. Mezi stromy za pláží se skrývala hrnčířská dílna, jejíž srubové stěny byly ozdobeny pestrobarevným emailem, a stejně barevná byla i tašková střecha. Vysoký komín se točil v nemožné spirále.

„Kolik je tady ostrovů?" zeptal se Rap.

Jako by nevěděl, co bude následovat – Jalon na něho po té otázce civěl naprosto zmateně. „Spousty. Proč?"

Sagorn by vyřkl přesné číslo. „To je jedno. Pokud co nejdřív nedorazíme k přístavišti, budeme muset zakotvit. Brzy začne odliv."

Jalon se uchichtl. „To by tě pak požádali, abys zahvízdal na čerstvý vítr." Znovu se ponořil do snivého pozorování krajiny kolem.

Zavlnění!

U všech Bohů!

Rap se pevně chytil zábradlí a domlouval svému srdci, ať se hledí uklidnit. Napolo tohle mentální zavinění očekával, ale člověka přece takhle nevyplaší jen to, že se splní jeho očekávání. Zavlnění bylo právě takové jako to, které ho vyděsilo, když mluvil se Sagornem, ale tentokrát je zachytil mnohem zřetelněji. Celý svět se otřásl – moře, ostrovy, lodi, stavby – jak v normálním pohledu, tak v bystrozraku, jako by se díval na odraz skutečnosti v hladině vody v míse. Trvalo to jenom zlomeček

sekundy, ale dost dlouho na to, aby ho to vyplašilo. Nedokázal přesně zjistit, odkud ono zavinění vyšlo, ale domýšlel se, odkud asi.

Na palubu vyšli další elfové. Impové se většinou dokázali vyhrabat na nohy už třetího dne plavby. Elfové toho zjevně nebyli schopni a Rapova unikátní odolnost byla pojímána jako prostě jeden z důkazů, že je to kouzelník. Když ovšem dopluli až sem, do kanálu klidného jako rybník nad mlýnem, dokázal se vzchopit i starý Sir Thoalht'fen a pyšně se naparoval v oděvu v kombinaci stříbrné a mořské zeleni. Paní Fent'soon předváděla úchvatné nohy, oblečená v extrémně odvážném útržku látky barvy burgundské červeni. Ať byla či nebyla babičkou, bylo to krásné děvče! Ve srovnání s kudrnami na hlavách elfů byly Jalonovy jotnarské zlaté vlasy sotva víc než hadr na podlahu.

A nakonec přišel i Quip', stále ještě bledý, ale skvoucí se v hávu z páví modři a růžové.

Poněkud nejistě se zastavil ve východu pro cestující a rozhlížel se kolem, dokud neobjevil Rapa. S výrazem náramné úlevy zamířil jeho směrem, aby se k němu připojil, a cestou si přidržoval šafránově žlutou čapku, korunovanou šarlatovým pávím perem. Když došel na několik kroků, Rap se mu uklonil. Jalon byl pohroužen do uměleckého tranzu, protože rozjímal nad loďkou, na níž majitel bidloval kolem *Alleny*, a nic jiného nevnímal, zato Quip' se zastavil jako vrostlý do paluby a náhle se zdál velmi vylekaný.

„Proč se mi ukláníš, Rape?“

„Protože si myslím, že se nejmenuješ Quip', tvoje Všemohoucnosti.“

Mráz! Rapa na okamžik ovládl takový strach, jaký ještě nikdy v životě nezažil. Potom ale na něho opálové oči zamrkaly a elf se postavil vedle Rapa a opřel se o zábradlí. Jeho fyzická podoba se nezměnila ani v nejmenším – zůstal menší než Rap a mnohem štíhlejší a pořád ještě nevypadal starší než patnáct let. Jenomže to byla naprosto jiná osobnost.

Ozval se znovu náznak magického zavlnění anebo se to jen Rapovy zuby pokoušely samy od sebe cvakat? Anebo už vidí strašáky i tam, kde nejsou?

Stále ještě chraplavým a nejistým Quip'rianovým hlasem se Lith'rian ozval: „No tak povídej.“

Rap shledal v ústech trošku slin, aby vůbec mohl hnout jazykem, a řekl: „Naučil jsem se ovládat paměť. Když jsem tehdy řekl Velebnou výzvu, poblíž Lorda Phiel'niltha nikdo talíře nesbíral.“

Elf se uchechtl a smutné zavrtěl hlavou. „Jak taková chybička dokáže pokazit veliký plán! Dobrá práce, Mistře Rape! Co dál?“

„Strážce draků to popřel, ale myslím si, že musí mít nějaký způsob, jak se domlouvat s Čarodějem Jihu.“

„Ano, to má – kouzelný svitek. Cokoli na něj napíše, dá se přečíst na stejném svitku v Hubu. To je velice nepatrné kouzlo a ještěrům, jak se zdá, vůbec nevadí. To je všechno?“

„Párkrát jsem měl mořskou nemoc. Nevěděl jsem, jak snášíš… tedy, chtěl jsem se podívat, jestli je Quip' v pořádku.“

Quip'rianova kabina na lodi prostě nebyla, a čím usilovněji po ní Rap pátral, ať osobně nebo bystrozrakem, tím zuřivěji se tomu jeho nitro bránilo.

Elf našpulil rty. „Jestli ses dostal až do stavu, kdy ti bylo nevolno, tak jsi pozoruhodně neústupný mládenec – prošel jsi skrze tři vrstvy… Ale to se o tobě ví, že ano?“ Znovu se uchechtl. „A to mi připomíná, že musím kapitánu Prakkerovi vrátit jeho kabinu!“

Zavlnění!

Lith'rian ztuhl a ostře se podíval po Rapovi. „Tys to cítil!“

Rap nervózně přikývl. „Ano, tvoje Všemohoucnosti.“

„Jsi přece jen adept! Jak to, že dokážeš číst okolní prostředí? Co dalšího ještě umíš?“

Rap vyjmenovával talenty, které v sobě zatím objevil, všechno to, co říkal, se vedle Moci, jakou disponoval Čaroděj, zdálo směšně nepatrné. Cítil ale zavlnění, když falešný Quip' z lodi zmizel a také když se před pár minutami vrátil, a teď poznal, když Lith'rian odňal kouzlo z neobjevitelné kabiny. Elf se tvářil, že to na něho udělalo dojem, ale ne že by ho to potěšilo.

Lith'rian ve své podivné chlapecké podobě a s chlapeckým hlasem naháněl ještě větší strach než Čirá voda nebo Zinixo. „Skočil jsem do Hubu, a to vyžaduje spoustu syrové Síly. A stejně jsem se i vrátil. A zrovna teď stojím těsně vedle tebe. Cítíš tohle? Nebo toto?“

Rap zavrtěl hlavou.

Ve velikých opálových očích zableskla modrá, pak zelená, rudá a oranžová barva. „Nemáš tedy nějak zvlášť velkou vnímavost. Ale přesto! Jen velmi málo mágů dokáže vycítit změny v prostředí. A dokonce ani někteří čarodějové to nesvedou, anebo jen velice matně. Nedokážu si vybavit žádného adepta, který by to uměl.“

Rap se donutil podívat do jiskřících Čarodějových očí a vyčetl v nich výraz jakéhosi nebezpečného ocenění. „Co to znamená, tvoje Všemohoucnosti?“

„Znamená to, že máš některé překvapující schopnosti. Nic víc.“

Očividně na tom ale záleželo. Také na jiných věcech. „Pověz mi, co je s Inos, tvoje Všemohoucnosti?“

„Je v pořádku.“

Rap na zábradlí doslova zvadl, jako by jeho srdci narostla křídla a odletělo kamsi do oblak. Logika a racionální úvahy jsou jistě dobrá věc, ale chyběla jim přesvědčivost. Je v *pořádku*! Jak ho ta slůvka oblažila! Jak se náhle slunce rozjasnilo! I květiny zářily jasněji. Inos žije a je v pořádku. Až doteď nedokázal tak docela, *absolutně*, Sagornovi nevěřit. Ale teď už věděl. Je v pořádku. V pořádku!

Za chviličku si uvědomil, že Čaroděj na něho hledí s výrazem, který pro celý ostatní svět musel být jen klukovským úšklebkem.

„Dokážeš předpovědět mou budoucnost?“ zeptal se Rap.

Lith'rianův rozesmátý výraz se v první chvíli ani příliš nezměnil a Rapovi se hned vybavili ušklebení klučíci, kteří trhají broukům křídla a nožky a mučí koťata. Zachvěl se a připomněla si, že tomuhle zdánlivému mládenečkovi je nejmíň devadesát.

„Ne, nedokážu,“ řekl Čaroděj tiše.

Choval se tak, jako by Rapa vyzýval ke kladení dalších otravných otázek, ale Rap nebyl blázen, jen trošku drzý, pokud z toho mohl získat nějaký prospěch. Rychle změnil předmět hovoru. „Ishist mi uložil, abych tvé Všemohoucnosti pověděl o tom, že se Inos zjevil Bůh.“

„Ano. Vím o tom. Myslím, že celou tu příhodu znám docela dobře, Mistře Rape.“

Zaskřípaly kladky, jak námořníci skasávali plachty. Na opačné straně paluby vyhodili lano na břeh. *Allenu* přivazovali k molu a většina cestujících stála na druhém boku lodi. Jalonovo zasněné dumání bylo i na něho přece jen přílišné, takže v tom zřejmě hrálo roli nějaké kouzlo.

Čaroděj pozoroval bárku, kterou majitel postrkoval bidlem kolem lodi. Chlapec v loďce vypadal stejně starý jako Quip' a měl na sobě jenom bederní roušku. Cely se blyštěl potem,'jak vkládal do svého úsilí celou duši, a námahou oddychoval, až se mu vysoko zvedal hrudník. Lith'rian, zdálo se, dostal jinou náladu. Smál se a opíral se oběma lokty o hrazení lodi.

„Strážce draků by možná potřeboval dovolenou! Počíná si jako nějaký klaun. Ale měl pravdu. Tahle malá eskapáda mě docela pobavila. Být chvíli Quip'rianem byla příšerná zkušenost!“

Rap se raději na nic neptal, ale Čaroděj mu to stejně vysvětlil. „Quip'rian skutečně existuje. Když jsi pronášel Velebnou výzvu, byl v kuchyni. Jenom jsem si půjčil jeho jméno a osobnost, právě jako bych si mohl půjčit i jeho vzhled, kdybych byl chtěl. On o tomhle všem neví vůbec nic a nikdy se to ani nedoví. Nikdo neví, jak vlastně vypadá…“

Dívat se na svět očima nicotného člověka – to je děsivé. Víš, že jsem se skoro nechtěl *vrátit* a být sám sebou?“

Rap si nemyslel, že Quip' je nicotný člověk. V jeho společnosti se cítil mnohem volněji než se strašným, nebezpečným Čarodějem, bez ohledu na jejich identický vzhled.

Lith'rian si sundal čapku. Vytrhl z ní pero a spustil je do řeky. Když si nasadil čapku zpátky, změnila barvu a byla teď stejná jako jeho košile. Mlčení se protahovalo, až už na Rapa působilo hodně tísnivě.

„Říkal jsi… totiž, Quip' říkal, že buďto mi musíš useknout hlavu, anebo rozpoutat válku proti Clan'nilthským, tvoje Všemohoucnosti.“

Čaroděj přikývl. „Tak se to říká ve starých pravidlech.“ Poplácal Rapa po ruce, položené na brlení. „Ale existuje pár způsobů, jak z toho ven, i když jsou to velice staré precedenty. Jednou nějaký mladík z Clan'rynských pronesl Velebnou výzvu proti Claďcielským a klečel přitom ve stínu vlastního otce. Ten otecko byl bohatý, a očividně pitomý. No ale poslal zlaté vědro, i když hlava v něm byla jen napodobenina.“

Rapa zalil osvěžující pocit úlevy. „A oni ji přijali?“

„Bez problémů. I ta hlava byla z ryzího zlata.“

„Už chápu, že tohle mohlo zabrat.“

Lith'rian přikývl. „Myslím, že v tomhle případě to půjde taky. Pandemie teď prožívá civilizované období a občanské války se považují za hrubý nevkus.“

Rap zkusil ještě jeden krok. „Takže nesdílíš Quip'rianovy náhledy na nejpravděpodobnější výsledek mé Výzvy, tvoje Všemohoucnosti?“

Čaroděj si odfrkl. „Jeho představa o romantickém příběhu je směšná. Slzopudný sentiment! Co taky můžeš čekat od umývače nádobí?“ Zvedl tvář k obloze a zahleděl se na kroužícího mořského ptáka. Povzdech. „Ne. Znám mnohem romantičtější zakončení.“

„Tragické nebo šťastné?“

Elf vzdychl znovu. „Tahle budoucnost je už příliš blízko, než aby se do ní dalo nahlížet. Ale vážky ještě pořád kolísají.“

Bylo jasné, že víc už řečeno nebude.

„Nu, Rape, udělal jsi to velmi dobře, jak jsi vedl *Allenu* rovnou sem.“

Nebylo třeba ptát se proč, bylo to očividné. Elfové rádi dělají všechno ve velkém stylu a nikdy k tomu nevolí jednoduchý, prostý způsob. „Byl to divoký výlet, tvoje Všemohoucnosti.“

„Čeká tě ještě divočejší. Odhadoval jsem, že absolutní minimum je osm dní, dvanáct se mi zdálo spíše pravděpodobných, a tys to stihl za devět. To nám pomůže.“

‚Jak to pomůže, můj pane?“

„Máme velice málo času. Strašně málo. Ani tě nemůžu vzít do Valdorianu, abychom dokončili rituál Velebné výzvy, i když by se to slušelo. Bohužel ten Rap, který dorazí do Valdorianu, bude jen napodobenina, ne ty sám. Tady už připlouvá tvoje loď.“

Přes modré zrcadlo průlivu klouzala malá loďka, mířila přímo k lodi a nechávala za sebou zřetelný vějíř vln. *Allena* už byla uvázaná u mola a jak posádka, tak cestující soustředili všechnu pozornost na opačný bok lodi. Zdálo se, že vůbec nikoho nezajímá člun, který pluje tajuplně rychle kupředu, ačkoli se mu plachta chaoticky plácá kolem stěžně, protože pluje proti slabému větru. Ve člunu byli tři mladí elfové, hubení zlataví mládenci, skoro nazí. Dva zápolili s kormidelní pákou, ale člun na kormidlo stejně vůbec nereagoval.

Na protilehlé straně *Alleny* zmrtvělo nadšené štěbetání pasažérů, kteří až v té chvíli přišli na to, že namísto do Malvínu dopluli až do Vislawnu.

Rázným krokem k nim přidusal Gathmor, špinavý jako obyčejný námořník, utíraje si mozolnaté ruce do kalhot. Zastavil se a zamračil, jako by zapomněl, proč sem vlastně šel.

„Kapitáne Gathmore,“ řekl mu Lith'rian líbezně, „přines rychle provazový žebřík.“

Gathmor otevřel pusu a potom se podíval ještě jednou, pozorněji, na nedospělého elfa. „Ano, pane!“ vyhrkl a odběhl.

Rap se zhluboka nadechl, protože si nebyl pořád jist, zdali se opováží vyslovit otázku, která ho trápila. „Můj pane… Kde je Inos?“

„V Arakkaranu.“

„Ještě? „

„Už zase.“

„Čirá voda říkala –“ spustil Rap.

„Pokud myslíš tu noc v Pavilonu, tak vím docela přesně, co se tam stalo a co tam kdo říkal. Přesně.“

Rap pochopil, že ho Čaroděj zkouší. „Přesně? Myslel jsem… Aha! Ohnivé kuře?“

Lith'rianovi v očích zavířily duhové barvy a přikývl.

„To ohnivé kuře, tos byl ty?“

„Ne, ale použil jsem ho. Draci mají zvláštní schopnosti. Někdy docela užitečné. Nemohl jsem nechat Čirou vodu jít do toho potkaního pelechu docela bez záštity. A taky nemůžeš brát doslova všechno, co povídá. Chápeš, proč zradila Inos tomu krtkovi?“

Elfové pochopitelně mají trpaslíky v lásce zrovna tak málo jako trpaslíkové elfy a Rap cítil, že teď padne pár nepříliš solidních výroků. „Nechápu, můj pane.“

„Je to naprosto jednoduché,“ pravil Lith'rian uštěpačně. „Musíme počítat s tím podzemním hrabošem jako s Čarodějem, ale nemůžeme připustit, aby mlátil všude kolem sebe a všem vyhrožoval, takže ho musíme trošku vychovat tím, že mu dáme nějaké spojence. Spojenec ho může držet trošku pod kontrolou, víme? A tak mu Čirá voda nabídla Olybinovu hlavu na talíři, rozumíš? A přesně jak se čekalo, protože víme, jak ten nervózní pasák krav uvažuje, když mu nabídneš příležitost, hned v tom větří nějakou past a udělá přesně pravý opak. Totéž se přihodilo s Inos: Čirá voda mu řekla, že jsem ji ukradl té ženské, Rashe, zatímco Rasha ji pochopitelně jen schovávala před Olybinem. Čarodějka to uhodla, protože jenom žena dokáže předvídat, jak přemýšlí jiná žena, takže jí bylo jasné, že Rasha jen vyčkává, celá žhavá Inos vystopovat. Takže tomu krtkovi nabídla příležitost ukrást Inos jak mně, tak z Olybinova sektoru a nabídnout ji císaři jako úplatek za to, že ho potom bude podporovat, anebo taky mohl odhalit naše spiknutí Olybinovi a pokusit se ho trošku podplatit, takže by v každém případě získal spojence – buď Východ, nebo Emshandara. Jasné?“

„Eh… A co se v tom zvrtlo?“

„No pochopitelně to zmrvil Olybino. Idiot! Našuškal Emshandarovi do ucha, že Inos je mrtvá, a celý plán se tak rozpadl. Pak se do toho vložila sama Inos a utekla Rashinu vazalovi, který pak musel užít příliš mnoho Síly, aby ji dostal zpátky, takže Olybinovi tamní poskokové ho vystopovali a Olybino ji zajal, jenomže už teď pro něho nemá žádnou cenu, jenom negativní cenu jako potíž. Nezabil ji ale, a tak je zpátky v Arakkaranu. Je to všechno naprosto jednoduché.“

Být to jen o trošku méně jednoduché, tak by Rap přišel o hlavu. „Ano, můj pane.“

„Ale přesto je v nebezpečí,“ řekl Lith'rian přísně, „v nebezpečí, že udělá hroznou chybu. Musíš ji varovat.“

„Já, pane? Totiž tvoje –“

„Ty.“ Čaroděj zafuněl. „V některých věcech měl Quip' pravdu, chlapče. Arakkaran leží v sektoru Východu. Nemohu se odvážit tam přímo vměšovat.“

„Ale-“

„Žádné ale. Se dvěma z nich už ses potkal – co říkáš, který z nich je bláznivější? A ten čtvrtý, Olybino, je hlupák, nafoukaný, vylekaný hlupák. Je sice pitomec, ale kdybych zašťoural do jeho záležitostí, tak by se zachoval jako ještě mnohem větší pitomec, než je teď. Tyhle věci jsou velice nebezpečné. Nesmím Západu přihrát skutečného spojence!“ Máchl rukou v nesrozumitelném gestu.

Rap ze sebe vypravil jen „ach!“ a jeho naděje se po spirále snášely do nejhlubší temnoty. Jak by mohl pomoci on, když se toho ani Čaroděj neodváží?

„Budeš to muset udělat,“ ozval se přísně Lith'rian. „Anebo se o to aspoň pokusit. Můžu ti pomoci, ale máme hrozně málo času.“

„Ano, můj pane.“

Gathmor přispěchal s balíkem konopných lan a dřevěných příčlí právě ve chvíli, kdy dorazila loďka a zastavila přímo pod Čarodějem, s plachtou docela splihlou. Ti tři mládenci vzhlíželi nahoru s širokými úsměvy plnými očekávání.

„Pospěš si, námořníku,“ zahudroval Čaroděj netrpělivě a Gathmor chvatně přivazoval lana k příhodnému háku.

„Co přesně mám dělat?“ ptal se Rap, protože byl vyplašený, ale trápilo ho i zlé podezření. Nikdy nesnášel, když ho někdo do něčeho takhle tlačil.

„Dělej to, co říkal Bůh Inos, že má dělat – věř v lásku!“

„Ano?“ řekl Rap vyhýbavě.

„Jdi a připomeň jí tyhle instrukce! Minstrele, umíš hrát na tohle?“ Lith'rian podával Jalonovi, který se v té chvíli začal probírat a zajímat se o dění kolem, několik spřažených stříbrných trubiček. Odkud se ty píšťaly vzaly, to neměl Rap nejmenší ponětí.

Jalon vykulil zasněné modré oči. „No ovšem. To jsou faunské flétny, ale už jsem na ně hrál.“

„Znáš 'Rychle se blíží svítání'?“

Jalon našpulil rty. „To je ten nápěv z Dwainishe, který se hraje na sysanasské flétny?“

„Trošku barbarské, to připouštím.“

„Myslím, že bych to docela zvládl.“

„Dobrá. A co 'Odpočívej, milovaná'?“

„To už je horší, ale půjde to.“

O bok lodi zachřestil provazový žebřík a tři hoši začali šplhat nahoru.

„To máme odplout na *tomhle*? Se čtvercovou plachtou? A stěžeň to má příliš vepředu. S tím se nedá dělat nic než utíkat před větrem.“

Čaroděj se zachechtal. „Tahle loďka ale musí plout po větru. Neprotahuj obličej, námořníku. Někdy kouzla slouží i Dobru. A tak musíš kormidlovat a Mistr Jalon bude hvízdat na vítr. 'Rychle se blíží svítání', když bude potřeba silnějšího větru a 'Odpočívej, milovaná', když se bude mít vítr ztišit. Otázky?“

Tři mládenci dychtivě přelezli brlení lodi, prudce oddychovali, usmívali se a vzrušeně se tísnili kolem Lith'riana. I on se na ně usmál a prohrábl jim kudrnaté vlasy.

Rap nakukoval dolů do člunu, v němž viděl jakési balíky.

„Ten dlouhý kus – to jsou meče?“

„Jistě.“

Rap se nedůvěřivě podíval po Čaroději, po chlapíkovi, který dal svou dceru gnómovi.

„Jsem adept. Ty dvě písničky se dokážu naučit taky. A kormidlovat člun umím. Není nutné, aby tihle dva-“

„Ne ne!“ V Lith'rianově mladistvé tváři se objevil oduševnělý výraz, v němž si tak liboval Quip'. Oči se mu zamlžily. „Copak to nevidíš? Vy tři, jak spěcháte do Arakkaranu… jotnaři pomáhající faunovi… to je přece krásné! Je to mnohem romantičtější, než kdybys plul sám.“

„No to se rozumí.“ Jalon si vetkl stříbrné flétničky za pás a přelezl přes zábradlí.

„Jen mě zkus zastavit,“ zavrčel Gathmor se vší někdejší výhružností. „Je tam všechno, co budeme potřebovat… eh… pane?“ Snad ještě pořád nevěděl, co je ten elf zač, ale pocítil jeho autoritu.

„Ve větší skříňce je mapa. Někde na ní najdeš inkoustovou tečku. Na tom místě budete i vy.“

Námořník se pokoušel nedat najevo nutkání znova protáhnout obličej.

„A poslyš, kapitáne… ještě malá rada. Zamiř jižně od Kerithských ostrovů. Kdybys to vzal na sever, tak tam rozbiješ loď, a kdybyste se pokoušeli proplout skrz Střevo, tak se určitě převrátíte. Však znáš merfolky! Pamatuj si, že i když jinak by to s nimi šlo, jsou šíleně žárliví! A merfolkští muži mají pořád při ruce nůž.“

„Jsou to pacholci,“ souhlasil Gathmor. „Párkrát se motali i kolem Durthingu. Vždycky při tom tekla krev.“ Potom následoval Jalona po žebříku.

„Ať stojí Bohové při tobě, Mistře Rape,“ řekl Čaroděj. „Už nemař čas.“

Přestože měl Rap pořád pocit, že by se měl přít, chytil se pažení a přehodil nohu ven.

Gathmor měl už kormidlo připraveno a plachta byla napnutá. Loďka se trošku rozhoupala, když Rap dosedal na střední lavičku vedle Jalona, který se dětinsky šklebil a zvedal flétny ke rtům. Po prvních známých tónech se po hladině rozběhl stín drobných vlnek a plachta se nadula.

„Jak se jmenuje?“ vyptával se Gathmor. Podíval se vzhůru, že se zeptá toho elfa, ale mezi velkou lodí a jejich člunem už se otevírala široká brázda volné vody.

„Říkej jí třeba *Královna Krasnegaru*,“ procedil Rap mezi zuby.

„Budiž. Ať ji na plavbě provází Dobro.“

Prudký závan větru loďku pořádně rozhoupal. Palmy na pobřeží se, ohýbaly a chvěly.

Zavlnění? Svět se vzápětí znovu uklidnil.

Tentokrát byl počitek vlivu magie slabý, ale Rap ho cítil – buď proto, že se to už naučil, anebo proto, že se užití Moci týkalo jeho osobně. Paže a kolena mu před očima změnily barvu ze zlaté na hnědou. V úděsu zalapal po dechu a vzápětí se mu prudce rozevřela košile a odletěla z ní hotová sprška knoflíků, kalhoty mu praskly přímo v sedu. Jalon přestal trylkovat na flétnách a připojil se ke Gathmorovi, takže se oba hlasitě chechtali přiblblým, drsným smíchem. Od jejich veselí se kolébala celá loďka. Idioti!

Zároveň se ale Rapovi ulevilo, když bystrozrakem viděl, že se mu vrátila jeho známá faunská tvář, placatý nos i goblinské tetování a vůbec všechno. Sice to nikdy nebyl kdovíjaký obličej, ale teď byl rád, že ho má zpátky.

Zašklebil se na zrudlého Jalona a potom na Gathmora. „Naber kurz na Arakkaran, kapitáne!“

„Ano, pane!“

„Koukejte!“ ukazoval Jalon.

Z paluby *Alleny* jim mával Quip'rian. Vedle něho stál elfský Rap – a taky Jalon s Gathmorem. Všichni čtyři jim mávali. Rap pozvedl ruku na pozdrav a potom už se obrátil tváří k moři.

Neklidné moře:

Pomyslel jsem si, stejný přístav hledají,
za stejným cílem všude plují,
Ó dující mořská brízo, ó moře neklidné,
nechť se tam nakonec setkají.

Clough, *Lodě v bezvětří*

»»» KAPITOLA DVANÁCTÁ «««
ŽENY JISTÉHO DRUHU

1

Na hladině velikého přístavu jiskřilo ranní slunce a *Jitřní perla* se pomaličku blížila ke svému přístavišti. Na palubě stála Inos, po jejím boku z jedné strany Azak, z druhé Kade, dívali se na přístavní ruch a obdivovali ohromné množství všelijakých plavidel – právě tak, jak si přála pozorovat přístavní ruch onoho rána před řadou měsíců, když se vláčela s páchnoucím dítětem jménem Charak. Teď měla o dění kolem mnohem menší zájem, protože nadějné vyhlídky z onoho památného dne vzaly za své. Neuskutečnily se! Rozpadly se v trosky. Neodvažovala se pohlédnout na Azaka, protože jeho pocity musely být zrovna tak tíživé jako její vlastní. Hráli a prohráli, ba dosud jim chybělo i to maličké zadostiučinění, že by s určitostí věděli, kdo vlastně vyhrál.

I ta směsice pachů a vůní byla Inos důvěrně známá – zápach rybiny z přístavu a aromatické závany vůně květin z města. Cítila se mnohem více jako navracející se usedlík, než by čekala či chtěla. Palác na kopci jim posměšně zářil v ústrety, mramorové vězení, sarkofág, který jen čeká, aby ji znovu pohltil. Znovu ji zahalil pomyslný potupný čaddár utkaný z ponížení, oděv polapeného uprchlíka.

„Podívejte se!“ vykřikla Kade. „Támhle u doku. Není to slavnost na přivítanou?“

Bylo to tak a Inos to pochopila daleko dřív než Kade. Azak poznal, oč se jedná, zřejmě ještě daleko dřív, protože měl ostříží zrak, typický pro jeho rasu. Ani jeden se o tom ale zatím slovem nezmínili.

„Řídí to Kar,“ zamumlal Azak.

Toho zatím Inos neviděla, ale pro Azaka to mohlo být povzbudivé zjištění. Pokud je oddaný Kar ještě pořád naživu, pak si žádný jiný princ

zatím nepřisvojil titul sultána. Při té myšlence si Inos uvědomila, že Azak má vážný důvod obávat se o svůj život od té chvíle, kdy zjistil pravý cíl *Jitřní perly*.

Kdo mu to řekl nebo kdy, o tom nemluvil, ale z vězeňské kobky v podpalubí ho pustili okamžitě po tom, co vypluli z Brogogu, posledního přístavu před Arakkaranem. Vyšel odtud hubený a špinavý a od té chvíle promluvil jen pár slov. Znovu ho oblékli, celého do zelených šatů, jak se na prince slušelo: kalhoty, tunika, plást i turban měly týž zelený odstín. Inos vůbec netušila, odkud takové oblečení vzal. Nejspíš je na palubu přinesla některá z Elkarathových žen, právě tak jako nikdo jiný nemohl propašovat zarkské oblečení do zavazadel Inos a Kade. Celý tenhle krutý žertík byl velice pečlivě naplánován.

Azak sotva promluvil. Nevěděla, jaké city k ní chová zrovna teď. Jestlipak ji ještě pořád miluje? Jeho myšlenky číst nedokázala.

Ale Azak se vrací jako sultán a jeho trůn je očividně pořád ještě bezpečný. To, že při sobě nemá vladařské klenoty a šavli, se brzy napraví, pokud se o přivítání stará výkonný služebník Kar.

Přivítání? Veřejná hostina… ani jim nedopřejí tu laskavost, že by do města mohli vstoupit nepozorovaně. Bude tam vytrubovat kapela a proběhne vojenská přehlídka. Radujte se! – sultán se vrací!

Jaká škodolibost!

Inos se odvrátila, aby nemusela hledět na kapelu a shromáždění princů. Rozhlédla se kolem, aby se ujistila, že jejich zavazadla už vynesli na palubu a že jsou připraveni k vylodění. Jakmile se příliv obrátí a nastane odliv, *Jitřní perla* odpluje.

Výborné! Támhle stojí celá zahalená malá Frainish, která byla bez sebe žalem, že se vrací domů do Arakkaranu, namísto aby cestovala do dalekého Angotu. Ale vedle ní stál Skarash, znovu v rozevlátém šatu zarkského obchodníka, který se tvářil zcela nevyzpytatelně. Nu dobrá, dobrá!

Mistr Skarash zdánlivé vystoupil z lodi v Torkagu. Nikdo ho od té doby neviděl, a tak se ho nikdo nemohl na nic vyptávat. A teď se tady objeví? Buďto v tom tkvělo nějaké kouzlo, anebo uplatil námořníky zlatem, aby ho někde schovali. Odpověď na tuhle otázku se dala zjistit jediným způsobem,

Inos rázně přešla palubu a oslovila ho. „Mistře Skarashi?“

Zvedl bradu a dál civěl na přístav, ruce složené, jako by byla vzduch. Už byl zase pravověrný džin, a džinové přece nemluví s ženami jiných mužů ani s ženami, které jenom předstírají, že patří jinému muži.

„Doufala jsem, že dostanu polibek na rozloučenou,“ řekla Inos.

To s ním škublo. Granátově červenýma očima po ní mrkl, ale pak zase hleděl jinam. Poskočil mu ohryzek na krku, avšak nepromluvil.

„Když povím o té epizodě Azakovi," řekla Inos, „tak tě na místě zabije i holýma rukama."

Znova těžce polkl.

„Budu počítat do tří a potom mu povím, jak jsi na mně tam v těch sklepích vynucoval polibky. Jedna!"

„Jdi pryč!"

„Napřed chci pár odpovědí. Dvě!"

Frainish za jašmakem kulila oči. Skarash se moc kolem nerozhlížel, ale na růžovém strništi nad horním rtem se mu perlily kapičky potu. „Co chceš vědět?" zašeptal.

Inos tím už dostala odpověď na jednu ze svých otázek – Skarash nebyl čaroděj. „Komu sloužíš?"

„Mému dědečkovi, to je jasné."

„A komu je zavázaný kouzlem věrnosti on?"

Olízl si rty. Přístaviště už bylo velice blízko, Kar i desítky princů byli zřetelně vidět a všichni se oddaně usmívali. Kapela spustila hlučné neladné tóny arakkaranské národní hymny.

„Čaroději Olybinovi."

Vida!"A odkdy?"

Skarash upřel na Inos zuřivý, vyděšený pohled. „Od té noci, kdy jste dorazili do Ullacarnu. Ten centurion… Však jsi ho viděla! To byl sám Čaroděj!"

„Ano, já vím. Takže když jsme odsud odjížděli, sloužil tvůj dědeček Rashe?"

Zavrčel: „Ano, a teď už neslouží, a to všechno je tvoje vina!"

„Moje?"

„Tys přece utekla z Velikých Čápů. Musel použít příliš mnoho Moci, aby tě našel a dovedl zpátky a tak ho Čaroděj objevil! Tys to všechno zkazila, Inosolan! Teď jdi pryč!"

„Ještě nejsem tak docela spokojená. Takže to není Rasha, kdo nás dopravil zpátky sem. Ví o tom, že připlouváme?"

„Ano. Tedy myslím že ano. Musí to vědět, když to vědí oni." Máchl rukou k nábřeží.

„A proč sem vůbec přijíždíme?"

Zarudlý Skarashův obličej se blyštěl potem, jak se bál. Vrhl kratičký pohled na Azaka a potom zase na Inos. „On se sem dívá! Odejdi, prosím tě!"

„Odpověz a půjdu."

„Strážcové už tě nepotřebují! Krasnegarský problém už se vyřešil. Ty už nejsi nic, Inosolan! Nic!"

Ucouvla. Přestože se jí skoro ulevilo, když se její nejhorší obava potvrdila, na ostatních problémech zůstávala lpět nejistota. Nejčestnější naděje i obavy může vyhodit z hlavy a zapomenout na ně. Může zapomenout na Krasnegar, protože ať mu bude v budoucnosti vládnout ten či onen, nikdo krasnegarské exkrálovně nedovolí, aby se tam vrátila. Ostatní alternativy je ovšem možné dál zkoumat a Inos taky může začít dělat jisté plány. Bolest… Bolest může počkat.

„Tak proč se zatěžuje tím, že nás posílá zpátky?“

Skarash toužebně hleděl na nábřeží, jako by přemítal, nedokázal-li by skočit do bezpečí a ztratit se v davu. Pak se znovu kradmo podíval po Azakovi a po tom, co viděl, prudce zbledl.

„Jako zprávu pro Rashu. Ona už taky není nic. Olybino je silnější – zlomil její kouzlo věrnosti. Dědeček býval jejím vazalem a teď patří Olybinovi. Může si zotročit i Rashu!“

A ještě jednou: *Vida*!

„Prosím tě, Inos!“ šeptal Skarash. „Buď milosrdná! Ty mě odsuzuješ k smrti! Je pořád ještě sultánem tohoto města a můj dědeček tady není, aby mě ochránil.“

Inos zaváhala a potom přikývla. „Na ten polibek ale zapomenout nemůžu,“ řekla mu sladce. Jen ať mudruje, co to může znamenat! Otočila se na podpatku, až jí sukně zavířily, a odešla zpátky po bok nerudně koukajícímu Azakovi, pečlivě si vybírajíc cestu mezi lany, zavazadly a spěchajícími námořníky.

Teď už jí bylo leccos jasnější.

„No?“ ptal se Azak. Snad se v jeho pohledu objevil náznak zamrkání, takže si Inos v duchu říkala, nakolik asi vědomě napomáhal jejímu výslechu Mistra Skarashe.

„Rasha ví, že připlouváme. Olybino nás poslal jako hrozbu – jeho magické umění je silnější než její. Teď je v ohrožení ona sama.“

„Bohové Dobra!“ Vysoký mladý muž roztáhl tvář do širokého úsměvu.

Ale Rasha je pořád ještě čarodějka a bude na ně čekat v paláci.

2

Nic!

Během všeho toho uklánění, projevů oddanosti a vítacích proslovů jí to hrozné slovo ozvěnami běhalo hlavou sem a tam.

Ty už nejsi nic, Inosolan!

Hrála hudba a procesí se pomalu sunulo vzhůru dlouhou svažitou ulicí k paláci, přičemž Inos seděla s Kade v decentně zastíněném kočáru a jako

doprovod s nimi jely dvě anonymní zahalené dámy, jejichž přítomnost definitivně zmrazila jakýkoli pokus o rozhovor.

Přemýšlela, jaké to je být nic. Jestli přišla o království a tak se z ní stalo nic, potom vlastně byla ničím i předtím. Jediné, co na ní za něco stálo, byl Krasnegar. To bylo trpké zjištění.

Zástupy neprovolávaly slávu jí – nemohly mít nejmenší tušení, kdo sedí v té malé nablýskané troubě na pečení chleba, přimontované na neodpružené ose. Lidé klečeli s tvářemi v prachu a zdravili svého sultána a velikém černém koni. Křičeli *Azak! Azak! Azak!*, ale Inos to slyšela velice podobně jako *Nic! Nic! Nic!*

Tak už se o Krasnegar nemusí bát. Už se nemusí trápit zvažováním různých alternativ. Stejně jich nebylo nijak moc.

Neměla žádné jmění. Neznala žádné řemeslo. To, jak zacházela s jehlou, bylo doslova skandální, a když hrála na loutnu, rvalo to uši. Kdo kdy slyšel o hostinské nebo kuchařce, která sice umí popadnout mísu, ale nedokáže připravit jídlo? Se svým královským titulem bývala užitečným želízkem v ohni pro dohazovačky, jako byla ovdovělá vévodkyně z Kinvale. Bez titulu může být nejvýš tak guvernantkou nebo učitelkou tance. Anebo se může provdat za bohatého, tlustého obchodníka, který doufá, že si tím polepší na společenském žebříčku, a potřebuje pomoc se zvládáním společenského chování.

Jeden majetek ovšem má. Nepochybně by velice rychle nabyla všech znalostí, kterých je možno využít k dosažení co nejvyššího užitku z onoho prý nejstaršího řemesla, jenomže to je cesta, která vede do propasti, z níž se nedokázal vyškrábat zpátky nahoru snad nikdo jiný než Rasha.

Nic!

Pokud jí tatínek předal Slovo, o čemž jsou všichni přesvědčeni, tak je nejspíš zapomněla. Zatím se u ní neobjevila nejmenší známka nějakého okultního nadání.

Proč k ní byl Čaroděj tak krutý a poslal ji zpátky do Zarku? Neprovdaná žena, která nic neumí, nemá žádné peníze, titul ani přátele, by kdekoli v Impirii měla lepší vyhlídky než v Zarku.

Jednoho přítele by mít mohla, ale takového, o němž si není jista, že by ho chtěla. A ani jím už si nemohla být příliš jista. Od chvíle, kdy ho vysvobodili z cely, neřekl Azak ani jednou, že ji miluje. Že by si jen byla myslila, že ji miluje, anebo ho k ní přitahoval nějaký romantický mýtus zapuzené královny? O čem vlastně snil – o tom, že bude jejím manželem, anebo že se stane králem Krasnegaru? A i kdyby jí pořád ještě chtěl, měla by ho chtít ona?

Azak, který byl báječným společníkem v poušti, to byl Azak – Pobíječ lvů, nezávislý ozbrojenec, který neměl žádné království, o něž by se měl starat. Ale ten Azak, kterého letmo zahlédla na nábřeží, to byl bezcitný sultán, pochmurný a zamlklý, z něhož měli všichni strach.

Mohla by se naučit milovat onoho prvého, pochybovala, že by kdy mohla milovat toho druhého.

Jestli teď Rasha bude muset z Arakkaranu uprchnout, aby se zachránila před Čarodějem, potom bude mít Azak coby sultán neomezené možnosti vladařit tak, jak se mu zlíbí. Mohl by se i oženit, kdyby chtěl, ačkoli už by si nemohl vzít královnu, protože zrovna žádná královna není k mání. Možná by dal přednost ženě své vlastní rasy, která dokáže mnohem líp zvládat vedení královské domácnosti. Ženě, která by nešokovala smečku princů tím, že by chtěla pořádat štvanici se psy. Ženě, která by byla fanaticky oddaná svému pánovi, nedělala si z něho legraci ani mu neodmlouvala.

Jak říkal Elkarath, Azak po ní touží. Ale Azak není žádný troškař. Mohl odvolat svou nabídku k sňatku z ryze politických důvodů, ale… ale nějaká postel by se pro ni v paláci jistě vždycky našla.

Dali se spolu do hry.

Inos prohrála.

A Rasha taky prohrála. Takže Azak vyhrál. A kdyby Inos přijala roli ploditelky královských synů, co se s ní stane, až jí bude čtyřicet, Azak se dávno stane obětí atentátu a na trůnu bude sedět někdo docela jiný? Komu by ji, už vcelku zbytečnou, přidělili pak?

O všech těchto problémech přemýšlela v horkém, zatuchlém kočáře, který se pomalu sunul do kopce. A přemýšlela o nich ještě i ve chvíli, kdy s rachotem zastavil na nádvoří paláce.

„Po drsné poušti a omezeních na lodi,“ ozvala se Kade radostně, „bude docela příjemné užít si zase trošku té luxusní dekadence.“

3

Jejich původní komnaty teď obýval jakýsi princ se svou domácností. Kade s Inos ubytovali v několika malých pokojích, do kterých se nikdy předtím při procházení po paláci nedostaly. V porovnání s jinými komnatami byly jejich pokojíky ošuntělé, v porovnání s čímkoli jiným byly stále ještě přepychové. Čekal tam na ně půltucet zahalených žen, aby jim byly ku pomoci, ale všechny byly nevrle a nemluvné. Po Baně nebylo ani vidu ani slechu.

Inos žádala koupel a dostala ji. Potom tak dlouho štrachala ve svém kufru, dokud nenašla přiléhavé šaty impirijského střihu z chladně zeleného a bílého hedvábí, a sama si upravila vlasy do vysokého účesu. Sama se ozdobila perlami, a když pozorovala svůj obraz v zrcadle, bylo jí do pláče. Objevila se Kade, oblečená v zarkském čaddáru z bílé bavlny, hlavu si ovšem nechala nepokrytou.

Beze slov se objaly a odešly na balkón, aby si prohlédly nádhernou zahradu. Mezi stromy pokřikovali papoušci.

„Není to krásné, být zase doma?“ pravila trpce Inos a vdechovala vzduch prosycený vůní květin.

„Ráda si užiju trošku pohodlí.“ Kade čekala, a když se nedočkala odezvy, dodala: „Nevěř všemu, co ti napovídal Mistr Skarash, drahoušku. Není to zrovna dvakrát věrohodný svědek.“

„Ale to, co říkal, dává smysl. Všechno to dává smysl. A nic jiného smysl nedává.“

Kade zavzdychala a šla se posadit do měkkého křesílka. „Dobrá, snad jsi přišla o své království. Zatím v tom ale nemáme jistotu. A i kdyby to byla pravda – víš přece, že to nikdy nebylo kdovíjaké království.“

Inos neříkala nic a bojovala se svírajícím se hrdlem.

„V Kinvale bylo vždycky mnohem příjemněji. A Kinvale existuje pořád. Vždycky tam budeme vítané.“

„Abychom tam přijímali nějaké milodary od té staré mazané děvky, která na nás poštvala Yggingiho?“

„Inos!“

„Vždyť je to pravda! A ke všemu bude pořád ještě věřit, že mám Slovo Moci. Vydumá nějaký jiný špinavý plán, jak by je ze mě vyrazila pro svého dokonalého blbého synáčka.“

Kade se mateřsky rozzářila. „No dobře, tak Kinvale ne. Známe přece stovky lidí po celé Impirii. Mohly bychom jet navštívit Hub.“

„Jo, a jak se tam dostaneme? Na velbloudech? Koupíme si za náušnice velbloudy?“

„Dá se za ně koupit mnoho věcí.“ Kade se na ni zářivě usmála. „Jsi mladá, zdravá a bohatá, taky dobře vzdělaná. Jsi krásná, vznešená. Jsem si jistá, že sultánka Rasha pro tebe bude mít pochopení, teď možná ještě víc než dřív. Zakusila jsi hodně hrubého zacházení – pochopitelně od mužů – a ona nesnáší, když mají ženy snášet nějaké utiskování. Dohlédne na to, aby ses vydala znovu na cestu, zpátky do Impirie, kam patříš. Možná tě tam přenese i kouzlem. Teď, když už o ní Strážci vědí nemá důvod skrývat, že má velikou Moc.“

Inos si nebyla tak docela jista, že by tomu všemu měla věřit. Rashe nedůvěřovala a určitě netoužila být jí za něco zavázaná.

Kade to zkoušela znovu: „Pamatuješ na slova toho Boha? Říkal ti přece, že máš věřit v lásku. Láska má větší cenu než všechna království v celé Pandemii.“

„V čí lásku? V Azakovu?“

Teta zaváhala a našpulila rty. „Jestli chceš znát mé skutečné mínění… Ne, myslím že ne. Velice silně přitahuješ všechny muže, Inos. Není zdaleka posledním, kdo se do tebe zamiluje.“

„Ale žádný z nich tak opravdově jako já,“ řekl Azak, který v té chvíli prošel dveřmi do pokoje.

Inos vyskočila a zaťala zuby, aby nevyhrkla ostrou poznámku o špiclech, kteří poslouchají tajně za dveřmi. Už je zase sultánem, a tak si před ním musí dávat pozor na jazyk.

Rozhodným krokem došel až velmi blízko k ní, tam se zastavil a jeho odění se mu ve slunci blyštělo nespočetnými drahokamy. Čtrnáct dní neholené strniště představovalo zatím jen zárodek vousu, ale už i to stačilo, aby ho odlišilo od masky pokorného impa, kterou nosil v Ullacarnu, anebo od křovinatého plnovousu Pobíječe lvů z pouště. Upíral na ni shora tmavě rudé oči.

„Nezměnil jsem se,“ řekl.

Snažila se nedat najevo, jak mnoho to pro ni znamená. Pocítila osten viny. Chtěla použít jeho lásky proti němu, aby získala výhody, nechtěla jeho lásku opětovat. A mohla by ho kdy milovat? Královny se přece nevdávají z lásky, jejich sňatky diktují státní zájmy.

A není to něco velice podobného svazkům, které navazovala Rasha, když byla ještě mladší?

Usmál se, ale nebyl to zvlášť vřelý úsměv. Působil příliš strojeně. „No, žádná odpověď?“

„Azaku… nevím, co na to říct. Kade mě právě teď varovala, že zatím nevíme o Krasnegaru nic jistého. Skarash není zrovna nejvěrohodnější svědek.“

Azak odfrkl. „No ovšem že není. Ale měla bys tu stejně zůstat jako –“

Prudce se otočil a zůstal ztuhle stát. Viděla, že se mu po obličeji řinou stružky potu.

„Azaku! Co se děje?“

Uvolnil se, zalapal po dechu a zachvěl se. „Přišel jsem ti říct, že jsme byli předvoláni. Muselo mi to asi trvat příliš dlouho. Tohle bylo jen takové postrčení, nic víc.“

Rasha! Ten zlověstný pavouk usazený ve středu pavučiny.

„Tak pojďme hned!“

Rozzlobilo ho, že dal najevo projev slabosti. „Není potřeba spěchat. Máš nějaký závoj nebo něco… abychom tam mohli přejít?“

Inos přikývla a běžela do pokoje, aby našla nějaký kus látky, kterým by si zahalila vlasy a ramena. Kade spěchala své neteři v patách.

4

Oči sestavené z jantaru a drahokamů, zírající z veřejí, se pohnuly sem a tam a tvář démona, vyřezaná do dveřního křídla, se zkřivila, aby mohl promluvit: „Uveďte svoje jména a záležitost, se kterou přicházíte!“ Druhá ďábelská tvář na protilehlém křídle dveří jen stáhla dřevěné rty do posměšného úšklebku.

„Sultán Azak z Arakkaranu a královna Inosolan z Krasnegaru!“ Co se umění posměšných šklebů týkalo, žádná okultní napodobenina se Azakovi nemohla ani zdaleka rovnat.

„A kdo je ta druhá?“

„Její královská Výsost princezna Kadolan.“

Následovala pauza, jako kdyby maškary hlásily zjištěné údaje své paní. V chodbě bylo šero a vanul z ní chlad jako uprostřed krasnegarské zimy. Inos se snažila, aby nedala najevo, že se chvěje, a poněkud absurdně byla ráda, že vedle ní stojí Azak. Pochybovala, že by v sobě našla dost odvahy, aby sama předstoupila před čarodějku. Vycítila, že se na ni dívá. Vzhlédla k jeho očím.

„Ona má Moc,“ pravil ledově a nebylo nejmenší pochyby, o kom to mluví, „ale pamatuj na to, co je vlastně zač. A co jsi ty, Sestřenko.“

Já nejsem nic! „Ovšem, Bratranče.“

Přikývl a znovu se věnoval soupeření s démonickými obličeji na veřejích v tom, kdo se zašklebí pohrdavěji. Inosina už tak pochmurná nálada se ještě zhoršila.

Říkal, že se nezměnil, ale nebyla to pravda. Už se z něho stal zase sultán, takový, jakým byl při jejich prvém setkání. V přístavu i na palácovém nádvoří nevěnoval oddané princezně nejmenší pozornost, jediným mrazivým pohledem donutil vážené muže, aby vyskočili a ptali se po jeho rozkazech. Docela už zapomněla, jak děsivě působil ve své roli vladaře.

A ona se taky změnila. Už nebyla královnou. Pro Azaka byl její královský status mnohem důležitější, než byl kdy pro ni samotnou. Teď byla vyhnancem, zrovna jako kterýkoli ze zapuzených princů, který se snížil k tomu, že se vloudil ke královskému dvoru v jiném paláci anebo se

živil jako Pobíječ lvů a posluhoval obchodníkům. Ačkoli to nechtěl připustit, pohrdal jimi jako muži, kteří selhali. Rashina pobídka přišla dřív, než stačili dokončit svou rozmluvu – chystal se jí zrovna nabídnout sňatek anebo navrhnout, aby Inos uprchlá do Hubu anebo přijala úděl rodičky královských synů? A co z toho by ona sama chtěla?

Stále je ovšem rozdělovala Rashina kletba.

„První dva můžete vejít, třetí ne," prohlásila dřevořezba.

„To ne!" Kade se tvářila, jako by se chtěla začít s dveřmi hádat.

Inos ji políbila na líčko. „Tetičko, jdi do našich pokojů a počkej tam. Nečekej tady. Může to nějakou dobu trvat."

„Myslím, že mou povinností je –"

„Jdi!" zaburácel Azak a Kade kapitulovala.

Inos smutně pozorovala svou tetu, jak se pomaličku vrací dlouhou temnou chodbou, a cítila, jak na ni doléhá osamocení jako šedivý mrazivý příkrov.

Pak skoro poskočila, jak ji vylekalo zaskřípění dveřního pantu. Dvoukřídlé dveře se prudce otevřely.

Vstoupila Azakovi po boku a okamžitě si všimla, že kinvalský vliv už vzal za své. Rozlehlá kruhová ložnice znovu překypovala skříňkami a stolečky všech myslitelných stylů. Překrásná podlaha byla opět pokryta změtí všemožných rohoží a koberečků, oplzlé goblény na stěnách a erotické sochy, které Kade zavrhla, se vrátily na svá místa. První kolekce Inos šokovala, ale její náhrada byla ještě horší, a když ji spatřila, polil ji ruměnec. Vzduch byl ztěžklý přesladkými vůněmi.

Za dvěma velikými okny venku pražilo polední slunce. Světlo padalo do místnosti i prázdným válcovitým prostorem ve středu točitého schodiště, a přesto bylo jaksi zvláštně zakalené… že by kouřem? Zářilo tu mnohem méně, než Inos čekala, takže se jí veliká místnost zdála šerá a chladná.

Dveře se za nimi se zaduněním zabouchly a vyvolaly doznívající echo podobné virblování na buben. Oba návštěvníci pokračovali v chůzi a mířili ke schodu, rozdělujícímu podlahu komnaty. Vtom se Azak zarazil a Inos zrovna tak. Na vzdálenější straně místnosti pořád ještě stála obrovská postel s nebesy, zpola ukrytá za schodištěm, a v jednom rohu postele je ve stoje očekávala čarodějka, provokativně se opírajíc o vyřezávaný sloupek, jako by ho objímala.

Inos jaksi vytušila, že Rasha je opět ve své svůdnické náladě, mnohem lačnější než kdy dřív, a pocítila zachvění neblahé předtuchy i znechucení. Ve skutečnosti měla odhalený jen nepatrný kousek holé kůže kolem očí, ale mlžný závoj tylové róby a drahokamů, který pokrýval ostatek jejího těla, nic nezahaloval – ani vodopád rudohnědých vlasů, ani žhnoucí prsní

bradavku a nespočet perlových šňůr, obepínajících těsně kůži na jejím trupu i údech. Nehalil ani samotnou kůži, horkou, rudou kůži vnadné džinské panny. Vyjma pestrého emailu, pokrývajícího řemínky na jejích sandálech, už nic neskrývalo žádné tajemství, které by mohlo pokoušet mužskou představivost. Nevypadala o nic starší než Inos. Copak muži skutečně prahnou po takové obscénnosti? Copak nevidí, jak je to vulgární a opovrženíhodné?

„Přistup blíž," pravily vlhké rudé rty.

Azak s Inos se blížili mnohem pomaleji, zaraženě. Inos čekala, že se Azak čarodějce ukloní, ale pak si uvědomila, že se před jakousi děvkou z doků nikdy dobrovolně neskloní. Ona sama si promyslela vlastní chování už příliš dopředu, než aby je teď narychlo měnila, a tak udělala pukrle. Rasha to vzala na vědomí mrknutím umně vytvarovaných řas jednoho oka.

Nato Azak padl na kolena a taktak se stačil zadržet rukama, aby se nenatáhl jak široký tak dlouhý. To nebylo dobrovolné pokleknutí a nejspíš dost bolelo.

„Zdá se mi, že ses vůbec nepoučil, Svalovče," řekla Rasha.

„Ach, ale poučil!" Azakovu tvář, pokrytou narudlým strništěm, rozpůlil pobavený úsměv, plný sněhobílých zubů.

„Povídej."

„Poučil jsem se, že pro Čaroděje Olybina už neznamenáš vůbec nic!"

Rasha se ještě svůdněji přivinula k vyřezávanému sloupku a otírala se o něj ňadry. „A co čekáš, že se bude dít dál?"

Pokrčil rameny. „Řekl bych, že až se Čarodějovi zachce, přijde si pro tebe, aby z tebe vypáčil Slova. Ale na tvém místě bych moc nepočítal s tím, že mu nějaká stará, znetvořená, zmrzačená kurva bude k užitku. Mučením z tebe dostane Slova Moci a pak ti podřeže krk jako praseti!"

„A ty bys pochopitelně rád stál někde poblíž, aby ses na to mohl koukat, že?"

„Jen málo věcí by mi udělalo větší radost."

„Nehlásil by ses jako dobrovolník, že bys mu pomáhal?"

„Proč ne? Už jsi mi v minulosti přivodila dost bolesti."

Tentokrát pokrčila rameny Rasha. a jako by do toho gesta vložila pohyb celého těla. Obrátila pohled k Inos, jako by ji opovržlivě prohlížela. Od tak mladé dívky, na jakou vypadala, to působilo jako vrchol drzosti.

„Nabídla jsem ti pomoc a tys jí opovrhla. A teď jsi zavržená, utečenec bez domova."

Běda! Tak je to pravda. Skarash možná lhal, ale čarodějka neměla zapotřebí lhát.

„Tvoje pomoc, mám dojem, spočívala v tom, že jsem se měla provdat za goblina," řekla Inos a dokázala promluvit tiše a nevzrušeně.

Čarodějka se vlnivým pohybem nepatrně přesunula, takže teď měla sloupek za zády. „Stačí jen nechat zavřené oči, děťátko, a jsou všichni skoro stejní. Někteří jsou těžší, někteří chlupatější, od některých to víc bolí. A to je všechno."

„Těžko bych mohla mít zavřené oči pořád."

„Ještě nikdy jsi je neotevřela! Jsi hlupačka!"

Inos necítila žádnou zlost, jenom obavu. „Skoro by se zdálo, že se záležitosti mého království vyřešily, aniž bych u toho musela být. A v tom případě tvoje pomoc byla míň než zbytečná. Stejně neexistoval žádný způsob, jak bys mě byla mohla dosadit na trůn – Protokol to zakazuje."

Čarodějce zle zablýskalo v očích.

Inos nečekala, až se zmůže na nějaký komentář. „Oceňuji, žes měla dobrý úmysl, tvoje Veličenstvo. Teď tě pokorně žádám, abys mě i moji tetu vrátila do Krasnegaru, odkud jsi nás unesla."

Rasha se hrubě zachechtala, znělo to jako krupobití. „A tohohle psa bych si mohla nechat jako odměnu za poskytnuté služby, co říkáš? A co kompenzace za vazala, o kterého jsem přišla díky tvé pitomosti? Ne, Inosolan, pozbylas všechny nároky vůči mně ve chvíli, kdy jsi uprchla z mého města."

Z *jejího* města? Azak hrozivě zavrčel.

„Celou tu záležitost jsi stejně zorganizovala ty!" křikla Inos a nakonec se přece jen rozezlila. „To všechno byl tvůj nápad, a –"

„To byl tvůj nápad, koťátko. Já jsem ti ho do hlavy nezasela. A kdybych tomu svým kouzlem nebránila, ten svaloveček, co se válí tady na zemi, už by ti dávno udělal dítě."

No tohle! Jak se ta coura může opovažovat vyřknout takovou lež! Inos se zhluboka nadechla –

„Buď zticha, nebo tě umlčím po svém. Nemůže se na tebe skoro ani podívat, aby se neudusil chtíčem." Rasha se potichu uchechtla a Inos kolem páteře zamrazilo. „Ne, podržíme si tě tady. Naučíme královské parazity, jak být užiteční. Tvou tetu pošleme umývat nádobí a drhnout podlahy. A tebe – tebe věnujeme jednomu ze strážných. Už jsem jednoho vybrala. V době odpočinku pěstuje zvláštní záliby." Při řeči pozorovala Azaka.

U všech Bohů! Našla si další způsob, jak ho mučit, když mučí ženu, kterou miluje. Inos cítila, jak se jí začínají chvět ruce, a tak je raději za zády sepjala. Trpěla tím, že kvůli ní trpí Azak. Každé ponížení, kterého se dostane jí, se zároveň přenese na něho, aby se dočkal ponížení i on. Dokonce by ho mohli přinutit, aby to, co se s ní má dít, pozoroval.

Ticho. Nikdo nemluvil.

Potom se čarodějka zašklebila na muže klečícího před ní na kolenou. „A co ty, Nadsamče? Měla bych ti sdělit několik *nepříjemných* novinek.“

Azak přimhouřil oči, ale pořád ještě nepromluvil.

Rasha se napřímila, opřela si ruce v bok a vystrčila půvabnou bradu dopředu, což bylo gesto k takové bradě kuriózně nepatřičné. Je pravda, že Elkarathova podřízenost se změnila, takže Olybino zlomil moje kouzlo. Možná má k dispozici větší Moc než já, protože má vazaly, kteří mu pomáhají. Jenomže já jsem do toho kouzla nedala všechnu svou moc – to čarodějové nedělají skoro nikdy, a právě z tohoto důvodu. Pořád mám ještě Moc v zásobě a on nemůže tušit, kolik jí je. A ještě důležitější je, že jsem ve své pevnosti.“ Triumfálně rozhodila rukama. „Proč si myslíš, že si čarodějové stavějí věže? Celý tento palác je chráněný a vyžadovalo by skutečně enormní množství Síly, aby mě tady někdo porazil. Pokud sem pošle svoje vazaly, mohla bych mu je připoutat k sobě. Kdyby si sem chtěli vstup vynutit, museli by zničit celý palác. No tak, přemýšlej, Krasavče!?

Azak si ji chviličku prohlížel a pak se klidně zeptal: „A mě Čaroděj Východu taky zaklel?“

Rasha zaváhala a Inos si všimla, že napětí panující v místnosti se jaksi pozměnilo.

„Pokud vím já, tak ne,“ připustila čarodějka opatrně.

Zhluboka si vydechl. Tahle zpráva pro něho znamenala ohromnou úlevu.

„Nech mě vstát, prosím.“

Prosím?

Rasha nepatrně vykulila žhnoucí oči. „Tak vstaň.“

Azak vstával a mnul si natlučená kolena. Vztyčil se do plné výšky a překřížil ruce na prsou. „Když mi slíbíš, že se budeš slušně chovat, tvoje Veličenstvo… tak tě zvu na mou svatbu. Za tři dny.“

Inos zatajila dech. Po takové pohaně Rasha vzplála vztekem, až jí ztmavl obličej.

Než se mohla chopit slova, Azak znovu tiše opakoval: „Tvoje Veličenstvo!“

Byl to právě královsky titul, po kterém tolik prahla. Na chvilku se zdálo, že ticho poroste až k nesnesitelnosti, potom však Rasha opatrně poznamenala: „A co tvoje prokletí? Když ji obejmeš, spálíš ji na popel.“

„Poníženě tě žádám, abys je zrušila, jako svatební dar pro nás oba.“

Poníženě? Rasha měla co dělat, aby dokázala znova nasadit pohrdavý tón řeči. „Zrušit je pro všechny ženy nebo jen pro ni?“

Nešlo o nic jiného než o bezbožné kupčení a Inos tápala, jak se snažila zachytit všechny nitky, z nichž sestávalo.

„Pro všechny by bylo příjemnější, ale i jen pro Inosolan by bylo přijatelné."

Inos vykřikla: „Azaku!" a ohromeně zmlkla. Z jeho úst to znamenalo neuvěřitelné prohlášení, že… že ji miluje?

A že kapituloval.

Nemohl nabídnout nic většího, ani kdyby dával celou svou říši.

Rashe zajiskřilo v očích a líně se usmála, z toho úsměvu však Inos tuhla krev v žilách. Jenom tři dny?"

Azak byl napjatý jako tětiva luku, z tváře mu ale nebylo možno vyčíst vůbec nic.

„Sedm dní by se zdálo být mnohem přiměřenější lhůtou," dodala chraplavě.

Přistoupila těsně k němu a vyzývavě na něho pohlédla. „A do té doby?"

Jak si přeješ."

Inos viděla v Rashině tváři pozvolný vítězný úsměv, ze kterého jí po kůži běhal mráz. Rasha si jemně modelovanými prsty sňala jašmak a nechala ho sklouznout k zemi, potom pozvedla tvář k políbení. Vypadala možná mladistvě a svěže, ale rty otevírala příliš dychtivě, než aby to odpovídalo předstírané panenské nevinnosti.

Ovšem Azak o těchto věcech zřejmě věděl všechno. Vzal ji do náručí a líbal.

Dokáže každého muže rozžhavit až k šílenství, tak nějak to kdysi říkala. Když dlouhé objetí končilo, byl Azak dočista bez dechu a jeho normálně narudlá džinská pleť hořela jako pec. Upíral oči na svůdnickou čarodějku a po Inos se ani nepodíval.

Potom se Rasha proměnila. Mládí a krása povadly a zestárly, takže na jejich místě stála ohavně potlučená, podsaditá stařena, kterou Inos zatím zahlédla teprve dvakrát. Z drahokamů a průsvitných látek se staly špinavé hnědé hadry, její vlasy, to byla šedivá zcuchaná změť, místo pleti jako hedvábí měla pokožku zvarhánkovatělou a rozrytou vráskami.

Azak ji líbal znovu, jenomže se tentokrát musel sklonit níž.

Inos odvrátila zrak, aby vzápětí zjistila, že hledí na pokroucená těla obscénních sousoší.

Elkarath dobře věděl, o čem mluví, když tehdy tvrdil: „Kdyby se jen jednou snížil ke kompromisu! Jen jedenkrát klekl na koleno. Vyslovil slova, která chce slyšet."

A když končil i druhý polibek, Azak dál svíral čarodějku v objetí. Odlepil rty od jejích jen natolik, aby tiše, ale rozhodně řekl: „Inosolan, máš na to sedm dní. Jdi a připravuj naši svatbu.“

„*Hledej, abys našla Dobro,*“ říkal jí Bůh, „*a především… pamatuj na lásku! Když neuvěříš v lásku, všechno bude ztraceno.*“

Inos se beze slova obrátila a utekla z komnaty.

Rasha zvítězila.

Ženy jistého druhu

Potká-li himalájský rolník medvěda,
křikem svým ho často vykáže,
medvědice však zuby a drápy ukáže,
neboť samice je hroznější než samec.

Kipling, *Samice zvířat*

»»» KAPITOLA TŘINÁCTÁ «««

OD ZÁPADU

1

„Pěkný místečko si našli támhle v těch kopcích," křičel Gathmor.

Rap, jako klíště se držící boku lodi, se hluboko sklonil a nakoukl pod plachtou na velké zelené a bílé město – bohaté a krásné město, jež se v prudkém slunečním svitu zdálo podivně chladné.

„Není to tady špatné," zařval, protože si byl vědom, že by mu vítr mohl utrhnout slova od rtů dřív, než by jejich zvuk dolehl dozadu ke kormidlu. „Ale v zimě by byla hovadská práce to tady vytopit."

Po obou bocích *Královny Krasnegaru*, která rychle letěla do přístavu, klouzaly vysoké kopce dvou mysů. Nebylo nejmenších pochybností o tom, co je to před nimi za město, protože bod na mapě teď ležel přímo na jméně Arakkaran. Jestli Inos žije v tom neuvěřitelném paláci, v tom zářícím zázraku domů, věží a vížek, tak se tam jistě musí cítit velice pohodlně. Rapovi proletěla hlavou vzpomínka na džungli a lavice na galéře, na jotnarské nájezdníky a draky a celé to děsivé putování, které právě končí, a bodl ho absurdní osten závisti.

Idiote! Copak někde žijí kluci ze stájí stejně jako královny? Nikde. Nikdy.

A potom, viděl ji taky ve stanu.

Teď už měl dlouhou cestu za sebou a nastával čas k akci, kterou všechno skončí. Obrátil se k Jalonovi, který schlíple polehával na laťkové rohoži uprostřed lodi, přikrytý kusem plachtoviny, prosáklé slanou vodou. To bylo jediné místo v lodi, kde člověk mohl doufat, že urve trošku spánku, protože jedině tam nemusel mít obavu, že při nekonečných divokých skocích lodi nepřijde o zuby, když už byli všichni tři po celém těle omlácení tak, že jim modřiny začínaly černat. Skutečná bouřka by zvedla

vysoké vlnobití, ale okultní místní nárazy větru, které poháněly jejich *Královnu*, nebyly dostatečně silné, aby nějak zásadně změnily charakter vln, takže kolem nich zůstávalo moře relativně klidné. Člun, zahalený odletující tříští, poskakoval a odrážel se od zpěněných hřebenů vln v podivném nepříjemném pohybu, a takhle to šlo celou cestu z Vislawnu.

„Uklidni vítr, lodivode!“ zařval Rap.

Jalon, vychrtlý a se zarudlýma očima, zašátral po píšťalách. Nosil je na šňůrce kolem krku od té chvíle, kdy se ho Gathmor zeptal, co by dělal, kdyby mu spadly přes palubu.

„Doufám, že si na tu melodii vzpomenu!“

„Když ne, tak v přístavu rozmlátíme spoustu lodí!“

Královna se svou výstrojí byla zřejmě nezničitelná, ale ostatní lodi nebyly. Po celém zálivu skasávali vyděšení námořníci plachty, aby mohli vzdorovat prudké bouři, znenadání se ženoucí z Jarního moře, která stříbrné vody barvila do olověna a valila před sebou stěnu vodní tříště. V té náhlé vřavě si nikdo nevšímal jakési cizí loďky, malé a osamocené

Minstrel začal na flétnu hrát jemnou melodii písně „Odpočívej, milovaná“, načež vítr ochabl a začal ustávat. Za celou cestu ji Jalon hrál jen jedinkrát, poté, co ho Rap pobízel tak neodbytně, až opačným heslem přivolali prudký tajfun, který nákladu i posádce člunu hrozil utopením v moři.

Rap podlezl pod plachtou a klekl si na zavazadla, uložená na přídi, takže se vznášel nahoru a klesal dolů a promáčela ho hustá vodní tříšť. Stejné za poslední dva týdny na sobě neměl suché šaty ani minutu. S výrazem úzkosti si prohlížel město před sebou. Jeho plány byly nesmírně mlhavé – najít Inos, jistě, ale jak? Samotný palác byl větší než celý Krasnegar nebo Durthing. Arakkaran byl dvakrát tak rozlehlý jako Noom nebo Finrain, což byla jediná skutečná města, která zatím poznal. Díval se na množství lodí, uvázaných podél nábřeží, ale v ulicích se zdálo být méně živo, než by člověk čekal. Byla už příliš pozdní hodina na siestu, ale příliš časná na popíjení.

A nesmí zapomenout, že tohle není Impirie. Zdejší zákon i ti, kteří jej vyhlásili, mohou na přivandrovalce bez doporučujících dopisů a bez patrona pohlížet velice nepříznivě. V tak velkém přístavu se jistě potuluje spousta jotnarů, ale faun v těchto končinách musí být skutečnou raritou a přerostlého fauna s goblinským tetováním kolem očí zřejmě budou považovat za nebezpečnou zrůdu.

Jak vítr stále, ochaboval, loďka se nořila přídí hlouběji do vody. Poprvé za dva týdny opadla mlžná clona kolem lodi a *Královna* vplula do jasného

slunce. Rap podlezl plachtu zpátky na své místo a našel Jalona, jak se začíná svlékat.

„Už mě tady asi nebudeš chtít, že, Rape?“ zeptal se omluvně. „Kdybys potřeboval zapískat na píšťalky, tak to zvládneš sám, nebo ne?“

„No jistě.“

„Darada?“

„Ano, myslím že ano. A děkuju ti mockrát, Jalone!“ Rap plácl minstrela po rameni a vděčně se na něho usmál. Jalon znovu, podobně jako v Dračím okrsku, projevil překvapivou odolnost. Býval by se mohl kdykoli ztratit, jen kdyby se mu zachtělo, a přesto odolával čtrnáct dní hrubému otloukání o vnitřek člunu a nedostatku spánku, zimě a mokru a bolákům ze slané vody, nebezpečí a nudě. Možná nebyl čistokrevným jotunem, ale teď i Gathmor uznal, že si vedl jako správný chlap.

„Bylo mi potěšením!“ Minstrel se usmál, až se mu strniště na tváři naježilo, a škubl sebou, když si potrhal slané strupy na rtech. „Mám v plánu složit o tobě romantickou baladu, jaká by se líbila elfům, Rape. A ságu pro impy. A co takhle válečnou píseň pro jotnary?“

„To doufám ne!“

„Nech se překvapit! Dobro tě provázej!“ Jalon potřásl Rapovi rukou a *Královna Krasnegaru* se rozhoupala, protože v ní náhle drobného minstrela nahradil mohutný Darad. Nahého giganta vzápětí oblila sprška tříště, takže zařval jako tulení samec zjara. „Taky mě mohl napřed oblíct!“ stěžoval si a cenil vlčí chrup.

„Vítej na palubě! Šaty máš támhle,“ ukázal Rap na balík s oblečením. Pak se otočil ke Gathmorovi, jemuž na tváři rašily tuhé štětiny a z únavy měl zarudlé oči. „Vidíš na tom městě něco zvláštního, kapitáne?“

Gathmor přimhouřil oči a zahleděl se na Arakkaran. „Jako co třeba?“

„Co ta vlajkosláva? A mrtvo v ulicích?“

„Nějaký veřejný svátek?“ nadhodil Gathmor a pokyvoval hlavou. „To by šlo. Nějaká oslava?“

Rap pocítil bodnutí nepříjemné předtuchy. Mrkl po balíku s meči.

„Co budem dělat teďka, pane?“ Darad se pilně soukal do nohavic, které byly dost velké i na to, aby z nich ušili plachty pro galeonu. Až dosud jim náklad jejich loďky poskytl všechno, co potřebovali, do posledního špendlíku. Lith'rian byl očividně nadán dokonalým darem předvídání budoucnosti a Rap se neustále trápil přemítáním, co všechno ještě Čaroděj mohl předvídat – nějakou událost příliš zlou na to, aby ji přivolával.

„Myslím, že přistaneme.“ Rap zauvažoval. Ano, už se naučil důvěřovat nutkáním svých předtuch, které byly důkazem toho, že se skutečně stal adeptem. „A potom… pak myslím byste vy dva měli zůstat u lodi a hlídat.

Já půjdu na břeh a někoho se přeptám, kvůli čemu jsou tady všechny ty prapory.“

2

Inos byla připravena už dlouhé hodiny, anebo jí to tak aspoň připadalo. Měla na sobě těžkou róbu, v níž jí bylo vedro, vyšla na balkón, aby byla sama, aby se nechala ovívat chladivým vánkem a aby se – aniž by co viděla – podívala na jiskřící město a modrý smalt přístavní zátoky. Jak jsou všechny barvy v tropickém slunci jasné! A jak černé jsou všechny stíny. Nesmírně černé.

Dnes však jejich tvrdé hranice změkčoval podivný a nevysvětlitelný opar, v němž se jí zjevilo jiné město – menší, ošuntělejší, pod šedivou oblohou jaksi pochmurné, jehož přístav se pro většinu roku mění v bílou pláň. Ještě nedospěla k pevnému přesvědčení, že už se tam v životě nevrátí, i když tato eventualita byla nasnadě už od chvíle, kdy ji čarodějka z jejího města unesla. Dobří občané Krasnegaru se možná nikdy nedovědí, co se stalo s jejich princeznou. A ona se možná nikdy nedoví, co se přihodilo s nimi.

Možná dojdou štěstí.

A snad i ona.

Do obličeje jí foukl chuchvalec prachu a postrčil ji zpátky do drsné reality. Koruny palem se chvěly a ohýbaly, cosi jí potahovalo za závoje. Jakoby v souladu s Inosinou náladou se náhle z Jarního moře přihnala prudká bouře, pod jejímž nárazem se zářící přístav zbarvil do žlutohněda a všechny menší loďky spěchaly do úkrytu jako káčata. Inos se opatrně otočila a vrátila se do svého pokoje.

Už musí být pomalu čas, kdy má sejít dolů. Gut tady bude každou minutkou. Princ Gutturaz bude provázet nevěstu ke svatebnímu obřadu. Byl to nejstarší přeživší Azakův bratr, skutečně statný muž.

Zorganizovat zarkskou svatbu se ukázalo být zcela jednoduché. Inos prostě jen řekla Karovi, co chce, a Kar udělal, co si zamanula. Pak poručil Azak, aby se udělalo všechno jinak. Nakonec všechno přeorganizovala Rasha. Naprosto jednoduché.

Prakticky jediné rozhodnutí, které ponechali Inos samé, se týkalo její svatební róby, přičemž její možnosti svírala řada přísných omezení, diktovaných tradicemi. Teď byla ovinuta v tolika krajkách, že by jimi mohla ozdobit všechna okna v Krasnegaru, a ověšena tolika perlami, že by jimi mohla vykoupit ze zajetí i Čaroděje. Perly byly v Zarku symbolem panenské čistoty. Napadlo ji, že perlorodky si o tom asi myslí svoje.

Zastavila se, aby pohlédla na svůj obraz v jednom z nesčetných zrcadel, kterými byly její pokoje přeplněny, jako by to byl nějaký bazar – příruční zrcadla, stojací zrcadla, čtvercová, kulatá a oválná zrcadla. Tuhle stojí, mračí se na všechno jako lidský ledovec. V této chvíli má ještě závoje zvednuté, ale až je spustí, tak ji od ledovce nerozezná ani odborník. Těchto ledovců byl plný pokoj. Klidně by si mohla nechat ve vlasech natáčky a obličej si nalíčit namodro, a pod vší touhle parádou by si toho nikdo ani nevšiml.

„Och, tady tě máme, drahoušku," pravil důvěrně známý hlas. „Vypadáš kouzelně."

Inos se raději neotáčela, aby si nepoškodila vlečku, a tak našla obraz Kade v jednom ze zrcadel a mluvila k němu.

„Vůbec nevypadám kouzelně! Já vůbec nevypadám! Kdybychom do toho všeho nastrojili nějakou krejčovskou pannu a přivezli ji na kolečkách do sálu místo mě, tak si myslím, že by ji imám provdal za Azaka, aniž by si toho někdo všiml."

Kade zprudka zamrkala řasami a Inos si v první chvíli pomyslela, že jí chce navrhnout, ať to tak provedou, ale Kade by nikdy neudělala něco tak neslušného. Místo toho řekla: „Nu, každá země má svoje způsoby, drahoušku. A svatební obřady bývají obyčejně z valné části založené na tradici." Nad tím moudrem sama spokojeně pokývla hlavou a otočila se k jinému zrcadlu, aby se zdvořile usmála na svůj vlastní odraz, jako by se domnívala, že také potřebuje trošku upokojit.

Kade sama byla téměř neviditelná, protože byla zahalená do celých rolí těžké zlaté látky, která jí vůbec nešla k pleti, její šaty musely být ještě těžší a teplejší než Inosina svatební toaleta. Při obřadu bude mít zakrytou jen dolní polovinu obličeje, protože dospělým arakkaranským mužům bylo možno věřit, že je pohled Kadiných očí nevyburcuje k nějakým prostopášnostem.

Princezna Kadolan byla přesvědčena, že se Inos dopouští hrozné chyby. Také to neskrývala, když jí Inos před týdnem velkou novinu oznámila.

Následovala prudká slovní výměna, od té doby pak jen chladná slova.

Dokonce, i teď byla Kade zjevně rozčílená, nešťastná z tohoto svazku, ale nechtěla Inos kazit její svatební den, protože si byla vědoma, že je stejně příliš pozdě zastavit tuhle lavinu – přesto každé slovo, které nevyřkla, měla vepsáno v očích a v sevřených rtech.

Inos se podařilo udělat čelem vzad, aniž by se zauzlovala do vlečky. „Pamatuješ na Agimoonoo?"

Kade zamrkala a pak nejistě připustila: „Ano?"

„To bylo hned po tom, co jsem přijela do Kinvale. Oznámila tehdy, že se zasnoubila s tím tlustým celním úředníkem. Už si vzpomínáš?“

„Ano, vzpomínám.“

Ještě jsem nezapomněla, že jsem tehdy řekla pár nechutných věcí. Že je potměšilec a že smrdí. Že ho nemiluje. Že si ho bere jenom kvůli jeho penězům a protože na tom trvá její matka.“ Inos se usmála. „To bylo ještě před tím, než jsi mě naučila být trošku diskrétnější, tetičko. Ale stejně jsem to říkala jen tobě, nikomu jinému.“

Kade se kousla do rtu. „No a co s ní je?“

„Tys mi tehdy řekla, že se ho naučí milovat. Že pokud muž není vtělená hrůza, tak se žena naučí s ním žít a být s ním šťastná a často později přijde i skutečná láska.“

Kade se na rtech objevil nepatrný bolestný úsměv, ale hned zase zmizel jako tající vločka. „Něco takového jsem mohla říct, ano. Ale –“

„A v mém případě mi Bůh řekl, abych věřila v lásku. To, co pro mě Azak dělá – a dělal – dělá pro mě. Pro lásku.“ Za uplynulý týden viděla Azaka jen dvakrát a velmi krátce. Obojí shledání se odehrálo na veřejnosti a bylo velice formální, takže spolu sotva promluvili. Ve tváři se mu nedalo vyčíst ani slovo, zachovával výraz tvrdý jako dřevořezba. Oběť, kterou pro ni podstupoval, byla zvláštní a krutá, ale stále to byla veliká oběť. „Žádný člověk nemá radost z vlastní ztráty, tetičko. Bídně se poddat je pro každého těžké. Od tak hrdého muže, jako je Azak, se to zdá skoro jako zázrak! Dokazuje to jeho lásku, copak to nevidíš? Musíme věřit v lásku.“

Inos tu větu opakovala celý týden – přes den Kade, v noci sobě – až jí nakonec začala sama věřit. A proč ne?

Kade přikývla, lehce zrůžovělá. „Přeju vám oběma štěstí, drahoušku.“ Myslela to vážně, ale nedoufala, že se to přání někdy splní.

Když se jejich rozmíška dostala do bodu varu, pověděla jí Kade některé velmi bolestné věci, ale Inos jí to odpustí a zapomene. Dnes nechce mít s nikým mrzutosti, protože dnes prožívá svůj svatební den. Dnes bude šťastná. Proč by nebyla?

Každé děvče musí být v den svatby nervózní. Každá nevěsta si musí zakusit ten pocit, jako by měla v břiše pořádný kus ledu.

To, co říkala Rasha o umývárně nádobí, se Kade nedověděla. Rasha myslela svoje hrozby vážně a jedině Azakovo sebepokoření ji odvrátilo od toho, aby je splnila. Pokud by čarodějka svou hrozbu týkající se Kade opravdu uskutečnila, už jen tím by se sňatek znemožnil, Inos by nikdy nedopustila, aby Kade zemřela z přepracování, kdyby musela drhnout nekonečné plochy kamenných podlah.

To bylo něco nemyslitelného.

Což takhle nějaký dámsky vtípek? „Trošku krátké zásnuby, že, tetičko?“

„Ano, zlatíčko?“

„Ale věřím, že přece delší, než ty poslední.“

„Už teď je patrný veliký pokrok. Pokud si vzpomínám, naposled jsme ani nestačili otevřít láhev vína k přípitku na tvé zasnoubení, a už jsi stála před biskupem.“

„A potom Rap –“ Inos pokrčila rameny. Tenhle rozhovor nikam nevedl. Ale kdyby se tehdy Rap nebyl vřítil dovnitř a nezarazil tu svatbu, co by se s ní asi bylo stalo?

„Pořád mám pocit, že se příliš spěchá s tím, aby…“ Kade se odmlčela a v téhle síni plné zrcadel bylo těžké říci, jestli to udělala kvůli výrazu v Inosině obličeji nebo proto, že na to, co se teď chystala prohlásit, bylo už stejně příliš pozdě, anebo proto, že se náhle objevila černě oděná Zana a rovnou ve dvanácti podobách. Zana se tajuplně vrátila do paláce den poté, co tam dorazila Inos, a znovu se ujala péče o pohodlí královských hostí. Nebýt Zany, dnešek už by se dávno zvrhl v čirý chaos.

„Jeho Břichatost už je tady?“ Inos otázku doprovodila výstižným gestem obou rukou.

Zana přikývla, aniž by hnula brvou. Zručnými prsty spustila Inos všechny závoje, aby vypadala přijatelně. Inos koukala na svět skrze mlhu jemné krajky a všude kolem sebe viděla než samé ledovce.

Náhle se v zrcadlech objevil nový odraz, s nímž si mohly lesklé plochy pohrát do sytosti: vchod zatarasila masivní postava v zeleném odění — šedovlasý princ Gutturaz, který se prkenně předklonil, aby dámám vysekl poklonu. Postoupil o tři kroky a znovu se uklonil. Potom se zpoza jeho mocného teřichu vyhrnuly dvě řádky vzrušených malých pážat.

Klučíci cestou na svá místa klábosili a hihňali se. Většina jich byla hodně malých, ale všech dvanáct jich bylo oblečených v zelených šatech – princové, kteří přišli, aby odnesli nevěstě vlečku na svatbu jejich otce.

3

Bože bláznů!

Běžel, běžel, stále jen běžel. Svažité ulice prudce stoupaly, četná schodiště byla ještě strmější. Doma v Krasnegaru bylo obojí kryté střechami, tady otevřené, ale příkré a točité.

Lith'rian… Ať ho Zlo vezme! Musel to přece vědět!

„Pusťte mě, prosím!“

Budoucnost je už příliš blízko, než aby se do ní dalo nahlížet, tak nějak to říkal. Možná. Možná. Nezáleželo mu náhodou nejvíc na tom, aby celá

jeho štrapáce byla hodně romantická? Teď musí hlavně pořád běžet. Leje se z něho romantický pot, romanticky smrdí. Prudce zahýbá za rohy… Odstrkuje oslíky, pořád jenom utíká. Meč mu neustále o něco třiská, lidé se po něm užasle dívají. Královská svatba, vlajky a prapory. Inosolan se vdává? Inosolan opouští svou domovinu? To se nezdá Inosolan podobné.

Bože bláznů, měl počkat, jen chviličku. Měl se zastavit, jen na okamžik, aby to vysvětlil těm dvěma.

Oni se určitě rozběhli za ním a běží do kopce zrovna jako on. Jenomže on to svede nepoměrně rychleji, kdyby tak měli běžet oni, jistě by je to zabilo. No jistě, měl jim o tom povědět, říct jim, že běží za Inos, a ne upalovat beze slova pryč jako blázen a nechat je trčet na lodi. Meč zvoní, lidé se ohlížejí. Vůbec nikdo tady není ozbrojený. Jestli se mu nepodaří dostat se až k Inos, tak ho hezky rychle zavřou a nikdo se o tom ani nedozví. Gathmor s Daradem mu pomoci nedokážou, i kdyby jim celou věc vysvětlil – možná ho zrovna v téhle chvíli vyrazili hledat, a to nebude k ničemu dobré. Než ho najdou, bude určitě po smrti, a to už vůbec nebude k ničemu dobré.

„Nechtě mě projít, prosím!“

Nejhorší ze všeho ovšem byla nerozhodnost – co vlastně hodlá dělat? I kdyby se mu podařilo dostat až k Inos, co u všech všudy bude dělat potom? Snad aby jí pověděl, že ji miluje, aspoň jednou to vyjádřil slovy? Jestli by to mělo být všechno, tak by si měl radši pospíšit – dorazit tam, dokud je ještě svobodná, byť třebas zasnoubená. Mluvit o lásce ke vdaným ženám nejspíš jejich muže pořádně rozzuří.

Královská svatba v paláci, a palác je až na samém vrcholku kopců. Ale palác není vidět bystrozrakem! Určitě je tam čarodějka, schovaná někde v neviditelném paláci. Kdyby tam člověk vlezl oknem, tak by ho strážní dozajista zabili – všichni vetřelci do paláce zcela jistě svou drzost zaplatí životem.

Co je tohle za králičí nory? Cesta se neustále kroutí. Schody jsou stále, strmější a strmější. Srdce mu prudce buší, dech selhává a vůbec se to nezdá nějak romantické. Kdyby neměl bystrozrak, nikdy by cestu k cíli nenašel.

Teď se palác tyčil přímo před ním, jenomže k brané to měl snad ještě několik leguí a nádvoří bylo přeplněno místními lidmi, kteří na účet sultána hodovali na oslavě jeho svatby – těch svatebních hostí tady bylo na tisíce. A tak brány měly zvláštní ostrahu, zesílenou stráž proti davu. Kdyby se z nádvoří pokusil vejít nějaký cizinec s mečem, tak by se strážní určitě chtěli hádat a předváděli by k oslavě svatby pěkné divadlo.

Jemu po boku se táhla zeď… vysoká, ale stará a malta spojující kameny byla počasím hluboko vydrolená. Kriminálník jako Thinal by se po stěně

vyškrábal, vylezl by nahoru jako moucha, a adept přece dokáže všechno, co dokáže kdokoli jiný.

Stop!

Srdce… plíce… nohy se mu chvějí… hlava jako by mu plavala…

Nevíš… co je na druhé straně… neozvalo se odtud zařehtání?

Co ti to ušlo?

4

Zaryčely trubky. Inos skrze bílou mlhu krajkoví pozorovala, jak se před ní otevírají ohromné dveře. S jednou rukou spočívající na pěkně oplácané paži prince Gutturaze plula kupředu jen velice zvolna, protože měla stále na mysli krátké nožky malých nosičů vlečky, kteří cupali za ní… a taky ji neopouštěla myšlenka na ledovce, sunoucí se mezi plujícími ledy, jak je kdysi vídala ze zámeckých oken v Krasnegaru. Už je víckrát neuvidí.

Vstoupila do Velké síně. Nikdy Velkou síň neviděla – ba o ní ani neslyšela – až do chvíle, kdy začaly zkoušky ceremoniálu. Věřila by bez váhání, kdyby někdo prohlásil, že je to nejrozlehlejší zastřešená prostora v celé Pandemii.

Hlavu vzhůru. Není ani nutné se usmívat. Stejně to, nikdo neuvidí.

Po volné ruce se jí tlačil zástup nejbohatších lidí z Arakkaranu, vyšňořených v nejlepších šatech, tam vpředu byli princové, od nejmladších po velice staré, všichni v zeleném. Mladých bylo mnohem víc než starších. Všichni upírali oči kupředu, žádny z nich se neotáčel, aby po ní civěl. Taky nebylo k vidění nic než ledovec.

Ostrý sluneční svit pronikal okny vysoko pod stropem, aby ho vzápětí roztříštil mramorový filigrán a potom se znovu odrážel od žeber, pilířů a plošek, takže na lidi shromážděné dole se snášel jako mléčný opar. Byli tam samí muži. Kade by měla být na pódiu, protože zastávala roli oficiální nevěstiny matky, postranní lóže byla vyhrazena Azakovým sestrám, kterých Inos poznala zatím jen několik. Ženy zde hrály mizivou roli dokonce i v domácích událostech, a svatba samotného sultána není žádná domácí událost, to je státní záležitost. Tak jí to vysvětloval Kar. Tohle měl správně být politický sňatek – Azak se měl oženit s královskou dcerou z některého sousedního státu, aby upevnil spojenecké svazky. On ale porušil tradici a podstoupil to riziko, že si bere úplnou cizinku, nulu bez domova. V oficiálním prohlášení byla označena za královnu, ale koho tím můžou oklamat?

Ozvaly se kithary a ostatní ty mučící nástroje a tiše spustily jakýsi cize znějící nápěv… jen kráčet pěkně pomaličku…

Za ní, už dost daleko, se veliké dveře zavřely se zaduněním, které rezonovalo sálem jako trouby ohlašující konec světa, jako by oznámili konečný účet mezi Dobrem a Zlem – *konec*! Zahřmění dveří se valilo od oblouku k oblouku a od sloupu k sloupu, odevšad se vracely jeho ozvěny, až zanikly daleko vpředu na pódiu, které bylo cílem jejích kroků.

Před ní se rozkládala ohromná plocha bílé mramorové podlahy, rovné jako zamrzlý kanál, až ke stupínku, kde na ni čekal zbytek účastníků svatebního obřadu. Uprostřed, poněkud v pozadí, stál vladařský trůn a na něm seděla vítězná Rasha. Dokonce se oblékla do královské zeleně, byť její šaty měly barvu hodně tmavě zelenou, temnou a třpytivou. Nad průhledným jašmakem už Inos viděla její pálivé, rudé oči, ve vlasech měla jednoduchou korunku, kroužek ze smaragdů a perel, což byla jediná Rashina ozdoba. Karmínově rudé nehty zatínala do čalounění trůnu. Byla maskovaná do iluzorního mládí a krásy. Inos měla obojího požehnaně, a skutečného.

Zarkské zvyklosti zahrnují jeden zvláštní ústupek roli ženství či mateřství – o svatbě drží trůn žena. Kdyby ještě žila manželka Azakova dědečka, seděla by tam ona, dokud by podle zákona nebyla k dispozici její nástupkyně. V současnosti žádná skutečná sultánka neexistovala a po právu měl zůstat trůn prázdný, dokud by k němu na konci obřadu Azak nedoprovodil svou nevěstu. Ale Rasha trvala na tom, že na trůnu bude sedět ona, a Azak bez hádání svolil. Tak dosáhl její triumf vrcholu: věkovitá děvka obsadila arakkaranský trůn. Jaké trpké uspokojení jí to asi může přinášet?

Nakonec nešla až tak daleko, aby pro sebe požadovala vladařskou šerpu, která se třpytila na sultánově hrudníku, když teď vyšel z jedné strany, postavil se a čekal na svou přicházející nevěstu. Vysoký, divoký, krásný, předváděl všem svůj orlí profil. Milý Azak?

Ubohý Azak! Jeho dlouhé ponižování už ale jistě skončilo, ne? Odsloužil svých sedm dní a sedm nocí pokání. Rasha už ho víc nebude ničit a sužovat. Nebo snad ano? Inos neměla žádnou záruku, že tomu tak skutečně bude, neslyšela v tomto směru jediný slib.

Snad se nebude muset dělit o manžela s tou úskočnou starou štětkou, navíc ke všem ženám z jeho harému, které ho obdarují synem?

A co dnes v noci? Jakou náhradou bude Azakovi? Inos se modlila, aby ho o svatební noci nezklamala. Chtěla by ho potěšit. Musí mu věřit – je v těchto věcech určitě zkušený.

Je pohledný, mužný a královský, a miluje ji. Co víc si může dívka přát i v nejhezčím snu? Tohle je země mnohem bohatší než Krasnegar. Bůh jí slíbil šťastný konec.

Dorazila téměř ke schodům. Stál tam imám, starý muž, který při řeči tuze prskal. Byl tam i neustále usměvavý Kar s dětským obličejem, nejlepší chlapík a bdělý osobní strážce. Také tam stál mladý princ Quarazak, *na svůj věk hodně vysoký*, a hrdě třímal zelený polštář. Na podušce ležel tenký zlatý náhrdelník, který v Zarku symbolizuje manželský stav. Inos se nepříliš vážně pokusila nahradit jej prstýnkem podle impirijského zvyku, ale v Zarku prostě dávali přednost náhrdelníkům. Když se o náhrdelníku doslechla Kade, velice ji to rozrušilo. Inos se pokusila obrátit všechno v žert, když tvrdila, že řetízek je pouze jemnější než prsten, a přece oba znamenají totéž.

Celý zarkský ceremoniál byl už méně propracovaný. Vyšplhala po dvou schodech na pódium. Otočila se obličejem k Azakovi a poklekla na připravený polštář, princ Gutturaz jí při tom pomáhal a kvůli mohutné svatební róbě to vůbec nebylo jen plané gesto.

Hudba utichla a pohřbil ji rámus podobný mořskému příboji – to se přítomní usazovali na židle.

Imám se přikolébal blíž, v rukou držel jakousi knihu. Azak rovněž postoupil o několik kroků k ní a doprovázeli ho Kar s mladým Quarazakem, jemuž zářily oči.

Jistě, Azak jí nemohl vidět do obličeje, ale usmát se na ni snad mohl. Kar se usmíval.

Bylo překvapující, že se sultán vůbec dokázal pohybovat, když na sobě měl hotové brnění z drahokamů. V jejich nádheře zanikala dokonce i pohádková smaragdová šerpa. Je na něm vidět, že je absolutním panovníkem bohatého království.

A Inos není nikdo. Vysvětlovala to Kade pořád dokola.

Sálem se rozhostilo ticho hluboké jako prach usazující se dlouhá staletí. Utichlo všechno pokašlávání a šelestění. Osamělé a hrubé zaskřípání židle pod posledním opozdilcem zaznělo jako výkřik.

Imám si odkašlal. A spustil.

Azakovy odpovědi zvonily síní, jako by to byly královské edikty. Sliboval spoustu věcí: péči, ochranu. Lásku.

Pak přišla řada na ni. Inos se pokoušela dosáhnout toho, aby se jí hlas zřetelně nesl, ale zase aby nekřičela.

Slíbila všechno.

A Quarazak pozvedl podušku, aby mohl imám posvětit řetízek. Poté ho princ nabídl Azakovi, a jak po něm sultán sahal, třpytil se každičký článek řetízku ve večerním slunci.

Azak na řetízek nedosáhl, protože chlapec se zmateně pootočil, aby se podíval ke vzdáleným vstupním dveřím. Potom i Azak zaslechl to, co

mladé uši slyšely dřív, a podíval se stejným směrem. Kar zrovna tak… I turbany obecenstva se obracely. Copak se to z předsálí síně ozývá za podivný hluk?

Zatím zní slabě, ale nepřibližuje se? Snad nějaký křik? Rány?

Zvonění *mečů*!

Azak pootočil hlavu, aby se podíval po Rashe, a Rasha se nad zeleným pavučinovým hedvábím svého jašmaku zle mračila.

Rasha zprudka vstala z trůnu, ba skoro vyskočila.

V té chvíli se dveře rozletěly.

Zdobená závora se rozprskla v obláček plachtících třísek. Dveřní křídla se prudce rozevřela, jako by je rozrazil nápor přílivu anebo úder blesku. Otočila se v závěsech tak rychle, že narazila do stěn se zaduněním, které všechny ohlušilo. Sálem se znovu převalovala nekonečná ozvěna.

Zlatý řetízek nepozorovaně sklouzl ze zeleného polštářku na podlahu. Všechny oči se upíraly k vřavě u vchodu.

A zejícím vstupem se do sálu vedral… obrovský černý kůň, vzpínající se na zadních nohou.

Od západu

Od západu přišel mladý Lochinvar,
za celou hranicí oře lepšího bys pohledal,
a krom meče svého bez zbroje a sám,
lásce věrný, v boji neohrožen, putoval.
Nebylo rytíře lepšího, než je mladý Lochinvar

Scott, *Lochinvar*

»»» KAPITOLA ČTRNÁCTÁ ««« SBĚH A KŘIK

1

Dlouhý, bezděčný okamžik celá kongregace jakoby přimrzla na místa, počínaje Rashou a Azakem a konče nejmenším princátkem, a všichni fascinovaně zírali na boj, kypící u vchodu.

Pokud ten kůň nebyl sám Ďábel, tak to musel být některý z jeho bratří, a přesto muž na jeho hřbetě ovládal zvíře stejně dokonale jako malíř štětec – sám Azak by tohoto koně nebyl schopen zvládnout tímhle způsobem. Na vetřelce dorážely celé kohorty palácové stráže, sekaly po něm šavlemi, ale kůň se svým jezdcem si všechny nepřátele drželi od těla. Meč v jezdcově ruce tančil jako stříbrná mlha, tu po jedné, tu po druhé straně. Ostří na sebe narážela v neustávající zvonkohře, hřebec se točil a klapal podkovami na kluzké mramorové podlaze, a přestože se do boje zapojily i jeho kopyta, zuby a trup, muži ze stráže se k němu chovali mnohem ohleduplněji než se pokoušeli k jeho jezdci – to pro případ, že by to zvíře byl skutečně Ďábel.

Diváci v síni ve zmatku vstávali, rachotily padající židle a ti, kteří byli nejblíž u dveří, se začali stahovat do bezpečí.

Jeden z gardistů inkasoval naplno kopnutí zadní nohou a vrazil do zdi se stejným zaduněním jako předtím dveřní křídla. Vzduchem se kmitl čakram jako smrtící paprsek, ale zamýšlený cíl – vetřelec na koňském hřbetě – odmrštil mečem zbraň stranou, odrazil další ránu zprava, seknutím zneškodnil útočníka zleva a vyhnul se dalšímu kopí. V předsálí Velké síně se po zemi povalovala těla mrtvých a zraněných a začínala se kupit i uvnitř místnosti. Další muž vykřikl, upustil meč a překulil se na podlahu v téže chvíli, kdy hřebec zneškodnil dva další a odkopl je stranou. Jezdec se shýbl

a unikl dalšímu čakramu a smrtící zbraň letěla vzduchem nad hlavami stovek lidí. Koňské podkovy skřípěly na mramoru…

„*Zadržte*!“ Rasha křikla s takovou silou, jako by zaječela válečná trubka.

Boj ustal. Diváci znovu ztuhli na svých místech. Také bojující znehybněli.

Jezdec s koněm obezřetně vycouval z houštiny zkamenělých útočníků. Když viděl, že už ho neohrožují, uklidnil se, otočil hřebce a nechal ho vysokým, strojeným krokem kráčet ke stupínku v čele sálu. Jak se blížil, provázela ho vlna otáčejících se turbanů, jak z něho přítomní nespouštěli oči — Inos viděla za ním jenom obličeje a před ním jen turbany. Další obličeje vykukovaly zpoza, sloupů.

Vetřelec zasunul zkrvavený meč do pochvy a předloktím si otřel čelo.

Kůň pod ním byl nepochybně Ďábel, největší z hřebců černých jako noc, které směl sedlat jenom Azak a kteří byli pýchou královských stájí. Zvíře se chvělo, na srsti se mu objevily stopy pěny, koulelo očima a cenilo zuby. Kopyta na vyleštěném mramoru tančila a klapala, ošuntělec v sedle ovládal hřebce naprosto dokonale. Dojel až těsně před pódium. Teď měl za zády všechny diváky, všechny obličeje v sále.

Inos se neodvážila po Azakovi ani podívat, aby viděla, jak se na tohle rouhačství tváří, a zírala s rostoucí nevírou na vetřelce. Tohle bylo jistě nějaké čarodějnictví.

A potom si všimla, že Ďábel nemá žádnou uzdu, žádné sedlo.

Ten kůň je neosedlaný! V životě poznala jen jediného muže, který –

Už podruhé! To snad ne!

Rychle se zvedala na nohy, ale vadily jí těžké krajky, pod nimiž měla problémy udržet rovnováhu. Zakymácela se, vyrovnala a civěla na ten stydlivý skromný úsměv, směšné mývalí tetování, neučesanou houštinu hnědých vlasů, promáčených potem. Ne! To není možné! Je přece mrtvý! Svět se s ní zhoupl, veliká síň potemněla. Už zase? Slunce ještě nezapadá a přízraky přece na denní světlo nevylézají. Musela se zbláznit. Má halucinace.

Pak se vetřelec naklonil dopředu, přehodil koni nohu přes hřbet a seskočil na podlahu vedle Ďábla. Zakolísal a musel se opřít o prudce se zvedající černý koňský bok, z něhož stoupala pára. Měl špinavé, promáčené a krví potřísněné šaty. Bojoval o dech s křečí, která se ho zmocňovala, mohutně vdechoval a vydechoval vzduch stejně hlasitě jako hřebec vedle něho. Po tváři se mu lil pot a každých pár sekund si ho stíral chlupatým holým předloktím.

Ale přesto se vypjal v ramenou a napřímil se. Nejistě se uklonil Inos. Pak zrakem několikrát přeskočil z Azaka na Rashu a zpátky. Při pohledu na to, jak je Azak vyšňořený, se mu lehce zkřivilo tetování kolem očí, potom se rozhodl pro Rashu a uklonil se jí. A nakonec Azakovi.

Sál byl plný mlčícího, zírajícího obecenstva, zatím nikdo nepromluvil ani slovo. Nejzřetelnějším zvukem v síni bylo hlasité vetřelcovo oddychování.

„Náš faun!“ prohlásila Rasha. „Velice zajímavé.“

Rap se znovu lehce usmál, znovu se mu ve tváři objevil známý nejistý úsměv, který…

Ne! Ne! A ještě jednou ne!

„Ten faun je mrtvý!“ křikla Inos. „Tohle jsou špinavé, kruté čáry. Královno Rasho, to je tvoje dílo?“

V zeleni zahalená čarodějka zavrtěla hlavou a Inos nedokázala odhadnout, jestli se v jejích rubínových očích zaleskl vztek nebo pobavení. A Azak… Inos podklesla v kolenou. Ještě nikdy a u nikoho neviděla takový výraz zloby. V šarlatové tváři mu pulzovaly tepny. Chvěl se a držel se v klidu jen nezměrnou silou vůle. Ze státní svatby se stala jatka, z pompy fraška a ještě žádný sultán z Arakkaranu nebyl takto zostuzen před očima celého dvora!

„Je to magie,“ připustila Rasha, „ale já s tím nemám nic společného. Co jsi zač?“

„Já jsem Rap, paní.“ Párkrát prudce vydechl a pokračoval: „Támhle vzadu bude pár zraněných mužů. Možná jsem jich dokonce i pár zabil. Ale doufám že ne-“

„Uvolni je!“ zaburácel Azak. „Udělej mi tu laskavost.“

Rasha pokrčila rameny. Zkamenělí gardisté u vchodu zase obživli. Když viděli, že u pódia se rozvinula spořádaná debata, začali stydlivě schovávat šavle do pochev a ošetřovali si utrpěná zranění.

Obecenstvo zjevně trápila nerozhodnost a rozpaky. Potom se poznenáhlu rozneslo sálem skřípění a klapání, jak lidé začali stavit do pořádku popadané židle a usedat na ně.

„Rap je mrtvý!“ křičela – či plakala? – Inos. „Ty nemůžeš být Rap!“

Zamyšleně se na ni usmál a poplácal mohutné, pěnou potřísněné koňské plece vedle sebe. „Ani vrchní podkoní, ani velitel stráží?“

Och, u všech Bohů! Inos cítila, jak pod ní začínají povolovat kolena, ale v té chvíli se jí po boku objevila Kade a přidržela ji. Blahoslavená Kade! Pevně se k ní přimkla. Rap? On není mrtvý? Je to skutečně Rap?

Idiot Rap! Maniak Rap! Upadl do tenat nějakého čaroděje a ten ho použil k narušení Azakovy svatby, a, a… Jenomže celá tahle strašlivá

pohroma má rysy pravě toho bláznovství, jakého je schopen pravé jen Rap. Je to zrovna taková záležitost…

„Čí je tohle dílo?“ ptal se Azak chraplavě čarodějky.

Rasha znovu pokrčila rameny. „Mluv, chlapče.“

Rap ale civěl na Inos jako bez ducha. „Jsi už vdaná?“ zeptal se sotva slyšitelné.

„Ano,“ odpověděla. „Ne. Vlastně –“

„Aha.“

A víc toho říct nedokáže? Když se vrátil přímo ze chřtánu smrti? Navíc uvedl do zmatku vážnou státní záležitost? Převrátil jí celý svět vzhůru nohama… Ach, vždyť je to všechno pitomost! Tohle nemůže být Rap. Není to tentýž Rap. Za necelého půl roku by se sem z Krasnegaru ani nedokázal dostat.

Azak sáhl po rukojeti své šavle, ale Rasha vztáhla ruku a varovala ho, aby nechal zbraň na pokoji.

Rap si olízl rty. „Přináším královně Inosolan poselství.“

„Od koho?“ zaburácel Azak.

„Od… od… Zdá se, že na tvou otázku nemůžu odpovědět, tvoje Veličenstvo.“

Azak už stačil vytrhnout na píď šavle z pochvy, než ho Rasha znovu zarazila. „Má na sobě magickou blokádu, ale jen velice plytkou. Tak…“

„Děkuju!“ řekl Rap slušně. „Od Čaroděje Lith'riana, tvoje Veličenstvo, vlastně vaše Veličenstva.“

Azak překvapením zasyčel.

„No tak si to poselství poslechneme,“ řekla Rasha.

Jak to, že se chová tak vyrovnaně? Oči se jí sice blýskají, ale prsty má docela uvolněné a není na ní patrná nejmenší známka zlosti nebo neklidu. Její klid byl ohromující. Chovala se jako… jako Kade, nebo někdo podobný.

Inos objala Kade trošku pevněji a cítila, že Kade jí objetí oplácí. Nemohla z Rapa spustit oči. Líčka měla celá zmáčená a ani si nechtěla představit, jak teď asi její obličej vypadá, takže nakonec bylo štěstí, že ji nikdo nemůže vidět. Ovšem kromě čarodějky, to je jasné.

A Rapa. Ach, zatraceně! Byl mohutnější, ramenatější než dřív. A také neporovnatelně sebejistější. Mužný. Ne tak vysoký jako Azak nebo nějaký jotun, ale větší než impové. Nebo skřítci. Pročpak pomyslela právě na skřítky? Kvůli jejich ošklivým placatým nosům?

Ve snu přece viděla Rapa, jak cválá na bílém koni. Kdypak se jí to zdálo? Možná i víckrát.

„Jeho Všemohoucnost řekla, že bych měl jít a povědět královně Inos –“

„Ticho!“ Azak vytasil celou šavli z pochvy.

„Vrať to zpátky,“ houkla na něho Rasha příkře. „Kdybys na toho fauna zaútočil, rozsekal by tě na cucky. Vlastně…“

Azakova šavle zmizela, stejně přišel o meč také Rap a Kar. V té chvíli nebyla v síni jediná zbraň, protože svatební hosté u sebe žádné zbraně neměli. Kůň se chvěl touhou vyrazit pryč, zaklapal nervózně kopyty a vydal se směrem ke vchodu, kde se tlačil cely oddíl palácové gardy, ti muži byli nervózní z potlačované zuřivosti a zřejmě i strachu, protože dobře věděli, že Azakova pomsta bude krvavá. Rozdělili se, aby mohl Ďábel projít. Sotva poslední příslušníci zostuzené a zdiskreditované stráže vyšli za koněm do předsálí, dveře se zavřely.

V této chvíli už mělo být dávno po svatebním ceremoniálu a hosté už měli směřovat ke svatební hostině. Světlo, dopadající do sálu z oken pod stropem, sláblo a zardívalo se, rozlévalo po sloupech a obloucích barvu krve. Objevily se stíny, jako hladoví supové, slétající se k masakru.

Poté, co odešel kůň, se zdál Rap malý a osamělý. Stál dole na podlaze, zatímco ostatní před ním byli na pódiu, o dva kroky výš.

„Tak je to lepší,“ řekla Rasha.

„Chtělo by to, aby ho někdo pořádně vyhřebelcoval,“ souhlasil Rap a založil si ruce na prsou, jako by se mu ulevilo od nějaké obavy.

„Myslela jsem… No, tak mluv Mistře Rape. Co ta zpráva?“

„Tu zprávu doručíš v soukromí!“ štěkl Azak. „A zprávy pro moji ženu napřed vyslechnu já.“

Rap znovu protáhl tetování a zvědavě se zahleděl na Inos. „Jsi skutečně vdaná, tvoje Veličenstvo, a udělalas to ze své vlastní svobodné vůle?“

Měla náhle ústa jakoby plná písku. „Ano. A znovu ano.“ Její možnosti pochopitelně byly omezené, ale to teď nehodlala připustit. Kluk ze stájí přece nemůže rozumět politice, to je jasné. Rap teď vidí Azaka jen jako boháče jiskřícího drahokamy. A jako velkého lidského samce.

Co si Rap myslí, na tom vůbec nezáleží.

Azak zuřivě zavrčel. Udělal dva kroky zpátky do středu stupínku, sebral zlatý řetízek ze země, kam spadl, a kráčel k Inos. Sklonila hlavu, aby jej přijala, a on jí náhrdelník zavěsil na šíji. Pak přešel k okraji pódia. „Teď už je vdaná beze vší pochyby, a jestli řekneš jediné slovo přímo k ní, nechám tě rozlámat v kole.“ Rap našpulil rty a pokrčil rameny. Dech už se mu skoro uklidnil a zdálo se, že se smířil s tím, že přišel příliš pozdě.

Příliš pozdě k *čemu*?

„Jaké zní Čarodějovo poselství?“ řekla Rasha klidně.

„Řekl mi, abych královně Inosolan vyřídil, že má… že má věřit v lásku.“

Inos couvla, jako by ji uhodil, a znovu ji podepřela věrná Kade. Inos ji zlostně odstrčila. Jak se mohl opovážit takhle vtrhnout na její svatbu? Jak si může dovolit mluvit k ní takhle hnusně? Ano, políbila ho, když byli ještě děti, ale teď z její svatby udělal cirkus a krvavou lázeň a ještě ji chce poučovat o *lásce*.

Bez ohledu na všechno si prudce zvedla závoje a obrátila se k Azakovi, i když se obávala, že je v obličeji stejně bílá jako všechny ty krajky kolem ní. Kvůli ní se plazil před tou nenávistnou čarodějkou. Proč, když ne pro lásku k ní?

„Vždycky jsem věřila v lásku," prohlásila nahlas. „A pořád v ni věřím."

Přikývl se záštiplným uspokojením. „Takže poselství bylo zbytečné a teď se můžeme vypořádat s poslem."

Oh, Rape! Ty idiote Rape!

„Gutturazi!" křikl Azak. „Odveď naše vážené hosty k hostině. A pošli sem stráže."

Mohutný princ povstal a uklonil se. Znovu se ozvalo skřípění židlí, jak hosté vstávali.

„Já zůstanu tady!" ozvala se Inos neústupně.

Azak se na ni zaškaredil, ale neposlal ji pryč. Gutturaz zaváhal, protože zkoušky s takovouto situací nepočítaly. Zaimprovizoval a pokynul zdvořile imámovi, aby šel jako první a potom nabídl rámě Kade. Zavrtěla hlavou a zůstala stát blízko Inos. Tlusťoch ohrnul rty a naznačil malým nosičům vlečky, aby šli za ním, a pyšně kráčel ze schůdků. Rap odstoupil kousek stranou a pozoroval hodnostáře, jak procházejí kolem něho a vytvářejí ve středu sálu špalír, táhnoucí se za kulhajícím knězem. Toho následovala první řada princů. Na stupínku zůstal jenom matně se usmívající Kar s Azakem a s nimi tři ženy.

„Azaku, můj…" Inos se zadrhl jazyk, a tak to zkusila znovu. „Můj pane, tento muž je velice –"

Azak po ní vrhl užaslý pohled a odvrátil se.

„No tak, počkejte," ozvala se Rasha. Mluvila tiše, přestože musela přehlušit šelestění bot všech těch lidí, kteří odcházeli ze síně. „Možná tady není tak docela ze své vůle, tvoje Veličenstvo. Nacházím u něho stopu po nějakém nutkání zvenčí."

„Mně je jedno, jestli ví nebo neví, jak –"

„Zadrž! Myslím, že za tím vězí ještě jiná zpráva, můj milý."

Můj milý? Jak se něčeho takového odvažuje? Jak si může přisvojovat arakkaranský trůn, dávat rozkazy sultánovi, chovat se jako tyran a *hlavně* mluvit s Azakem tak, jak to zrovna předvedla!

Azak se zamračil. „Lith'rian?"

Rasha přikývla a bedlivě si prohlížela Rapa stojícího pod pódiem, který couvl, když zaslechl slovo „nutkání“, a s obavami se díval z jedné tváře do druhé, jako by si teprve teď uvědomil, v jakém se ocitl nebezpečí. Snad nečekal, že by ho Azak po něčem takovém nechal naživu?

Prudký tropický soumrak skončil. Lidé, tváře, křesla, i sama Velká síň, všechno se ztratilo ve stínech. A přesto nebylo pochyby, že Rashu něco potěšilo, ba nadchlo. Mnula si ruce a scházela po schůdcích dolů k Rapovi, který před ní o krok ucouvl, pak se ale zastavil a nedůvěřivě se na ni díval.

Z nedůvěřivosti se stala hrůza. „Ne!“

„Ale ano,“ řekla Rasha. Uchechtla se. „Myslím, že Čaroděj Lith'rian posílá zprávu i mně. Anebo dárek!“

„Teď na to není vhodný čas ani místo!“ Azak na ni hulákal, jako by řídil armádu při jezdeckém cvičení.

‚Je jen jedno místo a jeden čas, můj milý.“ Rasha se nedívala vpravo vlevo. Jednou mi kdosi řekl, že tenhle faun zná Slovo Moci. Určitě ho tehdy podcenili anebo od té doby získal další Slova. Je to nejmíň mág a možná i čaroděj.“

„Jenom adept,“ zamumlal Rap. Teď už byl zjevně vyděšený, bělma očí mu uprostřed tmavého tetování zářila jako měsíce.

„Říkej si, co chceš, jak je libo.“ Čarodějka se k němu přisunula blíž a v šeru se její tmavě zelená róba zdála černá. „Ale my jsme tě viděli při práci. Že by pouhý adept dokázal zadržet celou palácovou stráž?

To sotva. Taky jsem bývala adeptkou a vím, co je a co není možné!“

Síň už byla zpoloviny prázdná, za princi odcházeli už i obyčejní diváci. Bočními dveřmi naopak klouzaly dovnitř nezřetelné postavy palácové stráže v hnědých uniformách a tam se řadily.

„O čem to mluvíš?“ zeptal se Azak ostře.

„O našem spojenectví, miláčku, pamatuješ? Přece naše spojenectví proti Olybinovi.“

Inos zalapala po dechu.

Bylo to něco jako přibouchnout si prst do dveří – nával omračující bolesti, ale i ohlušující výkřik nespravedlnosti, vnitřní hlas v ní křičel, že Bohové by nikdy nedopustili, aby se něco takového mohlo dít. Že by právě tohle požadoval Azak po čarodějce? Že by se v tomhle skrýval důvod, proč jí poslední týden otročil jako poslední běhna? Jakou odměnu přijal za své služby – osvobození od prokletí, aby si mohl vzít Inos za ženu, ano, ale také okultní spojenectví pro nadcházející válku s Impirií? Náhle Inos sama sebe viděla jako nějaký balíček, jako cosi, co obchodník přihodil zákazníkovi za to, že od něho koupil nějaké docela jiné zboží. Pěkný

balíček se stužkou, který skrývá nechutné zboží. *Co jsi mi sliboval, Azaku? Co vlastně máš ve skutečnosti v plánu ?*

Zradil ji!

Rap se pořád bránil, že je jenom adept.

„Snad by čaroděj byl skutečně příliš," uznávala Rasha. „I Strážcové mají ve své štědrosti jisté meze. Ale nepochybně jsi příliš silný, než abys byl obyčejným adeptem. Hádám, že jsi mág."

„Že by měl posloužit jako náhrada za Elkaratha?" zeptal se Azak a scházel z pódia, aby se k ní připojil. Rap stále neznatelně couval a Rasha se táhla za ním. Velikými dveřmi za pustinou prázdných židlí, působících dojmem pařezu po zpustošeném lese, vycházeli poslední hosté.

„Možná. Elf se očividně obrátil proti Východu, jak jsem předpovídala. Olybino je nemehlo a elfové nenávidí každou nedokonalost. Taky si myslím, že mi toho fauna posílá jako ochranu."

„Ochranu?" řekli Rap s Azakem současně.

Inos pokročila o krůček dopředu, ale Kade ji stáhla zpět. „To ne, má milá!" zašeptala jí do ucha.

Měla pravdu, to se ví – dohadovat se s Rashou kvůli tomu, aby Rapovi pomohla, by bylo strašlivou chybou. Rasha nesnášela, když ženy chovaly k mužům něžné city, ať to byl muž takový nebo onaký.

„Ochranu! Východ mi hrozí, že mě zakleje. Lith'rian mi navrhuje, abych se bránila, chápeš? Tenhle darovaný faun začne být užitečný, až mi poví jedno ze svých Slov."

„To ne!" vyjekl Rap.

„Zcela jistě."

„Čtyři Slova je maximum!"

„Ano? Jestli ti tvoje Slova Moci dávají takový pocit jistoty, tak musíš být určitě čaroděj. Kdo by ti jinak takovou věc říkal?"

Rap se zajíkl a neříkal nic.

„Nevěř tomu, že nějaké maximum existuje!" řekla Rasha. „Aspoň za pokus to stojí, i kdybych tím neměla nic získat."

„Svým čarováním ze mě Slova nedostaneš!"

Rasha se zachechtala. „Že ne?"

Rap zařval, zkroutil se, ztěžka zavrávoral. Inos cítila, jak se jí nohy samy od sebe začínají hýbat, ale Kade jí stiskla paži. Onoho dne, kdy se poprvé dostaly do Arakkaranu, Rasha právě tak mučila Azaka.

Rap se schoulil do klubíčka, svíjel se, prudce napřimoval, cloumaly s ním křeče, třásl se, jakoby každičký jeho sval tiskl nějaký svěrák. Nekřičel, jen v hrdle mu bublalo, ale kdyby naříkal, zřejmě by to divadlo bylo méně hrůzné. Inos se dělalo zle a pokoušela se odvrátit oči, ale

nemohla. Zaťala zuby, aby nekřičela. Doprošovat se té čarodějky by bylo stejně špatné jako se doprošovat Azaka. *Rape! Nemůžu ti nijak pomoci! Kdybych udělala cokoli, bylo by to všechno jen horší!*

Nakonec zmučené Rapovo tělo, které sebou mlátilo o podlahu, ztichlo a zůstalo nehybně ležet. Inos v hrůze přemítala, jestli jen omdlel nebo je mrtvý.

„Už máš dost?“ zeptala se Rasha sladce. „Nechceš si odpočinout?“

Po chvilce se Rap namáhavě pozvedl, opřel se o dlaně a zůstal ležet na jednom boku. Tvář měl smrtelně bledou, a jak se tak díval na čarodějku, objevil se mu v očích šílený záblesk. Musel si pokousat jazyk, protože měl ústa od krve, řekl Rashe něco tak nejasného, že tomu Inos nerozuměla. Bylo to také řečeno velice hrubým námořnickým dialektem, ale smysl toho prohlášení byl jasný.

Rasha se zasmála. „Výborně! Ale jak dlouho to vydržíš? Hodinu? Týden? Celý život?“

Rap znovu odpověděl jakousi nesrozumitelnou sprosťárnou.

„Tak jsi připraven? Chceš se ještě trošku přismažit?“ zeptala se.

A nejspíš mu vyléčila jazyk, protože další odpověď byla vyřčena naprosto zřetelně, byť nebyla o nic slušnější. Rap, viditelně otřesený, se pomalu stavěl na nohy. Chvilku se kýval, pak se náhle vrhl kupředu, jako kdyby chtěl na čarodějku zaútočit a uškrtit ji. Zastavil se už po dvou krocích a bezmocně zíral, ovšem Inos nedokázala odhadnout, jestli si to rozmyslel anebo jestli ho zarazila Rasha. Jak by mohl vědět, že odvaha a odhodlanost jsou tou nejhorší možnou odpovědí na její mučení?

I skrze jemnou tkaninu roušky bylo vidět, jak se Rasha baví. „Zajímavé! Ty jsi pro mě docela lákavá výzva. Ale tvoje slabé místo najdeme někdy jindy. Dnes bychom zdržovali svatební hostinu. Však ty promluvíš, a pěkně rychle, až tvoje milá… Och, to je mi hrozně líto! To je ode mě hrozně neopatrné, takhle se zmiňovat o podobných nebezpečných tajemstvích! Chtěla jsem říct sultánka, no jistě. Tentokrát bude oheň sžírat ji a ty se na to budeš koukat, faune.“

Azakovi uklouzl nesrozumitelný výkřik na protest, vzápětí ale prudce couvl, jako by ho kopl neviditelný kůň.

Inos se postavila pevněji a odstrčila tetu, která ji podpírala. Otevřela ústa, aby křikla královský rozkaz, aby pověděla té staré děvce, jen ať dělá, co umí, aby přikázala Rapovi držet jazyk za zuby – a nedokázala se donutit vyříknout ani hlásku. Neuměla odhadnout, zdali to bylo účinkem nějakého Rashina kouzla anebo v důsledku její vlastní slabosti, ale zkrátka zůstala zticha. Mlčela a už se začínala třást. Ještě nikdy v životě nezakusila

skutečně velikou bolest. Viděla Azaka i Rapa, které utrpení zlomilo, a nedoufala, že by mohla být hrdinnější nebo odolnější než některý z nich.

A co na tom bude záležet, jestli Rashina moc ještě naroste? Už teď vládne Arakkaranu, jak si umane.

Rap se mračil, přikročil blíž k čarodějce, prsty měl zkřivené jako drápy a v pohledu se mu zračila smrtelná pohrůžka. Rasha se nad jeho bláznovstvím jen posměšně ušklibovala.

„Tak dobře!“ zahulákal na ni. „Tak dobře, ty mizerná stará babizno!“

‚Ještě budeš hodně litovat, že ti tahle poznámka uklouzla. Ale teď mluv!“

Natočila hlavu a Rap se k ní blížil, ve tváři černý zlostí.

Začal jí něco šeptat, zajíkl se ale a zalapal po dechu. Rasha se rozhlédla a zamračila se na Azaka, který stál nejblíž.

„Ty máš příliš tenké uši, Svalovče. Ustup! A ty pojď sem, faune.“ Poodešla až k první řadě opuštěných židlí. Rap se vlekl za ní a vypadal docela zlomený a sklíčený. Azak se od těch dvou odvrátil a vyběhl na pódium. Došel k Inos a postavil se vedle ní, ale pořád zrakem ulpíval na dramatu dole a na ni se ani nepodíval. Tak jako z trouby při pečení sálá teplo, tak z Azaka sálala zlost. Ach, ten idiot Rap!

Inos se zase přimkla ke Kade, a přivinula se k ní ještě pevněji, když zjistila, že jedna z nich se chvěje. A možná obě.

V sále už bylo takové šero, že se jen stěží daly rozeznat nějaké podrobnosti, ale Rap se znovu naklonil čarodějčinu uchu. Zadrhl se a odtáhl se od ní. „To pořád hrozně bolí!“

„Mluv! Jinak Inosolan zkusí to, cos zakusil ty! Máš poslední příležitost!“

V Inos se znovu napjal každičký nerv a šílela z toho, jak je bezmocná. Azak se pořád jen mračil a mlčel. Na vzdáleném konci sálu, kde se řadily stráže, zamrkaly pochodně.

Rap se znovu sehnul k Rashe. Začal šeptat a skončil srdcervoucím zasténáním. V doslechu nebyl určitě nikdo, ale bylo očividné, že vyřknout Slovo Moci byť před jediným posluchačem je bolestivé skoro stejně jako Rashino magické mučení.

Vzadu u dveří kdosi vykřikl jakýsi rozkaz a jednotka palácové gardy se dala do pohybu, nejméně padesát mužů kráčelo uličkou uprostřed sálu a neslo hořící pochodně. V pevném rytmu dusali po mramorové podlaze a sloupy v sále začaly vrhat třaslavé stíny.

Rap to zkusil znovu, a tentokrát, jak se zdálo, řekl všechno, co říci měl. Potom couval, klopýtal a dusil se.

„Ááách!“ Rasha v okamžiku svého triumfu ztuhla a zdálo se, jako by povyrostla. „Ano, ano!“

Obrátila se obličejem k Azakovi. „Ano! Teď už –

Rap se vzpřímil a upřeně na ni zíral.

Inos zalapala po dechu a prudce se přimkla ke Kade – v šeru bylo vidět, jak čarodějce žhnou oči.

Pokusila se něco říci, ale vydala ze sebe jen koktavé zabreptání. Azak postoupil o krok kupředu, zarazil se a zkroutil tvář do úšklebku. Teď už čarodějčin obličej i ruce zářily přízračným růžovým svitem.

Kade zaťala prsty Inos do paže. „Mám halucinace,“ zašeptala, „anebo její Veličenstvo Rasha udělala vážnou chybu?“

„Přisvojila si příliš mnoho Moci?“ odpověděla Inos. „Ale Rap ji varoval!“

Rap si v té chvíli připlácí dlaně na uši, jako by mu v nich znělo něco, co normální smrtelník neslyší.

Z čarodějčiných šatů začaly stoupat bledé pramínky dýmu, ruce i hlava jí skrz pavučinové hedvábí viditelně žhnuly. Potom si zřejmě i ona poprvé uvědomila, do jakého nebezpečí se dostala, anebo narůstající bolest prorazila všechny její obranné bariéry. Zoufale zaječela.

Čelní řada gardistů se zprudka zastavila, zadní řady narážely mužům před sebou do zad a jejich postup se změnil v chaos. Muži klopýtali, padali přes židle a jeden přes druhého. Velitel zbytečně křičel povely.

Rasha se otočila k Rapovi a vztáhla k němu ruce. „Vezmi si to zpátky!“ sténala. Potácela se vpřed a Rap před ní v hrůze uhýbal. Ze zápěstí jí stoupal hustý kouř, který od rozžhavených rukou získal načervenalý odstín. Pokusila se znovu promluvit, ale slova zanikla ve zvířeckém zaskučení, to když na ní vybuchly plamenem doutnající rukávy a vzápětí i rouška, která jí pokrývala vlasy.

A už vzplála celá čarodějka jako lidská pochodeň, osvětlující sál, královskou společnost na pódiu i vyděšené obličeje gardistů, shluklých do sevřené skupinky, v jejichž očích se odrážel jas prýštící z čarodějky tak, že jim zářily jako světla vlčí smečky, pozorující z lesa kořist. K obloukům klenutého stropu stoupaly jiskry a kouř. Inos vnímala záři i přes zavřená víčka a zalykala se hnusným zápachem hořících vlasů a látky.

Oheň dohasínal, jeho jas se vytratil do temnech koutů, Rasha ale křičela dál, a tak Inos znovu otevřela oči, aby se podívala, co se děje. Rasha tam pořád stála. Oblečení a vlasy jí shořely, ale ona sama, zdálo se, nepozbývala své lidské podoby a smrtelného života, které si podržela nějakým nevídaným magickým kouskem anebo výjimečným vypětím vůle. Už však nepředváděla žádnou imitaci, nic nepředstírala, nezůstalo jí nic

z královské vznešenosti ani panenské krásy, zbyla jenom groteskní neforemná postava stařeny s vytahanou kůží bez jediného chloupku, která se potácela sem a tam a ječela pronikavým třaslavým hlasem, který se člověku zařezával do uší. A celá ta ohavná postava zářila vnitřním růžovým světlem jako lampa, takže prozařovala temnotu sálu.

Inos se chtěla rozběhnout k Rapovi, ale nedokázala se pustit Kade. Obě se pevně objímaly a chvěly se jedna víc než druhá. Palácová stráž couvala uličkou mezi židlemi zpátky ke dveřím.

Rasha se znovu pokusila uprosit Rapa a vztahovala k němu ruce v zoufalém gestu. A on ji znovu odmítl. Snažila se promluvit, ale každé slovo jí vyletělo z úst jako zášleh bílého plamene. Otáčela se kolem dokola a hledala někoho jiného, kdo by jí mohl pomoci, až nakonec upřela oči na Azaka.

Jenomže už vlastně žádné oči neměla. Tam, kde bývaly, se teď černaly jen dva hluboké stíny na pozadí žhavé tváře. Skrze pokožku jí bylo zřetelně vidět obrys lebky, a když napřáhla ruce k Azakovi, byly jí vidět i kosti v pažích, doběla rozpálené.

Klopýtala dopředu, vždycky jen po jediném nejistém kroku, až dorazila k pódiu. Azak jí šel vstříc a v rukou držel židli, jako by byla nebezpečným zvířetem, které je třeba držet si od těla. Zastavil se na vrcholu schůdků a bránil jí ve vstupu na pódium.

Opět se pokusila promluvit a její stony se mísily s výšlehy plamenů jako z kovářské výhně. Inos cítila žár, který od ní sálal, a měla dojem, že porozuměla několika slovům – snad „pomoc“ a „Čaroděj“, možná i „miláček“, ale také to mohlo být jen dílo její představivosti. Vnitřek Rashiných úst byl žhavější než hrnčířská pec.

Položila nohu na první schod a podařilo se jí naň vystoupit, pak ale zakolísala, když se pokusila vystoupit na další. Azak stál pořád na svém místě, neustoupil před sálajícím žárem a drahokamy na jeho oděvu se třpytily jako krůpěje krve, obličej měl zkřivený bolestí a židle, kterou držel před sebou, začala doutnat, jak se k ní Rasha přiblížila příliš blízko.

„Ne!“ křičel na ni. „Jdi pryč! Příšero!“ To, co z čarodějky zbývalo, pozvedlo obličej k nebi a vyrazilo poslední, hlasitý, uši rvoucí zoufalý jek a tentokrát bylo slovu rozumět dobře: „*Miláčku*!“ Vyletělo z ní jako dlouhý bílý plamen, kroutící se až ke stropu, a s tímto výkřikem jako by z ní vyletěl i život. Nepochopitelně odolné tělo vybuchlo v plamenech a čarodějka podruhé zazářila jako vatra – žhavější a jasnější než prve, protože hořela samotná její podstata a zanikala v hučícím sloupu ohně a jisker. Azak odhodil židli, přikryl si tvář předloktím a couval před plameny.

Na okamžik zůstala na místě čarodějky jen holá kostra, stojící na schodech, jako zázrakem balancující na schůdcích, a každá kost byla rozžhavená jako samo slunce. Pak se zhroutila a také ona se proměnila v plameny a popel.

Sál se ponořil do tmy a do ticha. Inos neviděla nic než nazelenalé pozůstatky kostry a narudlou žhavou skvrnu na schodu, kde naposled Rasha stála, dvě stopy nohou, které rychle chladly a ztrácely se. Mramor popraskal tak, že se na něm objevila kresba podobná klikatému blesku.

„Přineste světlo!“ křikl Azak a gardisté se znovu probrali k životu. Dva nosiči pochodní běželi kupředu, aby osvětlili scénu pro to, co bude následovat.

Oči přivykaly na šero pomalu, ale Inos zanedlouho dokázala rozlišit noční oblohu, rámovanou vysokými okenními oblouky a dokonale vykrouženou klenbou, které zastiňovaly jiskřící hvězdy. V tančící žluté světelné skvrně na podlaze nezůstalo po sultánce Rashe nic než hromádka vápenného popele uprostřed popálenin skvrny na mramoru a popraskaný schod. A odporný zápach po spálenině.

„Je mrtvá,“ řekl Rap potichu. „Dočista mrtvá. Cítil jsem ji umírat. A cítil jsem, jak se mi vrací Síla!“ Popošel o pár kroků a prohlížel si poškozený schod.

„*Volný*!“ Azak zaklonil hlavu a zařval to čarovné slůvko tak, že se vracelo řetězem ozvěn. Zaťal pěsti nad hlavou. „Jsem volný od té děvky! Konečně jsem zase sultánem podle své vůle!“

„Myslel jsem, že byla tvým pobočníkem,“ zamumlal Kar, ale tak tiše, že to Azak nejspíš přeslechl.

Ale Inos slyšela dobře a jen to utvrdilo její podezření. Rasha měla na starosti okultní obranu v nadcházející válce. Azak si koupil dvě sultánky. Ale to už je pryč, všechno pryč…

Azak pokynul a gardisté spěchali k němu, aby potom před první řadou židlí utvořili kordón. Ukázal na Rapa. „Lučištníci! Kdyby ten muž řekl jediné slovo bez mého svolení – zastřelte ho!“

Když na něho zamířilo z bezprostřední blízkosti šest šípů, Rap zavřel ústa a byl zticha. Zaklesl palce za opasek a ironicky na Inos koulel očima. Vypadal mnohem šťastnější než před chviličkou. No ovšem – Rasha je mrtvá, a pokud Inos věděla, Elkarath se nevrátil. Ať už byl mág anebo jen adept, jak sám tvrdil, Rap byl v Arakkaranu nejvýše postaveným kouzelníkem. Měla problémy, aby se jí to v hlavě všechno srovnalo. Rap?

„Mám několik otázek, zajatče!“ zavrčel Azak.

„Azaku!“ Inos se odloučila od Kade a spěchala přes pódium, nedbajíc vlečky, která jí hlasitě šelestila za patami.

Azak se k ní otočil a zle na ni zhlížel. Opřel si ruce o boky. „Ty se odvažuješ prosit za toho otrhance?“

„No jistě!“ štěkla Inos. „To není žádný otrhanec. Zbavil tě čarodějky, nebo ne?“

„Ne. Zničila se sama.“

„Takže budeš potřebovat náhradního rádce v okultních záležitostech. Mohu se zaručit za to, že Mistr Rap ti bude věrně sloužit. Je čestný a důvěryhodný.“

„Věrný komu? Ne, nebudu ve svém království držet žádného kouzelníka, který mě nenávidí. Zemře!“

Rap pobil několik strážných, násilně vnikl do paláce, narušil královskou svatbu, ukradl Ďábla a pohaněl Azaka. Cokoli z těchto provinění bylo v Arakkaranu považováno za hrdelní zločin.

„Azaku!“ Padla na kolena.

Tvář mu potemněla zlostí. „Co pro tebe ten muž znamená, sultánko?“

„Nic! Je to jenom kamarád z dětství a věrný obránce mého zvěčnělého otce. Copak od tebe nemůžu žádat takovou malou laskavost ani jako dárek k našemu sňatku?“

„*Ticho*! Nezačínej svůj život manželky tím, že ve mně vzbudíš hněv! V Zarku je neslýchané, aby vdaná žena jen znala jiného muže jménem, nemluvě o tom, aby mu stranila proti přáním svého manžela. Princezno Kadolan, odveď svou neteř do královské ložnice.“

Inos se zajíkla, neschopna slova. Nemohla… nemohla připadnout ani na vhodnou myšlenku, natož na slova. Muž, kterého potřebovala, byl Azak z pouště, Pobíječ lvů, ale nevěděla, jak by ho přivolala, aby vystřídal tohoto městského tyrana.

„Veličenstvo?“ Kupředu vystoupil Kar, ale jeho lehký úsměv byl v mihotavém světle loučí sotva znatelný.

Azak zavrčel.

„Tvoje Veličenstvo, jestli tenhle muž doopravdy přišel jako posel od Čaroděje Lith'riana, tak by zřejmě nebylo moudré ho usmrtit. Jeho příchod té zbavil čarodějky, která ti visela na šíji jako kámen a k tomu se zřejmě měla stát vazalem Čaroděje Olybina. Jeho Všemohoucnost z Jihu možná tyto okolnosti předvídal.“

Azak znova zavrčel.

„Alespoň přijmi v té věci malou radu, Sire. Nespěchej s tím příliš.“

„Mám držet mága ve vězení?“

„Ne, to je nemožné. Ale jestli je to mág, tak ho nebudeš moci ani zabít. Kdyby ses o to pokusil, vyvolal bys jen jeho nepřátelství.“ Kar se tiše zasmál. „Tvrdí o sobě, že je jenom adept. Adepta by bylo možné držet

v cele a myslím, že tihle čestní hoši budou chtít zvládnout i tuhle nebezpečnou a obtížnou úlohu, aby znovu získali tvou přízeň. Mohli by tím trošku odčinit to, jak mizerně si počínali odpoledne."

To byla slušná řeč, pomyslela si Inos vděčně.

Zdálo se, že Azak souhlasí. „Tak dobře. Kapitáne, dohlédneš na to, aby tento vězeň byl držen v samovazbě a neustále pod dohledem. Nesmíš mu dovolit mluvit, jinak by tě očaroval, a spoutáš ho tím nejsilnějším řetězem, jaký –"

Rap se pohnul jako blesk. Otočil se na patě, udělal dva kroky a skočil. Lučištníci beznadějně zaspali a jen jeden z nich pustil tětivu. Šíp přeletěl napříč půlobloukem, který tvořila řada gardistů, a zabořil se do těla nosiči pochodně, který se bez hlesu skácel na záda.

Zpočátku se zdálo, že jen málo gardistů chápe, jak jim mohl vězeň uniknout. Potom zaslechli dusání bot na mramorové podlaze odkudsi zezadu, kde Rap přistál a běžel pryč, ve tmě stěží viditelný. Spěchal ke dveřím, znatelný sotva jako pohybující se šmouha, rychlý jako gepard.

Jenomže u dveří stála také stráž a musel prudce brzdit, aby zastavil před linií napřažených šavlí. Inos slyšela, jak něco říká, a zdálo se, že zbraně před ním ovládla jakási nejistota. Potom ale doběhl zbytek stráže a zavalil ho masou těl. I potom se však nějakou dobu zdálo, že probíhá vcelku vyrovnaný boj. Muži vříkali, jiní létali vzduchem. Ale přesila byla příliš veliká. Boj skončil. Rány a kopance nikoli.

Inos si zakryla dlaněmi uši a křičela na Azaka: „Zastav je!"

Azak jen pokrčil rameny, ale strážní ji možná zaslechli, protože toho nechali. Nesli Rapa zpátky obličejem k zemi, dva za každou končetinu, a v ústech měl nacpanou čísi čapku, aby nemohl mluvit, byl ale nejspíš stejně v bezvědomí. Hlava mu bezvládně klimbala a na podlahu mu z ní odkapávala krev, která se v neklidném svitu loučí zdála černá.

„To bylo uspokojivé!" zaburácel Azak. „Kapitáne, přijmi všechny kroky, které uznáš za nezbytné!"

Inos měla pocit, jako by se v ní srdce zkroutilo do uzlíčku. Nevěděla, jak se k tomuto Azakovi-sultánovi má chovat. Rozzuřilo ho všechno vyjma ubohé poníženosti. Kdyby jen mohla na jeho místo vylákat onoho Azaka z pouště, který se smál a sypal ze sebe vtípky… s tím by dokázala pohnout, kdyby byli byť chviličku sami. Snad, když dokáže udržet Rapa alespoň pár dní naživu, svede něco vymyslet.

„Můj pane! Oni ho zabijí!"

„Ne tak docela!"

Pořád ještě klečela na kolenou. Pozvedla sepjaté ruce k prosbě: „Ať už víc nekrvácí! Alespoň tohle mi slib!"

Azak po ní rozzuřeně střelil pohledem. „No dobrá. Kapitáne, ať už neztrácí krev!“ Pak se rozhlédl po celé gardě a zvedl hlas, aby oslovil každého muže: „Ale žádný z vás si nedovede představit, co by vás potkalo, kdyby utekl. To vůbec nemáte ponětí! Řekl jsem to dost jasně?“

Kapitán zasalutoval a tvářil se při tom přísně a nenávistné. Musí myslet na syny, na které přísahal, a na to, co by s nimi Azak asi dokázal provést. Všichni na to musí pořád myslet.

„Princezno Kadolan!“ řekl Azak.

Kade potácivě pokročila kupředu a nad jašmakem bylo vidět, jak má vykulené a vylekané oči.

„Konečně jsme se dostali k tomu, abychom mohli manželství zpečetit. Doprovoď sultánku do královských pokojů.“ Chladně shlédl dolů na Inos. „Tvoje ženy už čekají, aby tě připravily. Můžeš mě očekávat brzy.“

2

Ťuk!

Eh? Jotun otevřel oči a otřásl se.

Ležel na dně člunu pod těžkou, vlhkou pokrývkou a obloha nehezky bledla úsvitem. Že by byl trošku ztuhlý? U všech Bohů! Takhle se necítil od doby, kdy mu bylo šestnáct a odmlouval Rathkrunovi, Rathkrun mu tehdy řekl, že už je zralý pro první lekci, a také mu ji uštědřil, pěkně poctivě, místo vedle místa.

Rathkrun je po smrti. A starouš taky. I Wanmie a děti.

Zachvěl se.

Ťuk! Žbluňk!

Cosi narazilo do boku člunu a pak spadlo do vody.

Gathmor se posadil a zasténal u toho. Vůbec přece nechtěl spát. Chová se jako nováček! Usnout na hlídce! Zasloužil by, aby mu vyrazili všechny zuby. Všude kolem se poklidně kolébaly další lodi, v nejistém světle viditelné jako poněkud mlhavé siluety. Třpytící se voda, mlha, jasná obloha…

Dolehlo k němu tiché zvolání: „Krasnegar!“

To bylo heslo. Zahleděl se ke břehu, ale ten se ještě ztrácel v mlze. Jejich loďka však musela být vidět – snad proti světlu?

Gathmor znova tiše zaskučel. U všech Bohů! Bude jistě samá modřina, a není divu, po čtrnácti dnech otloukání v téhle prokleté kocábce od elfského kouzelníka. „Durthing!“ houkl smluvený ohlas na heslo.

Měl dojem, že mu všechny klouby v těle zamrzly a že když nutí bolavé, roztřesené končetiny, aby se ohýbaly, musí to praskat, jako když tají ledy.

Sáhl po veslu, připravil si je tak, aby je měl pěkně při ruce, a vstal. *Královna* se na protest rozhoupala a pak popojela dopředu, jak Gathmor přitáhl lano. Z vody vyjela malá kotva, okapávalo z ní stříbro, a když ji hodil do lodi, prolomila vůkolní ticho absurdně hlasitým rachotem. Na žádné z okolních lodí zatím nebylo vidět známky života. Odkudsi ze severu, z města, bylo slyšet zaštěkání psa.

Pádloval jedním veslem a směřoval s lodí ke břehu. Bez magické síly to byla taková lenošná bachratá kravka, ale stačilo pár záběrů veslem a už spatřil muže, čekajícího na břehu. I když ho viděl jen jako šedou siluetu proti šedému pozadí, postava nebyla dost velká na to, aby tam stál Darad. Byl to ten ucouraný, užvaněný imp, Andor. No, pravda, Darad ho varoval, že to může být kdokoli z nich. Nemůže mu slíbit, povídal, že ho zase zavolají zpátky. Bláznivé, jen ke Zlu dobré čarování! Andor byl na jeho vkus příliš slizký.

Když tak o tom přemýšlel, byl to vlastně Andor, kdo ho kdysi přemluvil, aby koupil toho fauna. Všechno je to jeho vina! Bylo by mu opravdovým potěšením takhle mu jich pár ubalit, udělat mu ten jeho nafrněný ksichtík trošku chlapštější. Už by bylo načase zase trošku pocvičit a tenhle imp by na rozehřátí docela stačil. Jenomže by asi hned přivolal Darada – a to by nebylo dobře.

Královna se zaskřípěním zarazila kousek od břehu. Andor došplouchal k boku člunu, strčil dovnitř pár vysokých bot a pletenou tašku, potom loďku odtlačil na vodu a zároveň se překulil přes bok dovnitř, a to všechno tak bystře, až to v Gathmorovi vyvolalo nerudný údiv. Při pohledu na sítěnou kabelu se mu v ústech sbíhaly sliny.

„Teplé koblihy, kapitáne! Přímo z pece! Možná ještě nejsou tak docela hotové, ale však ony dojdou, je ještě příliš časně, aby se dalo sehnat něco jiného.“ Andor usedl na lavičku a rozhlížel se po něčem, do čeho by si utřel nohy.

Gathmor dumal, odkud se asi tyhle boty vzaly – Daradovy nebyly. Opřel se do vesla a hnal člun, dokud nebyl nad pořádnou hloubkou. Pak ho ponechal svému osudu, sedl si na dno lodi a sáhl po vonící tašce. Jaké máš novinky?“

Andor pochmurně zavrtěl hlavou. „Všechno špatně.“

„Nevadí, povídej. Už jsem velkej kluk.“

„Ten faun řádil jako berserk. Celé město je vzhůru nohama.“

„Jak to myslíš jako berserk?“ zamumlal Gathmor i trhal z koblihy kousky horkého těsta.

Je jasné, že se probil do paláce, ukradl jednoho ze sultánových koní, přejel palác z jednoho konce na druhý a potom vtrhl do svatebního sálu, kam ho stíhala celá palácová garda.“

Námořník uznale zabrumlal. Čertovský chlapík, tenhle faun. Je ovšem napůl jotun, to se ví.

„Hotový blázen!“ Andor si svlékl plášť a znechuceně si utřel nohy do podšívky.

„Překazil tu svatbu?“

„Ne. Ale nějak se mu povedlo zlikvidovat tu čarodějku. Spálil ji prý jako lojovou kouli.“

„Jak to provedl?“

„Nemám ponětí, a nikdo, s kým jsem mluvil, o tom taky nic neví.“

„Jakpak jsi tohle všechno zjistil?“

„Jenom jsem se ptal!“ Andor zablýskal dokonalými bílými zuby v pohledné snědé tváři. Gathmor se na něho oplátkou zašklebil – blbá otázka! Kdopak by odolal takovému úsměvu?

Imp chvilku mlčky žvýkal koblihu. Obloha se rozžehla doruda a dozlata a mlha se z moře zvedala ve velkých chomáčích. V dohledu se objevovaly další lodi. Nesly se od nich hlasy a rámus a na jedné z bližších bárek se rozplakalo děcko. Andor už zase mohl mluvit.

„Pomáhali mi moji společníci. Thinal nás dostal přes hradby. Já jsem si promluvil s několika svědky. Skoro všichni byli příliš ohromení nebo ožralí, než aby se mě nějak moc vyptávali, a když to zkusili, tak je srovnal Darad. Když je ta čarodějka pryč, tak to nebylo nijak zvlášť nebezpečné.“

„Takže naše dáma je šťastně vdaná a faun tuhle celou štrapáci prošel marně?“

„Vdaná ano,“ řekl Andor. „Ale mám pocit, že moc šťastně ne. Thinal vlezl až ke královským pokojům –“

„Ale ne!“

„A bylo to skoro jako nic! To je tak – jakmile se někde objeví drahé kameny, tak se dočista zblázní, a v tom paláci jsou jich doslova pytle, a to bohatě stačilo, aby ho to přitáhlo jako masařku ke koňské mršině.“ Andor ledabyle sáhl do kapsy a vytáhl plnou hrst jiskřících drahokamů, měl na dlani větší bohatství, než Gathmor kdy v životě viděl.

„Tumáš, jsou tvoje. Tohle bylo jen tak na rozehřátí, to ukradl levou zadní. Pak našel sultánovo okno a už byl skoro dole na balkóně, když ven vyšel sám sultán.“ Andor se znova usmál. „Nebo aspoň nějaký chlap, který byl hodně veliký a byl doslova obalený v drahokamech, nevím, kdo jiný by to v tom místě mohl být. A začal chodit sem a tam. Nějakou hodinu takhle přecházel zprava doleva a Thinal mu visel na víně rovnou nad hlavou.“ Imp

se zasmál. „Ten mrňavý poberta nebyl takhle vyděšený už aspoň padesát let! Třikrát si nacvrkal do kalhot a už čekal, že si ten džin dole všimne, že něco smrdí.“

Gathmor vybuchl smíchem, pak se ale zamračil. „Co asi může chlapa přinutit, aby o svatební noci takhle chodil po balkóně?“

„Určitě ne to, co by měl o svatební noci dělat, to si piš! A ještě zajímavější byl zvuk, který bylo slyšet zevnitř.“

„Jaký zvuk?“

„Pláč.“

Gathmor znova zavrčel. Žádný jotun by nikdy nenechal v takové chvíli svou nevěstu plakat. Jen ji pořádně zaměstnat, v tom bylo celé tajemství.

„A kde je tedy faun?“

„Ve vězení. Ještě je pořád naživu. To bych nečekal.“

„A jak to víš?“

Andor pokrčil nos a chvilku mlčky kousal do koblihy, jako by se mu nechtělo pokračovat. Mlhy nad mořem už se rozplynuly docela. Slunce vybuchlo nad obzor a zalilo hladinu zálivu mezi dvěma mysy, v jeho svitu jako by veliký palác zářil zevnitř a jasně se rýsoval na pozadí vzdálených narudlých hor a ještě potemnělé oblohy.

„Psi,“ řekl Andor. „A koně. Pamatuješ, co nám povídal o tom, jak dostal bití v Noomu? Neříkal, že umí potlačit bolest?“

„Dokud zůstane při vědomí.“

„Ano, správně. No, celou noc psi a koně všude po paláci vyváděli jako pominutí. Ne pořád, ale jen po chvilkách. Ty asi tenhle poslední kousek nechceš, co?“

„Ne, jen si ho vezmi.“ Gathmor měl pořád ještě hlad a lačně zíral na poslední koblihu. Říkal si, proč ho zrovna teď, v jeho věku, popadl takový podivný záchvat zdvořilosti.

„Stájníci a psovodi z toho šíleli,“ pokračoval Andor. „A vlastně všichni. Házeli to na tu čarodějku anebo nějaké démony, které vyvolala anebo kteří přišli, aby po ní truchlili… Já si myslím, že to dělal Rap.“

„Proč by něco takového dělal?“ Slunce už pěkně připékalo.

„Řekl bych, že to nedělal schválně, ale pokaždé, když přestal ovládat bolest, tak zburcoval zvířata. Chápeš?“

Gathmora pobodl osten hrůzy. „Jakou bolest?“

Andor chvilku neodpovídal a vyhýbal se námořníkovu pohledu. Člun se pomaličku kolébal a postupně odplouval od pobřeží, jak se zvedal vítr, kterého využívali rybáři. V přístavu už bylo živo, všude kolem se zvedaly plachty.

„Je v zarkském vězení,“ řekl nakonec. „To mluví samo za sebe, hm?“

„Ne. Povídej.“

„Kolo.“

„Co u všech všudy znamená kolo?“

„No, pokud vím, tak nepoužívají skutečné kolo, stačí jim jenom podlaha. Přikovají ho řetězy na podlahu. A pak mu rozbíjejí kosti topůrkem k sekeře.“

Loďka se houpala v tíživém tichu. Gathmor idiotsky hleděl na svého společníka, neschopen uvěřit tomu, co právě slyšel.

„Dokonce jsem mluvil s jedním strážným, který jim s tím pomáhal,“ pokračoval Andor tiše. „Potom jsem přenechal konverzaci Daradovi. O toho jednoho je jich míň, jestli ti to nějak pomůže.“

Námořníkovi se zpotily ruce a náhle ho cosi zabolelo v hrdle. Překvapilo ho, když si uvědomil, že ani nevychrlil žádné nadávky. Jak se lidé mohou k jinému člověku takhle chovat? *Když je ke všemu spoutaný řetězem*! To je neuvěřitelné! Zasraní džinové!

„Já tomu nerozumím,“ zamumlal. „Je přece adept. Měl by být schopný jim tohle všechno vymluvit. U všech Bohů! Ba dokonce je přemluvit, aby ho nechali jít.“

„Nemůže mluvit. Už nikdy mluvit nebude.“

„Jak to?“

„Vypálili mu žhavým železem jazyk.“

Na chvíli se Gathmor vážně obával, že přijde o chudou snídani. Potom ho nevolnost přešla. Otřel si pot z čela. „Co budeme teď dělat?“ V ústech měl sucho a pachuť, jako by mu tudy tekla stoka.

„Nic prostě dělat nemůžeme!“ pokrčil Andor smutně rameny. „Vůbec nic. Určitě během pár dní umře. Předhodili ho strážím, které předtím strašně pokořil, víš. A některé z nich i pozabíjel… Nevěřím, že by byl schopný vyléčit si taková zranění, i když je adept, a jsem si jistý, že budou dávat pozor, jestli se uzdravuje, a jak to zjistí, začnou nanovo.“

Odmlčel se, jako by vyzýval Gathmora ke sporu. Ale Gathmor se s ním nepřel.

„Vydáme se domů, námořníku. Nacpeme tuhle loďku zásobami a vyrazíme směrem k Impirii. Mám nějaké zlato… můžeš si klidně nechat ty cetky, které jsem ti dal. Uvítal bych, kdybychom vyrazili rovnou na sever, do Ollionu, ale pokud budeš chtít na západ, bude pro mě Qoble stejně dobré. Necháš mě vystoupit někde v civilizované krajině a loď si necháš. Jsem si jistý, že ti Jalon rád dá lekci v pískání na ty píšťaly, když mu o to řekneš, a pokud to kouzlo ještě nějakou dobu potrvá, stal by se z tebe hodně rychle velice bohatý námořník.“ Vzdychl. „Áách, civilizace! Dobré víno

v křišťálových sklenkách, chutné jídlo na zlatých talířích, krásné ženy na hedvábných prostěradlech.“

Gathmor měl pocit, jako by se topil, a pokoušel se proti tomu bojovat. „Nikdy! Opustit druha z mojí lodní posádky? Musí přece být něco, co bychom pro něho mohli udělat!“

Andor se smutně usmíval a hleděl námořníkovi do očí. „Bojím se, že není. Mám Moc větší než spousta ostatních mužů, a nikdy jsem nepotkal někoho, koho bych měl ve chvíli nouze po boku raději než tebe, kapitáne. Ale ve skutečnosti jsme pořád jen párek vagabundů.“

Gathmor zuřivě zavrtěl hlavou. „Utéct od kamaráda z jedné lodi? Myslíš, že mě k něčemu takovému přemluvíš? Po tom, co kvůli mně riskoval v Noomu? Myslíš, že mě tvůj prašivý šarm dokáže takhle oblbnout?“

„Já vůči tobě neužívám žádný šarm, Gathe,“ ohradil se Andor příkře. „Na pěkná děvčata, to ano. To vždycky! Ale na moje kamarády nikdy. A na palácovou gardu moje řasy stejně neplatí. Je to parta ostrých hochů – nikdy jsem se neodvážil zkusit jich zmanipulovat víc než dva naráz. Tři bych neošálil docela určitě. Myslíš snad, že bych jen tak mohl zajít do vězení a odvést si Rapa s sebou? Ani my dva bychom ho stejně neunesli, tedy v tom stavu, v jakém v téhle chvíli musí být. Sami dva přece nemůžeme bojovat se sultánem, jeho armádou a jeho poddanými. Slyšel jsem, že se schyluje k válce… Není přece žádná hanba to vzdát, když se úkol nedá zvládnout, kapitáne. Tak nám to velí docela obyčejný zdravý rozum.“

Gathmor jen zavrčel.

„Námořníci to znají taky,“ pokračoval Andor. „Když přijde bouřka, tak skasáš plachty, že? A nikdo ti neřekne, že jsi zbabělec. A tohle je docela stejné. Je to beznadějné.“

Problém byl v tom, že měl pravdu.

„Mně se to nelíbí o nic víc než tobě, kapitáne. Ani Rap nemůže čekat, že mu přiletí na pomoc čarodějnice do okna pokaždé, kdy by nějakou potřeboval. I kdybychom ho nějak mohli dostat z cely, stejně by nám umřel pod rukama. I lámání kolem není mučení, to je pomalá poprava. Už teď jako by byl mrtvý. Dva mrtví navíc už by ničemu nepomohli.“

Andor mluvil velice přesvědčivě. Logicky a jasně přemýšlel. Na impa to byl slušný, čestný chlap, a žádný ulejvák – v noci chodil kolem paláce a to nebyla výprava pro zbabělce.

„Myslím, že Lith'rian měl na mysli možná zrovna tohle, když říkal, že budoucnost už je příliš blízko, než aby se do ní dalo nahlížet, ne?“

„Teď už to není ani budoucnost, ale současnost,“ naléhavě mluvil Andor. „To děvče už je vdané a má za sebou svatební noc, a za toho stavu

už zůstane v Zarku. Její království si rozdělí její nepřátelé. Strážcové už o ně ztratili zájem. Ta zdejší čarodějka je mrtvá a faun už jako by byl taky – a čím dřív ho to potká, tím líp pro něho. Zkusil to a neuspěl! Je to prostě tak.“

„Taky bych řekl.“ Gathmor povzdechl. Rozhlédl se kolem dokola a prozkoumal vítr. Plavba až do Qoble je pořádný výlet, ale tentokrát mohou přece pochopitelně tu a tam přistát. Nemusí sebou vláčet zásoby na celou cestu. „Taky to tak vidím,“ opakoval.

„Byls už někdy v divadle, námořníku? Tragédie o třech dějstvích? To je přesně ono! Opona padá a hra skončila. Obecenstvo si osuší oči, odejde domů a začne zase žít normálním životem.“

„Taky se mi zdá.“ Gathmor se usmál, aby dal najevo, že s Andorem souhlasí. „A řekl bych, že mám kliku, že jsi tady se mnou a nedovolíš mi provést nějakou pitomost. Jen mám takový pocit, jako by se tady mělo ještě něco dít.“

Sběh a křik:

Sběh a křik utichá,
kapitáni a králové odcházejí.

Kipling, *Píseň na odchod*